

မျှော် ရင်ခွင်သမုဒ္ဒရာ

BURMESE CLASSIC

၂၃၅
၂၃၄
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းစိမ်ညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❶ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❷ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❸ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❹ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်အဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❶ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ခပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❷ အမျိုးသားစည်းစိမ်ညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- ❸ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❹ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❶ ခိုက်ပျိုးရေးကိုတိုင်းပယ်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီတက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ❷ ငွေကြေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြိုင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❸ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❹ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❶ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ❷ အမျိုးသားစည်းစိမ်ညွတ်ခြင်းမရှိမီ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❸ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❹ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ရှင်ခွင်သမုဒ္ဒ ရာ

ဃှင်စ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ထွေးထွေးသိမ်း(မြ-၀၀၈၂၇)
 ငွေပုံကြယ်စာပေ၊အမှတ်-(၅၄၅)၊
 ကျောင်းလမ်း၊
 ၄တောင်ရပ်ကွက်၊သာကေတမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။
- အတွင်းနှင့်ပျက်နာပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင်(မြ-၁၀၀၉၈)
 (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်-၁၇၉၊၃၁လမ်း၊(၁၁)ရပ်ကွက်
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၇ခုနှစ်၊မေလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - မိုးသောက်စာပေ
 အမှတ်- ၂၂၃၊၃လွှာ၊၃၁လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း- ၀၉၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉၅၁၈၉၈၉၄

သျှင်မ
 ရင်ခွင်သမုဒ္ဒရာ/ သျှင်မ၊ရန်ကုန်။
 ငွေပုံကြယ်စာပေ x ၂၀၁၇။
 ၃၃၂စာ၊၁၅စင်တီ ၁၈စင်တီ။
 (၁)ရင်ခွင်သမုဒ္ဒရာ

အခန်း(၁)

“မိုးတွေကလည်း သည်းလိုက်တာနော်..မုန်တိုင်းကလည်း ပြီးပဲမပြီးနိုင်ဘူး..”

“ဟုတ်ပဲ..မိုးကြီးလေကြီးလို့ ရွှေ့ပြောင်းပြေးလွှားနေရတဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်များဆင်းရဲရှာမလဲ..မိုးတွင်းကို သိရီအရမ်း ခုန်းတာပဲ..”

မိုးတွေရွာပြီဆို မီးပျက်သွားတတ်တာက ပိုဆိုးသေးသည်။ သူ့နေစောင်းတည်းက ကုန်စုံဆိုင်လေးကို ပိတ်ထားရသဖြင့် အပျိုကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

သိရီနဲ့မေရီမြင့်တို့ မီးမှောင်သွားသဖြင့် ဓာတ်မီးတွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ မီးစက်နှိုးဖို့ကြိုးစားနေကြဆဲ..

“ဟဲ့..ဘက်ထရီကမန်းဘူးသိရီရှေ့..”

“အဲ့ဒါကြီးနဲ့ နှိုးမနေနဲ့မမကြီးရာ..ကြိုးဆွဲနှိုးလိုက်တာ..”

“ကြိုးကလည်းတစ်ခါနှစ်ခါဆွဲရုံနဲ့ တန်းနိုးတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့..တစ်လအခါခြောက်ဆယ်လောက် ဒီမီးစက်နှိုးနေရတာ ငါ့လက်မောင်းတွေ ကြာရင်ထန်းလုံးလောက်ရှိတော့မယ်..”

“အစတည်းက ထန်းလုံးလောက်ပါပဲ..”

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓရာ

သီရိက မကြားတကြားပြောပြီး ရှေ့တိုးလာကာ.. ၊

“ဖယ်..သီရိနှိုးမယ်..”

“အောင်မလေး..ဖယ်ပါအေ၊ အရိုးမရှိတဲ့လက်နဲ့ဆွဲပြီး ဖလွတ် ဖလွတ်..ဖြစ်ပြမယ်၊ ပြီးရင်မရဘူးဆိုပြီးထသွားမယ်..ဒါပဲ ငါ့သီတယ်..”

သီရိက ပြုံးစိစိနှင့်နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း ဓာတ်မီးထိုးပြထား ကာ.. ၊

“မီးစက်နှိုးရတဲ့ ဒုက္ခမရှိချင်ရင် အင်ဗာတာဝယ်ပါလား.. သူများတွေမီးပျက်သွားလည်း ဘာသံမှမကြားလိုက်ရတဲ့ အော်တို လင်းနေတာပဲ..”

“မီးကမှန်ချင်လည်း မှန်နေတာပဲလေ..အဲဒီဘက်ထဲရဲ့ အိုးကြီးက အားသွင်းနေပြန်ရင်မကောင်း မသွင်းလို့လည်း မကောင်း ဒုက္ခဗာယီရမခံချင်လို့ လင်မယ့်ဘဲနေတာကို ဘက်ထရီအိုးကျမှ လင်လို သားလိုအရိပ်ကြည့် စောက်ရှောက်နေရတာ.. ဘာလုပ်မှလဲ စိတ်ကုန်လွန်းလို့..”

ပြောပြီး ဘက်ထရီသော့ဖွင့်နေသေးသည်။ မရကားမှ မတ်တပ်ပြန်ထပြီး ကြိုးဆွဲနှိုး၏။

“လိုချင်ပေမယ့် မရတော့လည်း ကြားကောင်အောင် ပြော ရတာပေါ့လေ..”

“ဟမ်..ဘာရယ်..”

မီးစက်သံ ‘ဝရော’ ခနဲနှိုးသွားသည့်ကြားကနေ မေရီခြံ့ သေချာကြားလိုက်သေးသည်။ သို့သော်.. ။

“ဪ..သီရိက ဘက်ထရီလိုချင်တာလေ၊ အကြီးလုပ်တဲ့ သူကမဝယ်ပါဘူးဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲလို့..”

ဒါကိုပြောလိုက်တာ မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် မေရီမြင့် မပြော သာတော့ဘဲ မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက်နှင့်.. ။

ပျင်စ

“ဘက်ထရီတစ်လုံးကို သိန်းကျော်ပေးရတာ အပိုတွေ အကုန်မခံနိုင်ဘူး..”

လို့ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောလိုက်ရကာ.. ၊

“ကဲ..စူးစူးတို့အိမ်က ပလပ်တပ်လိုက်လေ၊ ချောမိုးမလုံ လေမလုံနဲ့ မှောင်မည်းနေရှာမှာ..”

ဟုတ်သားပဲ..”

သီရိက ဓာတ်မီးနဲ့လိုက်ထိုးကာ.. ၊

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ..”

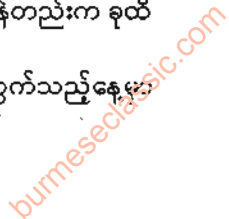
မီးပျက်တဲ့အချိန်တွေမှာ ဖယောင်းတိုင် အဆင်သင့်မရှိ တတ်ပါ၊ မရှိလို့လည်းပြေးမဝယ်နိုင်ရှာလို့ အိမ်ချင်းလည်း ကပ်နေ သော ဒေါ်တင်မေနဲ့ စူးစူးတို့သားအိမ်အိမ်ကို နှစ်ပေတစ်ချောင်းစာ မီးချောင်းလေးသပ်သပ်ပေးပြီး ဒါနပြုထားတာပါ.. ။

မီးစက်နှိုးပြီဆိုတာနှင့် သူမတို့ဘက်က ပလပ်လေးကို မီးခုံ မှာ ထိုးထားပေးရုံပဲဖြစ်သည်။ ဒါက စူးစူးဆယ်တန်း ဖြေနေသည့် နှစ်ကစပြီး ပေးဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ကောင်မလေးက စာကြိုးစားသည်။ ဆယ်တန်းဖြေမည့် နှစ်မှာ ဖအေကလေဖျန်းသွားသည်။ အမေဖြစ်သူက အစတည်းက စိတ်ကယောက်ကယက်နှင့် အိမ်ကိုဘာအကူအညီမှ ပေးနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်.. ။

ကျောင်းတက်လက်စနှင့် စူးစူးကစက်ချုပ်ဆိုင်တွေမှာ အကူ လိုက်ချုပ်ရင်း လက်ချုပ်ပန်းထိုးတွေလုပ်၍ စာလည်း ကျက် ရသည်။ လေဖျန်းနေသည့် လူမမာအဖေကတစ်ဖက် စိတ်ရောဂါ သည်အမေက တစ်ဖက်နှင့် စူးစူးရဲ့ဒုက္ခက ထိုအချိန်တည်းက ခုထိ မရပ်သေးပေ.. ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်စာရင်းတွေ ထွက်သည့်နေ့မှာ..

ရင်ခွင်သမ္ဘုရာ

ဖခင်ဖြစ်သူ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူမလေးအတွက် ကံကြမ္မာက ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခွင့်တောင် မပေးခဲ့သည့်အဖြစ်မို့ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်တည်းက မီးပျက်သွားတိုင်း မီးစက်မီးနဲ့လင်းအောင် နှစ်ပေမီးချောင်းလေး လုပ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ထိဖြစ်သည်။

“ဘယ်ပြုတ်ကျသွားတာလဲမသိဘူး...မကြီး...”

“သေချာရာပါဦး...ပလပ်ဖြုတ်ပြီး ငါ အဲ့ဒီသံချောင်းကွင်းမှာ သေချာတင်ထားလိုက်တာ...”

“ဪ...တကယ်ပြောနေတာ၊ မကြီးလည်း အဲ့ဒီဘက်ကြားထဲ ကြည့်ကြည့်ပါဦး...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဟိုရာဒီရာလုပ်နေကြတုန်း..

“ဟဲ့.. ရီမြင့်၊ ရီမြင့်ရေ..”

“ရှင်..အမေရေလာပြီ..”

မေရီမြင့်တို့မှာလည်း အဖေမရှိတော့ပေ၊ အမေကလည်း အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုပြီး သူမတို့ကိုရတာမို့ သမီးတွေ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ အမေအသက်က ခုနှစ်ဆယ်နီးပါး..

“အိမ်ရှေ့ကဒီလောက်ခေါ်နေတာ မကြားကြဘူးလား အေ..တကယ်ပါပဲ..”

“ဟုတ်လား...မကြားဘူးအမေရေ၊ မီးစက်သံနဲ့ ဘာနဲ့.. ဘယ်သူတုံး...”

ခြံမီးဖွင့်လိုက်ပြီး ဓားခါးသီ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့လျှင် ခြံမှာ သံပန်းတံခါးတွေကိုကိုင်၍ မပွင့်တပွင့်ထီးစုတ်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်ထားပြီး စောင့်နေသူတစ်ယောက်..

လူကိုသေချာမမြင်ရပေမယ့် သူမသိလိုက်သည်။

ဒါစူးစူးပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ မိုးတွေက အားပျော့သွားလိုက်

မိုးသောက်စာပေ

ဥဒ္ဒါ

ပုန်းဒိုင်းကြွရွာလာလိုက်နှင့် ခြံထဲမှာပဲ ရေကခြေမျက်စိ မြုပ်လုပြီ ဖြစ်၏။

“ခဏလေးစူးစူးရေ..ခဏလေးဟဲ့..”

“ဘာလဲ..မကြီး...”

သူမနောက်က သီရိထွက်လာမှ အဆင်ပြေသွားကာ..

“အတော်ပဲ..ထီးလေးဆောင်းပြီးတံခါးသွားဖွင့်စမ်း၊ ငါက ခြေထောက် ရေစိုရင်အချမ်းတက်တက်လွန်းလို့..”

မေရီမြင့်က အသက်သုံးဆယ်ငါးနှစ်ဖြစ်ကာ၊ သီရိက နှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်၊ မေရီမြင့်က ခပ်ဝဝပုံစံဖြစ်လျက် သီရိက ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်၊ ထို့ကြောင့် ဘာအကြောင်းဖြစ်ဖြစ်..

“သွားလိုက်စမ်းပါဟယ်..ပါးပါးလျားလျားဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်..” ဆိုတာမျိုး..

“ပြေးဝယ်လိုက်စမ်းပါ..ကလေးပီပီ ဟန်ချီချီ..” ဆိုတာက ရှိသေးသည်။

“ကြာလိုက်တယ်..မြန်ချင်လို့ သူ့ကိုခိုင်းမှပဲ ငါ့ထက်ဆိုးနေသေးတယ်..ကတဲပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုမရှိဘူး..” လို့မချင့်မရဲ ပြောပြီ ဆိုလည်း ဒီကိုယ်လုံးကြောင့်..

တစ်ခါတစ်လေ ပိန်ရတာလည်း ပင်ပန်းခံရဖို့ပဲလားလို့ ရှေ့လှော်ပြီး သီရိရှုံ့မဲ့ညည်းမိတာလည်း ရှိ၏။ ခုလည်း ခြေထောက် တွေရေမြုပ်နေတာ ငဲ့ကြည့်ရင်း ထမိကိုတွင်တွင်ဆွဲ ‘မ ကာ..’

“ဝတာကမှ သတ္တိသာသေးတယ်.. ကြိုက်မယ့် သူမရှိတဲ့အတူတူ သက်သက်သာသာနေရအောင် ‘လူဝအားတိုးဆေး’ကို တစ်လသုံးဘူးလောက် ဘူးလိုက်မျိုချပစ်မယ်..”

“မမသီရီ..”

“ပြော..ပြော ညည်းမလဲ မိုးထဲလေထဲ..”

“မမသီရီရယ်..အမေဗိုက်အောင့်နေလို့ စူးကိုဆေးလေ..”

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘရာ

တစ်ခွက်လောက် စပ်ပေးပါနော်..”

“ဟဲ့..မိုးထဲလေထဲ ဆိုင်ဖွင့်ရတာလွယ်တာမှတ်လို့လား..”

သံပန်းတွေကြားထဲက စူးစူးလက်လေးအထဲကို တိုးဝင်လာကာ သူမလက်ထဲမှာကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးလား၊ ဘာလား တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်..။

“ပိုက်ဆံပါပါတယ်မမသီရိရဲ့..လုပ်ပါနော်၊ ပိုက်ဆံစုတ်လည်းမစုတ်ဘူး..လို့လည်းမလိုပါဘူး၊ ရေစိုမှာစိုးလို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ သေချာပတ်ထားတာပါ..”

“ဪ..ပိုက်ဆံကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခက်တော့တာပဲ..”

“သီရိ..ဘာတုံး၊ မီးမလာလို့တဲ့လား..”

“အေး..ဟုတ်သား..”

အိမ်ထဲက မေရီမြင့်လှမ်းအော်မှ ခေါင်းရင်းဘက်က စူးစူးတို့ အိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကာ.. ၊

“မီးပလပ်တပ်မပေးတာမဟုတ်ဘူး..အိမ်မှာကြီးရော

ခေါင်းရောကို ရှာမတွေ့တာ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ရပါတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်ပိစိလေးတွေ စု

ထားတာရှိပါတယ်..အခုဆေးလေးပဲပေးပါနော်..”

မီးပေးထားတာက သူတို့စေတနာအလျောက်ကူညီတာမို့ မီးမလာတိုင်း အိမ်ရှေ့ကလာမအော်ရဲပါ..အခုဟာက အမေ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေတာမို့.. ၊

သီရိတံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် နောက်ကလိုက်ဝင်သွားမိကာ..၊

“မကြီးရေ..ဆိုင်သော့ပေးပါဦး..”

ဆိုင်သော့တောင်းလိုက်တာနှင့် မေရီမြင့်ကလည်း သိသည်။ ကမန်းကတန်းယူပေးပြီး စူးစူးကိုလည်းလှမ်းကြည့်ကာ..၊

“ဘာလဲ..ညည်းအမေ ဖြစ်ပြန်ပြီလား..”

မိုးသောက်စာပေ

ပျင်မ

“ဟုတ်..”

“ဖြစ်မှာပေါ့..ရွာရိုးကိုးပေါက်သွားလာနေပြီး တွေ့ကရာစားသောက်နေတာ..ဖြစ်လိုက်ရင်ဒီဗိုက်ပဲ၊ ကြည့်လုပ်ဦး.. ဆင်းရဲသားတွေ ရောဂါဖြစ်ရင် သေဖို့ပဲရှိတာ..”

ကရုဏာဒေါသတွေနဲ့ ပြောမှန်းသိတော့ စူးစူးစိတ်မဆိုးပါ၊ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမတို့သားအမိကို နှုတ်၏စောင်မခြင်းလက်၏စောင်မခြင်းနဲ့ ကူညီပေးနေတာ ဒီမိသားစုပဲရှိသည်။

မမသီရိတို့သားအမိတွေက အပြောနည်းနည်း ဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းရှိကြကာ၊ ညမူညတာဆိုလည်း တခြား ပစ္စည်းသွားဝယ်လို့ မရရင်တောင် ဆေးဝါးပစ္စည်းဆို ထရောင်း ပေးတတ်ကြသည်။

“ကျန်းမာရေးဆိုတော့ ကိုယ်လည်းကုသိုလ်ရတယ်လေ.. တခြားစားသောက်စရာ တိုတိုထွာထွာတော့ လာမဝယ်နဲ့.. အိပ်ရေးပျက်မခံနိုင်ဘူး..” လို့ပြောလွှတ်တာဖြစ်၏။

“မမသီရိ စူးကိုတစ်ခွက်စာပဲပေးပါ..စူးမှာပိုက်ဆံက..”

“ဆေးကတစ်ခွက်စာပဲ သောက်လို့ဖြစ်မလားအေး..ဆေးဆိုတာ နှစ်ခွက်လည်းမဝယ်ကောင်းဘူး၊ သုံးခွက်စာပဲယူသွားပါ သလောက်ပဲပေးခဲ..ရော့၊ ဒီကွတ်ကီးထုပ်လေးပါယူသွားဦး.. မနက်က ဆွမ်းတော်တင်ဖို့ဖောက်ထားတာ..”

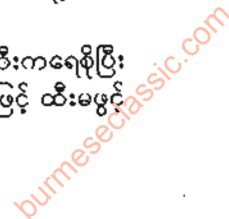
“ဟုတ်ကဲ့မမသီရိ..ဒီမှာဆေးမိုး..”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထုတ်ပတ်ထားသည့် တစ်ရာတန်အသစ်လေးကို သေချာဖြည့်ယူလိုက်ပြီး သီရိသက်ပြင်းချမိသည်။

“ရပါတယ်အေး..ညည်းအမေရိုက်နာနေတယ်မို့လား၊ မုန့်အရင်ကျွေးလိုက်ဦး..မုန့်နဲ့ဆေးနဲ့မျှောချခိုင်း..”

မြန်မြန်ပြန်ပြေးဖို့တော့ ကြိုးစားပေမယ့် ထီးကရေစိုပြီး ကပ်နေတာ ဖွင့်လို့တော်တော်နဲ့မရ၊ စိတ်စောနေသဖြင့် ထီးမဖွင့်

မိုးသောက်စာပေ

တော့ဘဲ ဒီတိုင်း ရေစိုစိုကိုခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ခြံတံခါးဆီပြေးလေ သည်။

ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်...။

“မမသီရိ..စူးခြံသော့ခတ်ခွဲတယ်နော်..”

“အေး...အေး...”

ဒါဆို သော့ဘယ်မှာပြန်သိမ်းပေးခဲ့သလဲဆိုတာ သိရီတို့ အချင်းချင်း နားလည်သည်။ ဒီနားမှာ စူးစူးနဲ့သူ့မတို့က အဲ့လောက် ထိရင်းနှီးနေကြတာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ဘက်ပြန်ရောက်လာတော့ မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ စူးစူး အိမ်နံရံကိုစမ်းပြီး ဝင်သွားရ၏။ ဖန်ပြားလေးပေါ်မှာ ဖယောင်း တိုင်အသေးစားလေး ထွန်းထားခဲ့တာ ကုန်နေပြီကိုသိလိုက်သဖြင့် အမေအိပ်ရာနားကို စမ်းသွားရင်း..။

“အမေ..အမေ..”

“ဟင်..စူးစူးလား...”

အမေအသံက ဝေဒနာခံစားနေရသည့် အသံမျိုးဖြစ်နေ ကာ၊

“အောင်မလေးနာလိုက်တာ..ကြာလိုက်တာအေ၊ ဘယ်မှာ လဲ ငါ့အတွက်ဆေး...”

“ပါတယ်အမေ ခဏလေး...မီးထွန်းလိုက်ဦးမယ်..”

“မီးနောက်မှထွန်း...ငါ့ကို အား... သေပါပြီ..”

“ဝေါ့..”

“အမေ..အမေ..”

“ဝေါ့..အဟွတ် အဟွတ်..”

“အမေ..”

“အောင်မလေး...အင့် အင့်...”

အန်ချနေတာ ဘယ်လောက်တောင်အဖြစ်ဆိုးနေသလဲ

မသိတော့ပေ။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် လူကပျာနေသဖြင့် ဖယောင်းတိုင် လိုက်စမ်းကာမှ ဟိုဟာတွေတိုက်မိ ဒီဟာတွေတိုက်မိနှင့် လက်နဲ့ ထိပြီး ဘာမှလည်း မကိုင်မိ.. ၊

ဖယောင်းတိုင်စမ်းနေရင်း ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ဆေး ထုပ်က ဘယ်ကျသွားမှန်းမသိ.. ၊

“သေပါပြီ..သေပါပြီ၊ အောင်မလေး စူးစူးရေ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..အမေ..”

အမေ အလူးအလှိုမ့်ခံစားနေရတာကို သိသည်။ ဆေးထုပ် ရော ဖယောင်းတိုင်ရောပျောက်နေသဖြင့် မျက်ရည်က အလိုလိုကျ လာသည်။ ထိပ်လန့်ပျာများလာလေ လက်တွေကတုန်လာလေ..။

ထိုစဉ် မိုးခြိမ်းသံကို အဝေးကနေ တိုင်ကီလိုမီတာသံမျိုးနှင့် ကြားလိုက်ရကာ.. ၊

“လျှပ်စီးလက်ပါစေ..လျှပ်စီးလက်ပါစေ..”

စူးစူးတတွတ်တွတ်ဆုတောင်းနေရင်း လျှပ်စီးလက်တာကို စောင့်နေမိသည်။ ဒီလိုမိုးခြိမ်းသံအဆုံးမှာ လျှပ်စီးလက်တတ်တာ ကို မှတ်ထားခဲ့သဖြင့် ဒီတစ်ခါကိုယ့်အတွက် တကယ်လက်ပါစေ လို့ ဆုတောင်း၍ မျက်လုံးကိုကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အဆင်သင့်စူးစိုက် ထားလိုက်သည်။

သို့သော် မိုးခြိမ်းသံပျောက်ကွယ်သွားကာ စက္ကန့်တွေ ပြေး လွှားဖြတ်ကျော် သွားခဲ့ပေမယ့် လျှပ်စီးကတော့ မလက်ခဲ့ဘဲ၊ မဟုတ် ဘူး ၊ ဒီလိုမိုးခြိမ်းသံဖြစ်လာရင် လျှပ်စီးလက်ရမှာ.. ၊

လျှပ်ရောင်လင်းပါစေ၊ အမေအသံတိတ်သွားပြီ၊ ဘုရား ကယ်တော်မူပါ.. ၊

ထိုစဉ် လျှပ်ရောင်ဝင်းထိန်သွားကာ.. ။

“ဒိန်း...ဒလိန်း ဂျိမ်း..”

လျှပ်စီးလက်ခြင်း မိုးခြိမ်းခြင်းနှင့်အတူ ခဏအတွင်းမှာပဲ

လျှပ်ရောင်တွေ ပြုံးပြက်လက်နေသေးကာ..။

“တွေ့ပြီအမေ..တွေ့ပြီ..”

ဆေးထုပ်ကို ဖြုတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ကာ၊ နို့ဆီဗူး အဟောင်းလေးနဲ့အတူ လိမ့်ထွက်နေသော ဖယောင်းတိုင်အတို အထွာလေးတွေနဲ့ မီးခြစ်ကိုတစ်ခါတည်း ဖမ်းအုပ်ကိုင်ထားလိုက် သည်။

မှောင်မိုက်သွားသည့်အချိန်မှာ ဆေးထုပ်ကိုပါးစပ်မှာ ကိုက်ပြီး မီးထွန်းလိုက်လျှင်..။

“အမေ..”

ဒေါသန်းသန်းက အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ကုပ်ကုပ်ကုန်းကုန်း လေး ခွေခေါက်ငြိမ်သက်နေ၏။

“အမေ..အမေ..”

ဖျာစပ်မှာ အန်ချထားတာတွေက စောင်ပေါ်မှာတစ်ချို့ အောက်မှာတစ်ချို့နှင့် ခြေရင်းတစ်ပိုင်းလုံးပေပွနေသည်။ စူးစူး အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး ဆွဲထုလိုက်ကာမှ ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာကာ..

“အား..အား နာတယ်..”

“အမေ ဆေးသောက်မယ်လေ..ခဏလေး ဒီမှာမှီနေလိုက် ဦးနော်..”

ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ခံပြီး အမေ့ကို ခပ်လျှော့လျှော့နေစေ ကာ၊ ရေပြေးခပ်ပြီး ဆေးတိုက်လိုက်သည်။ ရောဂါကိုပဲ သတိရနေ သဖြင့် မုန့်ကိုသတိမရ၊ ပြီးတော့မှ..။

“အမေ အစာရှိအောင် မုန့်လေးနည်းနည်းလောက်..”

“မစားချင်ဘူး..”

အစားအသောက်ဆို အချိန်မရွေးခေါင်းမခါတတ်သော အမေရဲ့ငြင်းဆန်မှုကြောင့် စူးစူးရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ မိဘကို သေမှမိန့် အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတုန်း ပြောစကား နားထောင်..

စားနိုင်သောက်နိုင်တုန်းမှာ စားချင်တာလေး ဝယ်ကျွေး ဂရုစိုက်.. အဲ့ဒါနေ့စဉ်ပြုနေရတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပဲ..” တဲ့..။

လူကြီးတွေရဲ့ဆုံးမစကားတွေရှိခဲ့သည်။ သူမကတော့ မိဘကို ဝအောင်လင်အောင်တောင် မကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့တဲ့ သမီးမျိုးပါ လား..။

“ငါ့ကိုစောင်ကြီးမခြံပေးပါနဲ့..အမလေးနာလာပြန်ပြီ..”

“အမေ..”

“စူးစူး..စူးစူးရေ၊ စူးစူး..”

“အမေ..”

ဒေါသန်းသန်း အသည်းအသန်ခေါ်တာ စူးစူးဝါးဝါး..။ မိုးသံလေသံတွေသာမရှိရင် ဘယ်လောက်တောင် ထိတ်လန့်ကုန် ကြမည်မသိ..။

“အမေ..စူးရိုတယ်လေ၊ စူးရိုပါတယ်အမေရဲ့..ပြောလေ၊

ကျောကုန်းကနေ နှိပ်ပေးရမလား..”

“ငါ့ကိုမသော်တာ အကြွေးလာတောင်းနေတယ်..အိမ်

ရှေ့မှာ.. အိမ်ရှေ့မှာ သွားပြောစမ်းပါ..”

“သတိထားပါဦးအမေရယ်..ဒီအချိန်ကြီး ဒေါသော်တာ

တို့ မလာပါဘူး..”

“လာတယ်..ငါ့ကိုအော်ခေါ်နေတယ် ညည်းမကြားဘူး

လား..”

“မဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်..မိုးတွေရွာနေတာပါ..”

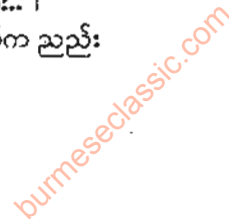
“နေ..နေ ညည်းအဖေသွားပြောနေပြီ..”

“ဟင်..”

အမေကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာလား..။

ဗိုက်ကိုနှိပ်၍ မျက်နှာကသာမဲ့နေသည်။ ပါးစပ်က ညည်း

သံမထွက်ဘဲ ထင်ရာတွေစွတ်ပြောနေ၏။

ရင်ခွင်သမ္ပဒကု

“ကိုမျိုးဦးရေ...ကျုပ်ခုနေသေသွားရင် ကျုပ်ရဲ့ကြွေးတွေ ဆပ်ပေးပါနော်...ကျုပ်မသော်တာအိမ်မှာ သွားပြီးမြေခံရမှာ သိရဲ့လား...ဟီး ဟီး...ဟီး...”

“မေမေရယ်...”

ဒေါ်သန်းသန်းငိုကြွေးနေသည်ကို မနှစ်သိမ့်နိုင်ဘဲ စူးစူးအမေ့ကို ဖက်၍ငိုချလိုက်မိသည်။ အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအမေတစ်ယောက်ကိုတောင် သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားနိုင်ခဲ့ပေ...။

ဒါ လုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုလည်း မပြည့်ဆည်းနိုင်။ ဒါစားချင်ပါတယ်ဆိုလည်း ကျွေးစရာမရှိ။ အမေနဲ့သမီး နှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းစာအရေးကိုတောင် သူမတတ်နိုင်တာ ဝမ်းဝရုံရယ်...။

“နေပါဦးကိုမျိုးဦးရယ်... ကျုပ်မိစူးကိုမှာခဲ့ပါဦးမယ်။ အဲ့ဒီကောင်မလေးကသိပ်နံ့တာ...ကိုယ့်ပိုက်ဆံရစရာရှိလည်း မတောင်းရဲ့... သူများပိုက်ဆံခဏသွားဆွဲပါဆိုလည်း ဟင့်အင်း...မကောင်းပါဘူး။ တာမှကိုအသုံးမကျဘူး...ဪ...နေပါဦး ကျုပ်တစ်ခါတည်း လိုက်မှဝပါဆို...”

“အမေ့...အမေမသွားရဘူး၊ အမေဗိုက်နာနေတာ မနက်ကျရင် စူးဆေးခန်းပြပေးမှာ အမေရဲ့...စူးရဲ့အလုပ်ထဲက ပိုက်ဆံချေးခဲ့မယ်... စူးပိုက်ဆံချေးရဲ့ပါတယ်နော်...အမေ့နော်၊ အမေအိပ်လိုက်ဦးလေ...”

“မအိပ်ဘူး...ငါအိပ်လိုက်ရင် ကိုမျိုးဦးပြန်သွားမှာပေါ့၊ ငါပြောပြီးသား ငါအကြွေးဆပ်ဖို့ပိုက်ဆံ ကိုမျိုးဦးကပေးမှာ...”

“ကြွေးတွေသမီးဆပ်ပါ့မယ်...အမေအဲ့ဒါတွေကို နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့၊ အမေ့...အမေ့စူးကိုကြည့်ပါဦး အမေရဲ့...”

“အား...ကျွတ် ကျွတ်...”

ဒေါ်သန်းသန်း သတိလည်လာသည်။ ပြီးတော့ ရွံ့ခဲ့

မိုးသောက်စာပေ

ပျင်စ

ညည်းနေတာ..။

“စူးစူး...”

“ရှင်...အမေ့...”

“ဆေးတစ်ခွက်ထပ်သောက်လို့ရတယ် အမေရဲ့...ခဏလောက်အချိန်ခြားအောင် ခဏလေးပဲစောင့်နော်...မမသိရိက ဆေးသုံးခွက်စာပေးလိုက်တယ်...ဆေးပတ်လည်အောင် သောက်ရင် သက်သာသွားမှာတဲ့...”

“နာတယ်...”

“ခဏလေးပဲ အောင့်ထားပါဦးအမေရယ်... မိုးလင်းရင် အမေ့ကို...”

“ငါ မိုးလင်းအောင် မနေရတော့ဘူး...”

“မဟုတ်ဘူး...”

မိုးမြိမ်းသံတွေ ကြမ်းလာသည်။ လျှပ်ရောင်တွေ ဝင်းဝင်းလက်လက်စိပ်လာ၏။ ဒေါ်သန်းသန်းမျက်နှာက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်လေးအောက်မှာ အဝါရောင်ဖြစ်နေလျက် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် စူးစူးကိုမျက်လုံးလှန်ကြည့်တာလား၊ ဝေဒနာ ခံစားနေရတာကြောင့်လားမသိဘဲ မျက်ဖြူလန်သွားတတ်သဖြင့် သူမတာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ငိုပဲငိုနေမိလေသည်။

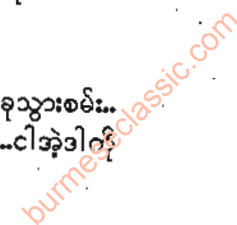
ဆေးတစ်ခွက် ထပ်သောက်လို့ရပါပြီ ဆိုသည့်အချိန်မှာ ထပ်တိုက်တော့လည်း ခေါင်းချည်းပဲခါနေတာ..။

“ငါကြွေးတွေဆပ်ပေးပါ...ကြွေးတွေမဆပ်နိုင်ဘဲ ငါအသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး...ဟီး ဟီး...”

“မငိုပါနဲ့အမေရယ်...”

“ငိုချင်တယ်...ငါသေရတော့မှာမိစူးရဲ့၊ သွား...ခုသွားစမ်း... ဒီအိမ်ကိုလိုက်ရောင်း၊ ရောင်းပြီးဆပ်လိုက်စမ်းမြန်မြန်...ငါအဲ့ဒါကို”

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘဒ္ဒက

မြင်ချင်တယ်..”

“စူးဘယ်လိုလိုက်ရောင်းရမှာလဲအမေ..ဒီအိမ်ကလည်း စူးတို့ချည်းပဲ ပိုင်တာမှမဟုတ်တာ..”

“အောင်မလေး နာလာပြန်ပြီ..ငါ့အသက်ပါသွားရင်တော့ မသော်တာအိမ်မှာ ခွေးတွေကြောင်တွေဖြစ်ပြီး..အား..”

“အမေ..”

“သွား..ငါ့ကိုမကိုင်နဲ့..”

“အမေရယ်..”

စူးစူးကို ဘယ်မှအကိုင်မခံဘဲ ဒေါ်သန်းသန်း လူးလိုမ့် ညည်းညူနေ၏။ မိုးကမတိတ်သေးသော်လည်း ဝုန်းခိုင်းကြံမနေ တော့ဘဲ ဈေးနေသည်။

အပြင်က အသံကိုတစ်ချက်နားစွဲကာ စူးစူးမျက်ရည် သုတ်လိုက်သည်။ စားပွဲပုလေးပေါ်ကနာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ညဆယ်နာရီထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်ဆို ဒေါ်သော်တာတို့မအိပ်ကြသေးဘူးထင်သည်။ ကမန်းကတန်းထိုင်ကာ ခုနကလိုဖြစ်အောင် ဖယောင်းတိုင်အတို တွေနဲ့ နို့ဆီဗူးကို အိမ်ထဲရံဘက်မှာ စေ့ချာကပ်ထားလိုက်သည်။

အရှည်ဆုံးတစ်တိုင်ကို မီးထပ်ညှိပြီး အမေနဲ့ဝေးဝေးမှာ လေကွယ်ပြီး သေချာထားလိုက်၏။ အားလုံးစိတ်ချရမှ ထီးစုတ် လေးယူပြီး လမ်းမပေါ်ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

မိုးက မသည်းတော့ဘဲ လေကဟူးဟူးဟဲဟဲတိုးဝေနေ သည်။ စီးထားသည့် ဖိနပ်ကမိုးစီးဖိနပ်ပေမယ့် နွေရောမိုးရော စီးနေ တာမို့ ကွင်းထိုးကျယ်နေကာ ဖနောင့်ကခွက်ဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

အပြေးအလွှားသွားရသည့်အခါ ခရီးမတွင်တဲ့အပြင် ဒုက္ခ ပိုကြီးနေ၏။ ထီးကလည်း ခလုတ်မကောင်းတာကြောင့် ထီးရိုးကို တစ်ဖက် ထီးကိုင်းတွေကိုလည်း ပင့်ကိုင်ထားရသေးသည်။

မိုးသောက်စာပေ

၂၆

လေတစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လိုက်တိုင်း လွင့်ပါ မသွားအောင် ဖိကိုင်ရင်း၊ လမ်းမကြီးတစ်ဖက်ကို ကူးလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်းကြီးကိုပတ်၍ မတွန့်မရွံ့ ထွက် လာခဲ့လျက်..။

“ဘာချစ်..ဘကြီးချစ်..”

ပိတ်ထားသည့် အစိမ်းရောင် သံပန်းတံခါးကြီး ရှေ့မှာရပ် ရင်း ခြံစောင့်ကိုလှမ်းခေါ်မိသည်။ ဒီမှာလူခေါ်ဘဲလဲ မထားပေ၊ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေကြသည့် ကလေးတစ်ချို့ နောက်ပြောင် နှိပ်သွားတတ်သဖြင့် ဖြုတ်လိုက်တာကြာပြီ ဖြစ်သည်။

ညဉ့်တော့မနက်သေးပေမယ့် မိုးသံလေသံကြောင့် လမ်း သွယ်တွေထဲမှာ ကားတွေလူတွေရှင်းနေခဲ့လျက် တော်ရုံအသံနဲ့ လည်း ခေါ်လို့မကြားနိုင်..။

ထိုစဉ် ကားမီးရောင်တန်းက ဝင်းထိန်ဖြာကျလာ၏။ စူး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီအိမ်ကကားမှန်းသိလိုက်ကာ ခြံထောင့် ဘက်ကို ကမန်းကတန်းကပ်ပေးလိုက်မိသည်။

“တီ..”

မီးရောင်နဲ့ကားဟွန်းသံကြားသွားတော့ ဦးချစ်တံခါးလာ ပြေးဖွင့်သည်။ ကားဝင်သွားကာမှ စူးကမန်းကတန်းပြေး ဝင်မိကာ..။

“ဘာချစ်..”

“ဟေ..”

တံခါးတစ်ဖက် သွားဆွဲရင်း ဦးချစ်ကလှည့်ကြည့်၏။

“စူးစူးလာ..”

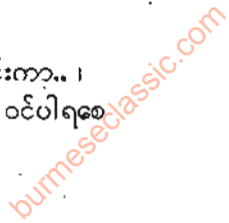
“ဟုတ်ကဲ့..”

မိုးစိုခံပြီး ထီးကိုဖယ်ပြုလိုက်ပြီးမှ ပြန်ဆောင်းကာ..။

“ဘာချစ် စူးအရေးကြီးလို့ပါ..အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ပါရစေ

နော်..”

မိုးသောက်စာပေ

ရှင်ခင်သမ္ဘာရာ

“ဘာလုပ်မလို့လဲစူးစူး...မမသော်တို့ပြဿနာတက်နေကြတယ်ထင်တယ်..”

“ဟုတ်လား..”

စူးမျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ သို့သော် သူမဒီတိုင်းလှည့်ပြန်မသွားနိုင်..။

အဲ့ဒါစူးဘာသာအခြေအနေကြည့်ပါမယ်..အရေးကြီးနေလို့ပါဝင်ပါရစေ..”

“အေး..အေး ဝင်သွားကြည့်လိုက်၊ ညည်းပြန်လာရင်ဘာဘာကို အသံပေး..”

‘ဟုတ်..’ဆိုသည့်အသံကို ထားခဲ့ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့မိသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်ကိုမရောက်ခင် ခုနဝင်သွားသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်သည်..။

“မင်းကိုဘယ်သူခေါ်လို့လာတာလဲ..”

“လဝန်းဘာသာစောင့်နေတာလေ..ကိုနွေဘယ်တုန်းက အချိန်နဲ့အခါနဲ့ ပြန်လာဖူးလို့လဲ..”

“သွားစမ်းပါ..ဖယ်ပေး၊ ဖယ်..”

လူကယိုင်နေသည်။ စကားပြောတာကတော့ လျှာလေးနေမှန်းသိသာပေမယ့် အမှူးလွန်လာသည့် အသံမျိုးမဟုတ်၊ လဝန်းသော်ကိုဖယ်ခိုင်းနေပြီး မဖယ်ရသေးခင် ဒီတိုင်းပဲတိုး တိုက်ဝင်သွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်လာပြန်ကြပြီလဲ..”

ဒေါ်သော်တာရောက်လာတော့ ပြောလက်စဖုန်းကို ကိုင်ထားလျက်နဲ့ဖြစ်ကာ၊ ဝင်သွားသည့်သမက်ရဲ့ကျောပြင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်ကြည့်၍..။

“ငါ့မှာလုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ ညည်းအသုံးမကျတာကို နားစွဲနေရတာက တစ်မှောက်..”

မိုးသောက်စာပေ

၂၁

“လဝန်းကဘယ်လိုနေရဦးမှာလဲ အမေရယ်.. ဘာလုပ်ပေးပေး အကောင်းမှမမြင်တာ..ကြာလာတော့လည်း စိတ်ပျက်တယ်သိလား၊ သူ့မှာပဲ ဒေါသရှိတာမဟုတ်ဘူး..”

“လဝန်းရယ်..ညည်းကို..”

ဒေါ်သော်တာမျက်လုံးတွေ စူးထဲရောက်သွားတော့ တအံ့တဩရပ်၏။ ရေစိုနေသည့်ထီးကို ဖိုက်ချကိုင်ထားကာ၊ ခါးလောက်ရှည်သည့် ဆံပင်တွေကရေစိုစို ဖို့ယိုဖားလျားနှင့်..။

“စူးစူး..ညည်းက ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ကြီး..စူးပြောစရာရှိလို့ပါ..”

“ဘာလဲ..ဘာကိစ္စလဲ၊ နေစမ်းပါဦး ညည်းနွေကားနဲ့ပါလာတာလား..”

“ဟင့်အင်း..မဟုတ်ပါဘူး..”

ဒေါ်သော်တာမျက်လုံးတွေက တအံ့တဩ စူးစမ်းနေဆဲရှိကာ၊ ပန်းနုရောင်တီရှပ်ခါးတိုလေးနှင့် ဖလန်ထည်ဘောင်းဘီရှည်လေးဝတ်ထားကာ၊ ကြွက်စုတ်လေးကို ဖြစ်နေသည့်တစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချိဆန်ချိ ကြည့်နေတာမပြီးနိုင်..။

“အခု ဘယ်ကနေ ဘာကိစ္စနဲ့လဲ..”

“ဒေါ်ကြီးရယ်..အမေအသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ပါ၊ အဲ့ဒါလေ..”

“ဟေ့..ဟေ့ တော်တော့..”

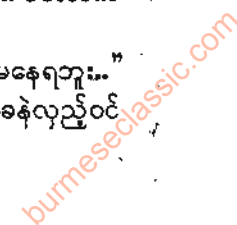
ဒေါ်သော်တာက လှပကျော့ရှင်းနေဆဲ ခါးသေးသေးပေါ်မှာ ဆတ်ခနဲလက်တင်လိုက်ပြီး ခါးထောက်ကာ..။

“ပိုက်ဆံချေးဖို့ ရပ်ကျော်ရွာကျော်လာတာကိုး.. ဒီလောက်အချိန်ကြီး မိုးထဲလေထဲမှာများ အံ့ပါအေး..”

“အဲ့ဒါပဲ..ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ် အေးဆေးမနေရဘူး..”

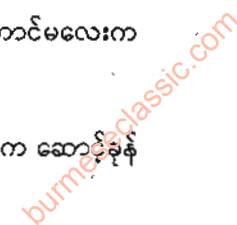
လဝန်းသော်က ညည်းညူသလိုပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ဝင်

မိုးသောက်စာပေ

သွားသည်။ စူးက လှေကားထစ်နှစ်ထစ်ထိ တက်ခဲ့ပြီး.. ။
 “ဒေါ်ကြီးရယ်..”
 “ဟဲ့..ဟဲ့ ဒါနည်းသည်လာရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူးလေ.. အထဲမဝင်နဲ့..”
 “ဟုတ်..စူးမဝင်ပါဘူး..”
 ကမန်းကတန်း နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ လှေကား တစ်ထစ်ပြန်ဆင်းရပ်ကာ.. ။
 “စူးပိုက်ဆံချေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး.. အမေချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို စူးအလုပ်ကြိုးစားလုပ်ပြီး ဆပ်ပါ့မယ်..”
 “အဲမယ်..အဲမယ်..”
 “မကျေမခြင်းဆပ်သွားပါ့မယ်.. စူး ကတိပေးပါတယ်၊ သစ္စာရေသောက်ဆိုလည်း သောက်ပါ့မယ်..”
 “သစ္စာရေသောက်တော့ ဘာတွေခိုင်မာသွားသလဲ.. ဖြစ်ရ လေအေ၊ သစ္စာစူးတာမစူးတာ နောက်ဘဝထိလည်း လိုက်ကြည့် မနေနိုင်ဘူး..ဒီဘဝမှာစူးမလား၊ မစူးဘူးလားလည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူး..အတိုးလိုချင်လို့ ပိုက်ဆံချေးထားတာ အတိုးရဖို့ ပဲ..”
 “အတိုးနဲ့ပေါင်းပြီး သတ်မှတ်လိုက်ပါဒေါ်ကြီးရယ်.. စူး ကျေအောင်ဆပ်ပါ့မယ်..”
 “အဲ့ဒါတွေကို ဒီအချိန်ကြီးထလာပြောနေရအောင် ညည်း ရူးနေသလား..”
 “စူး..”
 “ပြန်စမ်းပါအေ..ငါ့မှာလည်းရှင်းမရတဲ့ ပြဿနာတွေ နဲ့..”
 “ဒေါ်ကြီးရယ်..အထဲဝင်မသွားပါနဲ့ စူးတောင်ပန်ပါတယ် နော်..အမေမှိုက်အောင့်ပြီး အလူးအလှိုမိခံစားနေရလို့ပါ၊ အဲ့ဒီကြွေး ကို အမေပေါ်မှာ ပုံမချပါနဲ့..ကြွေကျေသွားပြီလို့ပဲ ပြောပေးပါ၊ အဲ့ဒါ

မှအမေ စိတ်ချမ်းသာသွားမှာမို့လို့ပါ..”
 “ဖြစ်ရတယ်အေ..ရောဂါဖြစ်တာတောင် သမီးလုပ်တဲ့သူ ကို ကြွေးဆပ်ပေးအောင် မာယာများနေသေးတယ်..”
 အိမ်ရှေ့ကိုမျက်နှာမူလိုက်တာနှင့် စူးမပြန်သေးတာကို မြင် လိုက်ရကာ.. ။
 “ညှပ်စိမရှေ့..”
 “ရှင်..ကြီးကြီး..”
 “တံခါးသွားပိတ်စမ်း..”
 ပြောပြီးတာနှင့် ကိုယ့်ကိုစွဲကိုအာရုံစိုက်ရင်း.. ။
 “နည်းနည်းပဲလိုတော့တာမို့လို့ပေါ့ ကြည်ပြာရယ်.. ဘာလဲ၊ နင်က ပိုက်ဆံဆယ်သိန်းလောက်ကို ချေးငှားနေရတယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို အထင်သေးတာလား..”
 “.....”
 “ရှင်းရှင်းပဲပြောပါအေ..အဲ့ဒါမရနိုင်ဘူးလားလို့..”
 “.....”
 “ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲအမေ..”
 ဖုန်းပြောပြီးတော့ လဝန်းသော်ရောက်လာကာ၊ အိမ်ရှေ့ ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သေးသည်။ ။ ပြီးမှ ထိုင်ကာ.. ။
 “မကြည်ပြာက ဘာပြောလို့လဲ..”
 “မနက်ဖြန်အိမ်ဖော်ရောက်လာမှာတဲ့..အဲ့ဒီအတွက် ထားတဲ့ ပိုက်ဆံပဲရှိလို့ပါတဲ့.. သင်းတို့က မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးပြီး..”
 “ကဲ့..ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့အမေရယ်..ဟိုကောင်မလေးက ခုထိမပြန်သေးဘူး၊ အမေဘာပြောထားလို့လဲ..”
 “ဘာ..”
 ရုတ်တရက်ဒီမှာ ဒါဆင်မပြေတိုင်းဒေါသက ဆောင့်ခွန်

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓ

ထွက်သွားသည်။ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ထရပ်လိုက်တဲ့အထိဖြစ် သွားပြီးမှ ဒေါ်သော်တာမျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်ငြိမ်သက်သွားကာ..

“လဝန်း..အဲ့ဒီကောင်မလေးကိုအထဲခေါ်လိုက်..”

“ဟင်..”

လဝန်းသော် အံ့ဩနေသဖြင့် ဒေါ်သော်တာက ပခုံးကို တွန်းလွှတ်လိုက်ရင်း.. ၊

“ခေါ်လိုက်စမ်းပါ..သူကလည်း လိုချင်တာမရရင် ခေါင်း မာမာနဲ့ကပ်ချွဲပြနေမှာ..ငါလိုတာလည်းရမှမယ်၊ သူလိုတာလည်း ပေးလိုက်မယ်..”

လဝန်းသော် သိပ်နားမလည်သေးပေမယ့် ခေါင်းညှိတ် လိုက်ကာ.. ၊

“ညှပ်စိမ..”

“ရှိန်..”

“လာဦး..”

ညှပ်စိမကတော့ ခုပဲတံခါးပိတ်ခိုင်း ခုပဲပြန်ဖွင့်ခိုင်းနဲ့မို့ ခေါင်းကုတ်လေသည်။ ပြီးတော့ စူးစူးကိုကြည့်ကာ.. ၊

“နင့်ကိုခေါ်နေတယ်..”

“ဟုတ်လား..”

စူးစူး ဝမ်းသာအားရလေး ပြေးတက်လာ၏။

ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကြိုတွေးရင်လေးဖို့လည်း သတိမရ

ခဲ့..။

အခန်း(၂)

“ဆုံးသွားပြီ..ဟုတ်လား..”

အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာသည့် တစ်ယောက်ကပြောတော့ မေရီမြင့် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ ကာ.. ၊

ဖြစ်ရလေဟယ်.. ၊

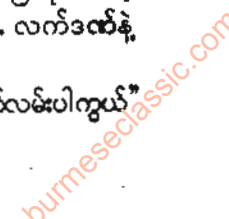
တစ်ယောက်တည်း ပြောခိုင်းယိုယွင်းစပြုနေပြီဖြစ်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ပုပုလေးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ အိမ်နီး ပါးနီး လေးငါးယောက်ရှိနေကြကာ၊ ဒေါ်သန်းသန်း၏ ရုပ် အလောင်းကို စူးစူးကပွေ့ပိုက်ငိုနေဆဲ.. ၊

ပြီးတော့ သင်ဖြူးပျံ့ပျံ့ပေါ်မှာ ဆေးအိတ်ခွံလေးတွေနှင့် ကွေကာအုပ်သောက်လက်စ မက်ခွက်ကနွန်းတပ်လျက်ရှိကာ၊ စာချုပ်တစ်စောင်က အလိမ့်မပြေ တပြေမို့ စာချုပ်မှန်းသိနေရကာ ဘာစာချုပ်မှန်းတော့မဲသိ.. ။

“အတင်းဖက်မထားနဲ့သမီးလေး..ဆုံးသွားပြီဆိုပေမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာသန့်သန့်စင်စင်လေးနဲ့ သွားပါစေကွယ်.. လက်ဒဏ်နဲ့ အသားအရေတွေ ပျက်စီးကုန်လိမ့်မယ်..နော်..”

“သာသာချချလိုက်သမီး..ဒါလူတိုင်းသွားကြရမယ့်လမ်းပါကွယ်”

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

လူကြီးတွေက အမြင်မတော်တာကိုပြောပြကူညီကြသည်။ အလောင်းကို အိပ်ရာထက်မှာ ပြန်ချလိုက်ပေမယ့် စူးစူး အမေ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာမှောက်ထားလျက်ငိုနေဆဲ.. ။

“အမေ့အကြွေးတွေကို ဒေါ်ကြီးသော်တို့ လျှော်ပစ်လိုက်ပြီ အမေ့ရဲ့..အမေ့ကိုအဲ့ဒါပြောချင်လွန်းလို့ စူးရောက်အောင်သွားခဲ့တာ.. ဟင့် ဟင့်..”

သူများတွေကြားမှာ မဟုတ်ပေမယ့် အမေ့ကြားပါစေ၊ အမေ့ ကျေနပ်သွားပါစေ၊ အမေ့ကြားသွားတယ် ကျေနပ်သွားပါတယ်ဆိုတာ သိရအောင် စူးဘာလုပ်ရမလဲ.. ။

“အမေ့အတွက် စူးလုပ်ပေးတာကိုသာခုမခေါ်ရင်နေပါ.. အမေ့ ဘဝကျားကောင်းဖို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါအမေ့ရယ်..”

စူးရှိုက်ငိုနေစဉ် ခေါင်းပေါ်မှာလက်တစ်ဖက် ဖွဖွတင်လာကာ..

“တိတ်ပါညီမရယ်..ညီမက မိဘကိုစိတ်ဒုက္ခလည်းမပေးခဲ့ဘူး.. တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီရှာဖွေကျွေးခဲ့တာလည်း အားလုံး သိကြပါတယ်..ညီမ အများကြီးလုပ်ပေးလိုက်နိုင်တာပဲဟာ..”

မေရီမြင့်က စူးကိုနှစ်သိမ့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

“ညတည်းက ဆုံးသွားတာတဲ့..စူးက အသက်တောင်မမိလိုက်ဘူးထင်တယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ဆေးသွားဝယ်နေတာဆိုလား..”

နာရေးမှာ သတင်းမေးလာကြတဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေက ခပ်တိုးတိုး ပြောကြရင်းစူးကို သနားနေကြသည်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြည့်စုံပြေလည်သူတွေပဲများကာ၊ အိမ်ကောင်းအိမ်သန့်တွေကြားထဲမှာ စူးတို့ အိမ်လေးတစ်လုံးသာ ခန်းခနဲ ရှိသည်။

ဆင်းရဲကြတာလည်း သူမတို့မိသားစုပဲဖြစ်သည်။ ဒေါ်သန်းသည် စိတ်ကောင်းဝင်စဉ်ဆို သမီးမှသမီး ပျာယာခတ်

နေတတ်သလောက် စိတ်လွတ်သွားတာနှင့် ထင်ရာထွက်တွေက ရာလိုက်ဝယ် ပါးစပ်ထဲရှိသလိုပြော.. ။

မိသားစုဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာဘာမှမရှိတော့ပေ၊ လုံးဝ အရူးမဟုတ်သည့်အတွက် လူစိမ်းလူကျက်ကိုသိသည်။ လူယက် မစားရဘူးဆိုတာ နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့်သူမအသွားဆုံးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကားမောင်းသည့် ဒေါ်သော်တာတို့အိမ်ကိုပင်.. ။

“ဘယ်နှယ်လဲဟေ့..”

နာရေးအိမ်ပေါ်ကို သတင်းမေးတက်လာပုံက လူမှုရေးနည်းပါးစွာဖြစ်ကာ၊ လူကိုကြည့်လိုက်တော့ ရွှေတွဲလွဲငွေတွဲလွဲနှင့် ဒေါ်သော်တာတို့ သားအိမ်ပဲဖြစ်၏။

“ဟော့တော်..ဆုံးသွားပြီလား..”

“ဘယ်တုန်းကဆုံးသွားတာလဲ..”

သားအိမ်နစ်ယောက်ပြူးတူပြတ်မေးကြတော့ မေရီမြင့်ကပဲ သူတို့ထိုင်ဖို့ နေရာရွှေ့ထိုင်ပေးရင်း.. ။

“ညဆယ်နာရီလောက်တည်းက သတိမရတော့တာ ခုမိုးလင်းမှဆုံးတာလို့ ပြောတယ်.. ကျွန်မတို့လည်း ဆုံးပြီဆိုမှသိကြတာ..”

“ဪ..ဖြစ်ရလေ၊ ဒါနဲ့..ဟဲ့ နင် ငါတို့ဆီလာတဲ့ ကြွေးကိစ္စ နင့်အမေကို ပြောလိုက်ရသေးလား..”

ငိုနေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ရည်တွေနဲ့ နီရဲမို့အစ်နေသည့် မျက်နှာလေးကသနားစဖွယ်ပင်၊ ဘာကိစ္စမှန်းမသိကြသဖြင့် မေရီမြင့်တို့က အသံတိတ်နားစွင့်နေကြ၏။ လူတွေရှိနေသဖြင့် ဒေါ်သော်တာလည်း ပြောရခက်နေကာ.. ။

“ညည်းအစ်မမေးတာ ညည်းသိတယ်မို့လားစူး..”

စူးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး.. ။

“အမေ့ကိုပြောပြပေမယ့် သူကြားမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်သော်တာမျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ လဝန်းသော်က အလောင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...။

“ဒါဖြင့် နင်လုပ်တာအလကားဖြစ်သွားတာပေါ့..”

“အို...ဖြစ်စရာလားသမီးရယ်၊ မိဘအတွက်ကတိက ဝတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲ..”

ပြောရခက်ပေမယ့် ပြောမှပြီးမှာမို့ ဒေါ်သော်တာက မလုံမလဲ မျက်နှာနှင့် အသံနီမိ၍..။

“ညည်းအတွက်မလိုတော့ရင်လည်း ဖြစ်တယ်နော်.. ကြွေးကတော့ လစဉ်ဆပ်သွားရမှာက ဆပ်ရမှာပဲ၊ ငါတို့ပြောတဲ့ နည်းနဲ့အဲ.. ညည်းကတိပြုခဲ့သလို မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ညည်းအမေကြောက်ခဲ့သလို..”

“ဟင့်အင်း..မလုပ်ပါနဲ့၊ စူးကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာပါ..”

ပြောနေကြတုန်း နားမလည်ကြပေ၊ ဒေါ်သော်တာတို့ပြန်သွားကာမှ..။

“ရက်လည်တာနဲ့ ဆင်းခဲ့တော့..” ဆိုတာဘာလဲစူး..”

“သမီးမိဘတွေ ကြွေးတင်သွားတာကို သမီးကဆပ်ရမှာလား..”

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာမို့ စပ်စုသလို ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကမနေနိုင်ကြပေ၊ မေးမြန်းကြည့်ကြရင်း အံ့ဩထိတ်လန့်ကုန်လျက်..။

“သုံးနှစ်တောင်..”

“တစ်လငါးသောင်းနဲ့ ဟုတ်လား..”

“ဆယ့်ရှစ်သိန်းတောင် ကြွေးတင်ရတာ ဘာတွေလုပ်လို့လဲ.. သေချာရောစစ်ကြည့်ရဲ့လား စူးရယ်..”

စူးကတော့ ဒီကြွေးတွေမှန်မမှန်သိရဖို့ထက် ကြွေးတွေ

အကုန်လုံးဟာ စူးစူးဆိုသည့်သူမနဲ့သာ သက်ဆိုင်သည်ဆိုသော အဖြစ်ကိုပဲ အလိုရှိနေသည်။

ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ဒေါ်သန်းသန်းမှာ သံသရာကြွေးလုံးဝမပါခဲ့သည့် အဖြစ်ကို နတ်လူမြဟာသိစေလိုသည်။ ထို့ပြင် ဒီကြွေးကို သံသရာပါမှာ ကြောက်ခဲ့သောအမေအတွက် သမီးဖြစ်သူကအရာရာကို ပေးဆပ်ခြင်းဖြင့် ကျေစေရမည်ဆိုတာကိုလည်း အနိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကာ..။

“စူးကိုယ်တိုင် သဘောတူကျေနပ်ခဲ့တာပါ..”

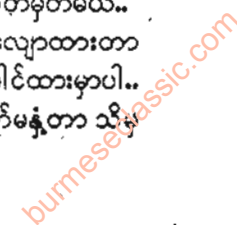
“မဟုတ်သေးဘူးသမီး..သေသွားတဲ့သူရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်မကုန်ဆုံးမိမှာ သူ့ရဲ့စိတ်ဖြောင့်မှန်အေးချမ်းစွာ ရှိစေရမှာမှန်တယ်၊ သေဆုံးသွားပြီးမှတော့ ဒီကြွေးကိုသမီးတစ်သက်လုံး ဆင်မိသွားလည်း သူ့အတွက်ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး..” လို့ ပြောပြကြသော်လည်း..။

“ညည်းက ‘ဟင့်အင်း’ဆိုလည်း ရတယ်နော်၊ ငါတို့ကတော့ သတိရတိုင်း အော်နေမှာပဲ..ဒါကိုစိတ်တန်းပြီး ညည်းအမေမကျွတ်မလွတ်ဘူးဖြစ်နေရင်တော့ ငါ့အိမ်ကိုမလွဲမသွေ ရောက်လာမှာပဲ..” လို့ ပြောခဲ့သည့် ဒေါ်သော်တာ့စကားတွေကိုသာ နားထဲမှာ စွဲနေသည်။

သူတို့ ငွေလိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်ကနေပိုက်ဆံလှည့်ယူမည်ဖြစ်ကာ ထိုအိမ်မှာစူးက အိမ်ဖော်အဖြစ်အလုပ်လုပ်ပေးရမှာဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ တစ်နှစ်ပဲနေရမှာပါ.. ညည်းငါ့အိမ်မှာ နှစ်နှစ်ပြန်လာလုပ်ရမယ်..သုံးနှစ်ပြည့်တာနဲ့ ကြွေးကျေပြီလို့ သတ်မှတ်မယ်..”

“အဲ့ဒါငါတို့ဘက်က အများကြီးလိုက်လျောထားတာနော်.. နင့်အမေပြောသွားတုန်းက အိမ်တစ်ခြမ်းအပေါင်ထားမှာပါ.. ဘာညာနဲ့ ရွန်းရွန်းကိုဝေလို၊ ငါတို့ကလည်း သူ့စိတ်မနှံ့တာ သိနဲ့”

မသိသေးတာ..”

လဝန်းသော်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။ သေချာမသိပေမယ့် ဒီကြွေးစတင်တုန်းက အဖေကျန်းမာရေးကြောင့် အမေသွားချေးခဲ့တာ ပိုက်ဆံအများကြီးပါ.. ၊

မေးရင်တော့ အမေကဘယ်တော့မှပြောမပြတတ်ပေ.. ၊

“မပြောလည်လို့ သူများအောက်ကျခံပြီး ချေးငှားပေါင်နဲ့ ရတာတွေကို မသိချင်နဲ့သမီး.. အမေက ကိုယ့်ရဲ့ညှဉ့်ဖျင်းမှုကြောင့် သားသမီး မျက်နှာငယ်ရမှာမျိုး ဘယ်တော့မှအဖြစ်မခံဘူး.. ဒီကြွေးတွေက ငါ့သမီးကို ရိုက်ခတ်လာအောင်လည်း မလုပ်ဘူး.. အမေကိုယ်တိုင်ဆပ်မှာ..” တဲ့။

အမေစေတနာက ဒီတိုင်းရှိခဲ့တာပါ။ ထိုစဉ်က အမေ ကျန်းမာရေးလည်း ဒီလောက်ထိမဆိုးရွားသေးပေ။ သမီးကို ကျောင်းထားပြီး အိမ်စရိတ်ဆေးဖိုးစရိတ်တွေကို စက်လည်း ချုပ်သည်။ ညနေပိုင်း ရုပ်ရှင်ရုံထိပ်မှာ ဈေးရောင်းလိုက်သေးသည်။

အခြေအနေမဆိုးသော်လည်း လမ်းမပေါ်မှာ ကားချင်းတိုက်တာ တစ်ခါမြင်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်ကြသဖြင့် သေကြေဒဏ်ရာရကြတာလည်း သူမရှေ့မှာပဲဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်စထယ့်ယွင်းလာခဲ့သောစိတ်က အဖေဆုံးသွားသည်နှင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမှာ နှစ်နာရီလောက်ပဲ ကောင်းတဲ့အချိန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်တော့ ကောင်းလိုက်မကောင်းလိုက်နှင့် ပြောဆိုနေရင်း ထထဖောက်တာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“ပိုက်ဆံရှိပါတယ်..ငါ့ကိုဟင်းသွားဝယ်ပေး..”

ဟုပြောရင်း ပိုက်ဆံတွေထုတ်လာ၏။

“မိစ္ဆူး..ရော၊ နင့်ဖို့ ငါအကျိုးတွေဝယ်လာတယ်.. ဒီနေ့ ငါ့လခ ထုတ်တယ်လေ..”

လို့ပြောတာက တစ်မျိုး.. ၊

မိုးသောက်စာပေ

တကယ်တော့ ဒေါ်သော်တာတို့ဆီမှာ လက်ဖြန့်လို့ရမှန်း သိနေသဖြင့် လိုငိုင်းပြေးယူနေတာဖြစ်သည်။ သူတို့ကလည်း အချိန်တန်ရင် အိမ်သိမ်းယူဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပေးနေခဲ့ကြ၏။

အခြေအနေအားလုံးသည် စူးကိုတစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် အထီးကျန်မျက်နှာငယ်စွာ ကျန်ရစ်ဖို့ဖြစ်လာခဲ့သလား ထင်ရလောက်အောင် လှည့်ပတ်ဆိုးရွားလာခဲ့သည့်နောက်.. ၊

“ညည်းအဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာစူးစူးရယ်..”

မေရီမြင့်တို့ စုတ်သပ်ခေါင်းခါမိကြ၏။ လူကိုကျွန်ပြုဖို့ ပြောဆိုသဘောတူထားခဲ့သည့် လူတွေကဒေါ်သန်းသန်းရဲ့ အသုဘခရိတ်တောင် ထုတ်မပေးခဲ့ကြပေ..။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် မအေအသုဘကို ရပ်ကွက်ကပဲ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။

“ကဲ..ကဲ မသန်းသန်းရေ၊ ရှင်စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပေတော့.. ရှင်ကြွေးတွေကို ကျွန်မတို့လျှော်ပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ဘာကြွေးမှ ခရိုတော့ဘူး သိလား.. ဘဝကူးကောင်းအောင် မိသားစုကအမျှ ခေတာကို သာဓုခေါ်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာသွားပေတော့..”

ရက်လည်ဆွမ်းမှာ ရေစက်ချအမျှဝေတော့ ဒေါ်သော်တာက သဘောထားကြီးသူကဲ့သို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပေးနေသည်။

သူများတွေခေါင်းတခါခါဖြစ်နေပေမယ့် ဒီအသံကိုအမေကြားပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း စူးမျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေခဲ့၏။

အရာရာသည် စွဲလမ်းစိတ်တစ်ခုပေါ်မှာသာ မှီတည်ပြောင်းလဲနေခဲ့တာ မှန်ပါလျှင်.. ၊

နေဦးနေဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အသွင် လုံးဝ
ဆွောက်ကွယ်သွားတာတွေ့ သေချာလေသည်။ သူ့ဌေးဦးမောင်
မောင်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက နေဦးနေက အမေရိကမှာဖြစ်ကာ
ထားပြိုင်ပွဲတွေ အလီလီဆင်နွှဲ၍ အိုးမေ့အိမ်မေ့ဖြစ်နေခဲ့ချိန်...။

“ကိုယ့်သားကိုမခေါ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး... မဟုတ်ရင်ဒီ
ကောင်လေး အသက်အန္တရာယ်နီးတယ်..”

ဦးမောင်မောင်ဦးက သားကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ဒေါ်
သော်တာက အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုနှင့် အမြဲဖျက်ခဲ့သည်။ ဖျက်
လိုက်တိုင်း မခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကိုလည်း သူမကျေနပ်နေခဲ့မိသည်။
နောက်ဆုံး သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် မဖြစ်မနေခေါ်လိုက်
ရသည့်နောက်မှာ.. ၊

“ဘယ်လိုကိုမောင်..အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ
ငွေကြေးတိုက်တာတွေ နေဦးကိုလွှဲခဲ့တယ်..ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်..မင်းတို့သားအမိအတွက် လုပ်ငန်းတွေပေး
ထားတယ်..”

“အဲ့ဒါတွေကိုတော့ ကိုမောင့်သားက ဝါသနာမပါခဲ့လို့နဲ့
လား..”

“ဟုတ်တယ်သော်တာ..ဒါကြောင့် မင်းကလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်
ချင်တယ်..သူက သူစိတ်မပါရင်လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ
ကြောင့် မင်းတို့နဲ့ အဆင်ပြေမှာတွေကို ခွဲခြမ်းစိစပ်ပေးထားတာပါ..”

“ဒါပေမယ့်ကိုမောင်ရယ်..ပမာဏချင်းက သိပ်ကိုကွာ
လွန်းပါတယ်..”

“မကွာလို့မရဘူး..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားရဲ့မာမိနဲ့
လက်ထပ်တော့ ကိုယ်ကလက်မဲ့သမားဘဝရယ်..ဒါပေမယ့် သား
အဘိုးအဘွားတွေက ကြည့်ဖြူပေးခဲ့တယ်..မောင်နုမတွေ့ ရသင့်
တာထက် ပိုပြီးကိုယ်တို့အတွက် ခွဲပေးခဲ့တယ်..”

အခန်း(၃)

“မရှိဘူး...”

“မရှိဘူး...ဟုတ်လား..”

ဒီအဖြေပဲရမှာကို သိပေမယ့်ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်တို
သွားမိသည်။

“ဒါတော့ မင်းတမင်ကပ်ဖဲသပ်တာပဲထင်တယ်..”

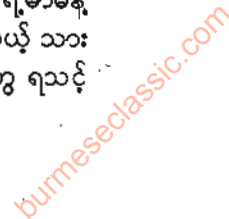
ကော်ဖီပန်းကန် ကိုင်ပြီးမှပြန်ချသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ကိုင်
၏။ တစ်ခုခုပြောတော့မည့် ပုံစံမို့နားစွဲ နေပေမယ့် ဘာမှပြောသံ
ထွက်မလာဘဲ မုန့်တစ်ခုယူစား၏။ မထင်မဲ့မြင်ပြုခြင်းကို ခံစား
လိုက်ကာ ဒေါ်သော်တာ အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း... ၊

“ငွေငါးသိန်းလောက်ကတော့ မင်းမှာ..”

“မရှိဘူး...”

ဒီစကားပဲ သံပြတ်နဲ့ထွက်လာသည်။ ဆံပင်က ပခုံးကျော်
ရှည်နေသည်။ မဖြီးမသင်ဘဲ ဖြစ်သလိုစုစည်းထားသဖြင့် ရင်အုံ
ပြေပြေကလည်း ကျယ်ပြန့်သန်မာပုံပေါက်သည်။

ထိုင်နေတာတောင် သူ့ရဲ့ထွားကျိုင်းသန်မာမှုက ထင်းနေ
လျက် ဆံပင်ရှည်ထားလိုက်တော့ လူကြမ်းပုံပေါက်နေသည် ပြောရ
မလား၊ ရှိတဲ့အသက်ထက် ပို၍ရင့်ရော်သွားတာမျိုးလား..။

အခြေအနေတွေက တကယ်ပဲဒီတိုင်းစခဲ့တာလား၊ မပေးချင်လို့ ကြိုတင်ရှာဖွေထားတဲ့ အကြောင်းတွေလားဆိုတာတော့ မသိနိုင်..။

“သားရဲ့ မာမိက ကိုယ့်ကြောင့် မွေးချင်းမောင်နှမတွေ အလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတာပါ.. ဒါပေမယ့် ကြီးတဲ့လူတွေက သားရဲ့ မာမိကို ဝိုင်းဝန်းဖေးမလို့ ကိုယ်လည်း ကြီးစားခွင့်ရခဲ့တယ်.. အခု ပစ္စည်းတွေ အားလုံးထဲက ကိုယ့်လက်ထပ်ပွားတွေပဲ မင်းကို ပေးလို့ရတယ်..” တဲ့..။

ခုတော့ သူမတို့မှာ တိုက်ကြီးပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် တာဝမျိုးနဲ့.. ၊

“အမေ..”

တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီပန်းကန်ရှေ့မှာထားပြီး ငှက်တုတ်မေ့နေခဲ့တာ လဝန်းသော်အသံ ကြားမှ ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသည်။

“အမေဘယ်လိုလဲ.. ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ထွက်သွားပြီလို့လား..”

ဒေါ်သော်တာ မျက်နှာတင်းမာလာပေမယ့် မဖြေ၊ လဝန်းသော်က ဘေးမှာထိုင်လိုက်တာ.. ။

“ညကလည်း အိမ်ပြန်လာပြီး ထပ်သောက်သေးတယ်.. သိပ်မမူးရင်တော့ အမေကိစ္စကို လဝန်းပြောပေးမလို့ပါ..”

ဘာမှမပြောပေမယ့် ဒေါ်သော်တာက မျက်စောင်းထိုးသလို လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာပြန်လွှဲသွားသည်။

“ဘာမှထူးမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆိုသည့်သဘော.. ၊

“အမေကလည်း အမေပဲလေ..”

“ဘာ..”

“ဪ.. တိုးတိုးပြောပါအမေရဲ့၊ အခုပိုက်ဆံတွေခွဲလို့ ရနေတာပဲ.. မကြည်ပြာဆီလည်း ဆယ်သိန်းရတယ်၊ သိမ်ကြီးဈေး

က အန်တီကြူဆီကလည်း..”

“ဟဲ့.. ငါဘယ်လောက်လိုနေတာလဲ နင်မသိဘူးလား..”

“အဲဒါပြောတာပဲလေ.. အမေက တစ်ဝိုင်းထိုင်မိပြီဆို မကုန်ဘဲ ထမုမထတာ.. အန်တီစတယ်လာဆိုရင် အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ထတယ်၊ နည်းနည်းထိရင် နာမှန်းသိတယ်.. အမေ..”

“လဝန်း..”

“ပြောရင်လည်း အမေကမကြိုက်ဘူး..”

“ဘာမကြိုက်တာလဲ.. ညည်းပြောတာကုန်ပြီလေ..”

ဒေါ်သန့်နှင့်ပြောရင်း ဒေါ်သော်တာ ထရပ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး.. သမီးက အမေစိတ်ဆင်းရဲနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ..”

“ဪ.. ဒါမကြည့်ရက်တာ..”

“တကယ်ပြောနေတာအမေ.. ဒီအိမ်မှာ အမေနဲ့သမီးပဲ သွေးသားရင်းတာရှိတယ်.. အဲ..”

ပြောနေရင်း တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလိုလို ပြောတော့ ခလို့လို့နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းခါ၍.. ၊

“နောက်မှပဲပြောတော့မယ်..”

“ဘာလဲ..”

“အရေးမကြီးပါဘူး.. သမီးကိုမောင့်ကို သွားပြောကြည့်လိုက်ဦးမယ်..”

“ပိုက်ဆံကိစ္စများ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်ပြီးတော့အေ.. ညည်းကိုယ့်လင်နားကို ကပ်ခွင့်ရအောင်တောင် မလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့..”

ဒေါ်သော်တာဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာကြီးက စိတ်ဆင်းရဲသွားတာ သိသာစွာနဲ့.. ။

“သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားပါတယ်.. ရုပ်လေးလည်း လှတပတပါပဲ၊ ငါ့မှာဘာမှအားမကိုးရဘူး..”

ညည်းညူရင်း စားပွဲဘေးမှာပဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ကာ.. ။
“အဲ့ဒါ ငါ့အပြစ်ပါအေး..သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေထိုင်တတ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်အောင် ငါမဆုံးမနိုင်ခဲ့တာ..”

“အကြီးကြီးတွေပြောနေပြန်ပြီမေမေရယ်..အခုလဝန်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ..ရည်စားထားခဲ့တာတွေကိုပဲ..”

“အဲ့ဒါတွေကြောင့် ဟိုကောင်ကအထင်မြင်သေးနေတာလေ.. ခုလည်း ညည်းအိမ်ထောင်သည်ပီသအောင်နေလို့လား.. ညည်းပြုပြင်သင့်ပြီဆိုတာ နားလည်စမ်းပါလဝန်းရယ်.. ငါတို့နေနေတာ သူ့အိမ်ပေါ်မှာနော်..”

“သမီးလည်းပိုင်တာပဲမေမေ.. သူကသမီးယောက်ျား..”

“လင်မယားတော်နေတိုင်း ပိုင်ပြီလို့တွက်လို့မရဘူး သမီး.. နွေဦးက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ကောင်..”

“အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူလူကောင်ကြီးလုပ်နေတာ အသည်းယားတာလေ..လဝန်းကမိဘမျက်စိရှေ့မှာပဲ ရည်းစားထားတယ် မိဘခွင့်ပြုချက်နဲ့ သွားတယ်လည်တယ်.. သူကကမ္ဘာ ပတ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ပျက်လာတယ် ဘယ်သူသိလို့လဲ..”

“သူကယောက်ျားလေး..ညည်းသူ့ကို တိုင်းတာနှိုင်းယှဉ်မနေနဲ့..ဒီမှာငါပြောမယ်လဝန်း..အမေ့စကားကိုသေချာနားထောင်စမ်း..”

အိမ်ကြီးကအကြီးကြီး..၊ တစ်နေရာကစကားကို တစ်နေရာကလှမ်းမကြားနိုင်ပေမယ့် ဒေါ်သော်တာ အသံကိုနို့ခွဲကာ.. ။

“ညည်းကလေးယူဖို့ ကြိုးစားရမယ်..”

“ဟာ..ကျွတ်..”

လဝန်း မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ပရုံးသာသာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထည့်ဖွတ်ရင်... ။

“ကလေးမလိုချင်ပါဘူးအမေရာ..ဒီလူ ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး..”

“သူ့ကလေးကိုတော့ မကြင်နာဘဲနေမလား လဝန်းရယ်.. အမလေး အရေးထဲမှာ သူကအကြင်နာလိုချင်နေသေးတယ်၊ ဇနီးမယားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အသုံးမကျတာလူသိလိုက်တာ..”

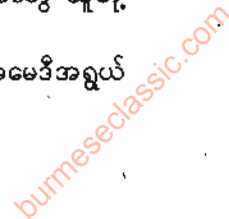
“လဝန်းအသုံးမကျတာမဟုတ်ဘူးအမေ..အမေက သူ့မိထွေး ဖြစ်နေတာကိုက သူ့ဘက်ကဘယ်တော့မှ အလံဖြူတင်မှာ မဟုတ်တဲ့ မငြိမ်းချမ်းခြင်းပဲ..”

ဒါကလည်းဒါပါပဲ၊ ဒေါ်သော်တာကိုယ့်ရဲ့လိုအပ်ချက်ကိုလည်းမသိလို့မဟုတ်၊ ဒီကောင်လေးဟာ ငယ်စဉ်တည်းက မိခင်လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမဟုတ်ပေ၊ သူ့သားရောက်လာရင် သည်းခံနားလည်ပြီး မေတ္တာထားပေးဖို့လည်း ပြောထားခဲ့သေးသည်။ ဒါနဲ့တောင် နွေဦးနေအပေါ်မှာ သူမနည်းနည်းလေးမှသည်းမခံခဲ့ပေ၊ ထို့ပြင် သူမကယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်သည့် မိန်းမဖြစ်ရမည်ဆိုသည့် မာနကလည်း ခံနေခဲ့၏။

ကိုယ့်လင်ကိုယ်ပိုင်နေရင် သူ့ရဲ့အစွယ်အပွားတွေကို ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုဘူးလို့ပဲ တွက်ခဲ့၏။ နွေဦးနေကို စည်းရုံးမထားနိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍.. ။

“ယောက်ျားတွေကိုလည်း လျှော့တွက်လို့မရဘူး.. သူတို့က မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မပစ်ရက်စရာတစ်ခုခုနဲ့ စွဲလမ်းနေတာရှိရင်တောင် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်လိုတိုးပြီလျှော့ လုပ်တဲ့နေရာမှာ မိန်းမတွေလို ချိန်ခွင်ကိုင်စရာတောင် မလိုဘူး.. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုး ဒီမိန်းမဘယ်ခြေလှမ်းနဲ့လာသလဲ ဆိုတာတွေ သူတို့လောက် နောကျောနေတာ သူတို့ပဲ..”

“ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရခဲ့တာတောင် အမေဒီအရွယ် ကျမှညီတာ..လဝန်းကခုမှ..”

“အံ့မာ..”

“အဟွန်း..”

လဝန်းသော်က မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်လိုက်ရင်း.. ၊

“အမေလဝန်းကိုပဲ အပြစ်တင်နေတာကိုပြောတာပါ..”

သူနဲ့ယူပြီးကာမှ လဝန်းလည်း ကောင်းကောင်းနေတာပဲဟာ..”

ဒေါ်သော်တာ သမီးနားကပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“သန့်ဇင်လတ်နဲ့ ညည်းခုထိမပြတ်သေးတာ ငါသိတယ်

နော် ..လဝန်း..”

“ဟာ..”

“မဟာနဲ့..အဲ့ဒါတကယ်ပြဿနာကြီး..”

“သူကမပြတ်တာပါအမေရယ်..နောက်ပြီး သူကလည်း ပိုက်ဆံပေါတော့..ချက်ချင်းကင်းလိုက်လို့လည်း မရဘူးလေ..”

“ပိုက်ဆံသုံးနိုင်တာနဲ့ ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူးအေ့..ညည်း အဲ့လို တစ်ကျပ်သားနှစ်ကျပ်သားကောင်ကို မက်နေရင် တစ်ပိဿ နှစ်ပိဿကောင်ကို လက်လွှတ်ရလိမ့်မယ်.. နားလည်ရဲ့လား..”

“တစ်ပိဿ နှစ်ပိဿကောင်ပေမယ့် သမီးတို့ကိုတစ်ပြား မှမှမကျတာ..အမေက ကိုယ်ရတဲ့လုပ်ငန်းစီးပွားတွေကိုတော့ မထိန်း သိမ်းခဲ့ဘဲနဲ့ အခုသူထုတ်ပေးနေတဲ့ တစ်လသိန်းနှစ်ဆယ်ကို လောက်အောင် သုံးနေတာလေ..”

သားအမိနှစ်ယောက် အကျပ်ရိုက်နေကြသည်။ ရသင့် ရထိုက်တာကို ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ လွှဲပေးခဲ့ပြီးပြီမို့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ ထပ်ပြီး အရေးဆိုခွင့်လည်းမရှိ.. ၊

“ငါ အဲ့လိုတွေဖြစ်လာသိလို့..သမီးနဲ့ညားသွားအောင်ကြိုး စားယူခဲ့တာပဲ..ဒါပေမယ့် ညည်းကမှအသုံးမကျတာ..”

“သူ့ကိုက လဝန်းကိုအကပ်မခံတာအမေ..”

“ဒါဖြင့် တခြားမိန်းမတွေကိုတော့ ဟောတစ်ယောက်

ဟောတစ်ယောက် တွဲနေတာကျတော့ရော..”

အချိန်တန်တော့ ကိုယ့်အပြစ်ပဲရောက်လာမှာ လဝန်းက သိနေသဖြင့် ခေါင်းကုတ်မိခြင်းသို့ရောက်ပြန်ကာ.. ၊

“အမေရယ်..”

“ငါကြားဖူးတာတော့ ယောက်ျားတွေက အိမ်ကသားမ ယားကလွဲရင် တခြားမိန်းမကိုပြည်တန်ဆာသာသာပဲ သဘောထား တာတဲ့.. ညည်းကျမှ သားမယားကိုကျော်ပြီး တခြားမိန်းမတွေနဲ့ သာယာနေတာ ဘယ်သူည့်လို့လဲ..”

“အဲ့ဒါတော့ မသိဘူးအမေ..အမေဘာဖြစ်လို့ သမီးကို ချည်းပဲ အပြစ်တင်နေတာလဲ နားကိုမလည်တော့ဘူး.. သွားပြော ပေးမယ်၊ ပူမနေနဲ့..အခုအမေဘယ်လောက်လို့နေသေးသလဲ..”

“ဆယ့်နှစ်သိန်း..”

သမီးဖြစ်သူက ရွဲ့ပြောတာဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဒေါ်သော် တာကလည်း ဂရုမစိုက်.. ၊

“ဆယ့်နှစ်သိန်းကို ဒီညနေမတိုင်ခင်ရရင်ဖြစ်တယ်..”

“ဒါဆို လဝန်းကိုလည်းပြောပြပါဦး.. အမေဘယ်လောက် တောင် ရှုံးထားတာလဲ..”

“လေးဆယ်..”

“ဟယ်..”

ဟယ် တစ်ခွန်းထဲနှင့် ရင်ဘက်ဖိမိလေသည်။ နောက် ထပ်အမေရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သူမနဲ့ နွေဦးစစ်ပွဲ တွေ အလီလီဆင်နွှဲရဖို့ ရှိနေတာကို မြင်ယောင်လာခဲ့ရင်း.. ၊

ပါသမျှချေး.. ပုဇွန်ဆိတ်ခေါင်းပေါ်မှာ.. ၊

အခန်း(၄)

ထမီတိုတိုဝတ်ထားသည့်ပြင် ခူးလောက်ထိ 'မ' တင်ထား
သေးသည်။ ထမီစကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုဆွဲကိုင်ထားကာ ဆပ်ပြာ
စိမ်ထားသည့် လေးကြီးထဲက အဝတ်တွေပေါ်မှာ ဘယ်ညာနင်း
ချနေသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ စွဲမက်ဖွယ်အလှတရား
တို့သည်.. ၊

“အား..ပါး ပါး..”

ကိုင်းထားသည့်ဘီယာကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ပစ်လိုက်
ပြီး မျက်လုံးတွေကတော့ ထိုဆီမှာပဲစူးစိုက်ထားလျက် နှုတ်ခမ်း
ကိုလျှာနဲ့ သပ်လိုက်မိသည်။

လှလိုက်ပါဘိ ကောင်မလေး.. ၊

ဝင်းဝင်းစက်စက်ဖွံ့ထွားထွား.. ၊

ခါးသေးရင်ချို စွဲကားမိုမောက်သော အရှိုက်အဝန်းများနှင့်
အဝတ်တွေကို ဘယ်ညာနင်းနေသဖြင့် လှုပ်ခါညှို့ယူနေသော
အမြင်အာရုံက မျက်လုံးလွဲချင်ဖွယ်မရှိ.. ၊

“အား..အဟမ်း..”

မင်းထွန်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရီဝေဝေအကြည့်များ
နှင့် နေရာမှထသည်။ ပြီးတော့အပေါ်ကြယ်သီးနှစ်လုံးဖြုတ်ပြီး

မိုးသောက်စာပေ

ဝတ်ထားသည့် ရုပ်အကျိုကို ငုံ့ကြည့်၏။
ပြီးတော့ ဟွန်းခဲတစ်ချက်ပြုံးကာ ကြယ်သီးတစ်လုံးကို
ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရင်း.. ၊

“ဟေ့..”

အလယ်ဆန်းရှိတ်ပေါ်မှာ အဝတ်လျှော်နေသည့် စူးစူးက
လှည့်ကြည့်၏။

“လာဦး..ဒီကို..”

စူးစူးက လေးကြီးထဲက ခြေထောက်တစ်ဖက်အရမ်း
ဆင်းထွက်လိုက်ကာ၊ နောက်ထပ်တစ်ဖက်ပါ ရုတ်လိုက်သည်။
ခြေသလုံး လေးမှာ ကပ်ပါလာသည့် ဆပ်ပြာမြုတ်တွေကို လက်နဲ့
နှစ်ချက်သုံးချက် သပ်ချလိုက်ပြီးမှ မတ်မတ်ရပ်ပြီး လက်တွေကို
ခါပစ်၏။

သူမလေး ငုံ့လိုက်တာခါချလိုက်တာ လှုပ်ရှားနေသမျှ
အားလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မင်းထွန်းတံတွေးတွေပဲ မျိုချနေခဲ့ပြီး..!

“ငါ့ကို အကျိုကြယ်သီးလာတပ်ပေးစမ်း..”

“ရှင်..”

“ဪ..ဒီမှာ အကျိုကြယ်သီးပြုတ်နေလို့ဆိုမှ..”

“ဟုတ်ကဲ့..အကျိုချွတ်လိုက်လေဦး၊ စူးအပ်နဲ့အပ်ချည်
သွားယူဦးမယ်..”

“အထဲမှာရှိတယ်..သွားယူ..”

“ရှင်..”

“ဟာကွာ..တရှင်ရှင်နဲ့ဒီကောင်မလေးတော့ မြန်မြန်သွား
ယူစမ်း..”

စူးစူးတစ်ချက်တော့ ငေးကြည့်မိသည်။ ဒီထပ်ခိုးလေးက
ကို မင်းထွန်းနဲ့သူ့အဖော်တွေ စုရုံးစုဝေးတတ်သည့် အခန်းလေး
ဖြစ်သည်။ ပိုရှင်းအောင် ပြောရပါလျှင် အရက်သောက်ကြသည့်

မိုးသောက်စာပေ

အခန်းဖြစ်၏။

“ဟေ့..သွားလေ..”

“ရှင်..ဟုတ်..”

စူးစူးတုန်ခနဲဖြစ်သွားကာ၊ အခန်းလေးထဲကိုဝင်ခဲ့မိသည်။

အန္တရာယ်ဆိုသည့် အသိကလူကို ရှေ့ဆက်မတိုးအောင် နှိုးဆော်နေခဲ့လျက်.. ။

“ဒီမှာ..”

“အမေ့..”

နောက်က အသံနိုးကပ်စွာပေါ်လာသဖြင့် လန့်ဖျန်လှည့်ကြည့်မိလျှင် အဝင်ဝ၏ဘေးဘက်စင်လေးပေါ်ကနေ အပ်ချည်ဘူးလေးကို ယူလိုက်ပြီး မင်းထွန်းကရှေ့တိုးလာ၏။

ဘာရမလဲ..ဒီကောင်မလေးရဲ့အလှအပတွေကို တစေ့တစောင်းမြင်ပြီးတည်းက ဘယ်လိုကြံစည်ရမလဲဆိုတာ တွေးတောပြင်ဆင်ထားပြီးသား.. ။

“ရော့..”

စူးစူးလက်လေးတွေ တုန်နေသည်။ အပ်ချည်က ထိုးပြီး သားသာမဟုတ်လျှင် သူမဘယ်လိုမှအပ်ပေါက်ဝင်အောင် ထိုးနိုင်မည်မထင်၊ ကြယ်သီးနဲ့ အကျီရင်ဘက်ကို ဘယ်လိုမှမကိုင်ရဲဘဲ ရှိကာ.. ။

“ဦး အကျီချွတ်ပေးလိုက်ပါလားဟင်..”

“ဒီတိုင်းချုပ်စမ်းပါ..အဆင်ပြေနေတာပဲကို..”

မင်းထွန်းက ရှန်သားလည်ဟိုက်လက်ပြတ်လေးနဲ့ စူးစူးရဲ့ ရင်ဘက်လေးမှာ မျက်လုံးကြီးစူးစိုက်နေကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချိဖြန့်ချိ လုပ်ရင်းတံတွေးမျိုးချ၏။ ပြီးတော့.. ။

“စူးလေး..”

“ရှင်..”

“ညည်းဘဝကို ဦးအရမ်း အရမ်းကိုသနားတာပဲ.. ညည်းကို ဦးကူညီနိုင်တယ်သိလား၊ ဦးကညည်းလိုချင်တာတွေ ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်.. ဦးကို တစ်ခုပဲပြန်ပေး..”

ပြောနေရင်း အသံတွေတုန်လာကာ စူးစူးရဲ့ခါးလေးကို ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်၏။

“အား..”

“ဦးစိတ်တွေ မရတော့လို့ပါ..လိမ္မာပါကလေးရယ်၊ ဦးက ညည်းကို ရွှေဆိုရွှေ.. ငွေဆိုငွေ..”

“ဟင့်အင်း..ဟင့်အင်း..”

“ဒုန်း..”

သူတို့တွေ တအံ့တဩမောကြည့်နေရင်း တအားပြေး
ဆင်းလာသည့် လူရိပ်ကလေးကားထိပ်ကနေ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး
ပြုတ်ကျလာရာ..

“လုပ်ပါဦးဟဲ့..ဘာဖြစ်တာတုံး..”

“ဒေါ်ကြီး..”

“ဟင်..စူးစူး..”

စူးစူးသည် လှေကားတစ်ဝက်လောက်ကနေ လက်ရမ်း
ကို ဖမ်းဆွဲထားနိုင်လိုက်ကာ နဖူးမှာသွေးစတို့နှင့် ပြေးဆင်းလာ၏။
ပြီးတော့ ဒေါ်သော်တော့လက်တစ်ဖက်ကို ပြေးဖက်ထားလိုက်ပြီး..

“သမီးကိုကယ်ပါဦး ဒေါ်ကြီးသော်ရယ်.. ဦးမင်းလေ
သမီး ကို.. သမီးကို..”

“အို..ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ..”

“ဖြစ်နိုင်တာမဖြစ်နိုင်တာကို လူကိုကြည့်ပေါ့ကြည့်ပြာ..”

စူးရဲ့အကျီရင်ဘက် ကြယ်သီးတွေပြုတ်နေသည့်မြင်
ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်လာသည်ကို သိသာစေသော မြင်ကွင်းက ကြည့်ရ
ဆိုးနေခဲ့ပြီး..

“စူးစူးပြောစမ်း..နှင့်ကိုဘာလုပ်လိုက်သလဲ၊ နင်ကြံစည်ခံ
လိုက်ရတာလား..”

“စူးစူး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ..”

“အေးလေ.. ဘယ်မှဆိုးမှ လက်ထဲက သားကောင်ကို
အလွတ်မပေးဘူး၊ ညည်းဘဝပျက်ပြီပေါ့..”

“မဟုတ်..”

“တော်..တော် ငါသိပြီ၊ ကဲ ကြည့်ပြာ..”

“ကျွန်မအစ်ကိုက လူဖျိုကြီးပါ.. သူ့အပေါ်မှာအရက်
သောက်နေတာတော့ ဟုတ်တယ်.. မှားသွားပြီဆိုရင်လည်း သူ့
တာဝန် သူယူနိုင်တဲ့သူပါ..”

အခန်း(၅)

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲ ကြည့်ပြာရှေ့..ကိုယ်ပို့ထားတဲ့
လူဆိုတော့ လာကြည့်ဖို့ဝတ္တရားရှိလို့လေ..”

“လာလေ မမသော်.. ကောင်မလေးကအလုပ်တော့လုပ်
ပါတယ်..”

ဒေါ်သော်တော့ကို တံခါးဝနားထိလာကြိုရင်း ဧည့်ခန်းကို
အတူတူ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြကာ..

“ထိုင် မမသော်..အလုပ်လုပ်ပေမယ့် ငိုနေတာကများ
တော့ စိတ်တော့မချမ်းသာစရာပဲပေါ့..”

“ဒါကတော့အေ..”

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း..”

“ဟဲ့..”

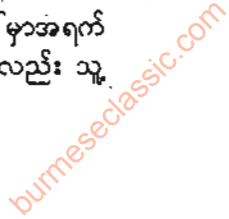
နှစ်ယောက်သားဆိုဖာမှာ ထိုင်မလို့ပြင်နေရင်း ဖင်မကျ
သေးဘဲ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ပြန်ထမိကြကာ..

“ဘာလဲ..အပေါ်က..”

“မသိဘူး..”

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း..”

“ဟော..”

ရှင်ခွင်သမ္ဘာ

“အို တာဝန်ယူတာငါမလိုချင်ဘူး...သူလည်း ဒီလောက် အသက်အရွယ်ကြီးကို လိုချင်မှာမဟုတ်ဘူး...”

“ဟေ့ ဟေ့..ကောင်မလေးကို ငါဘာမှမလုပ်ဘူးနော်၊ ငါ ကဆုံးမတာ.. ဟွန်း ဆုံးမမခံတဲ့အမိက်မလေး...”

လှေကားထိပ်မှာ ကိုမင်းထွန်းခပ်ယိုင်ယိုင်လာရပ်ကာ အသံ ခပ်လေးလေးနှင့် အော်နေ၏။ ပြီးတော့ ဗျစ်တောက်ဗျစ် တောက်ပြောပြီး ပြန်တက်သွား၏။

“မူးနေတဲ့လူက တရားခံဖြစ်မှာတော့ ကြောက်ရမှန်း သိ သားပဲ...”

“ဘာလို့တရားခံလို့ စွပ်စွဲနေတာလဲမမသော်..ကာယကံ ရှင်ကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး...”

“အပျိုအရွယ်လေးက ဒီလောက်ရှက်စရာကောင်းတာကို ဝန်ခံမလားအေး...အဲ့ဒီတော့ ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ညည်းစဉ်းစား လိုက်တော့ကြည့်ပြာ..ညည်းအစ်ကိုကလည်း ရာထူးရာခံနဲ့ ဂုဏ်ဒြပ် နဲ့နော်၊ ငါကလည်း ဒါကိုတော့ သည်းခံမနေနိုင်ဘူး...”

“စူးစူး...”

“အို..စူးစူးကို ခြိမ်းခြောက်ပြီးအစ်ထုတ်တာမျိုးတော့ မလုပ် နဲ့လေ..”

အခြေအနေကို ရှင်းခွင့်မပေးဘဲ ဒေါ်သော်တာက ဖိနှင်း သောင်းကျန်းသည်။ ကြည့်ပြာလည်း ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ကာ စူးစူးလည်း ဒေါ်သော်တာလေးလုံးအောက်မှာ ပိပြားနေခဲ့၏။

မသိရင်တော့ စူးစူးအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါနာပြီး အော်ဟစ် တောင်းဆိုနေတာလိုလို.. ၊

“စာရုံပိတ်ထားလည်း ပါတယ်နော်ကြည့်ပြာ..အိမ်အကူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီအိမ်ထဲမှာ ဖြစ်လာနိုင်သမျှ ထိခိုက်နစ်နာမှု အားလုံးကို အိမ်ရှင်ကတာဝန်ယူရမယ်ဆိုတာ..”

မျှင်မ

“ဒါကိုကျွန်မပြောနေတာပါ.. အဖြစ်မှန်ကို သေချာမေးပြီး တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အစ်ကိုကြီးက..”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး...ဒါကကာလုနေဖျက်ဆီးစော်ကားမှု၊ အလုပ်သမားကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုလည်း မြောက်တယ်...”

ဘယ်သူဘာမှမရှင်းနိုင်ခင် ဥပဒေတွေပုဒ်မတွေပါ ထည့် ပြော၍ ဒေါ်သော်တာအနိုင်နဲ့ပိုင်းသည်။ နှုတ်နည်း၍ရိုးသားသည့် လူ တွေ ဘယ်လိုမှတိုးမပေါက်နိုင်အောင် ဖိနှိပ်ပြော၍ အနိုင်ယူခဲ့ပြီး ကွယ်ရာမှာတော့ ဟားတိုက်ရယ်၏။ ပြီးတော့.. ၊

“တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး..ဖြူဖြူထွားထွား လုံးကြီး ပေါက်လှလေးဆိုတော့ ဟား ဟား ဟား...”

“အခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲမေမေ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ..နောက်ထပ်ငွေရဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့.. ဟား ဟား..ကြွေးလည်းဆပ်ပြီးသားဖြစ်..လျှော်ကြေးလည်း ထပ်ရ..”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါအမေရယ်...”

သမီးဖြစ်သည့် လဝန်းသော် အထိပ်တလန့်တွေဖြစ်သွား ပေမယ့် ဒေါ်သော်တာက ရယ်မောမပျက်၊ ပြီးတော့ လောကဓံကို မကြောက်မရွံ့ စိန်ခေါ်နေသေးကာ.. ။

“အဲ့ဒါပေါ့..သူ့ကိုမွေးတဲ့ အမေတောင် သူ့လုပ်စာ ဝအောင် မစားလိုက်ရဘူး..ငါကတော့ ကောက်မွေးလိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အလုံး လိုက်တန်းကိုင်ရတာလေ..ဟား ဟား သားသမီးလုပ်စာဆို တာ စားထိုက်မှ စားရတာကိုး...”

နှစ်ထောင်းအားရတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ၊

နိုင်နိုင်ဖို့က ဒီအုတ်ဂူရှိနေဖို့ထက် ဘာမှပိုအရေးကြီးပေ... ၊
လိုအပ်လာလျှင် ညည်းအမေ ဂူနားမှာသွားပြောလိုက်
မယ်' လို့ ကျပ်ပေးလိုက်ရဲ့။ ၊

“အေး...ဒီမှာပဲနေချင်ရင်တော့ ပြောတဲ့အတိုင်းလိမ်လိမ်
အစာနေမှရမယ်... ငါတို့ကခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ ဟောဒီကနေ မြီအ
ပြင်ကို တစ်ထွာတစ်ညှိတောင်မထွက်ရဘူး... ငါတို့မသိဘဲ ဖုန်းကိုင်
ဖွဲ့လည်း မကြိုးစားနဲ့... ညည်းအမေရဲ့အရိုးပြာကို အကုန်အကျခံပြီး
အုတ်ဂူတည်ပေးထားတာ သဘောကောင်းလွန်းလို့မဟုတ်ဘူးနော်”

ဒေါ်သော်တာ မှားတစ်ဝက်မှန်တစ်ဝက်နှင့်... ၊

“ညည်းအတွက် မိဘရဲ့အရိုးပြာကို အမြဲတမ်းမြင်တွေ့
နိုင်နိုင်သလို ငါတို့ပြောတဲ့ ကြွေးကျေးမယ့်သုံးနှစ်မပြည့်ခင် ညည်း
တစ်ခုခု စည်းဖောက်ခဲ့ရင် ပြေးတိုင်စရာရှိအောင်လို့ပဲ... ခပ်ရိုင်းရိုင်း
ပြောရရင်တော့ ညည်းအမေ ဘဝမကူးနိုင်သေးဘူးဆိုတာပဲ... ငါ
ကြွေးကြောင့် ဒီမှာမြေမခံရပေမယ့် ကြွေးမကင်းသရွေ့ သူသွားနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး...”

“ဟင်...”

“ဒါကဖြစ်လေ့ဖြစ်ထတွေ့ပဲလေ...ငါ့အိမ်မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်
ကောင်ကောင်လာဖြစ်ပြီး မြေမခံရဘဲ သူ့ရဲ့ဂူဗိမာန်လေးနဲ့ အေး
အေးချမ်းချမ်းနေခွင့်ရတာကပဲ ညည်းလိုသမီးမျိုးရှိနေလို့သာ...”

“ဒါဆို စူးကအလုပ်လုပ်ပြီး ပေးဆပ်နေရတာအလကား
ပဲပေါ့..”

“အလကားထင်ရင် ညည်းထွက်သွားလိုက်လေ... ငါက
တော့ ညည်းအမေရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ပြီး...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဒေါ်ကြီးရယ်..အမေနေပါစေ...”

စွန်းပျာပျာသလဲ ပြောမိရင်း၊ ဒေါ်သော်တာပြော၍ နောက်
ထပ်သိရသည့် ဝိညာဉ်ဘဝတစ်စွန်းတစ်စက ခေါင်းထဲမှာ စွဲသွားခဲ့

အခန်း(၆)

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားမစွဲနဲ့...ငါတို့ဘာတွေလုပ်နေနေ
မစပ်စုနဲ့... ညည်းဒီမှာပဲ သုံးနှစ်ပြည့်အောင် အလုပ်လုပ်၊ သုံးနှစ်
မပြည့်ဘဲ တခြားထွက်ပြေးတာနဲ့ ညည်းအမေရဲ့ အုတ်ဂူမှာငါဘာ
သွားပြောမလဲဆိုတာ နားလည်ထားလိုက်...”

“စူးနားထောင်ပါမယ့်...ဒီမှာပဲ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မှာ
ပါ။ နောက်ထပ်တစ်အိမ်အိမ်ကိုတော့ ထပ်မပို့ပါနဲ့နော်...”

ဒါကိုပဲ တောင်းပန်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်သော်တာကလည်း
ထပ်မလုပ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ခုတောင် ကြည့်ပြာက မမ
သော်က မသိရင်လူရောင်းလူဝယ် လုပ်နေသလိုပဲ...လို့ အကျယ်ချဲ့
ပြောလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် 'တွက်ခြေကိုက်ပါတယ်... နောက်
ထပ်တစ်အိမ်ပို့ပြီး လုပ်စားဦးပေါ့...' ဆိုတာက ပါသေးသည်။

ဒါကြောင့် သူမလေးကို အိမ်မှာပဲထားမည်။ ကြွေးကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘာမှစောဒကတက်ဖို့ မရှိရအောင် အစတည်းက
သူ့အမေရဲ့ အရိုးပြာကိုယူပြီး အုတ်ဂူတည်ပေးထားလိုက်တာ ဖြစ်
၏။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့ရဲ့အား
နည်းချက်ကို သိထားဖို့ပဲလိုသည်။ အထူးသဖြင့် စူးစူးကိုချုပ်

ပြန်သည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေလွန်ပြီးသည့်နောက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှသေချာမသိသော်လည်း သိနေသလိုလို ပြောနေကြသမျှကို ဘာမှမသိသည့်လူတွေကလည်း ယုံကြည်နေကြသည်။

ကိုယ်မမြင်ရပေမယ့် မမြင်ရတာမို့လို့ ဟုတ်နိုးနိုးထင်မိတာပဲဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပိုသည်က ကိုယ်ချစ်ရသည့် လူတွေအတွက် စိုးရိမ်ပိုကြတာပင်.. ၊

“ညှပ်စိမ..”
“လာပြီ..”

လဝန်းသော်က ညှပ်စိမကို လှမ်းခေါ်ကာ.. ။

“နင် သူ့ကို ဒီအိမ်ကအလုပ်လုပ်ရတဲ့ ဇယားတွေအားလုံး သိအောင် ပြောပြထား..အရင်ဆုံးမီးဖိုချောင်မှာ ခိုင်းကြည့်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ဂတ်စ်မီးဖိုကိုင်ဖို့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့- လဝန်းသော်က အားလုံးလက်ညှိုးထိုးခိုင်းခဲ့ပြီး.. ၊

“သူ့ကိုစတုခန်းဘေးက အခန်းပိုထဲမှာထားလိုက်..”

ညှပ်စိမက စူးနဲ့မတိမ်းမယိမ်းပဲရှိကာ တကယ်ပုပုသေးသေးလေးပဲဖြစ်သည်။ သူမက စူးနဲ့နှစ်ယောက်တည်းကျန်နေခဲ့တာနှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ.. ။

“နင်က လှလိုက်တာ..ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ဖော်လာလုပ်တာလဲ”

စူးက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ညှပ်စိမက ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါလည်း ကြားသင့်သလောက်တော့ ကြားထားတယ်.. ဒါပေမယ့် ကြွေးတင်တာကို ဒီလိုလုပ်ပြီးဆပ်တာက ဒီခေတ်မှာမရှိတော့ပါဘူး.. နင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ရောင်းချပေါင်နှံစရာ ဘာမှမကျန်ဘူးလား..”

“မကျန်ခဲ့လို့ပေါ့ ညှပ်စိမရယ်..”

“အိမ်ကရော..”

“အိမ်ကလည်း ဆွေမျိုးတွေထဲက အရင်းအချာတစ်ယောက်က အမှေတစ်သက်နေလို့ရတယ်ဆိုပြီး ပေးနေထားတာ..”

“ဪ..”

“အမေရိုတော့တာနဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်သိမ်းသွားမှာပဲလေ..ငါတို့မိသားစုက မေတ္တာအကြင်နာတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းနေထိုင်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး.. ဒုက္ခသောကတွေနဲ့ နေခဲ့ကြတာ..”

ပြောမိရတော့လည်း ကြေကွဲခြင်းတွေသာ အဖက်တင် ၏။

ဘကယ်တမ်းကျတော့ ဒီဘဝမှာသေဆုံးခဲ့ပေမယ့် ဝဋ်ကျွတ်သွားခြင်းလို့သာ ဆိုရမှာပါ.. ။

ဒီထဲမှာမှ အမေကတော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဒီဘဝမှာ သေဆုံးခဲ့တာတောင် နောက်သံသရာမကူးနိုင်ဘဲ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေရတာပင်။

“သူ ဒီလိုနေရတာထက် အဖြစ်ဆိုးအောင် ငါလုပ်လို့ရဘယ်..”

“ဝိညာဉ်ဆိုတာ လူကအမိန့်နဲ့ခေါ်ရင် လာရတာပဲ.. ခုလိုနဲ့ သူမသေခင်တည်းက ငါ့ကြွေးမြီကိုပေးဖို့ စိတ်အစွဲရှိနေရင် ပိုဆောင်ဆိုးသေးတယ်..ငါခေါ်ရင်လာရမယ်.. ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ရမယ်.. နင့်အမေ ငါ့အိမ်မှာ တစ်သက်လုံးခြံစောင့်သရဲကြီး ဖြစ်သွားမှာ ဆိုမရှိနဲ့..” တဲ့။

ဒေါ်သော်တာ ရက်စက်တတ်မှန်းသိနေသဖြင့် စူးဒါမျိုးဆရာ ဘယ်လိုမှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဒီမိန်းမကြီးမဟုတ်တာတွေ ပြောတာဖြစ်ဖြစ် ကြွေးကျေဖို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည့် သုံးနှစ်တာ ကာလတော့ သူမ တာဝန်ကျေစေရမည်။

“ဒီအိမ်မှာမိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ ထွက်

ကြတာပဲ..”

“အလုပ်သွားကြတာလားဟင်..”

“ကြီးကြီးက မွေပူစာပွဲတွေမှာလည်း ခေါင်းဆောင်တယ်လက်ဝတ်ရတာတွေလည်း ဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်ဆိုလား.. သေချာတော့မသိပါဘူး..”

စူးအတွက် အခန်းရှင်းနေကြရင်း ညပ်စိမက ပြောပြနေတာဖြစ်ကာ.. ။

“မကြီးသော်က အစတုန်းက စက်ရုံမှာအုပ်ချုပ်တယ်.. စက်ရုံကထွက်တဲ့ ကုန်မာတွေဖြန့်တဲ့ ကုမ္ပဏီလည်းရှိတယ်၊ မကြီးသော် စက်ရုံသွားနေတုန်းကဆို ငါလည်းမကြီးသော်နဲ့ လိုက်ရတာ”

“ဟုတ်လား..”

“မကြီးက အရမ်းခိုင်းတတ်တာ..သူဘေးမှာ ခိုင်းရမယ့် လူမရှိရင် မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ငါလိုက်ရတာ.. အဟွန်းဟင်းချက် ကောင်းလည်း ကြိုက်မှကြိုက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ဟင်းချက် လက်ရာ မကောင်းဘူး..”

“နင်ပဲ ချက်ပြုတ်ပြီး အပြင်လိုက်ရတာလား..”

“ဟေ့အေး..ထမင်းလာချက်ပေးတဲ့ ဒေါ်အေးကြိုင်ဆိုတာရှိတယ်..မကြီးစက်ရုံသွားတော့မှ ငါလည်းအပြင်မလိုက်ရတာနဲ့ ထမင်းချက် ထပ်မခေါ်တော့တာ..”

“ဪ..”

“နင် ဟင်းချက်တတ်တယ်မို့လား..”

“တတ်တာပေါ့..ငါငယ်ငယ်တည်းက အမေ့ကိုဝိုင်းကုန်းတာပဲ..ဒါပေမယ့် သူဌေးအိမ်ထဲက မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေတော့ မသိဘူး..”

“ငါသင်ပေးမှာပေါ့..မကြီးသော်က ကောင်းကောင်းစေပြီးပြီးနောက်တော့ နင့်ကိုသဘောကျနေမှာပဲ.. ဒီအိမ်မှာ

ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း စားချင်စားတယ်..မစားချင်လည်း မစားဘဲနေတာ၊ ကိုကိုလေးတစ်ယောက်ပဲ..”

“ကိုကိုလေးဆိုတာ..”

“မကြီးသော်ရဲ့ယောက်ျားလေ.. နင်ဒီမှာ သွားလာဖူးသားနဲ့ မသိဘူးလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“ကိုကိုလေးက သဘောတော့မဆိုးဘူးဟာ.. ဒါပေမယ့် သဘောလည်း မကောင်းဘူး၊ ငါ့ကိုကိုလေးကိုတော့ကြောက်တယ်” ပြောနေရင်း စူးနားကပ်ကာ.. ။

“ကြီးကြီးတို့တောင် ကိုကိုလေးကိုကြောက်နေရတာ..”

ဟင်.. ။ မမြင်ရသေးဘဲ စူး လန့်သွားမိသည်။

ကြမ်းခင်းတွေကို ဖုန်လိုက်သုတ်ရင်း လက်တွေကရပ်တန့်သွားကာ.. ။

“သူက အလုပ်ဘယ်အချိန်ပြန်လာတတ်လဲဟင်..”

အလုပ်ပြန်ချိန်တွေမှာ ပင်ပန်းလာလျှင်ယောက်ျားတွေက မဲတတ်သည်လို့ ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုတင်ရှောင်ရှားနေရအောင်ပါ။ သို့သော်.. ။

“ကိုကိုလေးလား..ကိုကိုလေးက ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူး..”

“ဘယ်လို..”

“နောက်တော့ နင်သိလာမှာပါဟာ..ဒါပေမယ့် ကိုကိုလေးအတွက် ငါတို့အပန်းမကြီးပါဘူး.. နင်အဓိက ဂရုစိုက်ရမှာက မကြီးသော်နဲ့ ကြီးကြီးသော်တို့ကြိုက်အောင်ပဲ.. သူတို့စိတ်ဆိုးရင်တော့ နင်သေပြီ..”

သူမဘဝက အမေ့အတူသေခဲ့ပြီးသား မဟုတ်ဘူးလား၊

အခန်း(၇)

“ညနေလေးနာရီဆိုတော့ သုံးနာရီလောက်ကျရင် ကြီးကြီး ပြန်လာမယ်ထင်တယ်.. ပန်းကအင်္ဂါနံတစ်မျိုးလိုသေးတယ်..”

ယတြာချေဖို့အတွက် ခြံနောက်မှာ စွန့်ပစ်ရမည့်ပန်းနဲ့ ခြံရှေ့ထောင့်အပေါ်မှာ စွန့်ရမည့်ပန်းနှစ်မျိုး ခွဲခြားပေးခဲ့သည်။ အားလုံး ပန်းခုနစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ကြီးက ဈေးမှာဝယ်ဖို့လည်းမပြောဘူးနော်..”

“မပြောပါဘူးဟယ်.. ငါလုပ်စရာရှိတယ် ပန်းဘယ်နှစ်မျိုး ခူးထား.. ဒါပဲ..”

ဒေါ်သော်တာ ချရေးပေးသွားသည့် နေ့နံတွေပါသော စာရွက်လေးကို နှစ်ယောက်အတူကြည့်မိပြန်သည်။ ‘ဘယ်နေ့နံ’ ဆိုတာပဲပါကာ၊ ပန်းနာမည်တော့ပြောမထားပေ.. ၊

လိုချင်တဲ့ပန်းအစုံ ခြံထဲမှာရှိနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ.. ၊

“ဇော်စိမ်းတွေရှိတယ်လေ.. ငါတို့မနက်က ဘုရားပန်းခူး တုန်းက..”

“ဪ ပွင့်တဲ့ပန်းပါဆိုမှ နင်ကလည်း..”

“ဒေါ်ကြီးက ဗေဒင်ယတြာတွေ တော်တော်လုပ်တယ် နော်..”

“ဗေဒင်မေးတာတော့ သိပ်မတွေ့ပါဘူး.. အိမ်မှာဓာတ် ရိုက် ဓာတ်ဆင်ပန်းထိုးရတာတော့ အမောပဲ.. ဈေးသည်တွေ ဈေး ဆိုင်ခုံမှာ ပန်းအိုးတင်တဲ့အတိုင်းပဲ..”

“ဘုရားတရားအလုပ်နေ့စဉ် လုပ်တာကောင်းပါတယ်ဟာ ငါတို့စဉ်းစားကြတာပေါ့..”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး..”

အတင်းတုတ်ခါနီးမှ ညှပ်စိမက နှုတ်ခမ်းမှာလက်ဝါးလေး ကပ်ကွယ်ပြီး အသံနှိမ်ကာ.. ၊

“ဖဲရိုက်ရင် ဖဲနိုင်အောင်လို့ဓာတ်ဆင်တာဟဲ့.. ဟီး ဟီး..”

ပြောပြီးရယ်သည်။ ရယ်နေရင်း ဇက်လေးပူ၍.. ၊

“ငါလည်းခုမှပဲ စကားပြောဖော်လေးရှိလို့ အတင်းတုတ် ခွင့်ရတော့မယ်.. ခိ ခိ..”

ပြုံးပဲပြုံးနေသည့် စူးစူးကိုလည်း ပခုံးလေးနဲ့တိုက်ကာ.. ၊

“ရယ်စမ်းပါအားပါးတရ.. နင်ကလည်း နင်ကမှ မိဘ ဇာန်နှုတ်မြင်ဖူးသေးတယ်၊ ငါဆို ဆွေမျိုးစောင့်ရှောက်လို့ ကြီးပြင်း ခဲ့တာ.. ပြီးတော့ ဟိုအိမ်ရောက် ဒီအိမ်ရောက်နဲ့..”

“ဒါပေမယ့်.. နင် ငါ့လိုတော့..”

နာကျင်သည့်ရင်ဖွင့်သံက လည်ချောင်းဝမှာတင် တစ်သွား သည်။ ပြောလိုက်မိရင်တော့ အစပေါ်တာနဲ့ အဆုံးထိပြောမိတော့ မှာဖြစ်၏။ သူမက မျိုသိပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ညှပ်စိမက အနားကပ် ၍.. ၊

“မကြီးသော်တို့ပြောနေသံ ငါကြားပါတယ်.. နင့်ကို ဟို အိမ်ကလူကြီး ဟိုဥစ္စာပြုတဲ့ကိစ္စ..”

ဟင်.. ၊

စူးစူးဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိလျှင် ညှပ်စိမက မျက်ခုံးလေး ပင့်လိုက်ပြီး.. ၊

“သူတို့ကပြဿနာ တစ်ခုခုပြောပြီးဆို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်မှ မဟုတ်တာ ကြားတာပေါ့.. လူဆိုတာလည်း စပ်စုတတ်တဲ့အမျိုးလေး၊ ကြားချင်လို့ နားစွဲရင် ပိုတောင်ကြားရသေးတယ်..”

“ငါဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး... အဲဒီလူကြီးကို ငါ့ခေါင်းနဲ့ တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး အတင်းထွက်ပြေးလာတာ..”

“ဟား ဟား ဟား သာတာပေါ့ဟ..နင်ကအရပ်လည်း ရှည်တော့ အံ့ကိုက်ပေါ့၊ သတ္တိလည်းရှိလို့ပါ..ငါသာဆို သတ္တိကမရှိအရပ်ကလည်းတစ်ထွာလောက်နဲ့ ခံရမှာပဲ..”

“အယ်..”

“ဟဲ့ ဘာလဲ...သူများကြံစည်တာခံရမှာကိုပြောတာပါ..”

ညှပ်စိမ ပျာပျာသလဲဖြေရှင်းရင်း စူးစူးကိုလည်းတွန်းလိုက်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညှပ်စိမရဲ့ကလေးဆန်ဆန်အပြောလေးတွေကြောင့် သူမလေးကို စူးခင်မင်လာခဲ့မိတာ အမှန်ပင်.. ၊

“နင်အဲဒီပန်းတွေကို ပြောတဲ့အတိုင်း ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်လိုက်တော့ ငါပန်းသွားစူးလိုက်မယ်..”

“ဟင်..ဘယ်လို..”

ရူတ်တရက်ကြီး ပန်းခူးမယ်ထဖြစ်တော့ ညှပ်စိမ အံ့ဩသွားကာ.. ၊

“ဘာပန်းလဲ...ခုနကတော့ ပန်းရှာရဦးမှာလို့ပြောနေပြီးတော့..”

“ဇီဇဝါလေ..ငါတို့ခြံရှေ့မှာရှိတာပဲဟာ..”

“ဇီဇဝါ..”

လိုက်ရွတ်ပြီး ညှပ်စိမ ပြုံးသွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... အဲဒါကို မစဉ်းစားမိဘူး...ကြီးကြီးကို ငါပြောဖူးသေးတယ်၊ အဲဒီပန်းပင်ပွင့်နေလျှင် လှကလှနဲ့ ခြံထဲရွှေစိုက်ထားလိုက်ပါဆိုတာ..”

“ဒါပေမယ့် အပြင်မှာလည်း ဘယ်သူမှမခူးကြဘူးနော်.. ငါအံ့ဩလို့..”

ကိုယ့်အိမ်အနီးဝန်းကျင်မှာတော့ ပန်းပင်မပြောနဲ့ ခြံထဲကနေ အပြင်မှာ ဖြာထွက်နေတဲ့ စိန်ပန်းပင်ကိုင်းဖျားတောင် မနေရပေ။

“စူးစူး..”

“ဟင်..”

“ငါ ဟိုအိမ်ကလူကြီးကိစ္စပြောလိုက်မိတာ နင်စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်..”

နစ်ယောက် တာဝန်ခွဲပြီး စူးစူးထွက်လာကာမှ ညှပ်စိမက နောက်ကလိုက်လာပြီးမေးသည်။ စူးစူးကခေါင်းခါလိုက်ရင်း ရယ်ပြကာ.. ။

“မဆိုးပါဘူးညှပ်စိမရယ်.. ငါတကယ်ကြံခဲ့တာပဲဟာ..”

“အေးဟာ.. ငါကလည်း အဲဒါကိုပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က နင့်ကိုစော်ကားခံရတယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဟိုအိမ်ကနေ လျှော်ကြေးဆိုလား..”

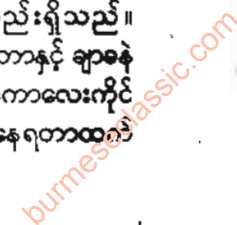
“ဒုန်း..”

“အောင်မလေး..”

သူများအတင်းပြောနေတုန်း အပေါ်ထပ်က ဒုန်းခနဲအသံကြောင့် ညှပ်စိမမျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လန့်ဖျန်အော်၏။ ပြီးမှ အပေါ်မှာ သန့်ရှင်းရေးတစ်ယောက် ရှိနေတာကိုသတိရသွားကာ.. ။

“သွားတော့ သွားတော့.. ငါအပေါ်က တစ်ယောက်ကို သွားကြည့်ဖို့ မေ့နေတာ..နင်ပန်းရလာရင် ငါ့ကိုခေါ်လိုက်..”

အတင်းပြောတတ်သည့် အကျင့်ကလည်းရှိသည်။ ကြောက်ကလည်းကြောက်တတ်သေးသည်။ ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားတော့ ပန်းညှပ်သည့်ကက်ကျေးနှင့် ဧကားလေးကိုင်ပြီး စူးစူးခြံထဲ ဆင်းခဲ့မိ၏။ အိမ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာထက်

ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းပင်ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ ဥယျာဉ်မှူး လုပ်ချင်စိတ်တွေ တောင် ဖြစ်မိသည်။

ပန်းတွေကို သူမချစ်သည်။ ပန်းပန်ဖို့တော့ ဝါသနာမကြီး ပေမယ့် မွှေးတဲ့ပန်းကိုရော မမွှေးပေမယ့်လှနေတဲ့ ပန်းတွေကိုရော ဒီတိုင်းအလှထိုင်ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးချင်သည်။

ခြံထဲက ကတ္တရာလမ်းမည်းကြီးကို လျှောက်ခဲ့ရင်း ပန်း တွေဘက်ကိုပဲ မျက်လုံးရောက်နေမိ၏။ အပြင်ကကြည့်တော့ ခြံက သိပ်ကျယ်သည် မထင်ရပေမယ့် အထဲမှာဒီလောက် ကြီးကျယ် ခမ်းနားနေတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်။

အမေ စိတ်ကြည်နေတဲ့အခါဆို ဒေါ်သော်တာအကြောင်း ပြောတိုင်း နာနာကျည်းကျည်းနဲ့ပဲဖြစ်ကာ.. ၊

“ချမ်းသာသလောက် လူကအဆင့်အတန်းရှိပုံမပေါ်ဘူး.. သူဌေးကြီးရှိနေတည်းက သူဌေးမျက်နှာနဲ့ လူတွေကဆက်ဆံနေ တာ မသော်တာ စကားပြောတာတော်တော်ကမ်းလွတ်တယ်..” တဲ့။

“ကြွေးကိစ္စက ညည်းနဲ့မပတ်သက်ဘူးနော်သမီး.. အဲ့ဒီ အိမ်ရှေ့ သွားတောင်မရပ်မိစေနဲ့၊ ဒီမိန်းမပါးစပ်က စည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး.. ငါက ကိုယ်ဘယ်လိုပဲရင်ဆိုင်ရပေစေ.. သားသမီး ကိုတော့ သူများစောင်းကြည့်တာတောင် မကြိုက်ဘူး..”

လို့လည်းဆို၏။ ခုတော့ သူမဘဝက ခြေကြိုလက်ကြား က ဘောလုံးတစ်လုံးလိုပါလား၊ မျက်ရည်စေ့လာတော့ မျက်တောင် တွေနဲ့ ဖိခတ်ဖယ်ရှားပစ်မိသည်။ ဒါတွေကို သူမမေ့မှဖြစ်မည်။

အမေအတွက် ကျကျကျနပ်ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာ မှ ဒီသုံးနှစ်တာကာလကို မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ ဖြတ်သန်းမသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား.. ၊

“ဘာချစ်..”

ပန်းခူးဖို့ ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းရန် ခေါ်လိုက်ပြီးမှ စူးစူးပန်းပင်

ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပန်းရဖို့အတွက် ဘာလုပ်ညာလုပ်ပြောမသွားခဲ့ပေ၊ ထို့ကြောင့် ပန်းခူးဖို့ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းခဲ့ရင် ဒေါ်ကြီးကြိုက်မည် မထင်၊ ကိုယ့် ဘာသာ ခြံနားကပ်လာခဲ့ရင်း ခြံထဲဘက်ကိုထိကပ်နေသည့် အပွင့် တွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နှစ်ပွင့်ကိုတော့မှိုပြီး ကျန်သည့်နှစ်ပွင့်က မမိတမိ.. ၊

ပန်းကိုလှမ်းနေရင်း အားမလိုအားမရဖြစ်လာကာ စကား နဲ့ ကတ်ကျေးကို ချထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးသံပန်းတွေ ပေါ် ခြေတစ်ဖက်နည်းနည်းတက်ပြီး လှမ်းခူးမှမိ၏။

နှစ်ပွင့်ကို ရင်သည့်အကိုင်ပါအောင် ချိုးယူလိုက်ပြီး လက် လှမ်းမီသည့် ပန်းခြံတစ်ခုပေါ် လှမ်းပစ်တင်လိုက်၏။ နောက်ထပ် ခြံပြင်က အပွင့်ဆုပ်ကြီးတွေကို မြင်ကာ၊ သူများခူးယူသွားမှာကို နှမော့မိကာ တံခါးကြားထဲကနေ လက်လှမ်းဖို့ကြိုးစားသည်။

မိလူမိခင်မို့ လက်ကိုတိုးထုတ်လိုက်တော့ လျှောခနဲထွက် ထွက်၏။ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုယ်မသိဘဲ စူးစူးပျော်သွားသည်။ ပန်း ပွင့်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး အကိုင်းကိုသေချာချိုးယူလိုက်ကာ.. ၊

“အ..”

ပန်းခူးဖို့ အင်တိုက်အားတိုက်လှမ်းနေရင်း သံပန်းအလှ ကွက်တွေကြားထဲကနေ လက်မောင်းရင်းထိ လက်တစ်ချောင်း လုံး ခြံပြင်ရောက်သွားခဲ့ရာ.. ၊

“အ..”

ပြန်ဆွဲသွင်းတော့ နာသွားသည်။ နည်းနည်းလှုပ်ပြီး အတင်းဆွဲကြည့်လျှင်.. ၊

“အား.. သေပြီ..”

သံပန်းမှာသုတ်ထားသည့် ဆေးတွေကြွနေကာ သံချေး တွာနေတာတွေနှင့် ဓားသွားလိုဖြစ်နေသဖြင့်.. ၊

ရင်ခွင်သမ္ဘဒ္ဒရာ

“ဒုက္ခပါပဲ...ငါဘယ်လို ထုတ်လိုက်နိုင်တာလဲ..”

လက်ကိုပြန်ကွေး၍ ပန်းကိုသံပန်းထဲပြန်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်လက်နဲ့ယူလိုက်ပြီး ပန်းခြံပေါ်လှမ်းပစ်လိုက်သေးသည်။

ပန်းကိုင်က ခြံထဲကိုလျှော့လျှော့ရှုရှုရောက်လာခဲ့ပေမယ့် လက်တစ်ချောင်းလုံး အဖြစ်ဆိုးနေတာကို ဘယ်လိုပြန်ဆွဲယူလို့မှ မရခဲ့ဘူး.. ၊

“တိ..”

“အယ်..”

တံခါးနဲ့ ပါးတစ်ခြမ်းကပ်ပြီး အသေအလဲပြန်ဆွဲနေမိစဉ် ကားဟွန်းသံကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကားထဲကနေ မြင်လိုက်ရသည့် နွေ့မျက်လုံးတွေပါ စူးရှကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပြီး.. ၊

ဘာလဲ.. ၊

မျက်မှန်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီးထပ်ကြည့်တော့မှ အပြင်မှာ မြေခေါင်းလို လှုပ်ရွံ့နေသော လက်နဲ့အထဲကလူကိုမြင်သည်။

“အ..အ..”

သေစမ်း...စူးစူး.. ၊

သူမကတော့ ဒေါ်သော်တာဆင်းလာတော့မည်ပထင်ကာ၊ ဘယ်လို စွပ်စွဲမာန်မဲဦးမည်ကို ရင်တထိပ်ထိပ်နှင့်.. ၊

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်နေတာလဲ..”

ဟင်.. ၊

ယောက်ျားသံ.. ။

ကြည့်လိုက်တော့ မမသော်ရဲ့ယောက်ျား နွေဦးနေ.. ၊

မိုးပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီအညိုရင့်ကို ဝတ်ထားသည်။ အမြဲတမ်းကုတ်ချီနေတတ်သော မျက်ခုံးတန်းတို့နှင့် တင်းတင်းစေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းတို့ကြောင့် မျက်နှာက

မိုးသောက်စာပေ

မျှင်

အချိန်ပြည့် တည်တင်းနေခဲ့လျက်.. ။

“ဟေ့..မေးနေတာမကြားဘူးလား..”

“ပန်း...ပန်းခူးနေတာ..”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပန်းပင်ဆီရောက်သွားကာ၊ စူးစူးကိုပြန်ကြည့်သည့်အကြည့်တွေကတော့ နားမလည်သော အပြစ်တင်သော မှန်ကုတ်တင်းမာခြင်းတို့နှင့်.. ၊

“ဘယ်မှာလဲ..ဘချစ်..”

သူပြန်လှည့်သွားကာ၊ ကားထဲလက်ထည့်၍.. ၊

“တိ..တိ..”

သူ ခြံတံခါးနားပြန်ရောက်မလာခင် ဦးချစ်ပြေးလွှားထွက်လာ၏။ ဝတ္တရားပျက်ကွက်မိသည့် အပြစ်ကြောင့်တံခါးနားထိ ပြေးလာပြီးမှ.. ။

“စူးစူး..”

စူးစူးအဖြစ်ကိုမြင်တော့ မျက်လုံးကြီးပြူးသွားသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမတွယ်ကပ်ရပ်နေသည့် တံခါးနဲ့အတူ သူမလည်း ပါသွားမှာဖြစ်ရာ.. ၊

“စူးစူး..”

နောက်ထပ်ခေါ်မိရင် ဦးချစ်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေဆဲ.. ၊

“ကဲဗျာ.. ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

“ဟင်.. အေးပါလူလေးရယ်..ဟို..”

ပြောပြမလို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ နွေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ အမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်လိုက်ရ၏။

“အား..ဘဘချစ်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ..စူး.. စူးပြုတ်ကျတော့မယ်..”

“ကိုင်ထားသမီး..ခဏကိုင်ထားဦး..”

မိုးသောက်စာပေ

ကားဝင်သာအောင် တံခါးနှစ်ချက်ဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် စူးစူး
ခြံပြင်ထွက်နေသော လက်လေးတစ်ခါခါနှင့် တံခါးနဲ့အတူပါ
သွားလေသည်။

ထို့ပြင် တံခါးအောက်တန်းမှာ တင်ထားသည့် ခြေ
ထောက် တစ်ဖက်သာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရလျှင် အပြင်ထွက်နေသည့်
လက်ရဲ့အဖြစ်က မတွေးရဲဖွယ်မို့ အသေအကြေကုတ်တယ်ထား
ရရှာသည်။

“သမီးဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်..”

ကားဝင်သွားသည်နှင့် တံခါးပြန်ပိတ်ဖို့ကို ဦးချစ်မပိတ်
ရက်ဘဲ စူးစူးဆီပြေးသွားမိသည်။ စူးစူးခြေရောလက်ရော နာကျင်
နေသည့်ပြင် ရှက်သည့်ကြောက်သည့်စိတ်တွေကြောင့် မျက်ရည်တွေ
ပြိုကျလှလှဖြစ်နေကာ.. ။

“စူး ပန်းခူးတာ ဘာဘရဲ့..”

“ပန်းခူးတာဟုတ်လား..”

ဦးချစ်ခုကျမှ ကျောက်ခက်ပင်အုပ်လေး ခြေရင်းမှာချထား
သည့် ပန်းတွေနဲ့ကောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။

“ပန်းခူးတာလား..ပန်းခိုးတာလားမေးကြည့်ပါဦး..”

အသံသည် ဦးချစ်ရဲ့နောက်ကဖြစ်ကာ နွေကဘောင်းဘီ
ထဲ လက်ထည့်ရင်း လျှောက်လာ၏။ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ အပြာလေး
နဲ့ တီရှပ်အဖြူရောင် ပွပွလေးဝတ်ထားသော စူးစူးကိုယ်လေးက
အပြင်ထွက်နေသည့် လက်နဲ့တံခါးကို ပြန်ချိတ်ထားကာ၊ ခြေ
ထောက်တစ်ဖက်ပဲ ကုတ်ထားပေမယ့် နောက်ခြေတစ်ဖက်ကလည်း
တာဝန်လဲလှယ်ထမ်းဆောင်ရန် ကြိုးစားနေသော်ငြား..။

“အား..”

ဖြိုက်ခနဲချော်ကျမလို ဖြစ်သွားလိုက်၊ တံခါးကိုချိတ်ထား
သည့် လက်နဲ့ပြန်ထိန်းပြီး ပြန်ကုတ်နေလိုက်.. ။

“ဘချစ်ကို စာခါးမဖွင့်ခိုင်းဘဲနဲ့ ခြံထဲကနေ သူခိုးလိုလို
ပျိုးလိုလို ဘာလုပ်တာလဲ..”

“ဟို..ဒီတိုင်းခူးကြည့်တာရနေတာနဲ့..အဲ့ဒါ..”

“သူဘချစ်ကိုခေါ်တယ်ထင်တယ်..ဘချစ်မေးခနဲ ပျော်
သွားတာ ဘာမှမကြားလိုက်လို့ဖြစ်မယ်..”

ဦးချစ်က ကာကွယ်ပြောပေးရှာသည်။ သို့သော် နွေက
ချွတ်းလာပြီး အောက်မှာခြေချောင်းလေးတွေနဲ့ ချိတ်ထားတာကို
မူ အပြင်ရောက်နေသည့် လက်ကိုပါသေချာကြည့်ကာ.. ။

“ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံတဲ့.. ထုတ်လို့ရရင် သွင်းလို့လည်း
မပျော်ပေါ့..ပြန်ဆွဲသွင်း..”

“ကိုယ်ကဆုံပေမယ့် ဒါကကိုယ်မှမဟုတ်တာ..စူးကို
ဆုတ်ပေးပါ ကိုကိုလေးရယ်..အား..စူး အရမ်းနာနေလို့..”

မျက်နှာလေးက နီရဲနေသည်။ ထူပြည့်သည့်နှုတ်ခမ်းလေး
ဆွက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတော့ သနားစဖွယ်လေးပင်၊ ကုတ်ချီနေသည့်
နှုတ်မျက်ခုံးတွေပြေကျသွားသည်။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ပြည့် သိပ်
ပိတ်နှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဦးချစ်ဘက် လှည့်
မူ.. ။

“သူ့ခြေထောက်အောက်မှာ ခွေးခြေခုံခံထားပေးလိုက်
ဘချစ်.. ခြေထောက်ချော်မကျဖို့ ထိန်းနေတော့ လက်ကိုတောင့်ခံ
ထားသလို ဖြစ်နေတာ..”

ဦးချစ်ကလည်း အပြေးအလွှား သွားယူပေးရှာသည်။
ခွေးခြေခုံပေးမှာ သေချာမတ်တပ်ရပ်လိုက်နိုင်တော့ စူးအတော်ကြီး
ခက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်.. ။

“ရလားသမီး..”

“မရဘူး..”

ဦးချစ်နဲ့ နွေတို့ စူးစူးလက်လေးကိုသေချာကြည့်သည်။

လက်တံတောင်ဆစ်လေးပါထွက်နေကာ ပြန်ဆွဲသွင်းဖို့ကျတော့ လက်ဖျံလုံးလေးနဲ့ တစ်ခဲနေလျက်.. ၊

“ဒီလောက်အပေါက်သေးသေးလေးကိုများ မရမကထိုး ထည့်ထားရလား စူးစူးရယ်..”

ဦးချစ် တအံ့တဩပြောရင်း ခေါင်းခါ၏။ ကနုတ်ပုံစံ အကွက်လေးတွေ ဖော်ထားသော သံပန်းကွက်က သေးသေးလေး ဖြစ်သည်။ ဒါကို မရမကဆွဲသွင်းဖို့ လုပ်ထားသဖြင့် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ပွန်းရှရာတွေလည်း ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

“ဒီလောက်ထိ ရောက်နေအောင်ထိုးသွင်းထားတာ ပြန်နှုတ် မရတာ နည်းသေးတယ် ဆိုသည့်အကြည့်တစ်ချက် နွေထံမှ ရောက်လာသည်။

ဦးချစ်လို ရေရွတ်မနေပေမယ့် ဒေါသထွက်နေပြီဆိုတာ သူ့မျက်နှာမှာပေါ်နေကာ.. ၊

“ဆပ်ပြာရည်ဆွတ်ပြီး ဆွဲနှုတ်ကြည့်လိုက်..”

ဦးချစ်ဆပ်ပြာနဲ့ရေရွက်ပြေးယူနေစဉ် နွေက သူမရဲ့ နောက်မှာ ရပ်နေရင်း.. ၊

“ဒါမှမရရင် အဲဒီတိုင်းပဲနေလိုက်တော့.. အနည်းဆုံး ခြံ လုံခြုံရေးအတွက် မင်းတာဝန်ကျေတယ်လို့ သတ်မှတ်ပေးမယ်..”

စူးဘာမှမပြောရဲဘဲ မျက်ရည်တွေကျလာခဲ့သည်။ လက် ခုံတစ်ခုလုံးထည့်လိုက်တုန်းကတောင် မခက်ခဲတော့ ပန်းကိုမမီမချင်း လောဘတက်၍ ရှေ့တိုးနေခဲ့မိသည်။

ဒီအပေါက်လေးကလည်း သူမရှေ့တိုးသလောက် လက် ခံပေးနေပြီး ပြန်ထုတ်တော့ ဒုက္ခပေးတာ ဘယ်လိုမာယာတွေနဲ့ လဲ.. ၊

“ငိုမနေနဲ့တော့သမီးရေ..ဆွဲ၊ နည်းနည်းတော့အနာခံပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်..ဆပ်ပြာနဲ့ဆိုတော့ရမှာပါ..”

စူးခေါင်းလေးကပျာကယာညီတံရင်း တံခါးကိုတစ်ဖက် ခြိတ်ပြီး အားစိုက်ဆွဲသည်။ လက်ကောက်ဝတ်ကျမှ နောက်တစ် ဘစ် ပြန်ခံနေသဖြင့် ထုတ်မရမှာစိုးရိမ်ကာ အံ့ကြိတ်ပြီးဆွဲချပစ် ချိတ်လျှင်.. ၊

“အား..”

“ဟေ့..”

ခုံပေါ်မှာ ရပ်နေသည့်အဖြစ်ကနေ နောက်ကိုပက်ခနဲလန် ချွတ်သွားလေသည်။ ထိုအခါနောက်မှာ ရပ်နေသည့်နွေ့ကိုယ် သူ့ကို ပစ်စလက်ခတ် မှီချလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“မင်း ဘယ်လို..”

“ကန်တော့ပါကိုကိုလေးရယ်.. ကန်တော့ပါနော်..”

သူမကိုဖက်ထားလျက်နှင့် ခြေသုံးလေးလှမ်းလောက် ခြိမ်းယိုင်ဆုတ်သွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ခိုင်ခိုင်မတ်မတ်ပြန်ရပ်နိုင်ခဲ့ပြီး..။

“သွား..သွား..”

“ဟုတ်..”

တစ်ခဏအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အခြေအနေကို ချစ်လည်း ဘာမှမကူညီမတားဆီးနိုင်ဘဲ တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေ သည်။

ပြီးတော့ ပန်းခြံဘက်နေလှမ်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားဖြစ်နေသော ညှပ်စိမ.. ၊

ပြီးတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ခစ်ခနဲ ကြိတ်ရယ် လိုက် ခဲ့..။

‘ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ..’

“စူးစူးကိုကြီးကြီးခေါ်လာတာပါ..ကျွန်မလိုပဲ ဒီမှာအလုပ်
သုပ်ဖို့ပါ အစ်ကိုလေး..”

ဒီကောင်မလေးကို အိမ်မှာလှမ်းမြင်လိုက်တာမျိုးရှိပေမယ့်
မေးဖြစ်ခဲ့၊ စူးစူးလိုလည်း ခေါ်သံကြားပြီးသားမို့ ဆက်မမေးဖြစ်
ဘာဘဲ စားပွဲပေါ်က ဟင်းပွဲတွေကိုကြည့်၍.. ၊

“ငါ ထမင်းစားမယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး..”

“အောက်က အခန်းထဲကိုပို့ထားလိုက်..”

“ဟုတ်..”

“ဘာဖြစ်လို့အခန်းထဲလဲကိုမောင်..အိမ်မှာလူစုံနေတုန်း
ထမင်းစားခန်းမှာပဲ..”

“လူစုံနေလို့ကို မစားချင်တာ..”

နွေနဲ့ထမင်းစားဖို့အတွက် လဝန်းသော် အမိလိုက်ဝင်လာ
ဘာလည်း နွေကအထွက် သူမကအဝင်ဖြစ်နေသဖြင့် ရှေ့က ကာ
ဘားပြီး တောင်းဆိုလိုက်သည်။

နွေကခေါင်းခါပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ အလုပ်သမားတွေ
မှာမို့ ဒေါသကလည်းထွက် ရှက်လည်းရှက်မိလျက်.. ၊

“နင်တို့က ဘာကြည့်နေကြတာလဲ..”

စူးနဲ့ ညှပ်စိမကို ဖိအော်ပစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ခုံဆွဲ၍ဆောင့်
ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး.. ၊

“ငါ့ကိုဆို အဖက်မတန်သလိုပဲ..သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့လူ..”

စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘဲ ချခင်းထားသည့် ဟင်းပွဲတွေကို
ထိုင်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်နေကာ.. ၊

“ဘာတွေလုပ်ခိုင်းသွားလဲ..”

“ဘာမှမလုပ်ခိုင်းဘူးမမသော်..အခန်းထဲလာပို့ဖို့ပဲ ပြော
သွားတာ..”

အခန်း (၈)

“ဟင်..အစ်ကိုလေး ထမင်းစားတော့မလို့လား..”

ညှပ်စိမ မေးလိုက်ကာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီး
တော့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကမန်းကတန်း ရှေ့ပြန်လှည့်၍.. ၊

“ရှိ..”

“ဖောက်..ဖောက်..”

“အမေ့..”

ကြက်သားတုံးကြီးကို ဖြည်းဖြည်းထည့်ဖို့ပေမယ့် သူ
အလိုလိုပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီး ဆီတွေဖောက်ဖောက် စင်ထွက်လာကာ..

“ဖယ်..ဖယ် နင်နောက်ဆုတ်..”

ညှပ်စိမက မီးဖိုဘက်လှည့်လာပြီး မီးလျှော့လိုက်ရင်း..

“ဆီထဲထည့်တော့မယ်ဆို မီးလျှော့ရတယ်..”

“ငါလည်း မီးလျှော့မလို့ဟာ..လက်ကဘာဖြစ်လို့..”

ပြောရင်းလှမ်းကြည့်လိုက်မိကာ နွေကကြည့်နေတာနှင့်
ဆုံသွားသဖြင့် စူးကိုယ်လေးတောင့်မတ်သွားသည်။

“သူက ဒီမှာတာလုပ်တာလဲ..”

“ရှင်..စူးစူးကိုလား..”

ညှပ်စိမက စူးကိုလှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

ရှင်ခိုင်သမုဒ္ဒရာ

“ပို့ပေးလိုက်...ပို့ပေးလိုက်၊ သူ့အတွက်ထမင်းစားဖို့ အရက် ရှိရင်ဖြစ်တယ်...မယား မလိုဘူး...”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...”

ဒေါ်သော်တာက ဝင်လာကာ၊ လဝန်းကိုဆက်မပြောဘဲ ချင်သလို မျက်မှောင်ကုတ်ပြုပြီး စူးကိုတန်းခနဲကြည့်၏။

“နင်က မီးဖိုချောင်ထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ...”

“ရှင်...”

“နင့်ကို မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ခိုင်းတာ ညှပ်စိမကိုကူဖို့ပဲ... နံနက်ပန်းကန်တွေကို ကိုင်တွယ်ချက်ပြုတ်ပေးဖို့ မလိုဘူး...”

ကြက်သားကြော်ကို လှန်ပေးနေသည့်ညှပ်ကို ကိုင်ထားသည့် လက်ကတုံခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းချထားခဲ့ပြီး ထွင်သွားရမလိုလို ဒါလေးလက်စသတ်ပြီးမှ ထွက်သွားရမလိုလို..

“ညှပ်စိမ...”

“ရှင်...ကြီးကြီး...”

“သူ့ကို အိမ်သန့်ရှင်းရေးနဲ့ လျှော်တာဖွတ်တာတွေခိုင်းကြမ်းခင်းတွေ အိမ်ခန်းတွေအားလုံးကြမ်းတိုက်ခိုင်း၊ မီးဖိုချောင်ထဲ နှစ်ယောက်ဝင်နေဖို့ မလိုဘူး...နောက်ထပ်ဒီထဲမှာ နှစ်ယောက်နဲ့ ထပ်မတွေ့ချင်ဘူးနော်...အိပ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“နောက်နေ့ကစပြီး သန့်ရှင်းရေးသပ်သပ်မခေါ်တော့ဘူး အားလုံးကို သူလုပ်လိမ့်မယ်...”

ပြောပြီး စူးကို ခါးထောက်ကြည့်ကာ..

“အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ...သွားလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲ့...စူး ဟို...”

စူး ထွက်သွားတာနှင့် ညှပ်စိမ လှမ်းဆွဲမတတ်ဖြစ်သွား

ပျဉ်

သည်။ ပြီးမှ လက်ကဟိုလိုဒီလိုဖြစ်ကာ မျက်နှာဝင့်သွား၏။

ဒေါ်သော်တာက သူမကို သေချာကြည့်နေခဲ့ပြီး...။

“ဘာလဲ...ဘာတွေသံယောဇဉ်ငင်နေတာလဲ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကြီးကြီးရယ်...ဟိုလေ ငါးခေါင်းငါးဖယ်လုံး ဟင်းချိုချက်မလို့...အဲ့ဒါ...”

“နင်က...”

“ဟင့်အင်...စူးစူးချက်မှာ...”

ညှပ်စိမ ကြည့်သည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မကြော်ထားသည့် ငါးခေါင်းအခြမ်းကြီးတွေရယ် ပန်းဂေါ်ဖီတွေ ခုန်လာဥနီတွေ ငရုတ်ပွကြီးတွေ ဧကထဲမှာ အသီးအရွက်တွေက စိမ်းစိုင်းထိန်နေတာ စားချင်စရာ...။

ပြီးတော့ ထောင်းထားသည့်ငါးဖယ်တွေက ဖန်ပန်းကန်လေးထဲမှာ ဒီအတိုင်း...။

သူမတို့တွေ အားလုံးကိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ ညှပ်စိမ ဘာပြောချင်သည်ကို ခန့်မှန်းမိခဲ့ပြီး...။

“ဒါတွေအားလုံးစုံနေပြီပဲ... ကိုယ့်ဘာသာချက်လိုက်ပေါ့...”

“ကျွန်မက အဲ့ဒီလို ဟိုတယ်လ်စာတွေ သိပ်မလုပ်တတ်တော့... ဟို...”

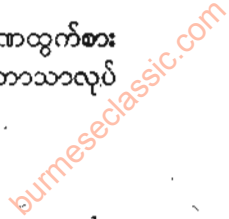
“သူကတော့ အိမ်စုတ်ကလာပြီး ဘာဖြစ်လို့လုပ်တတ်နေရတာလဲ...”

“သူက ဝါသနာပါတယ်တဲ့...”

“ညည်းကတော့ ပျင်းထူနေတာကို...”

ညှပ်စိမ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားလျက်...။

“ပြီးတော့ သူ့အဖေရှိတုန်းက မိသားစုခဏခဏထွက်စားဖြစ်တယ်တဲ့...အပြင်မှာ စားလာပြီးကြိုက်သွားရင် သူ့ဘာသာလုပ်စားတတ်အောင် စာတွေလိုက်ဖတ်တာတဲ့...”

စူးစူးပုံစံလေးကလည်း အဲဒီလိုအရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ မိန်းမလေးမှန်းသိသာပါသည်။ တိုစိတ်စိတ်မျက်တောင်လေးတွေ ထူထူပိတ်ပိတ်နှင့် မျက်ဝန်းပြာလေးတွေကကြည်လဲ့နေသည်။

နတ်လုံးလုံးလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလူပေမယ့် နှုတ်ခမ်းထောင့်ချိုးလေးတွေနဲ့ ချွန်ကော့နေသဖြင့် ချစ်ဖို့ ကောင်း၏။ သူမရဲ့ မျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကြောင့် ရိုးသားပုံလည်း ပေါက်ကာ ထက်မြက်သည့် အသွင်လေးလည်းရှိနေတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ်နဲ့မှမသက်ဆိုင်ဘဲ...၊ မရမက ကျုံးသွင်းထားပြီး ထမ်းပိုးတင်ထိန်းချုပ်ထားရသည့် နွားရိုင်းကလေးမို့ အချိန်မရွေး ကဆုန်ပေါက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် လူမတတ်ပေမယ့် လက်ဖက်ထုတ်တတ်တာမျိုး ဘေးကလက်ထောက်ချပြီး ပြဿနာရှည်စေမှာမျိုးလည်း ဖြစ်လာနိုင်၏။

မမှန်းကြပေမယ့် မိတ်ဆွေလိုသတ်မှတ်မရနိုင်တာတော့ သေချာလေသည်။ ဒါကြောင့် သူမနဲ့ပတ်သက်သမျှ နည်းနည်းလေးမှ ပြန်လှန်မော်မကြည့်ရဲအောင် မကြမ်းချင်လည်း ကြမ်းနေရမှာပဲဖြစ်သည်။

ခက်တာက ညှပ်စိမက ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံ စာမတတ်ပေမတတ်လေးရယ်၊ သူမလေးကတော့ ဆယ်တန်းကိုဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားပြီးသား... ၊

“ကဲ..ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြင်းထားတာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်..သွားခေါ်ပြီး ပြီးအောင်ချက်ခိုင်းလေ..”

“အို.. မခေါ်ရပါဘူး..”

လဝန်းက ခွင့်ပြုပြီး ဒေါ်သော်တာက ပိတ်ပင်သည်။

ပြီးတော့ သမီးမျက်နှာကို မချင့်မရဲကြည့်ကာ.. ၊

“နင်က ကောင်းကောင်းစားချင်တာပဲသိတယ် လဝန်း

ရယ်.. တကယ်ပါပဲ..”

“လဝန်းနဲ့ဘာဆိုလို့လဲအမေ.. သူ့ကိုအိမ်မှာခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတာပဲ..ဘယ်မှာခိုင်းခိုင်း ခိုင်းလို့မရဘူးလား..”

“ဒါပေမယ့် မခိုင်းချင်လို့လေ..ခုမှ ရောက်တာတဲ့လူကို၊ ပြီးတော့ ငါတို့တွေကို ခင်မင်တွယ်တာလို့ လာနေတာမဟုတ်ဘူး အဲဒါ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ခိုင်းစရာလား..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိပ်တော့ ခတ်မသတ်ပါဘူး..”

လဝန်းကတော့ အမေဖီဇာကြောင်လွန်းနေပြီလို့ပဲ ထင်သည်။ အိမ်မှာ အိမ်ကြီး ကြီးပြီး အလုပ်သမားလည်းထောင့်စေ့အောင် မငှားနိုင်။ ငှားမယ်ဆိုတော့လည်း အိမ်ဖော်တွေအတင်းအဖျင်း ပြောလွန်းလို့ဆိုပြီး နေ့တစ်ဝက်ပဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက် မနက်လာညနေပြန်တွေ လုပ်လိုက်.. ၊

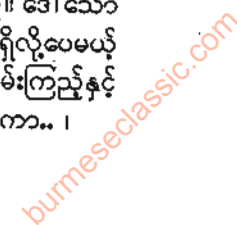
အိမ်မှာ စရိတ်ငြိမ်းလာနေမယ့် သူကတော့ အိမ်ကိုပြန်လို့မရဘူးဆိုပြီး ဖုန်းပြောခွင့်တောင်မပေးဘဲ ထားသည်။ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားလည်းမမြဲ၊ အမြဲနေချင်တဲ့ အလုပ်သမားလည်းမရှိ၊ ကိုယ့်အလုပ်သမား အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ အိမ်ထဲကအတင်းအဖျင်း အပြင်မှာသွားပြောနေသည်ချည်းထင်နေတာ အမေကို လဝန်းနားမလည်နိုင်.. ။

လဝန်းမျက်နှာ စိတ်ပျက်စွာ ရှုံ့တွနေတာကို နားလည်ကာ ဒေါ်သော်တာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း... ၊

“ကဲ..ဒါကိုတော့ ခေါ်ချက်ခိုင်းလိုက်တော့..”

“ဟုတ်..”

ညှပ်စိမ ဝမ်းသာအားရပြေးထွက်သွားသည်။ ဒေါ်သော်တာက လဝန်းဘေးမှာထိုင်လိုက်၏။ စကားပြောစရာရှိလို့ပေမယ့် လဝန်းကကျက်ထားပြီးသား ဟင်းပွဲတွေကို ငုံ့ကြည့်နမ်းကြည့်နှင့် အစားအသောက်ပဲ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် စိတ်တိုသွားကာ.. ၊

“ကိုယ့်ဘာသာ အဲ့ဒါမျိုးတွေ ချက်တတ်အောင် မကြိုးစား ချင်ဘူးလား..”

ဟင်.. ၊

လဝန်းက ချာခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ဒေါ်သော်တာက နီရဲ ကြရွနေသည့် ကြက်သားကြော်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး.. ၊

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိမ်းသွင်းနိုင်တဲ့နည်းတွေ ထဲမှာ အချက်အပြုတ် လက်ရာကောင်းတာကလည်း အဓိကကျ တယ်နော်.. အဲ့ဒါညည်းသိရဲ့လား၊ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဘက်စုံ နိုင်နင်းပြီး စေ့စပ်သေချာနေတဲ့ မိန်းမမျိုးကို..”

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတဲ့ မိန်းမမျိုးကို သူတို့ ခူးနှံ့စားနေရလို့ သဘောကျနေတာ ရှိချင်ရှိမယ်..ဘယ်ယောက်ျားကမှ အထင်တကြီး အရေးတယူမရှိဘူးအမေ၊ အချိန်တန်ရင် သူတို့နဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်တဲ့ မိန်းမတွေနားမှာပဲ သာယာသွား ကြတာ..”

“ဘယ်ယောက်ျားကမှ အထင်တကြီးမရှိဘူးဆိုတဲ့ ဝါးလုံး ရှည်နဲ့ သိမ်းရိုက်တဲ့အပြောမျိုးတော့ မပြောနဲ့လဝန်း သူတို့ မိဘညီမ နှမတွေကို ထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘဝထဲဝင်လာတဲ့ ယောက်ျားကို ကိုယ့် လက်ထဲမှာပဲ ဘဝမေ့သွားအောင်ထားနိုင်ရတယ်..ကိုယ့် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးတဲ့ ထမင်းပွဲမှာထိုင်ပြီး မိဘအိမ်က ထမင်းဟင်းတွေကို တမ်းတနေရင် အဲ့ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုနေမလဲ..”

“သမီးကတော့ ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး..”

ဟင်.. ၊

“ကိုယ်ချက်တာမကောင်းလို့ မိဘအိမ်ပြန်စားမယ်ဆိုရင် သက်တောင်သက်သာသေးတယ်..”

“လဝန်းသော်..”

“အမေပြောလို့ သမီးကပြောပြတာပါ..ပြီးတော့ လဝန်း-

ယူထားတဲ့ ယောက်ျားကလည်း အဲ့လိုစီစာကြောင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ လဝန်းကတောင် သူ့ထက်ပိုပြီး အကောင်းကြိုက်သေးတယ်..”

“အင်းပေါ့..ဟိုက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ သတ္တဝါဆိုတော့ ဘယ်ကလက်ရာ ဘယ်လိုဆိုတာ မမြည်းမစမ်းဖူးဘူးလေ.. ကောင်း မှန်းဆိုးမှန်း ဘယ်သိမလဲ..”

ဒေါ်သော်တာရှဲ့ပြောနေမှန်းသိတော့ လဝန်းက ရယ်လိုက် ပြီး.. ၊

“အမေကပြောတော့မယ်..ဒါလည်း သမီးကုသိုလ်နဲ့သမီး လေ..”

“ဟုတ်တယ်..ညည်းကုသိုလ်က ယောက်ျားမချစ်တဲ့ ကုသိုလ် ဖြစ်နေလို့ ပြောနေတာ..ကဲပါအေ၊ အဲ့ဒီမှာစားစရာရှိတာ စားတော့.. ညည်းကိုခုမှပြောနေလည်း ခွေးကြီးမှလက်ပေးသင်နေ သလို ဖြစ်နေမှာပဲ..မပြောတော့ဘူး..”

“အမေနော်..ကိုယ့်သမီးကို..”

ဒေါ်သော်တာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အပြင်ပြန်ထွက်သွား သည်။ လဝန်းက ထလိုက်သွားကာ.. ၊

“အမေ ဒီနေ့သွားစရာရှိနေပြီမှတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

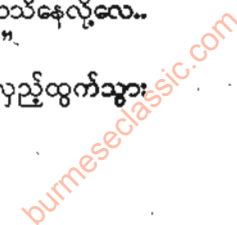
“ဟား..စိတ်ညစ်လိုက်တာ..”

ဒေါ်သော်တာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ငါဒီအပတ်ထဲမှာ ခုမှနှစ်ခါပဲ ထွက်ရ သေးတယ်..”

“အမေ အပြင်ထွက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာသိနေလို့လေ.. အမေ တကယ်ပဲ ငါဆင်ခြင်တော့မှာဆိုပြီးတော့..”

ဒေါ်သော်တာက ဂရုမစိုက်သည့်ပုံစံနှင့် လှည့်ထွက်သွား ရင်း.. ၊

ရဲခွေင်သမ္ဗုဒ္ဓကု

“ငါ့အတွက်ကတော့ ဒါအတော်ကြီးဆင်ခြင်ထားတာပဲ..”
“အမေ့..”

လဝန်းအမေ့လက်ကို အတင်းလိုက်ဆွဲထားကာ.. ။

“အမေဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့လဲ.. ဟိုပစ္စည်း ဖျော်ထည့်လိုက်ပြီလား..”

“မပျော်ပါဘူး.. ခဏပဲထားတာ..”

ပြောလိုက်ရင်တော့ ရှုံးပွဲမရှိတဲ့ ဆရာကြီးစတိုင်လ်နဲ့..

လဝန်း မသိမသာ ရှုံးပွဲသွားသည်။ ။

“သမီးလည်း ပိုက်ဆံလိုနေလို့..”

“မအေကိုလိုက်တိုင်းမနေနဲ့သမီး.. ညည်းပိုက်ဆံလိုတာကဖြုန်းဖို့.. အမေကပိုက်ဆံရှာနေတာ..”

“အမေလည်းရှုံးတဲ့အခါ ဆယ်နဲ့ချီတာပဲဟာ..လဝန်းက..”

“ဒါလည်းစီးပွားရေးပဲလေ..အရှုံးနဲ့အမြတ်ဆိုတာ နေရာတကာမှာရှိတယ်..ကိုမောင်ဆုံးသွားတည်းက အမေတို့ဘယ်မှာဝင်ငွေရှိလို့လဲ..”

ရှုံးတော့ ပွဲထွက်သွားတာ သိသာသည်။ နိုင်တာကျတော့ ဘယ်လောက်ရရ အရာမထင်.. ။

“မျက်နှာကြီးစုပုတ်မနေနဲ့.. အမေဒီနေ့ညဉ့်နက်မယ် ထင်တယ်၊ ညည်းယောက်ျားရှိနေတာပဲ..ကိုယ်သုံးဖို့တော့ သွားတောင်းပေါ့..”

“တောင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်သော်တာက အံ့ညာသည့်မျက်နှာနှင့်ကြည့်၍.. ။

“ထင်သားပဲ ကုန်ပြန်ပြီလား..နေပါဦး၊ ညည်းကိုကကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ မုန့်ဖိုးတွေလတိုင်း သပ်သပ်ထည့်ပေးနေတာ.. အဲ့ဒါရှက်တတ်ရင် လဲသေလို့ရတယ်နော်လဝန်း..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ စီးပွား

ပျင်စ

ထွက်ရှာရတော့မှာလား..ဒီလိုပဲနေကြတဲ့ မိန်းမတွေအများကြီး..”

အများကြီးနဲ့ ညည်းကတူလို့လားလို့ မေးလိုက်ရင် ကိုယ်ပဲ ရင်ထုငိုကြွေးရမည့် အဖြစ်မို့မမေးဖြစ်၊ ဒေါ်သော်တာ စိတ်ရှုပ်သည့် မျက်နှာနှင့် လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို ဆွဲယူချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာပြီးထိုင်ကာ.. ။

“အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုတာ စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းလို ကိုယ့်လင်သားနဲ့ အိမ်ထောင်မှုတစ်ခုလုံးကို နိုင်နင်းနေရတယ်အေး.. ယောက်ျားရဲ့ပိုက်ဆံကို သုံးဖို့လက်ဖြန့်ရတဲ့ မိန်းမမဖြစ်ရဘူး၊ သိမ်းဖို့လက်ဖြန့်တဲ့သူဖြစ်ရမှာ.. အဲ့ဒီပိုက်ဆံက ပေးကမ်း စွန့်ကြဲစာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ယုံကြည်စွာပေးအပ်တဲ့ ပိုက်ဆံပဲဖြစ်သင့်တာ..”

လဝန်းမျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်သော်တာက ပြုံးကာ.. ။

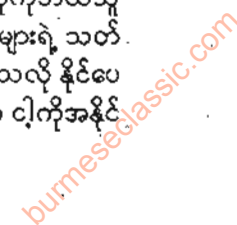
“အမေကျတော့ရောလို့ ပြောချင်တာလား..အမေက စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းလို အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီယောက်ျားနဲ့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကာလမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်အလိုလိုက်မှု ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကို အပြည့်အဝရခဲ့တယ်..”

“ဒါပေမယ့် ပန်းဝင်ကြိုးကိုတော့ သူ့သားကိုပဲ ဖြတ်ခွင့်ပေးခဲ့တာပါ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ဒေါ်သော်တာက ရယ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ နာကျည်းထံညီအကြည့်တို့နှင့် တင်းခနဲ အံ့ကြိတ်ကာ.. ။

“ပန်းဝင်ကြိုးကို ဖြတ်နိုင်ပေမယ့် တကယ့်ဆုကိုဘယ်သူရခဲ့တာလဲ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ..အနိုင်အရှုံးဆိုတာ လူအများရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေပဲလဝန်း.. ရှုံးတဲ့လူတိုင်း ငိုကြွေးမနေကြသလို နိုင်ပေမယ့် မပျော်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်.. ကိုမောင်က ငါ့ကိုအနိုင်

မပေးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ငါမရှုံးခဲ့ဘူး..”

လဝန်းရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဒေါ်သော်တာက စိုက်ကြည့်နေလျက်..

“ဒီမိသားစုက စည်းစိမ်ရတနာတွေ ဘယ်သူ့ဆီရောက်သွားတာလဲ.. အဲ့ဒီလူကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ..”

လဝန်း မျက်ဝန်းတွေ ဖျက်ခနဲ နေရာပြောင်းသွားသည်။

“ညည်းကိုး နတ်တိုင် ကျောက်ခဲမှန်းမသိ.. စိန်ခဲမှန်းမသိ လွှတ်ချခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား..”

ဟုတ်ပါသည်။ အမွေတွေ နွေဦးနေလက်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီဆိုတာ သေချာပြီးနောက်မှာ သိပ်မကြာခင် နွေဦးနေနဲ့ သူမကို အမေလက်ထပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဦးမောင်မောင်ဦးကိုယ်တိုင် သားဖြစ်သူကို လဝန်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့ရတဲ့အထိ အမေလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်၊

“မိဘအပေါ်မှာ အထူးသဖြင့်အမေတစ်ယောက်ကိုအပြစ်ထောက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့.. အဲ့ဒီအမေဟာ သူ့ဘဝ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ပြည့်တန်ဆာ သူပုန်းစားဘဝရောက်နေရင်တောင် ဆင်ဖြူတော်နဲ့ တိုင်းခန်း လှည့်လည်လာတဲ့ ရှင်ဘုရင်ကိုမော်ဖူးမိတော့ ငါ့သားလေးသာ ရှင်ဘုရင်ကြီးဆိုရင် ကျက်သရေရှိလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း’လို့ တွေးတတ်ကြတာ..”

လဝန်း မျက်နှာလေးငယ်နေရကာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုလည်း သိလာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမအမွေကို ပြောဆိုမိခဲ့ရင်တောင် ဒီလို အပြစ်ထောက်ချင်တာ သက်သက်နဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောခဲ့တာ မျိုး မဟုတ်ပေ..

“ငါပြောသလိုလုပ် ငါလုပ်သလိုမလုပ်နဲ့’တဲ့ အရာရာမှာ ခြင်းချက်တာ ရှိပေမယ့် အရက်သမားတိုင်း သူ့သား အရက်သောက်တာ မကြိုက်သလိုပဲ.. ကိုယ်တိုင်ဘဝပျက်ထဲမှာရှိနေရင်တောင်

ကိုယ့်သမီးလေး လမ်းမှားမရောက်အောင် မိခင်တိုင်းကာ ကွယ်မှာပဲ ကိုယ်ဘယ်လိုဘဝရောက်နေပါစေ သားသမီးဘဝ အညွန့်မကျိုးရအောင် အမျိုးမျိုးသော ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံကြတာလေ..

“သမီးသိပါတယ် အမေရယ်.. ဒါပေမယ့် သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို အမေလည်းသိနေသားနဲ့..”

“ရေစီးကြမ်းလှတယ်ဆိုပြီး မျှောလိုက်နေလို့ မရဘူး ကိုယ်လိုရာရောက်ချင်ရင် ရေဆန်ကိုကူးလိုက် ရေစုန်မှာမျှောလိုက် အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြည့်ရတယ်.. ညည်းကို အမေပြောပေါင်းလည်း များနေပါပြီ၊ အမေဘယ်လိုနေနေ လိုက်မတုနဲ့..မကောင်းတာကိုသိနေရင် ကိုယ့်ဘာသာကောင်းအောင် နေတတ်ဖို့ကြိုးစား၊ ပိုဆိုးတာက ညည်းလက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့နေတာညည်းရဲ့အမေ..”

ပြောနေရင်း အိတ်ထဲကငါးထောင်တန် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး လဝန်းပေါင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“အမေပြောတာသဘောပေါက်ရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး နိုင်မြဲဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား..အခု ညည်းဘာမှမရသေးတာတွေကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလာတဲ့အခါ ရေကိုဆန်ပြီးကူးရတဲ့ အရသာ ဘယ်လောက်ချိုမြိန်သလဲဆိုတာ ငါ့သမီးတွေလာလိမ့်မယ်..”

လဝန်းက မရဲတရဲကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ..

“အဲ့ဒီအခါကျလည်း လဝန်းပိုင်ဆိုင်ပြီဆိုပြီး အမေက..”

“ဟေ့ ဟေ့..တော်တော့..”

ဒေါ်သော်တာ စိတ်တိုနှင့် ထရပ်ကာ၊ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို စစ်ပိတ်ဖို့ သတိရလျက်..

“ဘာမှတောင် မကိုင်နိုင်သေးဘူး..မိဘကို သုံးမှာလား၊ နွေမှာလားနဲ့၊ ညည်းပဲ ပိုင်အောင်ကြိုးစားဦး..”

ပြောရင်း အိတ်ကိုစစ်ပိတ်၍ အသံနိမ့်ကာ..

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

“နွေကို ညည်းလက်ချင်းချိတ်လာတာမြင်ရရင် အဲ့ဒီနေ့ပဲ ငါ့ဝါသနာတွေ အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်မယ်..လောင်းရဲလား..”

“အမေကတော့ လုပ်ပြီ..”

ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ‘လောင်းမလား’ ‘လောင်းရဲလား’ ဆိုတာ မပါမပြီ.. ၊

ဒါပေမယ့် တကယ်စွန့်လွှတ်သွားနိုင်တာကိုလည်း တွေးမိကာ.. ။

“အဲ..လောင်းရရင်ကောင်းမလား..”

“ဟွန်း...လုပ်ပါ။ ညည်းသေချာရင်ပြော..”

ဒေါ်သော်တာ မျက်နှာ ကျေနပ်သည့် အပြုံးတို့ ခိုတွဲပါလာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဆုံးမရကျိုးတော့ နပ်ခဲ့သည်ထင်၏။ ။

လဝန်းမျက်နှာလေးမှာ နားလည်တက်ကြွသည့် အရိပ်တွေ ရှိလာတာကို ပြန်တွေးရင်း.. ၊

‘ငါ့သမီး တကယ်သုဋ္ဌေးကတော် ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ..’ဟု..။

အခန်း(၉)

“စူးစူးရေ..”

“တီ..”

ခြံရှေ့မှာ တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ ရပ်နေကြသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးထောက်ကို အဝေးတည်းကကြည့်လာမိသည်။ အနားရောက်တော့သည်း သိနေသလိုလို မသိသလိုလိုမို့ မှန်ချလိုက်ပြီး.. ။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ..”

ခြံရှေ့မှာ လဝန်းကားရပ်လိုက်တော့ အထဲမှာလည်း ဦးနှစ်က တံခါးဖွင့်ထားလျက် ရှိနေပြီး ဒီတိုင်းပဲမေးလျှင်.. ။

“ဟိုလေ..စူးစူး..”

မေရီမြင့်နဲ့သီရိ ခြံစောင့်နဲ့ကားပေါ်ကမိန်းကလေး ပြိုင်တူအေးတာကို ရုတ်တရပ်ဘယ်လို ဖြေပေးရမှန်းမသိဘဲ အထဲနဲ့ အပြင်နှစ်ဖက်လုံးကို ကြည့်ကာ.. ၊

“စူးစူးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ..ဟိုလေ အစ်မတို့က စူးစူးအိမ်ဆားကကုန်စုံ..”

“စူးစူးက..”

ခြံစောင့်က လဝန်းဘယ်လိုဖြေမလဲလို့ လှမ်းကြည့်ရင်း သစ်ငေါ့နေ၏။ လဝန်းက ကားမှန်တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာစုတ်တင်

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘဒ္ဒရာ

နေကာ ဘာမှမပြောဘဲ မောင်းဝင်သွားသည်။

“အဲ့...စူးစူးရှိတော့ရှိတယ်ကွယ့်၊ ဒါပေမယ့်...”
“ဟိ...”

ကားဟွန်းသံက ဦးချစ်ကိုဖြေခွင့်မပေးဘဲ စူးခဲနဲထွက်လာသည်။

“လာပြီ...”

ဦးချစ်ကမန်းကတန်းလှည့်ဝင်သွားလျှင် ညီမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိကြကာ..

“ကောင်မလေးပုံစံကြည့်ရတာ ငါတို့ကိုအထဲဝင်စေချင်ပုံမပေါ်ဘူး...”

“သိရိတို့က ဝင်ခွင့်တောင်းနေလို့လားမမရယ်.. စူးစူးကိုမေးတာပဲ၊ ဒီလောက်ရိုင်းတဲ့အိမ်ရှင်မျိုး မတွေ့ဖူးဘူး...”

“လာ လာပြန်မယ်..စူးစူးက သူတို့အလုပ်သမားဖြစ်နေတော့ သူတို့ပေးမတွေ့ချင်လည်း ဖြစ်တာပဲ..ငါတို့ကြောင့် စူးစူးပါ ဆူခဲထိနေမှ...”

“ဒါဆို ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား...”

“ဪ...သူ့အိမ်သူတစ်ခေါက်တစ်ခါတော့ ပြန်လာဦးမှာပဲ.. နေပေစေတော့ အရေးမှမကြီးတာ..ငါတို့က သူဝမ်းသာစေချင်လို့ပါ ကိုယ်မပိုင်ဘူးထင်ခဲ့တဲ့အိမ်ကို သူပိုင်ခွင့်ရသွားပြီဆိုတာလေး သိစေချင်တာ..”

သူတို့ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ပြန်သွားတာကို လဝန်းဘက်ခံမှန်ထဲက မြင်နေရကာ..

“ဘချစ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘဲ ဘာကိစ္စ ဧည့်ထောက်ခံနေတာလဲ...”

“မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်..သူတို့က...”

“တော်ပါပြီ.. အဲ့ဒါထားလိုက်တော့၊ နောက်ကို စူးစူးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူ ဘယ်သူလာလာမသိဘူး မရှိဘူးသာပြောလိုက်...”

မိုးသောက်စာပေ

၂၂၆

“ကောင်းပါပြီ...”

“အိမ်ထဲက အလုပ်သမားကိစ္စတွေကို ဘချစ် ဖြေရှင်းပေးလိုဘူး...”

ပြောနေရင်း ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ တံခါးကို အရှိန်နှင့် နှိပ်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဖွင့်ထားသည့်တံခါးကို လှမ်းကြည့်ကာ..

“အဲ့ဒီတံခါးတွေ ဘာလုပ်တာလဲ..”

“ဒီနေ့တံခါးချုပ်တွေ အသစ်လဲဖို့ သံကြိုသံကွေးက လူလာကြမှာ..”

ဒီတံခါးတွေ အသစ်လဲဖို့ လူတွေလာကြည့်တော့ တိုင်း နေတာမြင်နေခဲ့ပေမယ့် မေးဖို့မေ့နေခဲ့သည်။ ခုကျမှ..

“တံခါးတွေက အကောင်းကြီးရှိသေးတာ ဘာဖြစ်လို့...”

“ကောင်းပေမယ့် အပေါ်ပိုင်းကပန်းကွက်တွေ ဖြစ်နေကြပြန်လို့ လူလေးစီစဉ်တာပါ..”

ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းကွက်တွေကို ဘာကြောင့်မကြိုက်တာလဲ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်ခြံဝင်းတံခါးတွေက အလှဆုံးတာပဲ ထင်ခဲ့မိတာ..

ဒီကဘာတောင်းတောင်း မရှိဘူးပဲပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မရှိကြောင်းမကြိုက်ကြောင်း ဘာမှမပြောဘဲ ရှေ့လို ရောင့်ရဲနေရသလိုလို နေခဲ့သည်။

ခုကျတော့ တံခါးအကောင်းကြီးကို အလကားပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာမှမမေးဘဲ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ဝင်သွားပေမယ့် ဦးချစ်ကတော့ သိနေသောကြောင့် သက်ပြင်း

ပြီးတော့ ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့ သံတူရွင်းယူကာ ခြံပြင်က ဝါပင်ကြီးဆီ သွားမိသည်။ ဒီပန်းပင်ကြီးကို အိမ်ထဲရွှေ့ စိုက်ထားတာသိရင် ဘာပြောဦးမလဲ..

“.....”

“မလာဘူးဟေ့ကောင်.. အဲဒီကိစ္စတွေလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ချင်ဘူး..”

“.....”

“မဟုတ်ဘူး..ငါမင်္ဂလာဆောင်တာမှ မဟုတ်တာ..”

ဒါတွေပါလာပြီဆို ဘာတွေဆက်တော့မည်ဆိုတာ လဝန်း သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ကိုဆက်တိုးမိသည်။

“အိုခေ..အိုခေ..”

“.....”

“ပွတ်ဒီနိုက်..”

ပြောပြီးတာနှင့် စကားသံကတစ်ဆက်တည်း...။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ..”

မေးခွန်းနှင့် အတူလှည့်လိုက်တော့ လဝန်းရောက်လာ တာကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ဆိုသည့်အတွေးက လဝန်းခေါင်းထဲ ထည့်လာသည်။ ပြီးတော့ မြက်ခင်းတွေထူထပ်နေသည့် မြေထောက် ကောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသေးသည်။

ခြေသံကြားလောက်စရာလည်း မရှိဘဲ၊ လဝန်းလျှောက် တာည်းက ကျောခိုင်းရပ်နေပြီး ဖုန်းပြောနေသည့်လူက.. ၊

“ဘာလဲ..အိမ်ပေါ်မှာ ညောင်းလို့လမ်းဆင်းလျှောက်တာ ..”

ထပ်မေးပြီး ခုံတန်းပေါ်က စီးကရက်ဘူးနဲ့မီးခြစ်ကို ကောက်ကိုင်လျှင် လဝန်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ.. ၊

“နေပါဦး.. ပြောစရာရှိလို့လာတာ..”

စိတ်တိုသွားတော့ ဒေါသသံအပြင် နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားမိ သည်.. ၊

“ကိုနွေရှေ့ကိုလာရင် လဝန်းမှာအကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခု

အခန်း(၁၀)

“ဟား ဟား ဟား..”

ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေသံကြောင့် အုတ်တိုင်နားမှာ ခဏ ကွယ်နေလိုက်ပြီး နားစွဲထားမိ၏။ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ယောက် ရောက်နေသလားလို့ ထင်လိုက်မိသော်လည်း.. ၊

“တစ်ယောက်တည်း မနေလို့ ငါကဘယ်သူနဲ့နေရမ လဲ..”

“.....”

“ခွေးကောင်..မင်းပဲသွား အဲဒီကို..”

“.....”

“အေး..လိုက်ဖြစ်မှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး..ဘာမှကို စိတ်မပါတော့တာ..”

“.....”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ကွ..မင်းဝီလ်ဆင်တို့နဲ့ တွေ့မိ ပြောပြလိုက်..”

“.....”

“ဟား ဟား ဟား..ကြိုက်သလိုပြောကွာ..”

ပါလာမှ ဖြစ်မှာလား..”

ထူတန်းသည် မျက်ခုံးတို့ဆတ်ခနဲ စုကျသွားသည်။ ငါတော့ စိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“ပြော..”

“ကိုနွေက အရက်သောက်နေရင်လည်း စကားပြောလို့ မရဘူး.. အရက်မသောက်တော့ စီးကရက်လက်ကြားညှပ်ပြီး ခြေထောက်မှာ..”

“အဲဒီတော့ ငါဘယ်မှာနေသင့်တယ်ဆိုတာ မင်းက သတိမှတ်ပေးမလို့လား..”

“လဝန်းကိုမငေါ့ပါနဲ့.. ကိုနွေလိုလူကို ဘယ်သူကမှလည်း အမိန့်ပေးဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး.. မနက်ဖြန် အပါတို့က ပရိဝေဒင်အတွက် ဒင်နာကျွေးချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ လဝန်းတို့ကို နှစ်ယောက်စလုံး လာခံပါတဲ့..”

စကားရပ်ပြီး နွေကိုအက်ခတ်သည်။ နွေကတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ခုံတန်းအလယ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်နဲ့ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံလေးကို အလယ်မှာထိုင်လိုက်တော့ နောက်တစ်ယောက်ထိုင်ဖို့ နေရာမရှိတော့ပေ.. ၊

သို့သော် လဝန်းက သူမဝတ်ထားသည့် ညဝတ်ဂါဝန်အဖြူရောင်လေးကို ဆွဲသိမ်းပြီး သူ့ဘေးမှာပဲပူးကပ် ထိုင်ပစ်လိုက်ကာ.. ၊

“သူတို့ကလေ.. အပါနိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှလက်ထပ်ဆိုတော့ အဲဒီပွဲအတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းအောင်လို့ မောင်နဲ့တွေ့ချည်း ရွေးဖိတ်တာ.. စုံတွဲတက်ပေးဖို့လည်း ပြောထားတယ် သိလား..”

“ခုံတန်းပေါ်မှာ လက်ဆန့်တင်ထားသည့် နွေဘက်ထဲ လဝန်း လက်ပိုက်လေး ယိုင်ပစ်လိုက်တော့ ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းမှာ နွေ

အသလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး စကားပြောသည့်အခါ အစိမ်းရင့်ရှောင်ထက် ပိုချင်နေပြီဖြစ်သော ခြမ်းရှည်ပါးသိုင်းမွှေးတို့က သူ့မနဖူးလေးနဲ့ နီးစပ်သွားသည်။

ခုကျမှ မမိသည့်ပန်းကို တုံးခုလှမ်းမိသော တစ်ဖက်ဘက်အချစ်သမား၏ သိမ်ငယ်ကြွေကွဲခြင်းမျိုး ရင်ထဲမှာဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ မခံချင်စိတ်လေးလည်း ကပ်လာခဲ့လျက် သူ့ကမ္ဘာယိုယောကျာ်းဆိုသည့် ရဲဆေးတင်၍.. ၊

“ကိုနွေလိုက်မယ် မှတ်လားဟင်..”

နူးညံ့ညင်သာသော မေးခွန်းနှင့်အတူ သူ့မေးဖျားကို နွေလေး ထိကိုင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် နွေကမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး မနက်ဖြန်တင်ထားသည့် လက်ကိုပြန်ရုတ်သည်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်ထိုင်သာအောင် ဖယ်ပေးသလို ဟိုဘက်ကို နေရာတိုးထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“ငါ့အတွက် အရေးပါတဲ့ပွဲတွေတောင် ငါမသွားဘူး..”

“ကိုနွေခေါင်းခါမှာပဲဆိုတာ သိသားပဲ.. ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ပွဲမှာ ကိုနွေမငြင်းသင့်ဘူးသိလား၊ သူတို့ကလည်း လူကုံထံသိုင်းအဝိုင်းက ပညာတတ်တွေပါ.. သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို နိမိတ်တောင်းလေး ဖြစ်ချင်လို့လို့ သေချာကြိုပြောထားတာမို့လို့..”

“နေပါဦး.. ငါ့ကိုမင်းက အမိန့်ပေးနေတာလား.. ဟိုစုံတွဲ

အမိန့်ပေးနေတာလား..”

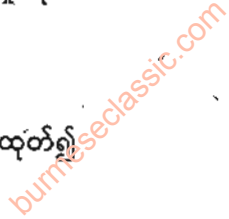
“အမိန့်မဟုတ်ဘူးလေ.. ကိုနွေဒီလောက်တော့ လူမှုရေး..”

“ငါ့မှာလူမှုရေးမရှိဘူး..”

“ဘယ်လို..”

“မရှိချင်လို့ တမင်ဘယ်မှမသွားဘဲနေတာ..”

ပြောပြီးထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ထုတ်၍

မီးညှိ အါ။ ပြီးမှ စီးကရက်ရှိုက်ဖွာရင်း သူမကိုပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ..
“အခု ငါမလိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပြီ.. ဘယ်လောက်
တောင်းဖို့ စိတ်ကူးထားလဲပြော..”

ဟင်.. ၊

မှောင်ရိပ်မကျတကျပေမယ့် မလုံမလဲမျက်လွှာချလိုက်
မိရင်း လဝန်းနည်းနည်းတော့ လန့်သွားတာအမှန်၊ သူဒီလောက်
တောင် ဘာဖြစ်လို့ အကင်းပါးနေတာလဲ.. ၊

စိတ်ကိုတင်းပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ထရပ်လိုက်မိကာ..

“ကိုနွေစကားပြောတာ တစ်ဖက်သားမျက်နှာကို နည်း
နည်းမှ မငဲ့ဘူး..မသိရင် လဝန်းကပဲ ကိုနွေ မလိုက်မှကို သိသား
ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လာသလိုလို့..”

သူက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း.. ၊

“မင်းကိုယ်မင်း သိနေဖို့ပဲ လိုတာပါ..”

စီးကရက်ကို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ ဖွာနေရင်း၊ ပြီးမှဒီဘယ်
လှည့်၍.. ၊

“မင်းအတွက် သုံးဆယ့်ငါးသိန်း ငါထည့်ပေးထားတယ်
ဟင်.. ၊

လဝန်းမျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်တက်သွားအောင် တအံ့တဩ
“အဲ့ဒါလာမယ့် စက်တင်ဘာထိ တစ်နှစ်စာ..”

“ဘာ..”

လဝန်းဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာ
အောက်ထိ သွားရပ်ပြီးမော့ကြည့်မိကာ.. ၊

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်ကိုနွေ..သုံးဆယ့်ငါးသိန်းထက်
တစ်နှစ်စာဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“နေဦးနေရဲ့မိန်းမ.. ဦးမောင်မောင်ဦးရဲ့ချွေးမက တစ်နှစ်

ကို သုံးဆယ့်ငါးသိန်းပဲ သုံးခွင့်ရှိတယ်ပေါ့..”

“သူဌေးဦးမောင်မောင်ဦးက ဆုံးသွားပြီ.. သူ့သားက
အရက်သမား မင်းကဘယ်လောက်ထိ သုံးချင်လို့လဲ..”

“အဲ့လိုတွေပြောလိုရအောင် ကိုနွေတမင်လုပ်နေတာ.. နိုင်ငံ
ခြားမှာရော မြန်မာပြည်မှာရော ဘွဲ့တွေယူထားတယ်.. ခန့်မှန်းလို့
မရအောင်ချမ်းသာနေတာတွေကို ဘာမှမရှိသလို လုပ်ပစ်တယ်..
အဲ့ဒါတွေ ဘာမှမပါသေးရင်တောင် တစ်လတစ်လကို ဦးတွေ
အဒေါ်တွေက ပို့ပေးနေတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေ ကိုနွေ့မှာ..”

“ဘယ်လောက်လောက် ရနေတယ်ထင်လို့လဲ..”

“အဲ့ဒါ ကိုနွေပဲ သိမှာပေါ့..”

“မင်းသိထားတာကိုပဲ ငါမေးတာ..”

“ကိုနွေမသိစေချင်လို့ ဒီလောက်ဖုံးဖိနေတာကို လဝန်းက
ဘယ်လိုလှုပ်သိမှာလဲ..”

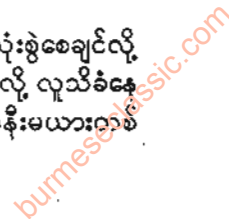
နွေ့မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်မှုတွေနဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့
ပြီး.. ၊

“မသိဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့.. အခုမင်းပြော သွားသ
လို တမင်လုပ်ပြတာတွေ ငါ့ဘက်မှာဘာမှမရှိဘူး လုပ်ပြဖို့လည်း
မလိုဘူး.. ငါပိုင်တာ အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့်ဖြစ်ဖြစ် စကြာဝဠာ
တစ်ခုလုံးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သိမ်းထားချင်ထားမယ်.. မီးပုံရှိချင်ရှိ မယ်..”

“ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေက လဝန်းလည်းပိုင်ခွင့်ရှိနေတယ်
ဆိုတော့ ကိုနွေ့သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ထင်သလိုလုပ်လို့မရဘူး
လေ..”

“ငါပြောတာ မင်းမရှင်းသေးတဲ့ပုံပဲ..”

“ရှင်းပါတယ်..ကိုနွေက လဝန်းတို့ကို မသုံးစွဲစေချင်လို့
ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တာ အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့်ပါပဲလို့ လူသိခံနေ
တာပဲ.. ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကိုနွေ့.. ဇနီးမယားက

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါကိုကြည့်ရင် အဲ့ဒီမိန်းမရဲ့လင်
ယောက်ျား ဘယ်လောက်အရည်အချင်းရှိတယ် ဆိုတာသိနိုင်တယ်
တဲ့..”

“ဟွန်း..”

“လဝန်းရဲ့တောက်ပခြင်း မှေးမှိန်ခြင်းကို ကိုနွေ့အရည်
အချင်းနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပါ..”

“ဘယ်သူတွေကလဲ..”

သူ့ရဲ့ ဂရုစိုက်ခြင်းတွေကို နောက်ထပ်မကြားလိုတော့
သဖြင့် ပြန်လည်းမဖြေချင်တော့ဘဲ ဒီကနေ့ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်မိ၏။
ဒါပေမယ့် ပြောစရာကျန်သေးတာကို သတိရကာ.. ၊

“ခြံတံခါးတွေကလှလည်းလှတယ်.. ဘာမှလည်းမဖြစ်
သေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ပိတ်ကြီးတွေ လဲတပ်လိုက်တာလဲ..
နည်းနည်းနောနော တံခါးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာကိုမနည်းတာလဲ..”

တစ်ခုကိုမေးလိုက်ရင် နှစ်ခုလောက်ပြန်မေးတတ်သည့်
နွေ့အကျင့်ကိုလည်း စိတ်ညစ်မိပါ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်စကား
နဲ့ကိုယ် ချောင်ပိတ်မိပြီး ဒုက္ခရောက်ရတာတွေလည်း ရှိကာ.. ၊

“တံခါးကြီးတွေက ထူထူထဲထဲ မြင့်မြင့်မားမားကြီး
တွေလေ..”

“တံခါးတွေ ထူတာမြင့်တာ မင်းနဲ့ဆိုင်လို့လား..”

“လျှောက်လမ်းတွေ ဘာတွေနဲ့ထားရလောက်အောင် အဲ့
ဒါတွေကျတော့ ပိုက်ဆံတွေအကုန်ခံလှချေလားလို့ တွေးမိလို့ပါ..
ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မက်စရာဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး လုံခြုံရေးအတွက်
ရှောင်တွေ ဘာတွေများထားဦးမလားလို့..”

“မင်းခံရမှာစိုးရင်လည်း ခုကစပြီး သတိထားပေါ့.. အန္တ
ရာယ်ဆိုတာ အပြင်ကချည်းပဲဝင်လာမှာမဟုတ်ဘူး..အတွင်းရန်က

မိုးသောက်စာပေ

မျှော်

ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်..”

လဝန်းမျက်ဝန်းလေးတွေ စူးခနဲဖြစ်သွားသည်။ နွေ့က
စီးကရက်ကိုပဲ ခဏကြာအောင် ရှိုက်ဖွာနေပြီး မြက်ခင်းပေါ်ပစ်ချ
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေဦးထိပ်နဲ့ ဖိနင်းထားလိုက်ပြီး..”

“မင်းပြောလို့ပြီးပြီလား..”

“ဟိုအပင်ကြီးကို အထဲရွေ့တာကရော..”

“ရွေ့ချင်လို့ရွေ့တာ..”

ပြောပြီး လက်တွေ့ကိုဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်
ကာ.. ၊

“ငါဒီည မိုးအလင်းသောက်မှာ မင်းဆန္ဒရှိရင် ငါ့အတွက်
အရက်ငှဲပေးပါလား..”

လဝန်းမျက်မှောင်လေးကုတ်သွားတော့ သူကစိုက်ကြည့်
ရင်း.. ၊

“မင်းအတွက် ဘောက်စူးပေးမှာ..”

သူလက်ငါးချောင်းထောင်ပြတော့ လဝန်းက အဲ့ကြိတ်ပြီး
စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်
လျှင်..

“တစ်ခုရှိတယ်..မင်းအနေမတတ်လို့ ငါကနှင်ထုတ်ရပြီ
ဆိုရင်..”

“ကိုနွေ့..”

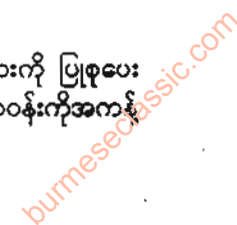
“ပြော..”

“လဝန်းကို ကိုနွေ့ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ မေ့နေ
ပေမယ့် လဝန်းကမမေ့ဘူး..”

“အဲ့ဒီတော့..”

“ဇနီးမယားတစ်ယောက်က သူ့ယောက်ျားကို ပြုစုပေး
ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတာပေါ့.. ဘောက်ဆူးမလိုပါဘူး၊ လဝန်းကိုအကုန်

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

တွေ ခွဲချင်တာနဲ့ မစာမနာမပြောပါနဲ့..”

“ခွဲဖို့မခွဲဖို့အတွက် မင်းနဲ့ပတ်သက်တာ ငါ့မှာဘာအကန့် မှ မရှိတော့မသိဘူး... မင်းသိထားရမှာက ငါပေးနိုင်တာကိုပဲ မင်းရ မှာ..”

“ကိုနွေ ဘာပြောတာလဲ..”

“မင်းလိုချင်နေသမျှ ငါမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာပဲ..”

ညကညဉ့်နက်နက်ထဲကို တိုးဝင်ငိုက်မြည်းလာသည်။ လူသားနှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကတော့ အမှန်းနယ်ထဲကိုသာ နှစ်စင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

လူကိုမတူတန်သလို ဆက်ဆံခဲ့သည်။ စိတ်ရှိတော့လာ စိတ် မရှိတော့ခွာ၊ ခဏတဖြုတ် သူ့ရင်ခွင်မှာ မှီခိုခွင့်ရပေမယ့် နွေ ထွေးနှူးညှံသော စကားတို့ဖြင့် ပြောဆိုစည်းရုံးခွင့် ဘယ်တော့မှ မရခဲ့ပေ..။

“ကိုနွေက လဝန်းကို မိန်းမပျက်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံ နေတာပဲ..”

“မင်းမှမဟုတ်ဘူး...ဘယ်မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက် ဒီထက် မပိုဘူး..” တဲ့..။

ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း အဲ့လိုမိန်းမနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး..” တဲ့..။

သူနဲ့လဝန်း မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် အမေက ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မျှသိပ်ခဲ့ကြ၏။

ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လက်ထပ်ယူလိုက်ရတယ်ဆိုတာ အချင်းချင်းတော့ သိနေကြတာပင်။ ဒါတွေကြောင့်လည်း လက်ထပ် ပြီးစမှာ သူ မညှာမတာ ဖိနှိပ်ဆက်ဆံခဲ့သမျှ လဝန်း ဘာမှပြန်မပြော

မျှင်

သာခဲ့ပေ..။

နောက်တော့ နားလည်မှုတွေ ရလာလိမ့်မည်။ သူ့ကို စည်းရုံးနိုင်လိမ့်မည်လို့ ထင်ခဲ့တာတွေကြောင့် မျှသိပ်ခဲ့၏။ ဒါပေ မယ့် ကြာသာကြာလာသည် နွေဦးနေဆိုသည့် ယောက်ျားရဲ့ဆက် ဆံရေးက ဒီအတိုင်း မပြောင်းလဲခဲ့..။ လက်ထပ်ပြီးသိပ်ကြာခင် ဦးမောင်မောင်ဦးဆုံးသွားခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေက မပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ဘာမှမလုပ်မကိုင်ဘဲ ဒီနေ့ထိ ဘိတ်ဘိတ်သား ငုတ်တုတ်ထိုင် အရက်သောက်နေခဲ့သည့် ပြောင်းလဲခြင်းက သူ့မှာဘာမှမရှိတော့ သည့် အဖြစ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း..။

“တောက်..”

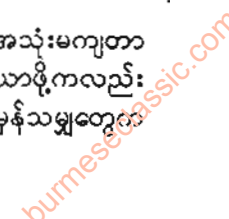
ရင်ထဲမှာ နှင်ကျင်လာမိသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ကိုင်တွယ် သုံးစွဲခွင့်မရရင်တောင် သူ့ဆီကနူးညံ့ကြင်နာခြင်းကို ရခဲ့ရင် ဖြေသာ သေးသည်။

“မိန်းမနဲ့ယောက်ျား သူကဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လို့ လဲ..” တဲ့..။

ဟုတ်ပါသည်..ယောက်ျားက ယောက်ျားလိုနေတာမပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လင်မယားဘဝ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်တာကျတော့ အမေ ဘာတတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ..။

“ဒါက ညည်းအသုံးမကျတာပဲ.. မိန်းမဖြစ်ပြီး မာယာ မကြွယ်ရင် နှာခေါင်းမပါဘဲ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ စားဖိုမှူးနဲ့ ဘာမှမထူး ဘူး.. ကိုယ်တိုင်တူးမှန်းခါးမှန်း မသိမှတော့ စားတဲ့လူမှာ အရသာ တွေပါမလား..”

ပြောခဲ့သည့် အမေ့စကားတွေက ကိုယ်အသုံးမကျတာ တွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ထောင်ရေး သာယာဖို့ကလည်း ကိုယ့်မှာပဲ တာဝန်ရှိနေကာ၊ သူ့ဘက်ကဥပေက္ခာ မှန်သမျှတွေက

၉

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓက

လည်း ကိုယ့်ကြောင့်.. ၊

တွေးနေရင်း ခြံဝင်းတံခါးရှိရာ စိတ်ကရောက်သွားပြန်သည်။ ဒီတံခါးကြီးတွေက ဘာလို့ပြောင်းလိုက်တာမှန်း သူမ တွေးလို့ကိုမရပေ.. ၊

နှုတ်ကဖွင့်ဟ ဝန်မခံပေမယ့် ကိုယ်အပြင်ထွက်နေတာတွေကို မကြိုက်လို့များလား.. ၊

ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်.. ၊

ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ ဖုန်းက စခရင်(နံ)

က လင်းနေသဖြင့် ယူကြည့်လိုက်မိသည်။

ခေါ်ထားတာ missed call နှစ်ခါတောင်.. ၊

ခေါ်သူက ဆန်းသစ်.. ၊

အခန်း(၉၁)

“မဖြစ်ဘူးဆန်းသစ်.. ငါ့အပြန်မိုးချုပ်တာတွေ များလာရင်..”

“တစ်သက်လုံး များလာခဲ့တာ ခုကျမှဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ခုမဖြစ်တော့ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့..”

“မရဘူးကွာ..”

“အမေ..”

ဆန်းသစ်ဘယ်လို ဆွဲပစ်လိုက်သည်မသိဘဲ လဝန်းတစ်ထိုက်လုံး ချာခနဲပြန်ပါသွားကာ၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်လိုက်သလိုပင်..၊

ပြီးတော့ ဆန်းသစ်ရဲ့အနမ်းတွေက မုန်တိုင်းနဲ့အတူရွာသော မိုးနယ်.. ၊

“ဟင့်အင်း..လွတ်၊ ဆန်းသစ် မလုပ်နဲ့တော့..”

“မရုန်းပါနဲ့ကွာ..ကိုယ်တို့အဆင်ပြေနေတာပဲဟာ..”

“မဖြစ်လို့ပါဆန်းသစ်ရယ်.. လဝန်းပြန်မှဖြစ်မှာ..”

တောင်းပန်နေရင်း လဝန်းကိုယ်လေးမွေ့ရာပေါ် လဲကျသွားခဲ့သည်။ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏဆိုပေမယ့် သူမရဲ့ပြုပြင်ဖို့ ဆုံး

ဖြတ်ချက်ကတော့ အရာမထင်ခဲ့ပါလား... ၊

ဆန်းသစ်က ဆယ်တန်းတုန်းကချစ်သူပါ။ ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်မှာ ပြန်တွေ့ကြတော့ ချစ်သူလိုလို သူငယ်ချင်းလိုလို ရင်းနှီးတာမျိုးနဲ့ သူလည်းအိမ်ထောင်ကျသည်။ ကိုယ်လည်း လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ကျောင်းပြီးတော့ လဝန်းကအိမ်ထောင်သက် မြောက်လပဲ ရှိသေးသည်။ သူက မိန်းမရခဲ့တာနစ်ခါ၊ မိဘက ချမ်းသာ သလောက် သားကရှုပ်ပွေသမျှ ဒိုင်ခံလိုက်ရင်းသည်။

မိန်းမခိုးသွားသည် အသံကြားပြီး သိပ်မကြာခင် ကွဲသွား ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကထပ်ချပ်မကွာပါတတ်ကား၊ မိန်းမရခဲ့သည် ဆန်းသစ်ရဲ့ မျက်နှာကတော့ တစ်ပတ်မညှိုးခဲ့... ၊

ပြောလိုက်ရင် အပြုံးမပျက် လက်မထောင်၍.. ၊

“ငါကဆန်းသစ်လေ.. သစ်နေမှကြိုက်တာ..” လို့ ပြော

တတ်တဲ့သူ.. ၊

လဝန်း ခေါင်းပြန်ပြီးရင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသမျှ ကိုယ့်ပုံစံကို ပြုပြင်သည်။ ဆန်းသစ်က ဆိုဖာပေါ်မှာနားကြပ်တန်းလန်းနှင့် ဒူးတ လှုပ်လှုပ်.. ၊

“ဖုန်းလာနေတယ် ဆန်းသစ်..”

အိတ်ကိုလွယ်ရင်း သူ့ရှေ့ကနေရပ်အော်လိုက်မှ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်သည်။ မစ်ကော(လ်)ဖြစ်သွားသည့် ဖုန်းကို လဝန်းက လှမ်းကြည့်၍.. ၊

“ဖုန်းလာလို့ပြောတာ..”

“ဘာလဲ.. ပြန်တော့မလို့လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“နေဦးလေ.. ဝိုက်မဆာဘူးလား၊ စားစရာတွေ မှာထား တယ်..”

“စားလို့မဖြစ်ပါဘူးဆိုမှ..”

“ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာလဲ.. ဟိုတယ်လ်မှာ အကောင်းဆုံး အခန်းယူထားတာ.. တန်အောင်နေရမှာပေါ့.. ပြန်ထိုင်..”

“မထိုင်နိုင်ဘူး.. တန်အောင်နေချင်သေးရင် နောက်တစ် ယောက်ခေါ်လိုက်..”

“ကိုယ့်ကိုဆစ်ဂ်နယ်လ်မပြန်လဝန်း.. မင်းကိုသနားပြီး သံ သောဇဉ်တွယ်မိသွားလို့ ဒီထိနစ်နေတာ.. မင်း ကိုယ့်အကြောင်း သိပါတယ်.. အဟောင်းတွေသုံးတာ ကိုယ့်ဝါသနာမဟုတ်ဘူး..”

“ဟောင်းတဲ့အပြင် လဝန်းကအိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေပြီ ဆလ.. အဲဒီတော့ နင်ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ နောက်ထပ်လည်း..”

“ဘာဖြစ်လို့ အကန်တွေပဲပြောနေတာလဲ..”

သူက ဖုန်းကိုင်ပြီး ထရပ်လာကာ.. ၊

“မင်း ငါနဲ့စငြိတည်းက ဒီဘဲနဲ့ညားပြီးသား.. သူလည်း ငေးကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းလည်း မစိုက်ခဲ့ဘူး.. သူကမင်းအတွက် ဘာမှမကျပေမယ့် ငါ မင်းလိုသလောက် ပေးနေခဲ့တာ..”

ပြောနေရင်း ဖုန်းကထပ်မည်လာသည်။ သူ့ဖုန်းကြည့် သိုက်တော့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သည်မို့ တစ်ဖက်လွှဲနေမိ၏။ သို့သော်.. ၊

“အန်တီသော်.. ပြော..”

အန်တီသော်ဆိုတော့ လဝန်းဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

အမေ့ပြောနေမှန်းသိအောင် ဆန်းသစ်ကလည်း မဲ့ပြုံးနှင့် လှမ်း ကြည့်ကာ.. ၊

“ဘယ်လောက်လဲ ပြောလေ..”

“.....”

“အန်တီ မများဘူးလား..”

“.....”

“ဟား ဟား ဟား.. အန်တီသိဖို့ပဲလိုတာပါ။ အိုခေလေ..”

ရင်ခွင်သမ္ဘရာ

လဝန်းနဲ့ ပေးလိုက်မယ်.. ဒါပေမယ့် လဝန်းနဲ့ကျွန်တော် ဒီညအတူ ရှိနေချင်တယ်.. အဲ့ဒါ အန်တီကူညီမှဖြစ်မှာ..”

လဝန်းမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဆန်းသစ်က ဖုန်းကို ဆိုဖာပေါ် လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး မထိမဲ့မြင်ပြူးလျက်.. ၊

“မင်းအမေ ဝိုင်းမှာညစ်နေပြီ..”

“သူကလေးမှ မဟုတ်တာ.. ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပေါ့”

“ဒါဆိုမပေးရဘူးလား.. ကိုယ်ကပြောပြီးပြီဆိုတော့ မင်းအမေကို မင်းပဲပြောလိုက်လေ..”

ဖုန်းကို သွားပြန်ကောက်သည်။ ပြန်လှည့်လာတော့ အောင်နိုင်သူ အပြုံးနှင့်.. ၊

“ပြောလိုက်.. ရော့..”

အမေ့ကို ခေါ်ပြီးမှ လက်ထဲထည့်ပေး၏။ လဝန်း မျက်နှာလေးပျက်နေခဲ့လျက်.. ၊

“နောက်ကို သူတောင်းတိုင်းမပေးပါနဲ့..”

“ဒါဆို ခုတော့ယူဦးမယ်ပေါ့..”

မေးပြီးတာနှင့် ဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး ဆိုဖာဆီပြန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လဝန်းကိုသိမ်းကျုံး ပွေဖက်ထားလိုက်ရင်း.. ၊

“မင်းလိုအပ်တာတွေချည်း ငါပေးနေတာကို.. ဘာဖြစ်လို့ မိုက်မဲရတာလဲ..”

လဝန်းလွယ်ထားသည့် အိတ်လေး ကြမ်းပေါ် ဘုတ်ခဲနဲ့ ပြုတ်ကျ၏။

အခန်း(၁၂)

“မြည်းကြည့်ပါဦး ချဉ်ရဲ့လား..”

ညှပ်စုံမက ဇွန်းတစ်ချောင်းယူပြီး ခပ်မြည်းကြည့်ကာ.. ၊
“အင်း..”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်မလေးထောင်ပြု၏။

“အိုခေသွားပြီ.. ခုန ပုဇွန်ခြောက်တွေ များပြီးအချဉ်ပေါ့သွားတာ..ခုအတော်ပဲ..”

“အချဉ်တော့ မလွန်သွားပါဘူးနော်..”

“မလွန်ပါဘူး.. ခုတလော မမသော်က အချဉ်ဆိုလာထားမနက်က ချဉ်ဟင်းနဲ့စားတာတောင် မချဉ်သေးဘူးဆိုပြီး သံပုဇွန်ထပ်ညှစ်ခိုင်းသေးတာ..”

ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာမံဟင်းခါးကို သေချာပြင်ပြီး နန်းလေးထဲမှာ ထည့်လိုက်သည်။

“မမက အစတုန်းက အချဉ်သိပ်မစားဘူးလား..”

“အချဉ်ဖြစ်ဖြစ် အစပ်ဖြစ်ဖြစ် သူစားချင်လာပြီဆို တရားသွန်ပဲ..အကောင်းကြိုက်သလောက် ရာသီကာလအလိုက် သူကြိုက်လေးတွေ ပြောင်းလဲနေတာသိလား.. မိုးလေးအေးလာရင်

ရခိုင်မှန်တီပူပူစပ်စပ်လေးတွေ ဝယ်ခိုင်းပြီ.. နည်းနည်းလေးပူလာတာနဲ့ မရမ်းသီးထောင်းစပ်စပ်လေး၊ ရွှေရင်အေး ဒီနီချည် သူ့လောကီရာသီစာတွေစုံအောင် သိတာမရှိဘူး..

“ဆောင်းတွင်းဆိုရင် ဘာစားလဲဟင်..”

“အသီးအရွက်ကြော်တွေစားတယ်.. အပူအစပ်တွေ စားတယ်၊ စုံနေတာပါပဲဟယ်.. ငါ့မှာ သူ့တစ်ခုခုစားချင်ပြီဆို အဲဒီဟာရောင်းတဲ့ဆိုင် ဘယ်မှာရှိတာလဲ ရှာရတော့တာပဲ..”

“အိမ်မှာလုပ်ကျွေးလိုက်ရင် နင်သက်သာတာပေါ့.. နည်းနည်းပါးပါး တတ်အောင်လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ..”

“အဲဒီလိုလေ့လာချိန်လည်း မရပါဘူးစူးစူးရယ်.. ကိုကိုလေးနဲ့ ကြီးကြီးကတော့ ချို့သည်ခါးသည်ဘာမှမပြောကြဘူးလေ.. မမသော်ကလည်း အဲလိုအကောင်းကြိုက်ပေမယ့် ငါမလုပ်တာတော့ကို ပြီးပြီပြင်ပြင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး.. တစ်ခါတလေ သူ့စားချင်တာလိုက်ရှာရင်းနဲ့ မြို့ထဲတွေရောက် လမ်းတွေမှားပြီး အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ရတဲ့အထိလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..”

“အေးလေ..မပါပါအောင် ဝယ်ရမှာကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရတာပေါ့.. အဲဒါနဲ့မြို့ထဲရောက်သွားတော့ မပြန်တတ်တော့ဘူး.. ဖုန်းဆက်တော့လည်း ကိုကိုလေးပဲအိမ်မှာရှိနေတော့ ကိုကိုလေးပဲ ငါ့ကိုလာခေါ်ရတယ်..”

“ဒါဆို ကိုကိုလေးက တည်တည်ကြီးနေပေမယ့် စိတ်ကောင်းကောင်းတာပေါ့နော်..”

“ဟုတ်တယ်..ကိုကိုလေးက ဘယ်အလုပ်သမားကိုဆိုတာ ပညာတာတယ်ဟ..သူ့ဟာသူ ဘာသိဘာသာနေတာပဲရှိတာ၊ ကြီးကြီးတို့နဲ့ အလုပ်သမားတွေ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ရှင်းမရတဲ့ ပြဿနာတွေရှိရင် ကိုကိုလေးပဲ ဝင်ပါရတာ..”

“အောင်မလေး.. ငါကတော့ စောင့်နေလိုက်ရတာ ဒီမှာ စားစားများနေကြတယ် ဟုတ်လား..”

“မမသော်..”

ညှပ်စိမ ပျာတီပျာယာဖြစ်သွားသည်။ မမသော် တစ်ခုခု နှေး ကြားသွားရင်သွားပြီ။ သို့သော်.. ။

“စူးစူး အဲဒါ ငါ့အခန်းထဲသွားပို့ထားလိုက်..”

ပြောပြီး ပြန်လှည့်သွားကာ ဖုန်းပြောနေမှ.. ။

“သွား မြန်မြန်သွားပို့လိုက်..”

ညှပ်စိမက လတ်တခါခါနှင့် တွန်းပို့နေ၏။ စူးစူး ထွက်လာတော့ အခန်းမြင်မှာ လဝန်းကဖုန်းပြောနေကာ.. ။

“အေး..လာခဲ့လေဟာ၊ ရေကူးကန်ဆေးပြီးသွားပြီ..”

“.....”

“သုံးခွဲလောက်လာခဲ့ကြ..”

“.....”

“ခေါ်ရမှာပေါ့..ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခါတစ်လေမှ ဆုံရတာ..”

ပြောနေရင်း ဖုန်းကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ကိုင်လိုက်၍.. ။

“စူးစူး..”

“ရှင်..”

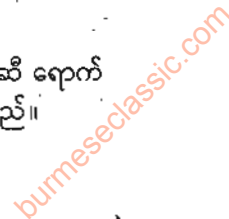
တော်တော် လွန်သွားမှ စူးစူးကိုလှမ်းခေါ်ကာ.. ။

“ငါ့အဝတ်ဖိရှိထဲက အောက်ဆုံးထပ်မှာ ဆွီး(မ်)စု(တ်)

ပြောလေးရှိတယ်.. အဲဒါထုတ်ထားပေးစမ်းပါ..အဲဒီအထပ်မှာ တွေ့ရင် ဘေးတဲ့အကန့်ထဲမှာရှာကြည့်..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ..”

စူးစူး လှေကားကြီးဘေးကနေ လဝန်းတို့အခန်းဆီ ရောက်လာရာ ခပ်ဟဟတံခါးကို ကိုယ်လုံးနဲ့တိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့အထဲမှာ ညွှန်ခန်းမဟုတ်ဘဲ ညွှန်ခန်းလိုစား
သေးသေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဟာနှစ်လုံးချထားသော စား
ရှိနေကာ၊ မွှေရာကြီးဘေးမှာလည်း စာကြည့်စားပွဲလည်း ရှိသေး
သည်။

“စာကြည့်စားပွဲမှာတော့ စားမှာမဟုတ်ပါဘူး...” လို့ ကို
ဘာသာတွေးလိုက်မိသည်။ အသုတ်နဲ့ဟင်းခါးဖန်းလေးကို စား
ပေါ်မှာချလိုက်ပြီး အခန်းကျယ်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရင်...
အိပ်ခန်းကလည်း လှလိုက်တာ.. ကျယ်လိုက်တာလည်း
ငါတို့အိမ်တစ်လုံးစာလောက် ရှိမလားမသိဘူး... ဟု တစ်ယောက်
တည်း ရေရွတ်မိသည်။

မွှေရာကြီးက အပြာနုရောင်ဖောင်းကြွကွက်တွေပါသော
မွှေရာခင်းနှင့် အဖြူရောင်အခန်းထဲမှာ လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေစေ
စားပွဲတင် မီးအုပ်ဆောင်းလေးတွေကအစ ထိကိုင်ကြည့်ချင်အောင်
နန်းဆန်လှပနေသည်မို့ အတန်ကြာအောင် လှည့်ပတ်ငေးနေခဲ့
သည်။

ပြီးတော့မှ ဗီရိုကြီးရှေ့ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ရှစ်ခန်းဘု
ဗီရိုအမြင့်ကြီးက လက်ကိုင်ကွင်းလေးတွေ ပြောင်လက်နေလျက်...
“ဟင်..”

ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာကုတ်အကျီတွေ အရောင်တစ်ခွက်
စီနှင့် ချိတ်ထား၏။ ပြီးတော့ ဘေးတန်းမှာ လည်စည်းတွေ
ဒီတိုင်း ချိတ်ထားတာတစ်ချို့၊ ဘူးတွေနဲ့တစ်ချို့.. ။

ဒါတွေက မမသော်ဝတ်တာတွေလား... ။
ကိုယ့်ဘာသာတွေးမရဖြစ်နေမိရင်း နောက်ထပ်တံခါး
တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ဖို့ကြည့်တော့ သော့ခတ်ထား၏။ နောက်ထပ်ဘာ
တံခါးမှလည်း ဖွင့်မရတော့သဖြင့် ကုတ်အကျီတွေ ချိတ်ထားသည့်
တံခါးကိုပဲ ပြန်ဖွင့်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ဒူးထောက်လေးထိုင်လိုက်ပြီး အောက်မှာ
အထပ်တွေ ရှိသေးလားရှာမိ၏။ အထပ်တွေရှိနေသေးသော်လည်း
သက်ကိုင်ကွင်းလည်းမတွေ့ ဘယ်လိုဖွင့်ရမှန်းလည်း မသိ.. ။

“ဟိတ်..အဲ့ဒီက ထွက်ခဲ့စမ်း..”

ဟင်.. ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက အသံကြောင့် စူးစူးကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ
ဘုန်သွားသည်။ ဒါ ကိုကိုလေးအသံ.. ။

နေရာမှ ကမန်းကတန်းထရပ်လိုက်မိရင်း ဖွင့်ထားသည့်
တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ နွေကဂျာကင်
အညိုတစ်ထည်ကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ထားလျက် အခန်းထဲကို
တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာကာ.. ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီထဲမှာ..”

“မမ..မမသော်က..ဟို..”

စူးလက်ညှိုးထိုးပြတော့ သူကလိုက်ကြည့်သည်။ ရှောက်
သီးသုပ်နဲ့ ဟင်းခါးတွေကိုမြင်ကာ.. ။

“ဒါတွေ ဘယ်သူ့မှာလို့လဲ..”

“မမက အခန်းထဲယူလာခဲ့ဆိုလို့..”

“သူယူခိုင်းရင် သူ့အခန်းထဲသွားပို့ပေါ့.. ဘာလို့ဒီထဲယူ
လာတာလဲ..”

ဟင်.. ။

နွေဘာပြောလိုက်မှန်း စူးမသိလိုက်ပေ။ မမက အခန်းထဲ
သူ့သွားပေးဆိုတာ ဒီထဲယူမလာရင် ဘယ်ကိုယူသွားရမလဲ.. ။

ပန်းကန်တွေနဲ့ သူ့ကိုတစ်ပြန်စီကြည့်ပြီး စူးစူးနားမလည်
နိုင် ဖြစ်သွားတာကို နွေကစိုက်ကြည့်နေလျက်.. ။

“မင်းကို ဗီရိုဖွင့်လည်း သူ့မှာလိုက်တာလား..”

“ဟုတ်..အဲ ဖွင့်မဟုတ်ပါဘူး..ရှာခိုင်းလိုက်တာ..”

ရင်ခွင်သမ္ပဒရာ

“ဘာလဲ..”

“ရေ.. ရေကူးဝတ်စုံ..”

“ဒါ ငါ့အခန်း..”

စူးစူးအံ့ဩသွားသည်။ လင်မယားဖြစ်နေပြီး တစ်ယောက်တစ်ခန်း..

“နောက်ကိုမှတ်ထား...မသိရင်သေချာမေး၊ နောက်တစ်ခါ ထင်ယောင်ထင်ဝါးနဲ့ ဒါမျိုးထပ်ဖြစ်ရင် ငါ့ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်..”

စူးစူး အခန်းထဲကနေ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ထွက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်မိတာ၊ အသုပ်ပန်းကန်တွေကိုပါ မေ့သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ချက်ချင်း သတိရပြီး ပြန်အလှည့်..

“ဟေ့..”

သူ့ဒေါသက ကိုယ့်ထက်ဦးသွားပြီး နားထဲမှာ အူသွား၏။

“စူး..စူး ခုပဲယူမလို့ပါ..”

ဘာလေးမှန်းမသိ..၊ ဒါ လဝန်း တမင်လုပ်တာလား။

ဒီကောင်မလေးကိုက အူကြောင်ကျားလား..

ခြံထဲကနေ အပြင်ကပန်းကို ခူးလို့လက်ညှပ်နေတုန်းကလည်း ပုလင်းဝထဲ လက်ချောင်းထည့်ပြီး ပြန်ထုတ်မရတဲ့ကလေးတွေလို ငိုရခက်..ရယ်ရခက်..

အခန်း(၁၅)

ရေကူးကန်တစ်ခုလုံး ဝုန်းဆန်နေကာ၊ စားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခိုင်းတိုင်း သွားပို့နေရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ညှပ်မိမနဲ့ စူးစူးအသက်ရှူဖို့တောင် မအားနိုင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

“လူတွေကလည်း ခြောက်ယောက်လောက်တောင်မှနော်”

“ဟုတ်တယ်..မိန်းကလေးက နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊

နင်ပဲပြောတော့ မကြာမကြာလာနေကျဆို..”

“ဟုတ်ပေမယ့် ခါတိုင်းဆိုဟိုတယ်လ်က မှာစားကြတာ

ဆူ.. ပြီးတော့ အလွန်ဆုံးလာမှ လေးယောက်လောက်ပဲ.. သူတို့

ဘာသာခြံထဲမှာ ကက်ဆက်ဖွင့်ပြီး စားသောက်ကြ ကကြ ငါက

အေးဆေးပဲ..”

ပြောနေတုန်း အိမ်ရှေ့က ဘဲလီသံ မြည်လာရာ..

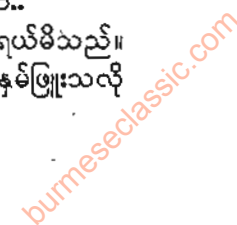
“ဘယ်သူလဲမသိဘူး.. နင်ပြင်ထားလိုက်ပါ ငါသွားကြည့်

ထိုက်မယ်..”

“အေးအေး..ငါ့ထည့်လျှို့ထားလိုက်မယ်နော်..”

ညှပ်စိမ ပျာပျာသလဲပြောရင်း ရယ်လည်းရယ်မိသည်။

အေးချည်းပဲ စီစဉ်ချက်ပြုတ်သွားသမျှ သူကပြီးစီးမှ နှစ်ဖြူးသလို

ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရယ်မိသည်။ စူးစူးက ချက်ပြုတ်တာ မှာ စိတ်ရှည်သည်။ မသိရင်လည်း စာအုပ်ပြေးကြည့်ပြီး ရအောင် လိုက်လုပ်တတ်၏။ သူမကတော့ စာအုပ်ထဲကို ကြည့်လိုက်တိုင်း အိမ်မှာမရှိသော လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေကြောင့် စိတ်ဝင်တစားပြီး ဆုံးအောင် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့တယ်မရှိ.. ။

အိမ်မှာသန့်ရှင်းရေး လာလုပ်ပေးသည့် မမူယာရှိတုန်းက လည်း ပြောဖူးသည်။

“မတတ်ဘူးဆိုတာ နာမည်ဆိုးပေမယ့် သက်သာတယ် နော်၊ မတတ်တော့ မလုပ်ရတော့ဘူး..” တဲ့.. ။

ကြီးကြီးတို့ကလည်း သိပ်ဆူဆူပူပူမရှိကြတော့ သူမ ဒီ နေ့ထိ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကောင်းမွန်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်တယ် ဆိုတာ ဘာမှမရှိခဲ့.. ။

“မချက်တတ်ဘူး...အဲ့ဒါမလုပ်တတ်ဘူး...” ပြောလိုက်တာ နှင့် ပြီးပြီ၊ စူးစူးကတော့ တတ်ကျွမ်းတာတွေ များလွန်းလို့ ပင်ပန်း နေရတာလား.. ။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ မသိဘူး...”

မသိကျွမ်းဘဲနဲ့ ဧည့်သည်ထွက်ကြိုရသည့် စူးစူးအဖြစ် ကလည်း တကယ်မလွယ်၊ မေးလိုက်တာ မဖြေဘဲ လူ့ကိုမမြင်ဘူး သလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးတွေက တလက် လက် စူးရဲလာခဲ့ပြီး.. ။

“ကိုယ်က ဆန်းသစ်ပါ..”

ဖြေတော့ မျက်လုံးတွေကရီဝေပြုံးချိုနေ၏။ ဆန်းသစ် မျက်လုံးထဲမှာ အဖြူရောင်တိရုပ်လက်ပြတ်လေးနှင့် ထမိကိုလုံး ကျစ်နေအောင် ဝတ်ထားသော အဖြူထည်အလှလေးက ထူးဆန်း စွာ လွှမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။

နက်ထင်းနေသော မျက်ခုံးတန်းသေးသွယ်သွယ်လေး ရှုဖို့

ဖြူနုမွတ်ညက်နေသော မသွယ်မပိုင်းမျက်နှာလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ထူပြည့်နီမြန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေနှင့် ဘောင်ခတ်ထား သလို ထူနက်နေသော မျက်တောင်တိုစိတ်စိတ်လေးတွေက ရင်ခုန် စရာ.. ။

ဘယ်လိုပဲ ဖိုသီဖက်သီဝတ်ထားပေမယ့် ကော်လံနဲ့တီရုပ် လက်ပြတ်လေးနောက်က သူမလေးရဲ့ ကိုယ်ဟန်အလှအပတွေက လည်း အလွတ်ကျက်ဖို့မလိုအောင် စွဲထင်နေစေကာ.. ။

“မင်းက ဒီအိမ်က..”

“ကျွန်မက အလုပ်သမားပါ..”

“ဪ..”

သနားစရာလေးလို့ စိတ်ထဲမှရေရွတ်မိရင်း၊ ကျောနောက် မှာ ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်တွေကိုလည်း ကြည့်မိသေးသည်။

“ဒီက ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲမသိဘူး...”

“ကိုယ်က လဝန်းသူငယ်ချင်းပါ..သူတို့..”

“ရေကူးကန်မှာလေ..အဲ့ဒီကနေသွားရင်..”

“အထဲပေးမဝဇီချင်လို့လား...”

“ရှင်..”

“ကိုယ်က ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်လေ..”

“မမသော်က အထဲမှာမှ မရှိတာ..”

“ဆန်းသစ်..”

ရှုတ်တရက်နောက်က အသံကြောင့် ဆန်းသစ်ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ လဝန်းက ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ထိ ရှည် သည့် အပေါ်ထပ် အကျီဖားဖားကြီးကို တဘက်ခြုံသလို ရင်ဘက် ထိဆွဲစေပြီး လက်ပိုက်ထားသည်။

သူမကိုယ်မှ ရေစက်တွေ တတောက်တောက်ကျနေတာ ထိ ဆန်းသစ်က သေချာကြည့်ကာ.. ။

“မင်းက တကယ်အပြင်မှာကိုး... ကိုယ်က တမင်ထွက် မလာတာလားလို့..”

“နင့်ကို ခင်ခင်ကဒီမှာရေလာကူးမှာလို့ ပြောခဲ့တယ်မှတ် လား..”

“ဟုတ်လား...အင်း၊ ကိုယ် ဒီနားရောက်မှမှေသွားတာထင် တယ်..”

ပြောရင်း စူးစူးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် မျက်လုံးက အဓိပ္ပါယ်တွေနှင့် လဝန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ စူးစူးက ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ပြန်လှည့်ဝင်သွား၏။

“ဆန်းသစ်..”

“ဟင်..”

စူးစူးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေရင်း ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ လဝန်းမျက်နှာလေး တင်းနေကာ..။

“နင့်အိမ်မှာ ရေကူးကန်ရှိသားပဲ.. ငါတို့ထက်လည်း ကြီး တယ်..လှလည်းပိုလှတယ်..”

“လှတာမလှတာက ကြည့်တဲ့မျက်လုံးပေါ်မှာပဲ မူတည် တာ..”

ပြောပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်လှည့်ကြည့်၍..။

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ..”

“စူးစူး..”

“အို..ချစ်စရာလေးပဲ..”

“သူကအိမ်ဖော်ပါ..”

“စဉ်းစားလိုက်မိတာ..ကိုယ့်မှာလည်း အိမ်ဖော်လိုနေတာ လေ.. မာမိတို့က အနားမှာမရှိတော့ အဆင်ပြေတဲ့လူခေါ်ခိုင်းနေရ တာ..”

“တည်တည်တံ့တံ့ပြောစမ်းပါ ဆန်းသစ်ရယ်..ငါ့ဆီလာ

တဲ့ ဧည့်သည်ကြောင့် ငါမျက်နှာပျက်ရအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့.. ငါ့ဆီလာတာမလား.. သွားမယ်..”

လဝန်းစိတ်တွေတိုနေမိသည်။ သူ့ကားဝင်သွားတာ မြင် လိုက်တည်းက ခင်ခင်ကိုလည်း အပြစ်တွေတင်ခဲ့မိသည်။

“နင်သူ့ကိုခေါ်လိုက်တာလားခင်ခင်.. ငါကတို့ချည်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ချင်တာ..” လို့ ပြောမိတော့..။

“သူလည်း သူငယ်ချင်းပဲလဝန်းရယ်.. နင်ဖုန်းဆက်တော့ သူလည်း အနားမှာရှိနေတာကို..” တဲ့..။

ကျောင်းမှာလို အမြဲတမ်းဆုံနေကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်နေရသတဲ့လား၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကို လဝန်း သိသည်။ ဆန်းသစ်ကိုက သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်ချင် နေသည်ကို မှန်းဆမရလောက်အောင် ပတ်ကျိလို ကပ်တွယ်နေ တာဖြစ်၏။

ချစ်ခင်ကြင်နာလွန်းလို့ မဟုတ်နိုင်သော်လည်း တခြား ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုရှိဖို့ရာ ကြီးမားသောရန်ငြိုး ရှိကြတာလည်း မဟုတ်။

“ဟေ့..လဝန်း..”

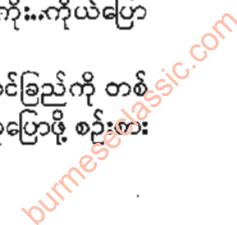
“အို..ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ..”

အမှတ်တမဲ့ လက်ကိုဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သဖြင့် လဝန်း သူနဲ့ ပူးကပ်သွားသည်။ သူမ ကမန်းကတန်း ပြန်ရှုန်းထွက်မိကာ..။

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဆန်းသစ်..နင် နည်းနည်းမှစည်း ကမ်းမရှိပါလား..”

“မင်းက ရေကူးကန်အရောက် ဂိုးနေတာကိုး..ကိုယ်ပြော စရာရှိလို့ ဒီမှာ..”

ဆန်းသစ်က ညနေဆည်းဆာ၏ နေရောင်ခြည်ကို တစ် ချက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဖိ၍မိုလိုက်သည်။ တစ်ခုခုပြောဖို့ စဉ်းစား

ရင်ခွင်သမ္ပဒက

ကြစည်တာမျိုး... ၊

“ကိုယ် အဲဒီကောင်မလေးကို...ကျစ်...”

မချင့်မရဲမျက်နှာနှင့် အံ့ကြိတ်၍ ကျစ်ခနဲလုပ်သေးသည်။

ပြီးမှ.. ၊

“ဘယ်လိုလဲ.. မင်းအလုပ်သမားပဲ ဖြစ်တယ်မှတ်လား...”

လဝန်းနှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟနေတဲ့အထိ တအံ့တကြီး ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့သတ္တဝါ ရူးနေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုးရိုးရူးတာမဟုတ်ဘဲ တဏှာရူးသွားတာလား... ၊

“ပြောလေကွာ..”

ပန်းကို ကိုင်လုပ်လိုက်တော့မှ လဝန်း ကမန်းကတန်း ဖယ်ချလိုက်မိကွာ.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့ လက်သရမ်းသားလုပ်နေတာလဲ.. ဒီဘက်ကို ကိုနွဲ့အခန်းက ကြည့်ရင်မြင်ရတယ်..”

“ဘယ်သူမြင်မြင်ကွာ..မင်းစိုးရိမ်ရင်လည်း နှုတ်သွက် လျှာသွက်ရှိမှပေါ့၊ မင်းကိုကိုယ်မေးနေတာတွေ ဘာမှသေချာမဖြေ သေးဘူး...”

“ဘာကိုဖြေရမှာလဲ.. ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုအိမ်မှတ်နေလို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ..”

“ဒီအိမ်ဘယ်လိုအိမ်ဆိုတာ နွေဦးနေဆိုတဲ့ကောင်မှ သိမှာ ပေါ့ကွာ.. မင်းလည်းမသိဘူး၊ ငါလည်းမသိဘူး.. ဒါပေမယ့် တစ်ခု ခံစားမိတာက ဒီအိမ်က ပျင်းစရာအိမ်အိုကြီးပါ...”

“ပျော်ချင်နေတဲ့လူတွေ အတွက်တော့ဟုတ်မှာပေါ့..”

“မင်းရော ကိုယ်နဲ့ဆိုမပျော်ဘူးလား...”

“ပျော်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး.. မှားခဲ့တာ..”

“ဟား ဟား ဟား...”

ရယ်သံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားတော့ လဝန်းမျက်လုံးပြူး

မိုးသောက်စာပေ

ဖျင်ဖ

သွားသည်။ ဒီနေ့ ဒီနေ့ရာကို ဆန်းသစ် ပါလာမည်မှန်းသိရင် သူငယ်ချင်းတွေကို ချိန်းမိမှာမဟုတ်ပေ.. ၊

ကျောင်းပြီးသွားတည်းက မတွေ့ဖြစ်ကြသဖြင့် တစ်နေ့ ခုမှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆုံမိလိုက်တိုင်း ကျန်တဲ့လူတွေကို နီးစပ်ရာလူက ဆက်သွယ်ခေါ်ပြီး ဒီခြံထဲမှာ ဆုံခဲ့ကြသည်။

ဒီထဲမှာ ဆန်းသစ်ဘယ်တုန်းကမှ မပါခဲ့ပေ။ တခြားသူ ငယ်ချင်းတွေကလည်း ဆန်းသစ်နဲ့သူမ ချစ်သူမကျ ပုံစံမျိုး ရှိခဲ့ကြ တာကိုပဲ သိထားကြကွာ၊ နောက်ထပ်ပတ်သက် ဆက်သွယ်နေခဲ့တဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သိကြတာမဟုတ်.. ၊

“နင်တို့ကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ..”

“ဟုတ်ပ..ဆန်းသစ်ကို ခေါ်ခဲ့တယ်ဆိုတုန်းကတော့ ချက်နှာကဘာလိုလိုနဲ့ ဆန်းသစ်ရဲ့ကားဝင်သွားတာလည်း မြင်ရော ရေကန်ထဲက တက်ပြီးအကျီကောက်စွပ် ထွက်သွားလိုက်တာ.. ဟွန်း...”

ခင်ခင်နဲ့ရွှေယမုန်တို့က လိုက်လာကြပြီး လှမ်းမြင်လိုက် တာနှင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြသည်။ ပြီးတော့ ဘာလိုလို အပြုံးတွေနှင့် ပြန်လှည့်သွားကြ၏။

ဆန်းသစ်က လဝန်းနားကပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“မပြီးသေးဘူး..နောက်မှ ဆက်ပြောမယ်..”

ဟုဆိုလျှင် လဝန်းသေချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ဆန်း သစ်နဲ့ တွယ်ငြိမိစဉ်က ရင်ခုန်ကြည်နူးခဲ့ရတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန် နန်းမသိ၊ ကြာလာလေ စိတ်ညစ်ရလေနှင့် ပြောဆို ချုပ်ချယ်မယ့်သူ ဆိုသော်လည်း လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့အရသာက ခါးသီးသလို ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ဒီညနေ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့သည်လည်း ဆန်းသစ်ရောက်လာ ခဲ့ပြီးသည်နောက်.. ၊

အခန်း(၁၄)

“ကောင်မလေး..”

ဆန်းသစ်ရဲ့ ရေရွတ်သံကြောင့် မိုးသဲတို့ ကောင်းစံတို့ မျက်နှာတွေ အော်တိုမစ်တစ်လှည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဪ..”

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ကောင်မလေးက စူးစူးတဲ့ မင်းမလာခင် က ဒီကိုလာတာ နှစ်ခေါက်တောင်..”

ကန်ဘောင်ပေါ်က စားပွဲထက်မှာ စားစရာဘယ်နှစ်မျိုး တောင်ရှိနေပြီကို မြင်တာနဲ့သိ၏။ သူတို့ရေကန်ထဲကို ခြေချထိုင် ရင်း မျက်နှာတွေက စပ်ဖြူဖြူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“တွေလားခင်ခင်..စောစောက မိုးသဲတို့ အဲ့လိုပုံစံတွေ မဟုတ်ဘူး.. အဲ့ဒါ နင်ခေါ်လာတဲ့ဆန်းသစ်ကြောင့်..”

“အေးလေး..ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့ကောင် ကျောင်းတုန်းကထက် တောင် ပိုရှုပ်တဲ့ပုံပေါက်နေသေးတယ်..”

“မျက်နှာကြီးကဖြစ်နေလိုက်တာဟယ်.. နင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်မလေးကိုချည်း လာပို့ခိုင်းနေတာလဲ..”

လဝန်း ဘာမှပြန်မပြောမိပဲမယ့် ညှပ်စိမကိုပဲ စိတ်တို

မိုးသောက်စာပေ

မိသည်။ စူးစူးရှိနေကာမှ တော်တော်ကြီးကို လွတ်လပ်ရေးရနေ ဘာ ဒီတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်သည်။

သူမတို့ကြည့်နေကြတုန်း စားစရာပန်းကန်တွေချပြီး စား ပေါ်က ပန်းကန်ဟောင်းတွေကို အထပ်လိုက်ခြင်းထဲထည့်ကာ စူးစူး ပြန်လှည့်ထွက်သွားလျှင်..။

“ဟယ်.. ဆန်းသစ်လုပ်ပြီ..”

အခြေအနေတွေက ခဏအတွင်းမှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ် သွားလေသည်။ ခင်ခင်အသံကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ လဝန်း ကြည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ရေကန်ထဲမှာဆော့သည့် ဘောလုံးကိုဆန်းသစ်က စူးစူး ခြေထောက်ရှေ့တည့်တည့်ရောက်အောင် အသာလေးလိုမ့်သွင်း ထိုက်၏။ ခြင်းကိုလက်မှာချိတ်၍ ဗန်းကိုကိုင်ထားသည့် စူးစူး ရုတ် တရက် မမြင်လိုက်ဘဲ.. ၊

“အား..”

“ခွမ်း..ချလွမ်း..”

စူးစူး ပစ်စလတ်ခတ် လဲကျသွားကာ ကိုင်ထားသမျှ တုန် ပြန်ကျဲကျဲကုန်လေသည်။ ဆန်းသစ် တကယ်လိုလိုနောက် တာလိုလိုနှင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပုံစံပြေးသွားကာ.. ၊

“ဆော့ရီးပါချာတိတ်ရာ.. မင်းကိုယ်မှာပေကုန်ပြီ ရေဆေး မှာပေါ့..လာ..လာ..”

“ဟင့်အင်း မဆေးပါဘူး..ဟင့်အင်း..”

“ပေကျဲနေတာကိုကွာ..”

စူးစူး အတင်းရုန်းကန်နေသည့်ကြားကနေ ဆန်းသစ်က တင်းပွေ့ယူလိုက်သည်။ အားလုံးအဲ့သြကာ ပါးစပ်အဟောင်း ကနှင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြစဉ်.. ၊

“ပိုနီး..”

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ပဒက

“အား... ဝူ...”

စူးစူးကို ရေထဲပစ်ချလိုက်၏။ သူမရေကူးမကျွမ်းကျင်သေး
ထို့ပြင် ဝတ်ထားတာက ထမိမ့်ရေထဲပစ်ကျသွားတာနှင့် အခြေအ
က ဆိုးရွားစွာ.. ၊

“ဝုန်း...”

ဆန်းသစ်က ရေထဲကိုလိုက်ခုန်ချ၏။ ပြီးတော့ စူးစူးထံ
နဲ့ လုံးထွေးမြတ်ဆင်းသွားရာကို လိုက်ပြီး...။

“အား...”

“ဝုန်း...ဝုန်း...”

ရေပေါ်ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်နှင့် စူးစူးအကြောက်အထွေး
ရှန်းနေသောကြောင့် ရေကန်တစ်ပြင်လုံး တဝုန်းဝုန်းဆူညံ နေသေး
သည်။

“ဟေ့...ငြိမ်ငြိမ်နေလေ။ မင်းကိုကယ်တာပါကွ...ဟား
ဟား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ မမ စူးစူးကိုကယ်ပါဦး... အား ဝူ-

ဆန်းသစ်က ရယ်ကာ၊ စူးစူးကိုယ်လေးကို အတင်းသိမ်း
ဖက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရေထဲမှာဆွဲနှစ်ထားတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့စဉ်
စူးစူးပျော့ခွေငြိမ်ကျသွားလျှင် ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘဲ လဝန်း
နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်.. ၊

“ဖယ်စမ်း...”

အသံနှင့်အတူ လဝန်းကိုယ်ကို အရပ်တစ်ရပ်လို ဆေး
တွန်း ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး နွေ့ခြေလှမ်းတွေက ထိုဆီသို့.. ၊

“ဟိတ်ကောင်... စူးကို လွှတ်လိုက်စမ်း...”

“ဟား...”

လွှတ်စရာလားဆိုသည့် အချဉ်မျက်နှာနှင့် ဆန်းသစ်က
တွန်းမဲ့ပြကာ.. ၊

မျှင်

“ငါဖက်ထားလို့ သူ့ရေမနစ်တာ.. ဒီမှာကြည့်...”

လက်ငွေကို မြောက်ပြလိုက်တော့ စူးစူးကိုယ်လေး စွပ်ခဲ
မြတ်ဆင်းသွားသည်။ ခုနတည်းက သတိလစ်နေခဲ့ပြီမို့ နစ်သွား
သည်နှင့် ပြန်ပေါ်မလာတော့ပေ.. ၊

“မြင်ပြီလား...ငါဖက်ထားမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ..”

“အေး...မြင်ပြီ..”

“ဟား ဟား ဟား...”

ဆန်းသစ်က ရယ်လိုက်ပြီးစူးစူးကို ပြန်ဆယ်ဖို့ပြင်လိုက်
သွင် ရိပ်ခနဲ လွင့်ပျံလာသည့် အအေးဘူးတစ်ဘူးက သူ့ခေါင်း
သည့်တည့်ကို တန်းမတ်စွာ.. ၊

“ဒုတ်..”

“အား...”

ဆန်းသစ် ပက်ခနဲလန်ထွက်သွားကာ ရေထဲမှာနောက်ပြန်
ဆင်း၏။

“ဝုန်း...”

နွေ့ ရေထဲကိုခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး စူးစူးကိုပွေ့ချီခေါ်လာ
သည်အထိ သူတို့အားလုံး ဘာမှ မလှုပ်ရှားမိကြသေးဘဲ.. ၊

“ကျွန်... ကျွန်တော်တို့က..”

မိုးသဲတို့ သတိတရ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်ကြကာ.. ။

“ဒါ..ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်..”

“ကျွန်တော်တို့ အေးဆေးရေကူးဖို့ လာတာပါ..”

ယောက်ျားလေးတွေ ပျာပျာသလဲလက်ကာ ဖြေရှင်းနေကြ
သည့် လဝန်းက ရှေ့ရောက်လာပြီး...။

“ကိုနွေ့..”

“မင်းကောင်ကို မင်းသွားဆယ်လိုက်...ဖယ်..”

“အ..”

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓကု

စူးစူးကိုရွှေထားသည့်အတိုင်း တိုးတိုက်ထွက်သွားသဖြင့်
လဝန်း ယိမ်းယိုင်ကာ ခင်ခင်ကိုယ်ပေါ် ပစ်ကပ်မှိုကျသွားခဲ့၏။

“လဝန်း... ငါတို့..”

“နင်တို့ ပြန်ကြပါတော့..”

လဝန်း ကတုန်ကယင်ပြောရင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ
လည်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခြေတွေလက်တွေလည်း မကွေးချင် မဆင်
ချင်လောက်အောင် ချိနဲ့နဲ့ခွေသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ချည်းပဲ မှားနေတာလဲ.. ၊

အခန်း(၁၅)

“ဟေ့..စူးစူး၊ စူးစူး..ဟိတ်..”

“ဖတ်.. ဖတ်..”

သူမကို ကြမ်းပေါ်မှာပဲ ချထားလိုက်ကာ၊ ရှေးဦးသူနာပြု
ဆေးတွေနဲ့ အသက်ရှူနိုင်အောင် ပြုစုပေးမယ့်မရ၊ ထို့ကြောင့် စူးစူးရဲ့
လေးနှစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲညစ်လိုက်ပြီး ပွင့်ဟလာ
သည့် နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာငဲ့လိုက်ပြီး.. ၊

“အဟွတ်..အဟွတ်..”

“ဟယ်..သတိရလာပြီ..”

ညှပ်စိမ မျက်ရည်တွေကျနေရင်းကနေ ထခုန်အော်၏။
“အဟွတ်..”

ချောင်းဆိုးရင်း ပါးစပ်ကနေ ရေတွေထွက်ကျလာတော့
သူမ ပခုံးလေးကကိုင်းပြီး စောင်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေ
ထုတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး.. ။

“အဝတ်တွေ မြန်မြန်လဲပေးလိုက်..”

ပြောပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းထွက်သွား၏။ စူးစူး မူးမိုက်
နေထိုင်နေဆဲရှိကာ.. ၊

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

“အား..ဟင်း..ဟင်း..”

“စူးစူး.. နှင် ရဲရဲ..လားဟင်..”

“ညှပ်စိမ..”

“ဟုတ်တယ်..နှင့် ရေနစ်လို့လေ..အဲ့ဒါ..”

“ငါ..”

စူးစူး တစ်ကိုယ်လုံးဖျန်းခနဲ ပူထူသွားသည်။ ခံစားနေရသမျှ ဝေဒနာအားလုံး ဘယ်လိုပြေးလွှင့်ကုန်မှန်း မသိလိုက်ဘဲ လူကငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိကာ.. ။

“သွား.. သွား..”

“စူးစူး.. စူးစူး.. ငါလေ..”

ထွက်သွားပြီးသည့် နွေ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ငိုရိုက်သံတွေကြောင့် သူ့နေရာမှာတင် ရပ်တန့်နေခဲ့မိလျက်.. ။

“ငါပါ စူးစူးရယ်.. နင့်ကို ကိုကိုလေးပွေခေါ်လာတာ..”

“ငါ.. ငါလေ..”

“ဟုတ်တယ်.. နှင် ရေကျားကန်ထဲမှာရေနစ်..”

“မဟုတ်ဘူး..”

ညှပ်စိမကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး စူးစူး တအားရှိက်စွာ မိ၏။ သူမ ကျောပြင်လေးကို ပြန်ဖက်ထားရင်း ညှပ်စိမလည်ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ.. ။

“နင့်ကိုမဆူပါဘူး.. ကိုကိုလေးကတောင် စိုးရိမ်တကြိမ်နှင့် အသက်ရှူနိုင်အောင်..”

“ငါရေနစ်တာမဟုတ်ဘူး ညှပ်စိမရဲ့..အဟင်..”

“ဟင်..နင့်ကိုယ်မှာရေတွေနဲ့လေ၊ နင့်ကိုခုလေးတင်..”

“ဟိုလူကြီး.. ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့လူကြီး.. ငါ့ကိုလေ..”

“ဘယ်လို..”

ပျဉ်းမ

“ငါ့ကိုယုတ်မာလိုက်တယ်သိလား..”

ပြောရင်းငိုရင်းမို့ ညှပ်စိမ ကိုယ့်ဘာသာ ဟိုဒီလျှောက်တွေး

ထင်.. ။

“ဘယ်လိုယုတ်မာတာလဲဟင်.. သူက ရေကျားကန်ထဲက ငါ့ကိုပြေးတော့လား.. အဲ့ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား..”

“ငါ့ကိုရေထဲဆွဲချပြီး..ဟီး..ဟီး..”

လူတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေဖက်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း၊

နီးမသား တစ်ယောက်ရဲ့အရှက်သိက္ခာတို့ကို နှုတ်မစောင့် လက်အောင် ထိပါးရမ်းကားခဲ့တာ ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ.. ။

“စူးစူးရယ်..ငါ့ကိုပြောပါဦး..ရေထဲမှာနင့်ကို အဲ့ဒီဆန်းသစ် ဘာလုပ်လိုက်လဲဟင်..”

စူးစူး ခေါင်းတွင်တွင်ခါပြီး ရင်ခွင်ထဲတိုး ငိုနေသဖြင့် ညှပ်စိမကို ပုံပေါ်လာသလိုရှိရင်း.. ။

“နင့်ကို ရေထဲဆွဲချပြီး ဟိုကိုင်ဒီကိုင်တွေလုပ်..”

စူးစူး ခေါင်းညိတ်ပြီး ငိုအားပိုပြင်းသွားတော့ သူမဟင်ခနဲ ညှပ်သွားသည်။

“တောက်.. မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေ၊ အဲ့ဒီမှာရေကျားနေတဲ့ သူတွေ မမြင်ကြဘူးလား.. အလုပ်သမားဆိုပြီး ဒီလိုစော်ကားတိုင်း လား..”

အားလုံးကြားနေရသဖြင့် နွေ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲထက်လာသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရဲ့ဘေးတံခါးကနေ လဝန်းအပေါ်ဘက်အကျိုကြီးနဲ့ ပြေးတက်လာပြီး ညှပ်စိမအခန်းရှေ့မှာ နွေ့ကို ခြင်လိုက်လျှင်.. ။

“ကိုနွေ့..”

နွေ့က ဘာမှမပြောဘဲ သူမဘေးကနေ ခြေလှမ်းကျဲများ မြင်လျှောက်ထွက်သွား၏။ အခြေအနေသည် စကားများရန်ဖြစ်စရာ

ရင်ခွင်သမ္ပဒ္ဒရာ

မလိုဘဲ အဆိုးဆုံးထိ တင်းမာနေပြီမှန်း နွေ့မျက်နှာပေါ်က ဒေါသ အရှိန်ဖြင့် သိသာစေကာ.. ၊

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သမီး..”

ဆန်းသစ်ရဲ့ကားနဲ့ နောက်ကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွားကြတာ မြင်လိုက်သည်။ အိမ်တစ်ပြင်လုံးမှာလည်း ရေတွေစိုရွှံနေလျက်..၊

“ဟင်..ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေတာလား..”

လဝန်း ဘာပြောရမှန်းမသိ.. ၊

အခန်း(၁၆)

“ညည်းကိုက အဲ့ကောင်မလေးကို ပလူးပလဲလုပ်နေတာ သမီးရယ်.. မိဘကပြောရင် နားမှမထောင်တာ..”

“သူတို့နဲ့သမီးပဲရှိတာ.. တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့လူချင်း စကားပြောလို့ မရဘူးလားအမေ..”

“ရတယ်လေ..ဒါပေမယ့် အမေဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲ၊ ညည်းမမြင်ဘူးလား.. မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နေရာပေးလိုက်တည်းက..”

“မဟုတ်ဘူး..စူးစူးမှာအပြစ်မရှိဘူးအမေ၊ ဒါ ညှပ်စိမ ရေ သာခိုလွန်းလို့ ဖြစ်လာခဲ့တာတွေပဲ..”

ဒေါ်သော်တာ ဒေါသတွေကိုထမ်းပိုးပြီး ညှပ်စိမဆီ ရောက် သွားခဲ့လျှင် သူမက စူးစူးအခန်းထဲမှာ ရှိနေခဲ့ပြီး.. ၊

“ညည်းက ဒီထဲမှာ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ ညှပ်စိမ..”

“ကြီးကြီး..”

“ဟုတ်တယ်..ငါပဲ၊ ခုထွက်ခဲ့စမ်း နှစ်ယောက်လုံး..”

“ကြီးကြီး.. စူးစူး ဖျားနေပြီ..”

“ဘာ..”

ခါးထောက်ပြောပြီး ထမိတ်ဖက်မဲ၍ လှည့်ထွက်လာ

ကာမှ နောက်ပြန်ခဲ့ကြည့်မိ၏။ စူးစူးက ခေါင်းအုံးဖြူဖြူထက်မှာ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲပုံချလှနေလျက်၊ စောင်ကိုရင်ဘက်ပေါ်ထိ ခြုံထား၏။

ထွက်လာခဲ့ဦးလို့ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သူမကစောင်ကို ခွာ၍ထထိုင်ဖို့ ပြင်နေလျှင်..။

“နေမကောင်းတဲ့လူနေခဲ့.. နင်ထွက်ခဲ့စမ်း..”

ဒေါ်သော်တာက ဦးမောင်မောင်ဦးရဲ့စာကြည့်ခန်းရှေ့မှာပဲ ရပ်လိုက်ပြီး ညှပ်စိမမုက်နာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။

“နင့်ကိုငါဘာပြောထားသလဲ.. မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ပါ.. ဒီဟာလေးကို ဝင်မပါစေနဲ့လို့..”

“ဟို.. မမသော်က..”

“မမသော် ဘာပြောပြော..ငါပြောတာကို နင်မေ့လို့မရဘူး..”

ဒေါ်သထွက်ထွက်နှင့် စိတ်ရှိသလောက် အော်ပစ်မိ၏။ ပြီးတော့ ညှပ်စိမရေ့ကိုတိုးလိုက်ကာ နားရွက်ကိုခပ်ကြိတ်ကြိတ် လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး..။

“အဲ့ဒီကောင်မလေးကို ငါအကြွေးနဲ့သိမ်းလာတာလေ.. သုံးနှစ်ထိပဲ ငါ့အိမ်မှာကျွန်ခံနေမှာ.. အဲ့ဒါနင်နားမလည်ဘူးလား.. မိညှပ်..”

“လည်..လည်ပါတယ်..အား နာတယ်..”

“သေလိုက်လေ..သေစမ်း၊ ငါ့သမီး စားချင်တာကို နင်ချက်တတ်အောင်ကြိုးစားမလား.. ဒီတိုင်းလစ်ရင် လစ်သလိုလုပ်လုပ်ဦးမှာလား၊ ပြော.. ခုချက်ချင်းဖြေ..”

“အား..သေပါပြီကြီးကြီးရဲ့၊ လုပ်ပါ့မယ်.. ကျွန်မကြိုးစားပါ့မယ်..အား..”

တမင်နာအောင် လုပ်ပြီးမှ လက်ကိုလွှတ်လိုက်ကာ..။

“ခု နင့်ကြောင့်..အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲသိလား..” လိမ်ဆွဲခံရသည့် နားတစ်ဖက်ကို အုပ်၍ ညှပ်စိမက မျက်စည်ပေါက်ပေါက် ကျလေသည်။

“နင် အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း ခနေဘူးလို့ နင့်အဒေါ်တွေကို ငါသွားပြောလိုက်ရမလား..ငါပေးထားထားတာတွေကို အလျှော်ပြန်တောင်းစေချင်လို့လား..”

“မ..မလုပ်ပါနဲ့ကြီးကြီးရယ်၊ ကြီးကြီးတို့စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်..ကျွန်မဘာသာပဲ ကောင်းအောင်ချက်ပါ့မယ်..”

“နောက်တစ်ခါ အိမ်မှာညွှတ်သည်ထူထူရှိလာချိန် စူးစူးဆိုတဲ့ကောင်မလေး ထွက်လာပါတယ် ကြားလို့ကတော့ နင်မလွယ်ဘူးမှတ်..”

ပြောပြီးလက်မောင်းကို ဖျန်းခနဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဖုန်းပြောနေရင်း ဝင်လာသည့်လဝန်းမျက်နှာက ပြိုတော့မည့် မိုးနှယ်..။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ..”

လဝန်းကမဖြေဘဲ ဖုန်းပေးလိုက်၏။ ဒေါ်သော်တာဖုန်းနားထောင်နေရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေခဲ့ပြီး..။

“ဘယ်လိုဘယ်လို ဆန်းသစ်.. မင်းဆီမှာ စူးစူးကို..”

“.....”

“မင်း..မင်း အဲ့ဒါက..”

ဒေါ်သော်တာဖုန်းနားထောင်ပြီးတာနှင့် လက်ကအရုပ်ကြီးပြတ်တဲ့လွဲသွားလေသည်။ ပြီးတော့ အံကြိတ်လိုက်ရင်း မဲ့သွားကာ..။

“တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်လေး..”

“အဲ့ဒါရိုင်းတာထက် ပိုသွားပြီအမေ.. ယုတ်မာတာ၊ သူစူးစူးကို ရေထဲမှာတုန်းကလည်း..”

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

ပြောနေရင်း ညပ်စိမကိုလှမ်းကြည့်ကာ.. ၊

“ဟဲ့.. သွားတော့လေ..”

ညပ်စိမထွက်သွားတော့မှ ဒေါ်သော်တာရပ်နေသည့် နောက်က သော့ခတ်ပိတ်ထားသည့် စာကြည့်ခန်း တံခါးချပ်ကြီးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

“စူးစူးကို မဖွယ်မရာအပြုအမူတွေနဲ့ ညစ်ပတ်သေးတယ်.. အဲ့ဒါကြောင့် စူးစူးတအားအော်လို့ ကိုနွေကြားသွားပြီး ဆင်းလာတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်တာသိလား..”

“မသိဘူး.. ဒါပေမယ့် နွေဦးဆင်းလာတယ်ဆိုတည်းက ဘယ်အခြေအနေတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါတွေ့မိတယ်.. ဘယ်သူမပြု မိမိအမူပဲ..”

ဒေါ်သော်တာ တရားကျနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ဖို့ ခက်နေပြီမို့ ရှေ့တိုးဖို့လည်းလမ်းစမမြင် နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း ခက်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ညည်းသိလားသမီး.. ခြံရှေ့ကစီစီပင်ကို နွေဦး ဘာလို့ ခြံထဲ ရွေ့လိုက်တာလဲဆိုတာ..”

လဝန်းက ခေါင်းခါပြဇာ.. ။

“ပြီးတော့ ခြံတံခါးတွေ ချက်ချင်းလဲပစ်လိုက်တာရော..”

“သမီးမြင်နေတာပဲအမေ.. ကိုနွေပဲခိုင်းနေတာ..”

“ဟုတ်တယ်.. အဲ့ဒါဘာကြောင့်လုပ်တာလဲ ညည်းသိလို့လား.. အဲ့ဒါတွေပြောင်းလဲကုန်တာ စူးစူးကြောင့်..”

လဝန်းကြောင်တောင်တောင်လေး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ဒေါ်သော်တာက ခြံစောင့်ဦးချစ်ဆီက သိခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြကာ..

“နွေဦးက စိတ်ကောင်းရှိတယ်.. ဒါပေမယ့်ခေါင်းမာတယ် သူ့ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အမြင်မတော်ဖြစ်နေတာကို ဒီလို ကိစ္စလေးမှာတောင် နောက်မဖြစ်အောင် ချက်ချင်းဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တာ”

၂၂၈

“ဒီကိစ္စမှာတော့ သူ သမီးကို ဘာမှမပြောသေးဘူး..”

“မပြောဘဲတော့ နေမှာမဟုတ်ဘူး.. အမေထင်တယ်၊ အဲ့ဒီနေ့ကကိစ္စ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အကြီးကြီးရောက်သွားပြီနေမှာ.. ဒါကြောင့် ငါအဲ့ဒီဟာမလေးကို ဂုတ်ကနေဆွဲပြီး ခြံပြင်တစ်ခါတည်း ဆုတ်ပစ်ချင်တာကို မနည်းမျိုသိပ်နေခဲ့ရတယ်..”

“အမေက ဘာပြောချင်တာလဲဟင်.. ဆန်းသစ်တောင်းဆိုနေတာကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ဆိုတာ..”

“စူးစူးနဲ့ပတ်သက်နေလို့ ငါတို့ရှင်းရမယ့်လမ်းကြောင်းတွေကို ပြောနေတာပဲလေ.. နွေဦးဝင်ပါလာတော့ စူးစူးကိုအသာလေး တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်လို့ မရတော့ဘူး..”

“အမေက စူးစူးကိုဆန်းသစ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပို့ပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား..”

“မပို့ရင် ဆန်းသစ်ရှာမယ့် ပြဿနာတွေကို အမေတို့ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မှာလဲပြောပါဦး.. ညည်းအရင် ပတ်သက်ခဲ့တာလေ.. အခု အမေကကြွေးတွေနဲ့ ထပ်ပြီနေတယ်..”

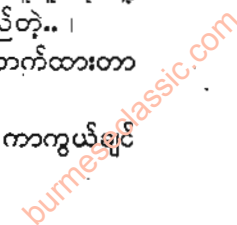
“မဟုတ်တာအမေရယ်.. မကြည့်ပြာတို့အိမ်နဲ့လည်း သမီးတို့ နာမည်ပျက်ခဲ့ပြီးပြီ..”

“ဆန်းသစ်လိုလူက ဒီလိုဟာလေးနဲ့ နာမည်ထွက်ခံမယ့် လူလား.. နောက်ပြီး သူ့ဒီလောက်စွဲလမ်းသွားတယ်ဆိုတော့ သင်းကံကောင်းရင် ဟိုကအတည်တကျ လက်ထပ်ယူချင်ယူမှာ..”

ပြောပြီးအထင်အမြင်သေးစွာ မှဲပစ်သည်။ စူးစူးကို သူ့အိမ်မှာ တစ်လတိတိ အလုပ်လုပ်ဖို့ လွှတ်ပေးရမည်တဲ့.. ၊

ပုံမှန်ဆို ခေါင်းခဲစရာမရှိပေမယ့် ပြဿနာတက်ထားတာက နွေဦးနေနဲ့ ဖြစ်နေသောကြောင့်.. ၊

“ကိုနွေသိရင် မလွယ်ဘူးအမေ.. စူးစူးကို ကာကွယ်ချင်”

တာထက် သမီးတို့ကို အစတည်းကအထင်အမြင်သေးနေတာ.. သူပြောကွက်ရသွားမှာပေါ့..”

“ပြောကွက်မရလည်း သူပြောနေတာပဲမို့လား..ညည်း အသာနေစမ်းပါ သမီးရယ်၊ အမေကြံပဲ့မယ်..ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ ကိုလည်း အမေပဲရှင်းမယ်..”

“ဒါပေမယ့် စူးစူးကသနားစရာကောင်းပါတယ်အမေရယ် သူက သူ့အမေအတွက် မတွန့်မရွံ့ ပေးဆပ်နေရှာတာ..”

“ဒီခေတ်မှာ ရိုးသားဖြူစင်နေရင် သူများနိုင်စွာမှာပဲ.. ဘယ်တော့မှလည်း လှူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရည် ကောင်းဖို့ဆိုတာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှပဲ ရတာ..သမီးနေရာတ ကာ သူများဘက်ကို ထည့်တွေးပေးမနေနဲ့၊ လောကထဲကို ကိုယ့် ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ကိုယ်ခြေဆန့်ဝင်လာတာ အဖော်အပေါင်းနဲ့လာ ကြတာ မရှိဘူး..”

စိတ်တွေကျဉ်းကျပ်အိုက်စပ်လာကာ လဝန်းမျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေခဲ့သည်။ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာပေါင်းစုံသည် ကိုယ် တွေးနိုင်ရှင်းနိုင်တာထက် ပို၍ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေခဲ့သမျှ.. ။

“အား..ကျွတ် ကျွတ်..”

“သမီး..သမီး ဘာဖြစ်တာလဲလဝန်း..”

ဒေါသော်တာ အားပါးတရစီစဉ် ကြိမ်းဝါးနေရင်း ပျာယာ ခတ်သွားသည်။ လဝန်းက နံရံမှာ ပခုံးလေးကပ်မို့လိုက်ရင်း..၊

“မူးလိုက်တာ.. အေ့..”

“ဟင်..”

“လ..လဝန်းအန်ချင်တယ်..အင့်..”

လဝန်းက ဘေးဆင်းသည် တံခါးဆီပြေးသွားကာ.. ။

“ဝေ့..”

“သမီး..”

ဒေါသော်တာကလည်း လဝန်းနောက်ကို ထပ်ချပ်မကွာ ထိုက်သွားခဲ့ပြီး.. ။

“သမီး..ညည်း ရိုးမှရိုးရဲ့လားဟင်၊ လစဉ်ဟိုဟာမှန်ရဲ့ လား..”

လဝန်းအန်ချနေရင်း ချွေးတွေစိုလက်နေသည့် မျက်နှာ လေးနှင့် ဒေါသော်တာကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြုရင်း ရင်ခွင်မှာမို့လိုက်ကာ.. ။

“လဝန်း သုံးလရှိပြီအမေ..”

“ဟင်..ဒါ..ဒါဆို..”

ဒေါသော်တာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်ရွှင်ပျသွား၏။ ပြီးတော့ လဝန်းမျက်နှာလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့မော့ယူကြည့်ရင်း..၊

“ဒါဆိုပွတာပဲသမီး.. သူ့ရင်သွေးရှိနေပြီဆိုရင်..”

စကားက ဒီမှာတင်ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေးမိသွားပြီး မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်လျက်.. ။

“သမီး..ဒါ..”

နွေ့ကိုယ်ဝန်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးလို့မထွက်နိုင်၊ မမေး ရက်တာ မဟုတ်ဘဲ မမေးရတာဆို ပိုမှန်မည်ထင်၏။။

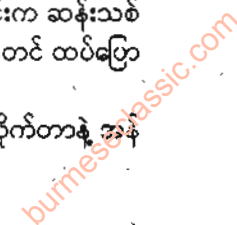
လဝန်းမျက်နှာလေးသည်လည်း ခြောက်ခြားတွေဝေနေခဲ့ လျက် ခေါင်းမညီတံခေါင်းမခါ အနေအထားဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဆုတ်လာခဲ့၏။

“သမီး.. သမီး မသိဘူး..”

ဘုရား..ဘုရား.. ။

ကမ္ဘာပျက်မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိခြင်းက ဆန်းသစ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်သွားမိ၍ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင် ထပ်ပြော သွားခဲ့သေးသည်။

“တစ်လပဲအန်တီ.. သူ့ကို ကျွန်တော့်ဆီပို့လိုက်တာနဲ့ အန်

ရင်ခွင်သမ္ဘုရား

တို့ကြွေးတွေကို လုံးဝအပြေးဖျက်ပေးလိုက်မှာ..”

“အန်တီလည်း လဝန်းကိုမနောက်ယှက်စေချင်ဘူးမို့လား ဒီကောင်မလေးက ကြွေးထူလေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော့ကိုသာ လွှဲချလိုက် ပတ်ဝန်းကျင်ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး..”

“စူးစူး အကြောင်းကိုကျွန်တော် စုံစမ်းပြီးပြီ.. လိုက်ရှုပ် မယ့်သူ မရှိပါဘူး၊ အန်တီဘက်က ‘အွန်’ လိုက်ဖို့ပဲ လိုတာ..” တဲ့..။

သူမဖြစ်နေဟာက စူးစူးကိုမပေးရဲလို့ မဟုတ်ပေ၊ နွေ ပြဿနာကို ရှင်းရဖို့ ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ကြွေးမြီ လည်း ကင်းသွားမည်။ လဝန်းနဲ့လည်း ကင်းရှင်းသွားမည်ဆိုလျှင် ဘာတွေ ဖြစ်လာလာ စူးစူးကိုထည့်ပေးလိုက်မည်သာ.. ၊

ခုတော့ နောက်ထပ်ကြီးမားသည့် အခက်အခဲကြီးနဲ့ကြုံ ရပြန်ပြီ.. ၊

ဒီကိုယ်ဝန်သာ ဆန်းသစ်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တာမှန်လျှင်.. ။

အခန်း(၁၇)

“ညက်စိ..ဟိုကောင်မလေး ဘယ်လိုနေလဲ..”

“ရှင်..”

မေးသည့်လူက အဖြေမစောင့်ဘဲ တောက်လျှောက်ဝင် သွားသဖြင့် ညပ်စိမ ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့၏။ ပြီးမှ နောက်ကပြေးလိုက် သွားမိကာ.. ၊

“စူးစူးက သူ့အခန်းထဲမှာကိုကိုလေး..”

စူးစူးအခန်းကို နွေကမသိပေ၊ ရေကန်ထဲက ဆယ်လာ ဘုန်းကလည်း ညပ်စိမအခန်းထဲပဲ ထည့်ပေးခဲ့တာမို့ ပြောသံကြား မှ ခြေလှမ်းရပ်သွားကာ.. ၊

“ဖျားနေတယ်ဆို..”

“ဟုတ်..ဟို ရေစိုကြီးနဲ့ ကြာသွားလို့ထင်တယ်..”

“အခု ကောင်းသွားပြီလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..ကိုကိုလေး..”

နွေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် စတိုခန်းဆားက အခန်းတံခါးကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ။

“အဲ့ဒါ စူးစူးအခန်း...”

“ဘာလို့သော့ခတ်ထားတာလဲ...အထဲမှာ လူမရှိဘူးလား...
ရှိ...ဟို အဲ...”

ပြန်သွားတော့မည့် ခြေလှမ်းတွေက ထိုအခန်းဆီ လျှောက်
သွားမိ၏။ ပြီးတော့ သော့ကိုကိုင်လိုက်ပြီး ညှပ်စိမကို လှည့်ကြည့်
သည်။

ညှပ်စိမက ဖျတ်ခနဲခေါင်းငုံ့ပစ်၏။ နွေ့ထဲမှမေးခွန်းတစ်
ခု ထွက်လာမည်ထင်ပေမယ့် ဘာမှမမေးဘဲ ဒီတိုင်းထွက်ခွာသွား
ကာမှ... ၊

“ဟင်း...”

ညှပ်စိမ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ကြီးကြီး
ဘယ်လိုသဘောနဲ့ သော့ပိတ်ထားခဲ့မှန်း မသိပေမယ့်... ။

“ငါပြန်မလာသေးဘဲ သူခေါ်နေလည်း ဖွင့်ပေးနဲ့...ဘာ
တွေဖြစ်ဖြစ်မဖွင့်နဲ့...” လို့ သေချာမှာသွားခဲ့သည်။

ထိုအမှာစကားတွေထဲမှာ ကိုကိုလေးလားမေးရင် ဘယ်
လိုဖြေလိုက်ဆိုတာ ကျတော့မပါ...။ သူမတွေ့နေရင် ဒီဘက်လှည့်
လိုက်လျှင်... ၊

“ဟင်း...ကိုကိုလေး...”

သုန်မှန်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ဒီကိုတည့်တည့်ပြန်လာ
သည့် နွေ့လက်ထဲမှာ သော့တွဲကိုလျက်... ။

“ဒါ.. ဘယ်သူခတ်သွားတာလဲ...”

“ကြီးကြီး ခတ်သွားတာ...”

ဘာကြောင့်ခတ်သွားသလဲဆိုတာ မေးလိုက်ရင်တော့ သူ
တကယ်မသိတာမို့ ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်ပေ။ နွေ့ကလည်း သော့ဖွင့်သွား
မှ သူမဘက်လှည့်ကာ... ။

“ဝင်သွားပြီးပြောလိုက်.. ငါလာကြည့်တယ်လို့..”

“ဟုတ်..”

စူးစူး အိပ်ရာထဲမှာကွေးကွေးလေး လှဲနေရင်းငိုနေတာမို့
သော့ဖွင့်သံတွေ ကြားတာနှင့် မျက်ရည်တွေကို ကမန်းကတန်း
သုတ်စစ်မိသည်။ ပြီးတော့ လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်စဉ် ညှပ်စိမ
ဝင်လာခဲ့ပြီး... ၊

“စူးစူး အပြင်မှာ ကိုကိုလေးရောက်နေတယ်..”

“ဟင်း..”

“သေသေသပ်သပ်လုပ်.. သူဝင်လာမှာ..”

ဒေါ်သော်တာတို့လို့ ထင်နေရာမှနေဆိုတော့ စူးစူးလန့်
သွားသည်။

“ငါတို့မရှိတုန်း နွေ့ဦးနဲ့ထပ်ဆုံမိရင် မလိုအပ်တာတွေ
ဘာမှ ထည့်မပြောနဲ့နော်.. ဒါပဲ။ ငါလိုချင်တာလောလောဆယ်
ညည်းရဲ့ လုပ်အားပဲ.. ကြွေးပြန်ဆပ်မယ့်ငွေမဟုတ်ဘူး၊ ညည်း
ဆည်းအမေအတွက် ဘာဖြစ်ဖြစ်ကြွေးဆပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားမို့
ဆား.. ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာမရှာမိဖို့ ကြိုးစား...”

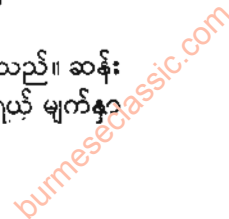
လို့ ဒေါ်ကြီးပြောသွားခဲ့သည်။ ဘာကိုပြောတာမှန်း သူမ
သိသည်။ ပြီးတော့ ညှပ်စိမကလည်း သတင်းရထားပြီးသား... ၊

“နင့်ကို ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့လူက ကြိုက်တယ်လို့ပြောနေတာ
ဆင်တယ်သိလား.. ဖုန်းဆက်နေတာ ငါသေချာကြားခဲ့တယ်.. ငါ
အထင် နင့်ကို သူ့အိမ်ပို့ခိုင်းတာလားမသိဘူး၊ ကြီးကြီးတို့က ဒီလူကို
မငြင်းနိုင်ဘူးဆိုရင် နင်တော့သွားပြီး..” တဲ့.. ၊

ထို့ပြင်.. ၊

“နင် ကိုကိုလေးကို တိုင်ပြောရဲရင်တော့ ဖြစ်တယ်ဟ..
ကြီးကြီးတို့က ကိုကိုလေးကိုကြောက်တယ်..” တဲ့.. ၊

စူးစူးရင်ထဲမှာ တလိုက်လို့ပူလောင်လာခဲ့သည်။ ဆန်း
သစ်ရယ် ကိုမင်းထွန်းရယ်..ပြီးတော့ ဒေါ်သော်တာရယ် မျက်နှာ

တွေ တစ်လှည့်စီပေါ်လာနေကာ၊ နောက်ဆုံး သူမရှေ့မှာ ရောက်လာတာက နွေဦးနေ.. ၊

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ.. ရေစိုကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် နေလိုက်လို့လဲ..”

နွေက ခုတင်ဘေးမှာရပ်ရင်း အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ မေးခွန်းတွေ မေးနေပြီး မျက်လုံးတွေကတော့ လူနာအခြေအနေကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘဲ.. ၊

“ဒီမှာ ပြတင်းပေါက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုနေနေတာလဲ..”

သူပဲ တစ်ယောက်တည်းပြောနေကာ ဗီရိုတစ်လုံး၏ အစွန်းတစ်ဖက်နဲ့ အသေပိတ်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ စူးစူးကတော့ သူမေးလာရင် ကိုယ်ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာသာ ကြိုးစိုးနေကာ.. ။

“ဟေ့ မေးနေတာဘာလို့ ဘာမှမဖြေတာလဲ..”

ညှပ်စိမက ‘ဖြေလိုက်လေ’လို့ ပြောသလိုမျိုး မျက်နှာကြောတစ်ခုလုံး မီးဖုတ်သည့်အမဲခြောက်လို တွန့်လိမ်ရှုံ့တွပြပြီး အချက်ပေးနေ၏။ ပြီးတော့ လှစ်ခနဲ အပြင်ထွက်သွား၏။

စူးစူး မျက်တောင်တွေဖိခတ်ပစ်မိကာ.. ။

“ကိုလေး ဘာမေးတာလဲဟင်..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားခဲ့သည်။ စိတ်မရှည်သည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုးရိမ်အားငယ်နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ အင်အားချင်မမျှသည့်ပြင် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုက်ပုံနေသည့်အဖြစ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နွေမျက်နှာလှည့်ပစ်မိကာ.. ၊

“ထားလိုက်တော့..”

မေးခဲ့တာတွေက အဓိက သိချင်တာတွေ မဟုတ်ပေ။ သူမရဲ့ ခုတင်ခြေရင်းကို တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားမိရင်း.. ၊

“မင်း ဒီကိုအလုပ်လုပ်ဖို့လာတာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့လဲ”

သွားပြီ.. ။

ပြင်ဆင်နေရသည့် အဖြေတွေတောင်ဖြေလိုက်ရင် မှားသလား၊ မှန်သလားမသိနိုင်သေးဘဲ သူမေးလိုက်တာက စူးစူးရဲ့ ခြေလှမ်းဟိုးအစက.. ၊

“ငါမေးတာက မင်းကိုဒီရောက်အောင် ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ.. ဒါမှမဟုတ် အန်တီသော်ခေါ်လာတာလား..”

အိမ်တွင်းရေးအဖြာဖြာကို အိမ်ဖော်တွေအတင်းအဖျင်း သွတ်မှာ အသေကြောက်သော ဒေါ်သော်တော့အနေဖြင့် ပွဲစားနဲ့ အိမ်ဖော်ရှာခိုင်းလိုက်တာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သူသိသည်။

“ဟေ့..ဖြေလေ..”

“စူး..”

စူးစူးပေးစပ်ပြင်လိုက် တံတွေးမျိုးချလိုက် ပြန်ဖွင့်လိုက်နှင့် နှုတ်ဖျားက စကားသံထွက်မလာဘဲ မျက်ရည်တွေသာ တရစ်ရစ် ဆုတက်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့.. ၊

“စူး..စူးအလုပ်လုပ်ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ..”

စူးစူးရဲ့အဖြေကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနေမှ ဖြစ်သွားခဲ့ပေ။ သို့သော်.. ၊

“မင်းမိဘတွေကရော..”

မေးခွန်းက ဆက်တိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မရှိတော့ဘူး..”

“အုပ်ထိန်းသူ တစ်ယောက်ယောက်ရော..”

စူးစူးခေါင်းခါ၍ ‘မရှိတော့ဘူး’လို့ ထပ်ပြောချင်တာ အသံထမထွက်နိုင်.. ၊

“အန်တီသော်ကို သိနေတာလား..”

စူးစူး ခေါင်းခါမိပြန်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက် ဒီကိုပို့တာပေါ့..”

“ဟင့်အင်း...”

သူဘယ်ကို ဦးတည်မေးနေမှန်းမသိဘဲ ကာကွယ်ဖုံးဖိနိုလည်း သတိမရ၊ နွေမျက်လုံးတွေက ပိုမိုစူးရဲလာခဲ့လျက်.. ၊

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်ရှေ့မှာအလုပ်သမား အလိုရှိသည်ဆိုင်း ဘုတ်လည်း ချိတ်မထားဘဲနဲ့ မင်းဘာသာတန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာတာလို့ ပြောချင်တာလား...”

ကိုလေးက ဘာကိုသိချင်နေတာလဲ.. ၊

စူး ဒီကိုအကြွေးဆပ်ဖို့အတွက် သုံးနှစ်တာအလုပ်ကြွေး ပြုဖို့ လာခဲ့ရတာကို ကိုလေး သိမထားခဲ့ဘူးလား၊ မကြည်ပြန် ပြဿနာတက်ကြတုန်းကလည်း အကြီးအကျယ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ သေးသည်။

ကိုလေး ဒါတွေမသိခဲ့ဘူးလား... ၊

စူးဖြေရမယ့်အဖြေမှန်က ဘာမှန်းမသိခင် ဘယ်လိုဖြေရ မလဲဆိုသည့် မေးခွန်းတွေနှင့် စူးစူး ချာချာလည်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး... ၊

“စူး ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ ဒီမှာလာလုပ်ခဲ့တာပါ...”

မေးခွန်းရဲ့ လိုအပ်သောအဖြေမဟုတ်ပေမယ့် နွေထံမှ နောက်ထပ် မေးခွန်းထွက်မလာတော့ပေ။ ဆံနွယ်တို့က မျက်နှာ လေးပေါ်မှာ မကြာခဏပြိုဆင်းလာခဲ့လျက်၊ သူမကလည်း လက် ချောင်းလေးတွေနဲ့ သိမ်းတင်ဖိကိုင်ထားနေကာ၊ အဖြူရောင်ညဝတ် အင်္ကျီပွလေးနှင့် ကောင်မလေး... ၊

ပြန်၍ပင့်တက်မလာတော့သော မျက်တောင်ဖျားလေး တွေကို စီးမိုးကြည့်နေရင်း နွေကလက်တွေကို ဘောင်းဘီအိတ် တွေထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စိတ်မရှည်ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်းတို့ကို မချင့်မခဲ မျိုသိပ်လိုက်ရသော ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့်... ၊

မိုးသောက်စာပေ

“ညပ်စိမ...”

“ရှန်..လာပါပြီ...”

အနီးအနားမှာပဲ ရှိနေသည့် ညပ်စိမက ချက်ချင်းပြေးဝင် ဘာသည်။

“ဒီကို ဆရာဝန် ဘယ်နှစ်ခေါက်လာသလဲ...”

“ဟင့်အင်း.. တစ်ခေါက်မှမလာပါဘူး...”

“ဘာ...”

ညပ်စိမ လန့်သွားကာ.. ၊

“ကြီးကြီးက သောက်ဆေးဝယ်တိုက်ပါတယ်...”

နွေမျက်မှောင်ကုတ်လျက်နှင့် အခန်းပြင်ထွက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“တစ်အောင်ကြာရင် ဆရာဝန်လာလိမ့်မယ်..အနားမှာ နေပြီး လိုအပ်တာလုပ်ပေးလိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့..ကိုကိုလေး...”

စကားပြောနေရင်း အခန်းတံခါးက သော့ခလောက်ကိုပါ ခြုတ်ယူသွားခဲ့၏။ ဒီအိမ်မှာ လူမနေသောအခန်းလွတ် အားလုံး နှိုသော့ခတ်ပိတ်ထားတာ ဖြစ်သည်။

လူနေနေရက်နဲ့ အိမ်မှာလည်း လူရှိနေတာကို ဘာသ ဘာနဲ့ ပိတ်ထားတာလဲ.. ၊

ဒေါ်သော်တာနဲ့ လဝန်းတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေအပေါ် နွေ သံသယတွေ ပိုမိုများပြားလာခဲ့လျက်.. ၊

ဆုညံ့နေ၏။

ထို့ပြင် အလုပ်သမားတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကာ.. ၊

“ဟို အပန်းဖြေဆောင်လေးကိုပါ ပိတ်ဖို့လုပ်နေတာလား..”

“မပိတ်ပါဘူး..ပြန်ပြင်မှာ၊ ဒါရေကူးတဲ့လူတွေ အဝတ်လဲဖို့ အခန်းမှမဟုတ်တာ..”

အပန်းဖြေဆောင်က အဝတ်လဲခန်း KTV အခန်း ဖြစ်နေတာ လဝန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတိုင်းပျော်ပါး မြူးတူးနေကြလို့ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲရောက်မလာကြရင် ပြီးရောဆိုပြီး ဘာမှမပြောဘဲ သူကြည့်နေခဲ့တာ အခုဝင်ကြည့်တော့ အထဲမှာအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂတွေကအစ အစီအစဉ်မကျ ဖရိုဖရဲ.. ၊

ဒါ့အပြင် မိန်းကလေးဝတ် အတွင်းခံတွေ အပြင်ခံတွေ စုညှပ် လုံးထွေးနေတာရှိသေးသည်။

“နွေဦးရယ်..မင်းက လဝန်းကိုပြောနေတာပဲ၊ ငါ့သမီးကလည်း မင်းခွင့်ပြုထားတဲ့ နေရာမှာပဲနေတာပါ..အိမ်ပေါ် ရောက်လာကြရင် မင်းအနေနှင့်အယုတ် ဖြစ်တယ်မို့လား.. ဒီရေကူးကန်နဲ့ ဒီအဆောင်ကိုတော့..”

“ရေကူးကန်ကိုလည်း ပိတ်မယ်..အဆောင်ကိုလည်း သုံးခွင့်မပေးနိုင်ဘူးအန်တီ.. ဒါအေးအေးချမ်းချမ်း အပန်းဖြေဖို့ စီစဉ်ထားတာတွေ ပိုက်ဆံပေး ပျော်ပါးလို့ရတဲ့ နေရာတွေမှာ စည်းလွတ်တမ်းလွတ် နေကြသလိုလာလုပ်လို့ မရဘူး.. အခုထင်သလို နေထိုင်သောင်းကျန်းခွင့်ရတာနဲ့ ပစ္စည်းကိုတင်မကဘူး..လူကိုပါ ထိပါးလာတယ်..”

“အဲ့ဒီကိစ္စအတွက် အန်တီကပဲ..”

“အန်တီဆီက ဘာမှမကြားချင်ဘူး.. ဘယ်သူဘာပြော

အခန်း(၁၈)

“နွေဦး..”

ရှေ့မှာပြောနေတုန်း နောက်ကခေါ်သံကြောင့် နွေစကားကတန်သွားသည်။ သူ့ကိုနွေဦးလို့ ခေါ်တတ်တာတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူကြားတဲ့အကြောင်း မျက်နှာငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ.. ၊

“ခင်ဗျားတို့ပြီးရင် ဦးချစ်ကိုပြောလိုက်နော်..”

“ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချ..နေမည့်ခင် ပြီးစေရမယ်..”

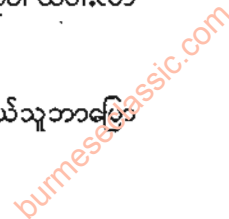
ရှေ့မှာစကားဖြတ်မှ ဒီဘက်လှည့်လိုက်ကာ.. ၊

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ..”

မေးခွန်းကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားသည့် ဒေါ်သော်တာ မျက်နှာက တင်းသွားသည်။ သို့သော် မသိသာခင်ဖြည့်ချလိုက်ပြီး.. ၊

“ဒါကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ပိတ်လိုက်တာလဲကွယ်..”

ရေကူးကန်မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို သံကောကျိအုပ်ထိလိုက်ကာ၊ အနားလေးဖက်မှာ သံကိုင်းတွေနဲ့ သော့ချိတ်ထားအထိ လုပ်နေသဖြင့် တစ်ခြံလုံးဝရိန်ဆော်နေသည့် အသံတွေနဲ့

တာမှလဲသည် မလိုတော့ဘူး... ကျွန်တော့်ခြံဝင်းထဲကိုလာပြီး ကျွန်တော့်အိမ်က မိန်းကလေးကိုစော်ကားခဲ့တာ ဒါခွင့်လွှတ်ပေးလို့ ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး..”

“အို.. စူးစူးကိုသူဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ စနောက်ရင်းနဲ့ ကျီစားသန်တာမျိုးပါ..”

နွေမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်သော်တာ သတိမထားမိဘဲ ဆက်ပြောနေကာ..။

“ပြီးတော့ စူးစူးကအလုပ်သမားပါ.. ဆန်းသစ်က လစန်းရဲ့..”

“ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါ လစန်းအတွက် ဘယ်လိုပဲ အရေးပါနေနေ.. သူ့အဆင့် ဘယ်လောက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာ သတ်မှတ်ပြီးပြီ.. သူ့ကို ဒီခြံထဲကနေ လေးဘက်ထောက် ထွက်မသွားခိုင်းတာတောင် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်..”

ဒေါ်သော်တာက အံ့ဩဟန်နှင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ပြောချင်နေသည့်မျက်နှာက တစ်ခုခုကြောင့် လည်ပင်းအစ်နေသည့် အတိုင်း..။

“ဟေ့..အဲ့ဒီဘက်ကတစ်ခြမ်းလုံးပြင်မှာ.. အကုန်ဖျက်ချ..” ဒီမှာပြောနေရင်း အလုပ်သမားတွေဆီကိုလည်း လှမ်းအော်ပြောကာ..။

“မင်းကိုဆရာကို ငါပြောပြီးသား.. ခေါင်းရင်းထိပ်ထိ အကုန်ဖျက်ချ..”

“အို..နေပါဦး၊ ငါတို့ပြောလို့မှ မပြီးသေးတာ..” လိုအပ်တာပြောရင်း ထွက်သွားဖို့ပြင်လျှင် ဒေါ်သော်တာ တားဆီးကာ..။

“ရေကူးကန်ကို ဒီလိုလုပ်ပစ်ဖို့ထိ မင်းဒေါသထွက်သွားတာ ငါသိပါပြီ.. အဲ့ဒီအတွက်လည်း ငါထပ်တောင်းပန်ပါတယ်..”

အခု ငါပြောချင်တာက စူးစူးကို ငါကသနားလို့ ခေါ်ခိုင်းထားတာပါ.. သူ့အမေကလည်း ကြွေးတွေလျှောက်ယူထားတာ ပွထနေတာပဲ..”

စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာနှင့် နွေမျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ..။

“အခု အန်တီဘာပြောချင်တာလဲ.. ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာထိလိုက်ပြောရအောင်..”

“မင်းအပြင်ရောက်လာတုန်းပဲ ပြောရတာဆိုတော့.. အလုပ်လုပ်နေတာမှန်း သိပေမယ့် မစောင့်နိုင်လို့ပေါ့ကွယ်.. နောက်ပြီးတော့လည်း ရေကူးကန်ကိုတောင် ပိတ်ပစ်ဖို့ထိ ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုပြီး ဒီထိလာမိတာပါ..”

“အဲ့ဒီတော့ ပြောချင်တာ စူးစူးအကြောင်းလား..” “ပြောပြမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ..”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဒီဘက်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်မိုးလေးနှင့် ခုံတန်းလေးနှစ်လုံးမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုးထားသည့် နန်းစင်လေးအောက်ရောက်မှ နောက်မှာပါလာသည့် ဒေါ်သော်တာ ဘက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်၍..။

“စူးစူးအကြောင်းကို ပြောဖို့ခုမှလိုလာတာလား.. သူ့ကို ခေါ်လာတုန်းက ကျွန်တော်ဘာမှသိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး..”

“အဲ့ဒါက အလုပ်သမားကိစ္စတွေကို မိန်းမတွေပဲ စိမ့်သင့်ဘယ် ထင်လို့လေ..”

“အခု ပြောဖို့ဖြစ်လာတာကရော..” “သူ့ကိုတခြားအိမ်ပို့လိုက်မလို့ဝါ.. ဒါကလည်း မင်းကို

ဒီးကျောက်အခြောက်ခံပြီး ဝိုင်းစဉ်းစားပေးဖို့ ပြောပြနေတာမဟုတ်ဘူး..”

‘မင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့မလိုဘူး..’ လို့ ပြောလိုက်တာပဲမို့ နွေမျက်

နှာမှာ မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ထင်၏။

“ဒီရေကူးကန်ကိစ္စက စူးစူးရဲ့ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယေပေါက်လာတာဆိုတော့ စူးစူးကတာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ အန်တီပြောပြချင်တာ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာက..”

“ဒီလိုလေ..သူက အိမ်ရှင်မျက်နှာသာပေးမှ နေရစားရမယ့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ.. ရေကူးကန်ထဲကျသွားလို့ ဆေးလောက်အောင်ဖြစ်ဖို့လည်း မရှိဘူးမို့လား၊ ခုဆို ကောင်းမှန်းသိသွားလို့ လူလစ်အောင်ချောင်းပြီး ရေကူးကြည့်ချင်သေးတယ်လို့ တောင် ကြံရင်ကြံနေဦးမှာ..”

ဒီကိစ္စအတွက် အတော်ကြီးခံရခက် စိတ်တိုနေမှန်း တလက်လက် တောက်နေသည့်ဒေါ်သော်တာ မျက်လုံးတွေက သိသိနေသည်။ ထို့ပြင် နွေမျက်နှာကို စူးစူးစွာကြည့်၍..

“အန်တီပြောချင်တာက အန်တီတို့မင်းတို့အနေနဲ့ ဒီမဖွယ်ရာဘူးလို့ ထင်ပေမယ့် သူ့အတွက်က သူ့ဌေးရဲ့မျက်နှာ ရတနာတစ်ခုအဖြစ်တစ်ခု ရသွားတာပဲ..အန်တီကသူ့ကို တခြား ပို့ထေးဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ မင်းကဒါတွေလုပ်နေတော့..”

ဒေါ်သော်တာက ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည့်အခါကို စိန်ခေါ်သလိုကြည့်လိုက်ရင်း ခုံတန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အားလုံးကို စုရုံးပြီးတွေးမိလာလို့ပါ.. ဒီကောင်မဆေးအတွက်နဲ့ ခြိတ်ခါးတွေကိုလည်း မင်းဖျက်လိုဖျက် ပြင်လိုပြင်..”

“အဲ့ဒါတွေကို တွေးမိတော့ အခုအန်တီက ဘာပြောချင်တာလဲ..”

“မင်းလုပ်နေတာတွေ သင့်မသင့်စဉ်းစားစေချင်တာမို့ဦး.. မင်းဂရုစိုက်ရမှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို မဟုတ်ဘူး..မင်းနီးနီးလဝန်းသော်ကို..”

“ဟုတ်ပြီ.. အန်တီပြောလိုပြီးရင် ကျွန်တော်ပြောမယ်..” နွေစလိုက်တာနှင့် ဒေါ်သော်တာမျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် တမင်ဟန်လုပ်တင်းလိုက်၍..

“ပြောပါ.. ဒါပေမယ့် လဝန်းကို မင်းဆက်ဆံသလိုမျိုး ဆော့ အန်တီကိုမပြောနဲ့နော်.. သူက သူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့ထိဘာမှ မပြောခဲ့တဲ့သူပါ.. အန်တီကလည်း နှစ်ဖက်စလုံးက တိုယ့်သားနဲ့သမီးမို့လို့ အခွင့်အရေးတွေ ဘာတွေပြောယူနေဖို့..”

“အများကြီးပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး.. အခွင့်အရေးဆိုတာရဘုန်း ယူထားတာဖြစ်ဖြစ်.. ရအောင်ယူလိုက်တာဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒီအခွင့်အရေးက သူတစ်ပါးရဲ့ လစ်ကွက်ဟာကွက်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာဆိုရင်တော့ ဒါမသမာမူပဲ..”

ရုတ်တရက်ဒေါ်သော်တာ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

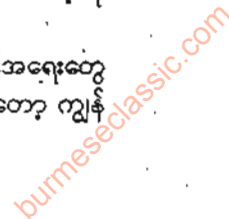
“အခွင့်အရေးတွေ ရေရွတ်နေလို့ ကျွန်တော်လက်ခံထားတဲ့ အတိုင်းပြောပြတာပါ.. ဒါပေမယ့် အန်တီလည်း ကိုယ်လက်ခံထားတဲ့အတိုင်း အန်တီသမီးကို ဆက်လက်ပို့ချခွင့်ရှိပါတယ်.. ပြောရာရှိတာက လိုချင်နေတဲ့အခွင့်အရေးတွေက ကျွန်တော့်ဆီက ချီရင်တော့ ဘာမှထပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး..”

“ဘယ်လို..”

“လိုအပ်လာလို့ ပြောပြတာ..”

နွေက ဘောင်းဘီခါးစပ်မှာ လက်မတစ်ဖက်ချိတ်ပြီး မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ ငေးရင်းမဲ့ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်သော်တာကို ခြိတ်ကြည့်၍..

“ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီတို့ရဲ့အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပဲ.. ဒါပေမယ့် အခု ဖေဖေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်သော်လည်း မိဘမဲ့ပဲ..”

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

“မင်းကမိဘမဲ့သလို ငါလည်း ငါ့ခင်ပွန်းမရှိတော့တဲ့ အတွက် အားကိုးမဲ့ခဲ့တာပဲနွေဦး... ဒါပေမယ့် ခင်ပွန်းငုတ်တုတ်ကြီး ရှိနေသေးတဲ့ လဝန်းသော်ကတော့ အားကိုးမဲ့မဖြစ်သင့်ဘူးမို့လား...”

“လဝန်းသော် အားကိုးမဲ့နေပါတယ်လို့ အန်တီဘာကို ကြည့်ပြီးပြောတာလဲ...”

ဒေါ်သော်တာ မဖြေနိုင်...။

“ဇနီးမယားတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေထိုင်သင့်တယ်ဆိုတာ အန်တီမဆုံးမပေမယ့်.. ဆုံးမပေးပါလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးလား”

မခံချင်စိတ်က ထောင်းခနဲဖြစ်၏။ သို့သော် ချေပနိုင်စွမ်းလည်း မရှိခဲ့ပေ။ ဒီစကားပြောနေရင်း ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာဖွယ်လည်း ရှိနေသေးသည်။

မိုးလင်းတာနဲ့ အမေတစ်လမ်း၊ သမီးတစ်လမ်းထွက်ကြသည်။ အမေနဲ့သမီး အတူတူထွက်သွားကြတဲ့အခါတွေမှာလည်း နောက်ကို တစ်ချက်မှလှည့်ကြည့်ဖို့ သတိမရခဲ့...။

ဒါတွေက ‘သူကရော ငါ့သမီးကိုဂရုစိုက် အဖက်လုပ်လို့လား’ လို့ ပြန်မေးမယ်ဆို မေးနိုင်သေးသည်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို တစ်ပတ်တစ်ရက်ပဲ သန့်ရှင်းရေးအကူခေါ်ကာ၊ ညပ်မိမနိုင်မနင်း မကျွမ်းကျင်စွာ ချက်ပြုတ်သမျှ မကောင်းလည်းစားကောင်းလည်းစား...။

ကိုယ့်သမီး အနေအထိုင်မတတ်တာတွေ အိမ်ကတခြားသောလူသိမခံချင်တာတွေကြောင့် အပြင်ကလူခေါ်ခိုင်းဖို့ကိစ္စတွေကို လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။

အိမ်တွင်းရေးတွေ အပြင်သယ်ပြီး အတင်းအဖျင်းတုတ်ကြမှာ စိုးသောကြောင့် အိမ်ကြီးကြီးပြီး အထဲမှာဘာမှ ထောင့်မခံခဲ့ပေ...။

ပျင်

အစက နွေဦးအထင်အမြင်သေးမလားလို့ စိုးရိမ်မိပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာသိဘာသာ နေကြလွန်းတော့လည်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ့ကိုခေါင်းထဲမထည့်ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူက လွန်တာလဲ...။ အရှည်ကြီးတွေးနေပြီး တံတွေးမျိုးချခဲ့မိသည်။ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးနေရင်းနဲ့ တုံ့ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံးက အစရှာမရနိုင်...။

“အန်တီသမီး ဘယ်လိုနေထိုင်သွားလာနေတာတွေကို...”

“မင်း အပြောအဆိုမရှိခဲ့လို့ ဒီလိုပုံစံဖြစ်လာတာလို့ရောပြောလို့ မရဘူးလား နွေဦး... အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားရင် မိဘက လက်လွှတ်ကြတာပဲ...”

“ဒါဆို ယောက်ျားတွေ လက်ထပ်ကြတာက မိဘမနိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကို လက်ဆင့်ကမ်း ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင်ဖို့လား...”

“ဒီလိုတော့...”

“ကျွန်တော်တို့ လိုရင်းပဲပြောရအောင်...”

နွေက ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး သေချာမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်တာ...။

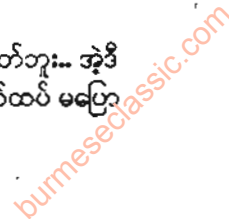
“ကျွန်တော်စီးကရက် လက်ကြားညှပ်ပြီး အိမ်မှာအချိန်ထုန်ရင်ကုန်မယ်..ဘားမှာပဲ တစ်ညလုံးမျိုးပြီး မိုးလင်းရင်လင်းသွားမယ်.. ဒါပေမယ့် အပြင်မှာဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသလဲဆိုတာကို ဘာမှမသိနိုင်မကြားနိုင်လောက်အောင် မဖြစ်သေးဘူး...”

“အဲ့ဒီတော့ မင်းက...”

“ဘာတွေကြားနေလို့လဲလို့ အန်တီမေးချင်တာလား... ကျွန်တော်မှာ ဖြေစရာရှိတယ်နော်...”

ဒေါ်သော်တာ အသံတိတ်သွားသည်။

“ဒီအိမ်မှာ နေထိုင်ကြတာ အားကိုးမဲ့တွေမဟုတ်ဘူး... အဲ့ဒီတော့ ဘယ်သူဘယ်လိုနေရပါတယ်ဆိုတာတွေ နောက်ထပ် မပြော

ပါနဲ့... ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဘဝကိုထူထောင်ခွင့် မရ ခဲ့ဘူး... အန်တီလည်း လက်ရှိရနေတဲ့ အတိုင်းပဲကျေနပ်ဖို့ ကြိုး စားပါ..”

“အန်တီကရရမရရ ကျေနပ်ပါတယ်.. ပြောနေရတာက လဝန်းရဲ့အနာဂတ်အတွက်..”

“သူ့အနာဂတ်ကို ပူပန်လာတဲ့နေ့ကျရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပါစေ.. ကျွန်တော်မှာလည်း သူ့ကိုပြောချင်တာတွေ ရှိတယ်..”

ဒေါ်သော်တာက သိချင်စိတ်ဖြစ်ထွန်းသွားသည့် မျက်နှာ ကြီးနှင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေပါ ရောထွေးနေကာ.. ၊

“လင်နဲ့မယားဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ မျှိုသိပ်ဆက် ဆံနေရမှာ မဟုတ်ဘူး နွေဦး..”

“ဟွန်း..”

နွေကပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊

“ဖေဖေအပေါ်မှာသာ အန်တီစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပွင့် လင်းခွဲရင် ကျွန်တော် မမြင်မစမ်းနဲ့ ချောက်ထဲဘယ်ကျမလဲ..”

တည့်တည့်ပစ်ခွင်းသည့် စကားမို့ ရုတ်တရက် ခုခံကာ ကွယ်စရာ ရှာမရခဲ့ဘဲ.. ၊

“ရှင်သားနဲ့ကျွန်မသမီးကို လက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ အန်တီပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြခဲ့ရင် ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီတိုင်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့ရင်..”

“ဒါကလည်း..”

“အန်တီသမီးကို လက်ထပ်ယူဖို့ နောက်ဘဝအထိတောင် စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာ..”

“လဝန်းသော်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ် တုန်းကမှ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ဘူး..”

ဟင်... ဒေါ်သော်တာဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့် အစားအတိုင်း ပြန်ပြောပြီး ဂလုစားချေလိုက်ကာ.. ၊

“အစတည်းမှားနေတာကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာ မှားတာမှန်တာ ဝေဖန်ဖို့တော့ လူတိုင်းတတ်တယ်.. အရေးကြီး

ဘာက ဘယ်ဟာအမှန်လဲဆိုတာ ပြနိုင်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော်စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး.. ကိုယ့်ရဲ့ညှို့ဖျင်းမှုကို ဒဏ်ခတ်

တာ၊ အဲ့ဒီအချိန်ဘယ်မှာ ကုန်ဆုံးမလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော့် စိတ်ကပဲ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်..”

“မင်းမှန်တယ်ထင်တိုင်း ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးဆိုတာ ခုထိ

ဘာင် သဘောမပေါက်သေးဘူးပဲ.. ငါကလည်း သဘောပေါက်

ဘာင် ပြောပြရတာတွေကို စိတ်မရှည်တဲ့သူပါပဲ.. ဒါပေမယ့် ခု

ဘာလောဆယ် ပြောဖို့လိုနေတာက အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကြောင့်

မင်းလုပ်နေတာတွေက အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေတယ်..”

သူ့ မျက်ခုံးတွန့်ကျသွားတာကို ဒေါ်သော်တာရဲဝံ့စွာ

ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“လဝန်းဘက်က မင်းမတွေးပေးရင်တောင် အိမ်ဖော်တစ်

ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး တမင်သိက္ခာချ အရှက်ရစေတာမျိုးတော့ မလုပ်

သင့်ပါဘူး..”

“အဲ့ဒီပုံစံပေါက်သွားတာလား... ဒါဆို အိမ်ဖော်ဘာဖြစ်နေ

ကြည့်နေရမယ်ပေါ့.. ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်ဘာလုပ်နေနေ..

ဘယ်သူနဲ့ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှ ဝင်ပါဖို့

လိုဘူး.. ဒါကျွန်တော့်အိမ်၊ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်

နေ ဖေဖေနတ်သက်ကြွေသလို ဖုတ်ခနဲကျလာပြီး အကြံပေးပါ

အဆိုးဆိုရင်တောင် ဆောရီးပဲ..”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

စကားတွေအများကြီး ပြောခဲ့မိသည်။ ထွက်လာပြီးကာမှ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်ခြင်း ထပ်ဖြစ်၏။ ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ စကားတွေက ချောလိုက် ခြောက်လိုက်.. ။

ပြောတိုင်းရရင် ကောင်းသည်။ မရနိုင်ဘူးဆို မဲ့ရွဲ့ရန်လည်း သည်။ ဖေဖေလည်း သူမအကြောင်းသိသွားခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဇနီးကို အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမှ မပြောခဲ့ဘဲ.. ။

“သူ ဖေဖေကိုချမ်းသာတာမက်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ သားရယ်.. ဒါပေမယ့် ဝိသမလောဘနဲ့ နေလာခဲ့တာ ဘာမှမရှိပါဘူး ဖေဖေကိုလည်း ကြင်နာတယ်။ အိမ်မှုကိစ္စလည်း ကြည့်ရှုပါတယ်။”

“ဖရိုက် ဝါသနာကြီးတာလေးပါပဲ..” လို့တော့ ထည့်မပြောခဲ့ပေ.. ။

“မင်းအဖေက သူ့လေဒီကြီးကိုတုန်နေတာကွ.. လောင်ကစားတွေ လုပ်တတ်မှန်း သိတာတောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသေးတာ.. သမီးကနောက်မှ ရောက်လာတာ..” တဲ့.. ။

သူမြန်မာပြည်ပြန်လာတော့ ရင်းနှီးသည့်အပေါင်းအသင်းတွေက ပြည့်စုံစွာသတင်းပေးကြသည်။ ဖေဖေပုံစံကြည့်ရတာလည်း သမီးအပျိုဖားဖားကြီး ရောက်လာကာမှ နည်းနည်းပါးပါး ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်ခဲ့တဲ့ပုံပါ.. ။

အိမ်မှာ ပါတီပေးတဲ့ညကမှ အသောက်အစားလောင်းကားတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင်လုပ်ပြီး ထိုညမှာပဲ လဝန်းနဲ့သူ့အဖြစ်ဆိုးသွားခဲ့ရသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ကောင်ဆိုပြီး တစ်ခမ်းလွတ်နေတာ မင်းသေလိုက်တော့..” လို့ တစ်ယောက်တည်း အကြိတ်ရေရွတ်ရင်း တစ်အိမ်လုံးမှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ပေါက်ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ တွက်ကြည့်လိုက်တော့ သိန်းကိုးဆယ်ကျော်သေးသည်..တဲ့.. ။

သူ့လက်ထပ်လိုက်ရပြီဆိုမှ ဖေဖေနှုတ်ဖျားက နာကျင်သမီးသောက်စာပေ

သူ့ကလေးလေးနဲ့သည်။

“မင်းမမှားပါဘူး.. ဖေဖေမှားခဲ့တာ..” တဲ့.. ။

တောက်လျှောက် ကြင်နာဟန်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ပြီးမှ သူ့လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်မှာ ဒေါ်သော်တာကအစ အားပေးပေးလာမှာ ဖေဖေ ခပ်ရှောင်ရှောင်ဖြစ်လာသည်။

“သားသမီးအတွက် မိဘတွေလည်း တစ်ခါတလေ စေတနာ အမှား ဖြစ်တတ်ကြတယ်သား.. ဖေဖေသူ့လိုမလုပ်နိုင်ပေမယ့် သူ့သမီးအတွက် သူ့လုပ်ရဲခဲ့တယ်။ ဖေဖေသားက ဖေဖေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရပေမယ့် သူကတော့ သူ့သမီးလေးကို ရွှေဘုံပေါ်ရောက်အောင် တင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်.. ဖေဖေဆုံးဖြတ်တာ မှားခဲ့တယ် သားရယ်။ ခုလည်း နောက်ကျခဲ့ပြန်ပြီ..ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါ..” တဲ့။

မှားပြီဆိုမှ ဖင်ဆောင့်ငိုနေလည်း အပိုပဲဆိုပြီး သေလောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေကို ဖေဖေသက်သေပြသွားခဲ့သည်။ သူကတော့ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်..။ အရှုံးဆိုတာ အောင်နိုင်ခြင်းရဲ့အရသာကို ခံစားတတ်ဖို့ အတွက် မဖြစ်မနေ မြည်းစမ်းကြည့်တော့ ဘဝရဲ့အကြိုတိုက်ပွဲတစ်ခုပဲ.. ။

အရှုံးမရှိခဲ့ဘဲ ဘဝကချိုသလား၊ ခါးသလားဘယ်လိုသိမိမှာလဲ၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းအကြောင်းက ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဒီအရှုံးကြောင့် ဘာတွေဖြစ်သွားသွား နောက်ထပ်လည်း ရှုံးနေဦးမည်ဆိုရင်တောင် သူကတော့ လက်လျှော့မှာ မဟုတ်ပေ.. ။

ကိုယ်မလိုချင်တာကိုလည်း မယူ၊ လိုချင်နေတိုင်းလည်း မယူနိုင်.. ။ ဒေါ်သော်တာကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သော် ခြေလှမ်းမရှိအတူ ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်ထပ်တည်းဖြစ်၏။

သူတိတ်ဆိတ်စွာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သော ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခု ဒီနေ့ကုန်ပြီ.. ။

အခန်း(၁၉)

“သူစီးနေကျကားကြီးကို ဒီနေ့ထုတ်စီးသွားတယ်.. ငါတုန်းက နွေဦးနေပုံအတိုင်း ဝတ်စားပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်.. ဒေါ်သော်တော့ စကားဒီမှာတင် ရပ်သွားပေမယ့် အနိမ့်ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထွက်သွားသော နွေဦးနေပုံကိုတော့ မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်၏။

အရပ်မြင့်မြင့် လူပုံကပါးပါးလျားလျားမို့ ဘာဝတ်ဝတ်ကြည့်ကောင်းသည်။ မျက်နှာပုံကြမ်းသလို ရှိပေမယ့် ဆံပင်ရှည်နုအရပ်မြင့်သည့် စတိုင်လ်ကြောင့်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် ယောက်ျားနုဖြစ်လေသည်။

“သူအရင်လို ပြန်ထွက်လာတာ ငါ့တို့ကိုတစ်ခုခုသိမချင်တာလား... မဟုတ်ရင်ဘာလဲ..”

“အမေပဲတွေ့ အမေပဲပြောနေတာ လဝန်းကဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ.. ကိုနွေအပြင်ထွက်သွားတယ်ဟုတ်လား၊ သူတစ်ခါ တစ်ခါ ထွက်သွားတတ်တာပဲဟာ..”

“အရင်ပုံအတိုင်း ထွက်သွားတာလို့ အမေပြောနေတာ ညည်း မကြားဘူးလား..”

ဆိုဖာမှာပခုံးတစောင်းလေး မှီလိုက်ရင်း လဝန်းမျက်နှာ

လေး ညှိုးကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့် မရမ်းအစပ်ခေါင်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး..

“အဲ့ဒါ အမေရန်သွားဖြစ်လို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာ..”

ဒေါ်သော်တာက လှည့်ကြည့်သည်။ လဝန်းက အိမ်တံခါးခေါက်ကို ငေးနေကာ..

“လဝန်းသိတယ်..ကိုနွေကငတုံးမှမဟုတ်တာ၊ အရက်ကျိုးကြီးလုပ်ပြီး ဒီတိုင်းနစ်မွန်းအောင်နေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ..”

“ငါကတော့မသိခဲ့ပါဘူး.. လက်စသတ်တော့ သင်းကကြိတ်ပြီး ဆင်ကြံကြံနေတာ၊ အိမ်ထဲမှာနေပြီး ငါတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းအားကို စောင့်နေတာပဲ..”

ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို တွေးမိတိုင်းလည်း တန့်န့် ဖြစ်ရသည့် ဒေါသက အိပ်ရေးတောင်ပျက်ရပါ၏။

“ငါ့ကိုများ လှလှပပကြီးချေပသွားလိုက်တာ.. စူးစူးကို ဘာမှမဟုတ်ဘူးပြောလိုက်လို့ လဝန်းသော်က သူ့အတွက်ဘာမှ မဟုတ်တဲ့မိန်းမတဲ့..”

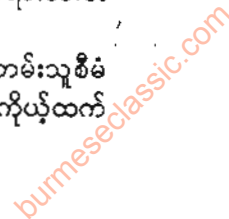
“အဲ့ဒါတွေသူပြောလို့ရအောင် အမေသွားလုပ်တာ.. သူစူးစူးကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ညပ်စီမနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း သူ့မျက်စိအောက်မှာ အမြင်မတော်ရင် ရှင်းပေးသွားတာပဲ..”

“ညပ်စီမနဲ့ စူးစူးနဲ့ တူသလား..”

“အမေကနေရာတကာ သံသယမျက်လုံးနဲ့ပဲကြည့်နေတာ ဘာမှမဟုတ်တာကို ဟုတ်ကုန်အောင် သွားလုပ်ပစ်တယ်.. အမေ့ကိုလဝန်း ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းကို မသိတော့ဘူး တကယ်..”

ပြောရင်းနဲ့ ငိုချလိုက်တော့မလို့ လက်ထဲက မရမ်းပေါင်း သုပ်ကိုပါ ဆိုဖာပေါ်ကို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

ဒေါ်သော်တာ အံ့ဩသွားလေသည်။ အမြဲတမ်းသူစီမံ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်နာခံလာခဲ့ပြီး ခုကျမှ ကိုယ့်ထက်

ပဲ သူကပိုသို ပိုတတ်နေသလိုလို.. ၊

“အမေသိတာတွေ လဝန်းမသိနိုင်ပါဘူး..ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် လဝန်းပေါင်းနေတဲ့ ယောက်ျားကိုတော့ လဝန်းပိုတယ်အမေ.. ကိုနွေကအရမ်းကို မာနကြီးတဲ့ယောက်ျား၊ မိန်းမတာ သူ့အတွက် အထင်ကြီးဖွယ်စာရင်းမှာ မရှိတဲ့သတ္တဝါမျိုးပဲ..”

“ဒါမျိုးလားအေ..သူတို့ကြိုက်တာ တွေကြည့်ပါလား..”

“ဟုတ်တယ်.. သူ့သမီးကို မကြိုက်လို့ သမီးဘာလုပ်ပေးပေး ဘယ်လိုသည်းခံနေနေ သူ့ရင်ဘတ်ထဲလည်း မရောက်ဘူးခေါင်းထဲလည်းမရှိဘူး၊ အဲ့ဒါကိုအမေသိသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့နေလျှာဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ..”

“ဖနီးမယားဆိုတဲ့ နေရာက ခေါင်းထဲ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး.. အိမ်တစ်ဆောင်လုံးက သူ့နေရာပဲ၊ နေရာအားလုံး အိမ်ရှင်မ ပိုင်တယ်..”

မဟုတ်ဘူး.. အဲ့ဒါအမေမှားနေတာလို့ ပြောချင်မိသည် အိမ်ရှင်မဆိုတဲ့ နေရာကကိုယ့်ဘာသာ ခိုးယူလို့ရတတ်သလား အမေ့ကိုမေးရင်တော့ ‘ရလို့ပဲ ညည်းအခုအိမ်ရှင်မဖြစ်နေတာပေါ့..’ လို့ ဖြေပါလိမ့်မည်။

အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားသင့်တဲ့ အရာဟာ အိမ်တစ်လုံးထဲက နေရာတစ်နေရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ပွန်းသည်ယောက်ျားက မြတ်နိုးယုံကြည်စွာ ပေးအပ်ခဲ့သည် ရင်ခွင်တစ်ခုလား... ၊

အခု လဝန်း ဘာရခဲ့ပါသလဲ.. ၊

ခင်ပွန်းသည်၏ အေးစက်သော ဥပေက္ခာတွေကြားနား အသိအမှတ် ပြုချင်သူမဲ့နေသည့် ရင်သွေးနှင့်သူ့မဘဝ.. ၊

“လဝန်းဘဝသွားပြီ.. ဒီကိုယ်ဝန်ကို သူ..”

“အသိအမှတ်မပြုလို့ရမလား.. ညည်းဒီစကားမျိုး ထား”

ပြောနဲ့လဝန်း၊ ဒါဇာတ်လမ်းရှိက်နေဟာ မဟုတ်ဘူး.. သူ့ဟာသူ သွားကျားမဆန်လို့ ကိုယ့်မိန်းမကိုဘယ်လိုသဘောနဲ့ပဲ ဆက်ဆံ ဆိုင်းသင်းနေနေ လင်ရယ်မယားရယ် ဖြစ်နေပြီဆိုမှတော့ သား သမီးရှိလာမှာပဲ..”

သူ့လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါကို လဝန်း သေချာသိနေ

ဘာ.. ၊

“အခု ဘယ်နှစ်လရှိနေပြီလဲ.. သေချာစစ်ကြည့်ပြီးပြီ သား..”

“သုံးလ..”

“သုံးလရှိပြီ..”

ဒေါသော်တာကတော့ လန့်လည်းလန့်နေသည်။ ပျော်နေတာလည်း အမှန်ပင်..၊ ဘယ်လိုယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်သွေး နှိုလာတာကို လိုလားသည်ဖြစ်စေ မလိုလားသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့် ရင်သွေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်လာရပြီဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးတစ်မည် ခြောင်းလဲသွားကြတာပင်.. ၊

“အားငယ်မနေနဲ့သမီး.. ညည်းပတ်သက်ထားတဲ့ လူတွေ ဘာတကယ့်ဒီတိတ်ဒီတိတ်ကြံတွေချည်းပဲ..”

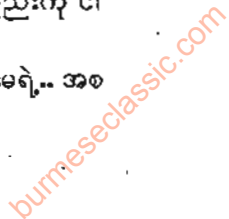
“အမေရယ်.. အဲ့ဒါတွေတော်ပါတော့၊ လဝန်း ကိုနွေ့ကိုပဲ ချစ်..”

“တော်စမ်း..”

ဒါကိုတော့ လက်မခံနိုင်ပေ.. ၊

“ငါအတင်းပေးစားလို့ ညားခဲ့တာ ခုကျမှ အချစ်တွေ ဆတ္တာတွေ လာရွတ်မနေနဲ့.. လူတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ် မိပြီဆိုရင် ရှုံးရတာပဲ၊ နှလုံးသားနဲ့မရင်းနှီးပါနဲ့လို့ ညည်းကို ငါ အတန်တန် ပြောထားတာ..”

“ပြောထားတိုင်းရရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့အမေရဲ့.. အစ

က လဝန်းဟိုတစ်ယောက်ကို ချစ်သလိုနဲ့ ခုကျတော့ကိုနွေကို-
“ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ရဘူး.. နွေဦးလိုသတ္တဝါထ
ပိုပြီး မချစ်ထိုက်သေးတယ်၊ ဒီကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့အဖူး
ကြီးရအောင် ကြိုးစားရမယ်..”

“အမေ..”

“မပြောနဲ့လဝန်း.. ဘယ်သူ့ရင်သွေးဖြစ်ဖြစ် ငါသမီးထ
မွေးတာ ငါမြေးပဲ၊ ငါလည်း သမီးနဲ့ မြေးနဲ့နေချင်လှပါပြီ.. မြေး
လည်း ရမယ်၊ ငါတို့ဘဝလည်း ပြည့်စုံမယ်ဆို ဘယ်လောက်ပျော်
ဖို့ ကောင်းလဲ..”

လဝန်းလည်း အဲ့ဒီလိုပြည့်စုံမှုကို တမ်းတနေမိပါသည်။
ဒါပေမယ့် သူမပြည့်စုံချင်တဲ့ ဘဝကိုနွေဆီကသာ လိုချင်မိတ
ဖြစ်သည်။

“အမေ အမေသိနေတာကို သေချာပြောပြစမ်းပါ.. ကိုနွေ
က အခုဘယ်လိုခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာမျိုးလဲဟင်..”

ဒေါ်သော်တာ စဉ်းစားရပါပြီ..၊ လဝန်းက နွေကို မေတ္တာ
ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့.. ၊

“ပြောလေအမေ.. သမီးအမှန်တိုင်းသိထားချင်လို့ပါ
အမေ့ကို နောက်ထပ်ဘယ်လိုတွေ ပြောသွားသေးလဲလို့..”

“ပြောသွားလည်း သူ့ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်
မှာပါသမီးရယ်.. ဦးမောင်မောင်ဦး ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာမှန်း သိ
ရက်နဲ့ ဘာမှမရှိသလို သင်းလုပ်ပြလိုက်တာကြည့်..ဟွန်း..ခုတော့
ငါတို့အလှည့် ရောက်လာပါပြီ..”

“လဝန်းကတော့ အဲ့လိုပုံစံနဲ့ သူ့ငဲ့ညာမှာ မလိုချင်ပါဘူး..”

“ဘယ်လို ဘယ်လို..”

“လဝန်း ကိုနွေကိုယ်တိုင် ယုံကြည်လက်ခံတာကိုပဲ
ချင်တယ်..”

“ဒါဆို အစတည်းက ဆန်းသစ်နဲ့ဘာဖြစ်လို့ တွဲခဲ့တာ
လဲ..”

“အစက ကိုနွေကိုချစ်မိလာမယ်လို့မှ မထင်တာ.. ပြီးတော့
ဆန်းသစ်ကို လဝန်းဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ် အမေ.. အမေနဲ့ ထပ်ပြီးခဲ့မိလို့
ခုလို..”

“ကဲပါအေ.. ဟုတ်ပါပြီ၊ အမေအပြစ်ပဲထားလိုက်ပါ..”

ဒါတွေပြောလစရင်တော့ ဒေါ်သော်တာ နားထောင်နိုင်
ခွမ်းမရှိပေ၊ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့မှ ပြောလို့
ခရသည့်အဖြစ်က မှန်လုံးကိုစက္ကူကပ်သလို ရှင်းလေရှုပ်လေ..၊
ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဒေါ်သော်တာက ကမန်း
ကတန်း သွားကိုင်လိုက်ကစ.. ၊

“ဟလို..”

“ဒေါ်သော်တာလားခင်ဗျ..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဘယ်သူများလဲ..”

“ကျွန်တော်က သဋ္ဌေးဦးမောင်မောင်ဦးရဲ့ ရှေ့နေဦးကျော်
ဇေယျပါ..”

“ဟင်..”

ရှေ့နေသံကြားတာနှင့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်၏။ ဖုန်းကို
ပို၍ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကာ ဆက်လက်နားထောင်ဖို့
အတွက် ရဲ့ဆေးတင်ထားရသည်။ သို့သော်.. ၊

“ဘယ်လို..”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ခတ်လာရင်တော့ ကျွန်တော်က
အမှန်အတိုင်း အားလုံးချပြလိုက်မှာ.. ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး လွှဲပြောင်း
လိုက်တယ်ဆိုတာ ရပ်ကွက်လေးတွေထဲမှာ အိမ်ရောင်းသလိုမျိုး
ငါ့လက်ကလွတ်ပြီဆိုပြီး မပြောင်းခင် သွပ်ခွာသံခွာခွာယူတာမျိုး
လုပ်လို့ မရဘူး..”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရှေ့နေကြီးရယ်.. အဲ့လောက်တော့ ကျွန်မသိပါတယ်..”

“သိရက်နဲ့ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုရင် အမှုကပိုကြီးသွားပြီ ဒေါ်သော်တာ.. အခုကုမ္ပဏီလွှဲပြောင်းယူတဲ့ဘက်က မပြည့်စုံတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေအတွက် တင်ပြဖို့တောင်းနေပြီ.. ခင်ဗျားဘယ်လိုရှင်းပေးမှာလဲ..”

“.....”

“ကျွန်တော်က ကြိုပြောထားတာပါ.. အခု ကျွန်တော့်ကို သတင်းထောက်ပေမယ့် တရားဝင်ခေါ်ယူမေးမြန်းတာမျိုးတော့ မလာသေးဘူး.. အဲ့ဒီအခြေအနေမရောက်ခင် ဒေါ်သော်တာဘက်က ပြည့်စုံအောင်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားထားစေချင်တယ်..”

“ဒါနဲ့နေပါဦးရှင်.. ရှေ့နေကြီးက ကိုမောင်မရှိတုန်းက တစ်ချိန်လုံးပျောက်နေခဲ့ပြီး ခုမှ..”

“မပျောက်ပါဘူး.. ဒေါ်သော်တာက မေ့နေတာဖြစ်မှာပါ.. တကယ်တော့ သူဌေးကိုယ်တိုင်ခွဲဝေလွှဲပြောင်းပေးခဲ့တဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်.. ဒေါ်သော်တာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကိုယ်ကြိုက်သလို ရောင်းချပေါင်နံ့ခွင့်ရှိတယ်လေ..”

“အခုလည်း ကျွန်မဘက်က ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ယူမထားပါဘူးရှင်.. ယူထားတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ..”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်နေသေးတဲ့ ကိုနွဲ့ဦးနေရဲ့ ရှယ်ယာသုံးဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ဒေါ်သော်တာ တစ်ဦးတည်း သုံးစွဲပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သွားတာပေါ့..”

“ဘာ..”

ဒေါ်သော်တာ အံ့ဩသွားခြင်းနှင့် စိတ်လည်းတိုသွားမိ၏။

“ကျွန်မပိုင် ကုမ္ပဏီထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့သူ့ရဲ့ရှယ်ယာက ရှိနေတာလဲ..”

အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်သည့်ထောင့်တစ်နေရာက နေ ရှောင်ဖြစ်သလို တဖြုတ်ဖြုတ်ထမြည်လာခဲ့၏။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတာနှင့် မကျွမ်းကျင်မနိုင် နင်းသည့် အလုပ်ကိုရှေ့မဆက်ချင်တာကြောင့် ချက်ချင်းပဲလွှဲပြောင်း ရောင်းချပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဒီထဲမှာ ဘယ်လိုတွေထပ်ငြိနေတာ ဘာတွေရှင်းပစ်ရမှာ ဘာကိုမှ သေချာကုမ္ပဏီမိခံဘဲ ကိုယ့်လူချင်းပဲ လက်ကြိတ်ထိုး လွှဲပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ခုကျမှ ငြိနေသည့်သူက နွဲ့ဦးနေနဲ့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒါနွဲ့ဦးကိုယ်တိုင် ဟိုဘက်ကလွှဲပြောင်းယူသူထံမှာ ပြဿနာတက်အောင် တမင်သွားလုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ လဝန်းလည်းမရှိတော့ပေ။ မအေ ဘာတွေဖြစ်ပျက် ရှင်းလင်းနေရသည်ကို စိတ်လည်းမဝင်စားပါလား..။ သက်ပြင်းချရင်း ဆိုဖာမှာထိုင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် လဝန်း ထွက်လာတာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်.. ၊

“ပြောလိုပြီးရင်လည်း ဒီမှာဆက်ပြောလိုက်ဦး.. လဝန်း သေချင်တယ်.. တကယ်ပဲ..”

“ဘာလဲ..”

ဖုန်းကိုယောင်နုယူကြည့်လိုက်မိလျှင် ဆန်းသစ်လို့တွေ့လိုက်တော့ နောက်ထပ် ဒီနန်းခနဲ မြည်သွားကာ.. ၊

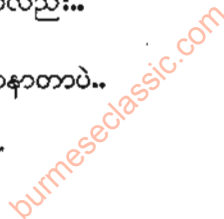
“ဟလို..”

“.....”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူးဆန်းသစ်.. အန်တီတို့မှာလည်း..”

“.....”

“ဒါတော့ မင်းငါတို့အကျပ်အတည်းကိုမစာနာတာပဲ..”

ငါတို့အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ နည်းနည်းလောက်..”

“ဟုတ်တယ်..အလုပ်သမားလေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဲ့ဒီမိန်းကလေးကို အသာလေးဆွဲခေါ်သွားလို့တော့ မရနိုင်ဘူးလေ.. အဲ့ဒါအန်တီတို့က လုပ်တာမဟုတ်ဘူး.. အိမ်မှာ မင်းပြဿနာရှာခဲ့လို့ဖြစ်ရတာ.. မင်းဆီက ပြန်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ နွေဦးဖြစ်နေတော့ အန်တီတို့က..”

“.....”

“မင်းအတွက်ဟုတ်မှာပေါ့.. အန်တီတို့မှာ..”

“ပေး.. လဝန်းပြောမယ်..”

လဝန်းက ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်ကာ.. ၊

“ဆန်းသစ်..နင်နဲ့ငါလည်း ပတ်သက်နေတုန်းပဲနော်.. နင်ပြောရဲတယ်သိလား..”

“.....”

“တောက်..”

‘တူလို့လား..’တဲ့.. ၊

‘စူးစူးက virgin girl’ တဲ့.. ၊

“နင့်မှာရှိတာတွေ သူ့မှာရှိအောင် ဖန်တီးယူလို့ရတယ်.. သူ့မှာရှိတာတွေ နင်ဘာမှလုပ်ယူလို့မရဘူး..”တဲ့.. ၊ လဝန်းခံပြင်ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို နာကျင်လာတဲ့အထိ ဖိကိုက်ထားမိသည်။

ပြောရဲလိုက်တာ.. ကိုယ့်မှာတော့ သူ့ကြောင့်အိမ်ထောင်ရေးမှာ အမည်းစက်ကြီးထင်ခဲ့ရပြီ..။ စစ်ကြည့်လိုက်လို့ ဝိုက်ထဲကလေးက သူ့ကလေးများဖြစ်နေခဲ့လျှင်.. ၊

ဘုရားကယ်တော်မူပါ..မဟုတ်ပါစေနဲ့.. ၊

အခန်း(၂၀)

“ဟဲ့ကောင်မလေး..ဒီကိုလာစမ်း..”

လက်ထဲမှာ ကက်ကျေးတစ်လက်နှင့်.. ၊

ပန်းခူးခိုင်းမလို့လား၊ ဘာခိုင်းမလို့လဲ.. ၊

ကက်ကျေးနဲ့ ဒေါ်သော်တာကိုသေချာကြည့်လိုက်မိကာ ညှပ်စိမ ရှိရာကိုလှမ်းကြည့်မိ၏။ ညှပ်စိမကလည်း ဘုရားပန်းနဲ့ နည့်ခန်းက အလှပန်းအိုးလေးကို ပြုပြင်ရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟဲ့..ပြောနေတာ မကြားဘူးလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..လာပါပြီခေါ်ကြီး..”

ဖုန်စုတ်စက်ကို ပြန်ပိတ်၍ နေရာမှာသွားထားလိုက်သည်။ စူးစူးရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဒေါ်သော်တာက ခပ်စောင်းစောင်း ခဲ့ကြည့်ရင်း မျက်နှာကြီးက ပိုမိုတင်းမာလာခဲ့၏။

မျက်နှာမသွယ်မပိုင်း မျက်တောင်နက်နက် မျက်ဝန်းပြာပြာလေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြည့်ပြည့်ဖူးဖူး၊ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ရှုပ်အကျီပွပွကြီးဝတ်ထားတာတောင် အမို့အဝန်းလေးတွေက ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ပေ.. ၊

အကျပ်ဝတ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားတို့ ကောက်ကြောင်းပေါ်နေအောင်လှ၏။ ဆံပင်တွေကို အချိန်

မိုးသောက်စာပေ

တိုင်းလိုလို နန်းလေးပြောင်အောင် သိမ်းလှန်ထားတတ်ကာ ကျော့ပေါ်မှာ ဒီတိုင်းဖြန့်ချထား၏။

သူများကိုယ်ခန္ဓာလှနေတာကို လိုသလောက်ဖြတ်တောက်လှီးထုတ်ပစ်ဖို့ မလွယ်ပေမယ့် လွယ်တာကို ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ ဒီနေ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်ကြီး..”

စူးစူး အနားရောက်လာတော့ ခေါ်သံကြောင့် နားထဲမှာ ခါးသွားသည်။

“ညည်းက ညှပ်စိမခေါ်သလိုမခေါ်ဘဲ ဘာလို့ထူးခြားချင်ရတာလဲ..ဘာလဲဒေါ်ကြီးဆိုတာ..”

ဒေါ်သုထွက်ထွက်နှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ တကယ်ဆို ကြီးကြီးလို့ခေါ်တာက အဒေါ်သားချင်းတွေသာ ခေါ်ကြတာမို့ စူးစူးက ညှပ်စိမခေါ်သလို လိုက်မခေါ်ရတာဖြစ်သည်။

ဒေါ်သော်တာကလည်း ကြီးကြီးအခေါ်ခံချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘဲ အမည်မသိဒေါ်သက ဒီကောင်မလေးကိုပဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပုတ်ပြီး အရုပ်တစ်ရုပ်လို ချိုးဖျက်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဒီရှေ့ကိုတိုး.. ဟိုဘက်လှည့်..”

“ဟင်..”

“ဘာဟင်တာလဲ.. မြန်မြန်လုပ်စမ်း ကြာတယ်..”

“ဒေါ်ကြီး..ဟို ကြီးကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်..”

“နင့်ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ရမယ်.. အလုပ်လုပ်နေရင် ဆံပင်ကြီးတဖားဖားနဲ့ မျက်စိရှုပ်လို့..”

“ဆံပင်ဖြတ်မယ်..”

ကျောပေးရပ်နေပြီးမှ စူးစူးဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို ရှေ့ကိုသိမ်းယူလိုက်ကာ..

“သိပ်လည်းမရှည်သေးပါဘူးကြီးကြီးရယ်.. ကြီးကြီးရှုပ်ဘယ်ထင်ရင် စူး ဒီဆံပင်တွေကို အမြဲတမ်းစည်းထားပါမယ်..”

“အို..မလိုချင်ဘူး၊ ဆံပင်တွေ အကုန်ဖြတ်ပစ်ပြီး ညည်းစာတုံးဆံတောက်နဲ့ နေရမယ်..”

“ရှင်..”

“ဟဲ့..ဘာလဲ ပြူးတူးပြတ်နဲ့..”

“မလုပ်ပါနဲ့ကြီးကြီးရယ်..ဆံပင်တွေတော့..”

စူးစူးနောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ်ရင်း ခေါင်းခါနေ၏။ ညှပ်စိမ တအံ့တဩလှမ်းကြည့်နေမိရင်း ဘာမှလည်းမပြောရဲ့..

“ကောင်မ..ငါ့ကိုများနင်က မလုပ်ပါနဲ့ဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီအလှအပတွေက နင့်ဘဝကိုဖျက်ဆီးနေတာ.. ဆံပင်တင်မကဘူး၊ နင့်မျက်နှာကိုပါ ဓားနဲ့မွန်းပစ်ရဦးမှာ..”

“အား..”

စိတ်တိုလွန်းရကာ စူးစူးလက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို မညှာမတာ ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်တာ..

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော်..ဆံပင်ကနေ လည်ပင်းပါပြတ်သွားမယ်လေ့ပ်ဘူးမထင်နဲ့..”

“အဲ့ဒါ..ဘာလုပ်မလို့လဲ..”

အသံနှင့်အတူ အပြေးအလွှားဝင်လာသူက လဝန်းဖြစ်တာ..

“အမေ ဘာလုပ်တာလဲ.. အဲ့လိုမလုပ်ပါနဲ့..”

ပြောနေရင်း ဆံပင်ကိုင်ထားသည့် ဒေါ်သော်တာ့လက်တို့ ဖြည့်ချလိုက်ပြီး..

“သွားတော့..”

စူးစူးကို တွန်းလွှတ်လိုက်၏။

“လဝန်းသော်..”

ဒေါ်သော်တာ အသားတုန်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့လျက်.. ။

“ညည်းက ငါ့ကိုအရှက်ခွဲတယ်ပေါ့လေ.. မအေက လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်လိုက်တာ..”

“အမေရေးလိုက်တာ ရာဇဝတ်သင့်မယ်စာကြောင်းတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ဘယ်သူမှမဖတ်မိခင် လက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခြေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖျက်ရမှာပဲ အမေ..”

“ဘာပြောတယ်..”

“အဲ့ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့လို့ သမီးပြောထားသားနဲ့..ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တာလဲအမေ၊ သမီးကိုယ့်ကိုယ့်ကို လူကြမ်းကာရိုက်တာတွေ မသွင်းချင်ဘူး.. အမေဒီလိုလုပ်နေတာ သမီးတို့က စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲက စိတ်ပုတ်တဲ့ သားအမိတွေနဲ့တူနေပြီ..”

“တူပေစေ..ငါဟာငါ လူကြမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒါညည်းအတွက်ပဲ၊ ညည်းလက်နဲ့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ငါတစ်ယောက်တည်း လူကြမ်းလုပ်မှာ..”

“မလုပ်ပါနဲ့အမေရယ်.. အမေကသမီးအမေပါ၊ ဒါတွေလုပ်ပြီး ရလာမယ်အကျိုးဆက်တွေကိုလည်း..”

“စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့လဝန်းသော် ဒီဟာမလေးက ငါတို့အတွက် အကုသိုလ်အတုံးအခဲလေးပဲ သူရောက်လာကာမှ..”

ပြောလည်းမပြောချင်ပါ၊ မပြောဖြစ်ဘဲလည်း ဒါကိုပဲ တော့နေမိတာ ခံရခက်လှသည်။ စူးစူးရောက်လာကာမှ တုတ်တုတ် မလှုပ်အောင် အေးစက်နေခဲ့သည့် နွေဦးဘက်က လှုပ်ရှားမှုတွေ စလာခဲ့သည်။

အိမ်မှာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တာရော သင်လေးကြောင့်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆန်းသစ်လိုကောင်ကတောင်

သိသမီးနဲ့လည်း မကင်းဘဲ ကိုယ့်ဆီမှာ ဒီကောင်မလေးကို မလေးစား လာတောင်းနေခဲ့သည်။

အလုပ်သမားလိုချင်လို့လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုတာ.. ။

“တောက်..”

“သမီးလည်းခံစားရတာပဲအမေ.. ဒါပေမယ့် တော်ပါဘာ၊ စူးစူးမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူး..”

“ဟုတ်တယ်.. သင်းကိုခေါ်လာမိတဲ့ ငါ့မှာပဲအပြစ်ရှိတာ.. လုပ်ခဲ့တာ..”

ဆိုဖာမှာ ဆောင့်ခနဲသွားထိုင်လိုက်ရင်း.. ။

“ဟဲ့..သွား၊ အဲ့ဒီဟာလေးကို ခုလွှတ်လိုက်စမ်း..နင်ထွက်တာနဲ့နဲ့..”

“ရှင်..ဟုတ်..”

ညှပ်စီမံ ကမန်းကတန်းထထွက်သွား၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေ..”

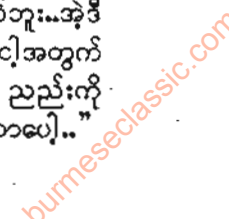
“သင်းကိုပြောရမယ်.. ပြောစရာရှိတယ်၊ ညည်းအသာနေ..”

သိပ်မကြာခင် စူးစူးရောက်လာလျှင်.. ။

“ညည်းကို ငါ့အိမ်မှာမထားနိုင်ဘူးစူးစူး..အဲ့ဒီတော့ တခြားအိမ်မှာ ညည်းသွားနေရမယ်၊ မသွားချင်ဘူး ငြင်းမယ်စိတ်မကူးနဲ့..”

“ကြီးကြီးရယ်..”

“တော်စမ်း..ဒီမှာနေရတာ ကောင်းမှန်းသိနေတယ်ဟုတ်သား၊ ညည်းတို့ဆီက ပိုက်ဆံကိုငါရသေးတာမဟုတ်ဘူး..အဲ့ဒီတော့ ပိုက်ဆံကြောင့်ဖြစ်စေ အခြေအနေကြောင့်ဖြစ်စေ ငါ့အတွက် အိပ်နေသမျှ ညည်းလုပ်ရမယ်..ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ညည်းကို ချီခိုင်းတယ်.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ ညည်းသဘောပေါ့..”

၎င်းခွင့်သမ္ပဒရာ

စူးစူးချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်တွေလည်း မဖျက်ရဘူး၊ ကြေးဆပ်ခြင်းလည်းမည်မယ်ဆိုရင် သူမ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ.. ၊

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. စူးသွားပါ့မယ်၊ ဘယ်သူ့အိမ်မှာပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ စူးတာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပါ့မယ်..”

ဒီမှာလို အိမ်အကူလိုထင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ရှာသည့်စူးမူ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ လဝန်းထထွက်လာခဲ့မိသည်။

အမေ့ကိုလည်း သူမနားမလည်နိုင်တော့ပါ.. ၊

စူးစူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆန်းသစ်ကိုပေးလိုက်တော့မယ်၊ မပေးနိုင်ပါဘူးတွေ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားတွေဝေနေခဲ့လျက် နွေဦးညီ ဂရုမစိုက်တာတွေလည်း ပြချင်သည်။ ပြလည်းမပြနိုင်.. ၊

ထို့ပြင် စူးစူးကို ငါ့အိမ်ကခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲလို့ဖြင့် လိုက်၊ သဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ ရှူးရှူးရှားရှားထဖြစ်လိုက်.. ၊

ဒါ ဖြစ်သင့်လို့လား.. ၊

အခန်း(၂၂)

“ဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်သင့်တာ အစတည်းက သူစဉ်းစားရ ဒီတော့ အန်ကယ်လ်ကျော်နဲ့ကျွန်တော် စကားပြောဖို့လိုပြီ..”

ရှေ့နေဦးကျော်ဇေယျာက ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ် သည်။ ပြီးတော့ ဆလင်ဒါပုံစံမှန်တွေပတ်လည်နှင့် Sun Tower

အထိရုံးခန်းကို မျက်လုံးတစ်ပတ်ဝှေ့သည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က သူဒီထဲကို မကြာမကြာရောက်

သည်။ ဦးမောင်မောင်ဦးရဲ့ရှေ့နေဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်သော်တာထိုင် တွာလည်း မဖြစ်မနေကိစ္စတွေမှာ သူပါဝင်ပြောဆိုခဲ့ရ၏။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမလေးရှားရောက်နေခဲ့သဖြင့် ဒီ

ကံက ကိစ္စအဝဝကို မျက်ခြေပြတ်သွားခဲ့သည်။ ဦးမောင်မောင်ဦး

ဒေါ်သော်တာ့ကို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပေးခဲ့သည့် နောက်ပိုင်း ဘာတွေ

အသိလို ပြောင်းလဲသွားသည်ကိုလည်း မသိတော့ပေ.. ၊

“အန်ကယ်လ်ထင်တာတော့ ငါ့တူရဲ့ရှယ်ယာရှိနေသေး ကိစ္စကို ဒေါ်သော်တာထည့်မတွက်ခဲ့တာပါ.. သိလျက်နဲ့ဖြစ်နိုင်

သလို မသိခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်.. သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့အလုပ်လည်း

“သူ့အပိုင်းကို ကျွန်တော်နားလည်မပေးနိုင်ဘူး အန်ကယ် အခု ဖေဖေကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်ပြန်ယူလိုက်ပြီဆိုတော့ ရင်းနှီးမှုနဲ့ ပြီးစလွယ်လွဲပြောင်းရယူခဲ့ကြတဲ့ အရင်လူလို ကျွန်တော် မထားနိုင်ဘူး...အဲဒီတော့ ကုမ္ပဏီမှာအစက ရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း လုပ်ငန်းကဏ္ဍတွေ ဒေလ်တာတွေ အန်ကယ်လို့ဆီမှာ အပြည့်အစုံရှိနေ သေးတယ်ဆိုရင်”

“ရှိပါတယ်..ရှိပါတယ်၊ ရှေ့နေကိုလှထွန်းအောင်က လုပ်ငန်းလွဲပြောင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရုံပါ.. လုပ်ငန်းစီးပွားတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ တော်တော်များများက အန်ကယ်လို့ဆီမှာပါပဲ.. ဒါလည်း ဦးမောင်မောင်ဦးက ငါတူအတွက် တစ်ကွက်ချန်ခဲ့တာဖြစ်မယ် ထင်တယ်..”

အချိန်တန်ရင် သားဖြစ်သူကလည်း စီးပွားရေးဘက်က အာရုံရောက်လာမည်။ ဒါတွေကိုလည်း ဒေါ်သော်တာဘယ်လို့မယိုင်လဲအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာမဟုတ်မှန်း ဦးမောင်မောင်ဦး နေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် ဇနီးစိတ်ကျေနပ်စေရန် တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာတွေကျတော့ ရှေ့နေတစ်ဦးစီမှာ ဖြစ်နေခဲ့၏။

နွေဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ပြန်လည်သိမ်းယူလိုက်သည့်အခါ..

“တကယ်ငါရခဲ့တာ အဲဒီအတိုင်းပဲနေဦးနေ.. မပြည့်စုံတာကို သိပေမယ့် မင်းအဖေမျက်နှာလည်း ရှိတယ်.. ပြီးတော့ ငါရမယ့်ရိတ် ကြေးတွေကိုလည်း သူ့ဆီကဒီနည်းနဲ့မယူဘဲ ငါပြန်ရဖို့မလွယ်ဘူးလေ..မင်းပြန်လွှဲယူမယ်ဆိုရင် ငါ့ပိုက်ဆံပဲပြန်အမ်းလိုက်ပါ”

ဒေါ်သော်တာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေတွေ ချေးငှားရောင်းချသည့် ခွဲသမျှ ဖေဖေပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ဖြစ်နေကာ၊ သူ့အတွက် ကုမ္ပဏီ

အသာလေး ပြန်ယူနိုင်သည်။ သို့သော်..

“ကုမ္ပဏီက တိုးတက်နေတဲ့ကုမ္ပဏီပါ..ဒါပေမယ့် ငါ့ပိုက်ဆံ ပြန်ရရင် ငါအေးဆေးပြန်ပေးမှာပါ။ တစ်ခုရှိတာက မင်းရဲ့အယူပါနေတဲ့အတွက်တော့ ငါ့ကိုတော့ပလိန်းမတက်ပါနဲ့..”တဲ့..

“အန်ကယ်လို့ဆီက ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒေလ်တာတွေရတာနဲ့ ဒေါ်သော်တာနဲ့ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်..”

“သူလည်း အခုလွှဲပြောင်းယူမယ့် ပိုင်ရှင်အသစ်က မင်းနဲ့သိပုံမရဘူး..”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိစေချင်တာ..”

တစ်အိမ်တည်းအတူနေနေကြတယ်ဆိုတော့ ‘သင့်မြတ်သားပဲ..’လို့ တစ်ချို့က တွေးနေကြကာ တစ်ချို့ကတော့ မိတ္တူမယ့် ယောက္ခမတော်နေပြီဆိုတော့ တည့်ကြမှာပေါ့လို့ ဆိုသည်။

ခုချက်ချင်း ယောက္ခမကို တရားစွဲတော့မလိုလို ထဖြစ်ပုံက၊ “ဟလို..”

ဦးကျော်ဇေယျာအတွေးတွေက နွေဖုန်းပြောသံကြားမှ တိတိရဖြစ်သွားခဲ့လျက်..

“အန်ကယ်လို့ကို ခွင့်ပြုဦး.. အဲဒီနေ့ကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ..”

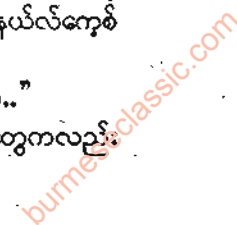
သူခေါင်းညိတ်ပြောလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

“ပြော သူရ..”

“အားလုံးအိုခေတယ်နွေ.. စင်္ကာပူရုံးကလည်း အန်ကယ်အဲဒီအတိုင်းပဲ လူတွေရော လုပ်ငန်းတွေရော ဒါပေမယ့် စီအီးအိုပြောင်းအလဲ ရှိခဲ့တယ်..ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကုန်ပိုင်းက ပါစင်နယ်လ်ကျော်စ်ဖြစ်သွားတာပဲ..”

“အဲဒီအတွက် ဘာတွေပြောင်းလဲသွားလို့လဲ..”

“လုံးဝ ဂျန့်မရှိဘူး..အိုခေတယ်၊ ဒါရိုက်တာတွေကလည်း”

မင်းရောက်လာမှာကို ဝမ်းသာနေကြတယ်ကွ..တစ်ခုတော့ရှိတယ်
မင်းသေချာမှ ဖြစ်မယ်နော်..မင်းဘာသာ ဆယ်နှစ်လောက်လေ့လာ
ထားလည်း အိပ်စိပ်ရိယုံနိမ်က အရေးကြီးတယ်.. စာတွေနဲ့လက်တွေ့
မတူဘူးလေ..”

“ဟေ့ကောင် ဆရာကြီးအထာတွေ လာချိုးမနေနဲ့..ဆယ်
ရှစ်ရက်နေ့ ငါ့ရောက်မှာ..”

“အေးပါ..မင်းနေ့စွဲအတွက် ငါပြင်ဆင်ထားပါတယ်၊ ဒါ
ဆယ်ရှစ်ရက်နေ့ တကယ်လာမှာလား..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“မင်းက အဲဒီမှာလည်း အိမ်ပြောင်းနေတော့မယ်ကြာ
တော့..”

“ငါနေချင်တဲ့နေရာမှာ နေမှာပေါ့ကွ..မင်းမှာဖုံးဖိစရာ
ရှိရင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ထား ငါကဖွေဖွေလို မဟုတ်ဘူး၊ သူ
ချင်းသောဘာသော ချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး..”

“အေးပါ..ဆယ်ရှစ်ရက်မတိုင်ခင် ငါမိအောင် ဖျောက်
ပေါ့..”

နားထောင်ရင်း သူပြုံးလိုက်မိသည်။

“နွေ..မင်းကို ငါမေးချင်နေတာ..”

“ဘာလဲ..”

“လဝန်းသော်က မကောင်းဘူးလား..”

“မကောင်းဘူး..”

“ကျွတ်..”

သူရဘက်က စုတ်သပ်သံတစ်ချက်နှင့်.. ၊

“အဲဒါပေါ့ကွ..နူးရင်းသီးလို့ နှိုက်မြည်းကြည့်လို့
လည်း ကောင်းသား..”

“မြည်းကြည့်လို့ရလည်း မြည်းချိန်ကိုမရလိုက်တာ
..”

သုပ်ရမလဲ..သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ..”

“ဘာလဲ..”

‘ဖေဖေကြောင့် ငါ့သားလည်း ဖေဖေလိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ ကြုံရဦး
မယ်..ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါ..’ တဲ့.. ၊

သူ့ရကို ပြန်မဖြေမိဘဲ ကိုယ့်ဘာသာပြန်တွေးရင်း မွဲလိုက်
မိသည်။

“နွေ..”

“ပြော..”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ..အသံတိတ်သွားလို့..”

“အသံတိတ်နေမှတော့ မပြောချင်လို့ပေါ့ကွ..”

“အေးပါ..ငါမေးတာလေးတော့ ဖြေပါဦး၊ မင်းသူ့ကို
အရင် မကွာရှင်းဘဲနဲ့ အလုပ်တွေထလုပ်တာ မှားတယ်လို့ မထင်ဘူး
သား..”

“.....”

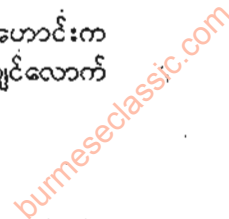
“ငါပြောတာက မင်းသူ့ကိုကွာရှင်းမှာပဲ ဆိုတာသိထားလို့
..နှစ်နဲ့ချိနေပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်တွေ ဘာတွေဖြစ်နေပြီဆို
ရင်လည်း..”

“လာအစ်မနေနဲ့သူရ.. အခုအလုပ်ကိစ္စကလွဲရင် ငါ့ခေါင်း
ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး..”

“ရှိတယ်တော့ လုပ်လိုက်စမ်းပါ..မင်းလိုလူက ဒီလိုကိစ္စ
ဦးကို ခဏဘေးချိတ်ထားပြီး အသစ်ပြန်စမယ်ဆိုတာ..”

“ဒါပဲကွာ..ညူကျမှ အရင်စီအီးအိုနဲ့ စကားပြောလို့ရအောင်
ငါ့ကိုချိတ်ပေးထား..”

“အေးပါ အေးပါ..ဒါပေမယ့် စီအီးအို အဟောင်းက
..ခြားလိုင်း သွားပူးနေတာနော်.. သူ့ဒါကို ပြန်မလုပ်ချင်လောက်
အောင်..”

ရင်ခွင်သမ္ပဒရာ

“အဲ့ဒါကိုပဲစိတ်ဝင်စားတာ.. သူတို့ရဲ့ပါစင်နယ်လ်ကို ငါ သိချင်လို့.. ဘယ်သူမှန်တယ် ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာ အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့..”

လူဟောင်းတွေကို လက်လွှတ်လို့မဖြစ်ပေ၊ အသစ်ဆိုတာ အဟောင်းကိုဖယ်ရှားဖို့အတွက် ပိုကောင်းတဲ့အရည်အချင်းကောင်း တွေနဲ့ ဝင်ရောက်လာမှာပဲဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းတောင်မှ သစ်တာကောင်းပေမယ့် မကောင်းတဲ့ တစ်ချို့နေရာတွေ ရှိနေသေးတာ၊ လူစိတ်ကို မောင်းနှင်ဖို့အတွက် သစ်တာဟောင်းတာက အရေးမပါ.. ၊

အခန်း(၂၃)

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညှပ်စိမရယ်..ငါ့အတွက် အရေးပါတယ်၊ လူတွေရဲ့ဩဇာပြင်းတဲ့ အမိန့်သံတစ်ရပ်မှာ ဝိညာဉ်တွေက အကျဉ်း ရချခံကြရတာ..”

ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေရင်း လဝန်းမျက်ရည်တွေ တပေါက် ပေါက်ကျနေသည်။ စိတ်မချမ်းသာလို့ ဝင်ပြောမိတော့လည်း လက် မခံ.. ၊

“နင်ပြောတဲ့ ဝိညာဉ်တွေရဲ့ဘဝကို ငါသေချာတော့မသိဘူး ဒါပေမယ့် နင်အယူသည်းနေတာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာနေသလို ဖြစ် နေပြီ အဲ့ဒါသိရဲ့လား..ဒေါ်ကြည်ပြာတို့အိမ်ကို ရောက်သွားတုန်းက လည်း ငါသေချာကြားခဲ့တာပါ..နင့်ကိုဟိုလူကြီး ကြံစည်တဲ့ကိစ္စ အတွက် လျှော်ကြေးတွေရခဲ့တယ်တဲ့..”

“အေးလေ..နင်ပြောလို့ငါလည်း သိခဲ့တာပဲ..”

အဖြူအနက်ကွက် အဝတ်အိတ်ကြီးကို ဇစ်ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး နာခေါင်းကို လက်ခုံနဲ့ပွတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုလက်ကို စောင်ပါး လေးပေါ်မှာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လူးလို့မို့ ပွတ်တိုက်ခြင်းဖြင့် နှပ်သူတ် ခြင်းကိစ္စပြီး၏။

သို့သော် မျက်နှာလေးမော့၍ နှပ်ရှုံ့လိုက်ရင်း.. ၊

“သူဘာတွေရနေနေ...ငါ့ကို သူ့ဆီမှာသုံးနှစ်မခိုင်းရဘဲ ဒီကြွေးကို ချေပေးမှာမဟုတ်ဘူး...ကြွေးကြောင့် မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ အမေ့ကိုသူက အာဏာနဲ့ခေါ်ပြီး အမေ့ပိညာဉ်ဘယ်တော့မှ မကျွတ်အောင် ချုပ်ထားတော့မှာ..”

“အဲ့ဒါ နင်ကြောက်မှန်းသိလို့ပါဟာ..နင်ကိုက နက္ခတ်တရောင်ခြည်တွေဖတ် ဂန္ထိရစာအုပ်တွေသိမ်းနဲ့ အဲ့ဒီထဲကအတိုင်း သက်ဝင်နေတာ..”

“တော်ပါတော့ဟာ..”

စူးစူးခေါင်းခါရင်း ပစ္စည်းအတိုအထွာလေးတွေကို စဉ်းစားပြီး ထည့်နေသည်။ သူမငိုနေသလို ညှပ်စိမလည်း မျက်ရည်ကျနေပါပြီ.. ၊

စူးစူးကို သူမခင်တွယ်နေပြီဖြစ်ကာ စူးစူးမရှိတဲ့အခါ နေ့တတ်ပါမလားတောင် မသိတော့ပေ။ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးနှင့် ဒီလောက်ထိ အယူသည်းလွန်းနေသော စူးစူးကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။

ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မတော်မတရား အနိုင်ကျင့်လို့ အားမရနိုင်သည့် ဒေါ်သော်တာတို့ကိုလည်း စိတ်ပျက်မိလေသည်။

“စူးစူး..”

“ဟင်..”

“နင်လည်းမသွားချင်ဘူးမို့လား..”

“မသွားချင်ပေမယ့် ဘယ်မှာပဲလုပ်လုပ် အိမ်ဖော်ပါပဲ ညှပ်စိမရယ်.. ဒီသုံးနှစ် မပြည့်မချင်း ကြီးကြီးကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ- ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလုပ်နိုင်ပါတယ်..”

“နင့်အစား ငါစိတ်တိုတယ်..တကယ်ပဲ၊ ကိုကိုလေးသာ ရှိနေရင် ငါတကယ်ပြေးတိုင်မိမှာ..”
ကိုကိုလေးအိမ်ပြန်မလာတော့တာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိ

ပြီထင်သည်။ သူတို့ပြောနေသံတွေအရ ဒီမှာမနေတော့ဘူးလို့လည်း သိရသည်။

ဒါကို နှစ်ယောက်စလုံးတွေးမိကြပြီး အသံတွေတိတ်သွားကြသည်။ စူးစူးက အိပ်ရာခင်းသိမ်းပေးနေရင်း လှည့်ကြည့်ကာ..

“ကိုကိုလေးရှိနေလည်း ငါမတိုင်ရဲပါဘူးဟာ.. ဟိုအရင် ခြိတ်ခါးညှပ်နေတုန်းကလည်း ငါ့ကိုမျက်စိနှောက်သွားသေးတယ် ခုတစ်ခါလည်း ငါ့ကြောင့် ပြဿနာတက်ခဲ့ကြတာ..”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုလေးအမြင်မှာတော့ စူးစူးကအနေအထိုင် မတတ်တဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ.. ၊

“စော်ကားခံရတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း အနေအထိုင်မတတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးစူးစူးရယ်.. ငါသိထားတာ ရှိတယ်သိလား၊ ဒရိုက်ဘာလေ ကိုကြီးတိုးမောင်..”

“အင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“သူက အိမ်ကကားတွေမောင်းနေပေမယ့် ကိုကိုလေးရဲ့ လူယုံပဲဟာ.. သူ့ဆီမှာ အကူအညီသွားတောင်းရင် ကိုကိုလေးနားထဲ ရောက်သွားမှာပဲ..ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုလေးကိုပြောပေးပါလို့ တိုက်ရိုက်သွားပြောရင်ရော..”

“နေပါစေ မလုပ်ပါနဲ့ညှပ်စိမရယ်.. အိမ်ပြောင်းရတာပဲ ရှိတာ၊ ငါဘဝပျက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ.. ငါ့ဘဝကိုက ဒီလိုပဲဥစ္စာကိုကိုလေးသိလို့တားလည်း..”

“ဟဲ့ အောင်မလေးနော်..ညှပ်စိမကို မြင်လိုက်ရရင် ဒီပုံစံချည်းပဲ.. ထစမ်း ထစမ်း၊ သွား ခုထွက်..”

“ကြီးကြီး.. ကျွန်မက..”

“မရှည်နဲ့.. ထွက်ဆိုထွက်၊ သွား.. ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲနဲ့.. ကဲ ကဲ..”

“အား..”

ရင်ခွင်သမ္မုဒ္ဒရာ

ရှေ့ကဖြတ်သွားသည်နှင့် ခေါင်းကို တခေါက်ခေါက် ဆက်တိုက် ခေါက်ထည့်လိုက်သည်။ နာသွားမှပဲ ဘာစကားမှ အထွန်းမတက်တော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်းလစ်တော့သည်။ သို့သော်..

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ စကားရပ်ပြောနေကြသည့် လဝန်းနဲ့ ဆန်းသစ်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ညှပ်စိမ ခြေလှမ်းတွေ အတွင်းကို မဝင်ဘဲ အပြင်ကိုဦးတည်ပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဆန်းသစ်တို့ခုမှ ရောက်လာကြပုံရှိကား၊ နောက်လိုက် နောက်ပါလူနှစ်ယောက်က ကားဘေးမှာပဲရပ်နေကြ၏။

ဒီလူတွေ ကိုကိုလေးမောင်းထုတ်ထားတာတောင် ဘာ လာလုပ်ကြတာလဲ ဆိုသည့် စပ်စုလိုစိတ်ဖြင့် မသိမသာထပ်တိုး သွားမိလျှင်..

“နင် ဒီထိလာခေါ်ဖို့ မလိုဘူးဆန်းသစ်.. စူးစူးက သူ ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး..”

“ဘာလို့ပြောမထားတာလဲ.. ငါက တစ်နာရီတည်း တစ် ရက်တည်း ခေါ်မှာမှမဟုတ်တာ..”

“နင့်ဘာသာတစ်သက်လုံးပဲခေါ်ခေါ်.. သူ နင့်ကိုကြောက် နေတာလေ၊ နင့်အိမ်မှန်းသိရင် ဘယ်လိုလုပ်အသာတကြည့် လိုက် မှာလဲ..”

“သူဟာသူကြောက်ကြောက် မကြောက်ကြောက်.. သူ့ခံ စားနေရတာတွေ ထည့်တွက်နေဖို့မလိုပါဘူးလဝန်းရှား.. ငါခံစားနေ ရတာတွေ ပြောပျောက်ဖို့အတွက် မလာဘဲမနေနိုင်လို့လာခဲ့တာ.. ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဘယ်မှာလဲစူးစူး..”

“နင်လုပ်တာနဲ့ အားလုံးလူသိကုန်တော့မှာပဲ.. ရှုန်းရင်း ဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ရင် ရှေ့ခံရှိတယ်နော် ဆန်းသစ်..”

“ရှေ့ခံရှိတာကို နောက်မှရှင်းမယ်..လောလောဆယ် နင့် သွားတော်ကြီးကို ငါမယုံဘူး..”

ပျဉ်

“ဘာ..”

ဆန်းသစ်က ချွတ်ပြီးကိုင်ထားသည့် မျက်မှန်ကိုလက်ဖ ဝါးထဲမှာ တဖက်ဖက်ရိုက်ရင်း အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီး တော့ ဝင်ဖို့ခြေလှမ်းကျွဲ၏။ လဝန်းရှေ့က တားဆီးလိုက်ကာ..

“ခေါ်လာမှာ.. နင် ကားထဲကစောင့်နေလိုက်..”

“ဘာလို့ငါက ကားထဲပြန်ဝင်ရမှာလဲ.. ဒီမှာလဝန်း နင့် အမေက သဝန်တွေတိုပြီး စူးစူးကိုပေးဖို့ တွန့်နေတာငါသိတယ်..”

“သဝန်တိုတာမဟုတ်ဘူး.. ကိုနွေ့ကိုရင်ဆိုင်ရဖို့ ဖြစ်လာ ရင်..”

“သူ့စရိတ်နဲ့သူထွက်သွားပြီပဲ.. ရီဇင်တွေလာပေးမနေစမ်း ပါနဲ့၊ ငါက ကောင်မလေးကိုတစ်လပဲ ခေါ်ထားရဖို့အတွက်နဲ့ အများ ကြီးလျှော်ထားရတာ ထည့်စဉ်းစား..”

ညှပ်စိမ မျက်လုံးတွေပျူးထွက်လာကာ နောက်ကိုတစ် လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားမိ၏။ စူးစူး နောက်ထပ်ဘဝပျက်တော့မည်။ ကိုယ်ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုးတော့မည်ဆိုတာ ဘာမှမသိရှာသည့် စူးစူး။

“မြန်မြန်လုပ်..ဘာတွေလျှောက်ရှာနေတာလဲ..”

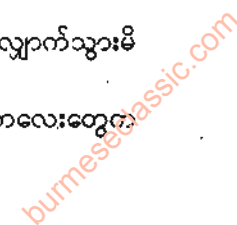
“ပြီးပါပြီကြီးကြီး.. နောက်ဖေးမှာ အဝတ်လေး သွားရုတ် တာပါ..”

ဒေါ်သော်တာ စိတ်မရှည်အောင်ဖြစ်နေမိစဉ် လဝန်းရောက် လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကပ်ပြောလိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်သလို လည်ပင်းရှည်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား သည်။

“စူးစူး..”

လဝန်း သက်ပြင်းချမိရင်း စူးစူးရှေ့ထိလျှောက်သွားမိ ကာ..

“အသက် ဉာဏ်စောင့်'တဲ့.. ငါတို့မိန်းကလေးတွေက

တော့ အရှက်ကအသက်ပဲလေ.. နင့်ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရှုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ်..”

စူးစူးခေါင်းညိတ်ရမလား၊ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိတာ ကို မေးကြည့်ရမလား.. ၊

ဘာမှလည်းမလုပ်မိဘဲ ဒီတိုင်းကြည့်နေမိ၏။ ပြီးတော့ အိတ်ကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချဖို့ ကိုင်လိုက်လျှင် လဝန်းက ထိုလက် ပေါ်က ထပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဖိထားရင်း.. ၊

“နင်အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်ကိုလိုက်သွားရမယ်ဆို တာ သိမှာပဲ.. အဲ့ဒီတော့ ငါခုပဲပြောလိုက်မယ်၊ နင့်ကိုဆန်းသစ်တို့ အိမ်ကိုပို့မှာ..”

ဟင်.. ၊

စူးစူး နှုတ်ခမ်းတွေပွင့်ဟသွားသည်။ ပြီးတော့ ခြောက် ချားသွားသည့် မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားခဲ့ပြီး နောက်တစ် လှမ်းဆုတ်မိလျက်.. ၊

“မမ..”

“မကြောက်ပါနဲ့..သူက..”

“ဟင့်အင်း..သူ၊ သူ စူးကို..”

“ငါပြောတာကို နားထောင်..”

လဝန်းက စူးစူးပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို စိတ်မရှည်သလို ဆွဲယူလိုက်ကာ.. ၊

“ဟင့်အင်းဆိုလည်း နင်သွားရမှာပဲ..အမေ့ရှေ့မှာ ဟင့် အင်းသွားလုပ်ရင် နင်ပါးရိုက်ခံရလိမ့်မယ်သိလား၊ အဲ့ဒါတွေက ကြွေးဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုတွေကြောင့် ဖြစ်တာပဲ..”

စူးစူး အားပါတာမဟုတ်ဘဲ လဝန်းကိုငိုထားသည့်လက် ထဲက ရှုန်းဖယ်နေမိသည်။ ရှုန်းနေရင်း မျက်ရည်တွေဝေတက်လာ ခဲ့၏။ ။

“ငိုနေမှာမဟုတ်ဘူးစူးစူး.. နင်ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ နင့်ဆီက အကြွေးကို ငါတို့မရခဲ့ဘူး..ငါတို့ဆီက ရရမယ့် ကြွေးကိုမရလို့ ဆန်းသစ်က နင့်ကိုတောင်းတယ်.. အဲ့ဒါကြွေးသံသရာပဲ..”

“မမ..စူး အဲ့ဒီကြွေးကို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ တာဝန်ကျေ အောင်လုပ်ပြီး ဆပ်ပါမယ်.. ကိုဆန်းသစ်အိမ်ကို စူးမလိုက်ပါရစေနဲ့ စူး ရှိခိုးပါတယ်နော်.. တခြားဘယ်အိမ်ဖြစ်ဖြစ်..စူး..”

“နင့်ကိုသူ.. ကျွတ်..”

သနားတော့ သနားပေမယ့် အဆင်ဆိုးစေတဲ့ စကားတွေ ကို ရှောင်ပြောနေသမျှ ဒီကောင်မလေး နားလည်မှာလည်းမဟုတ်၊

“နင့်ဘဝ ဒီတိုင်းမသွားချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဆန်းသစ်ကို အပိုင်ရဖို့ကြိုးစား..”

ဟင်.. ၊

“အခု သူနင့်ကို အလေးအနက်မထားပေမယ့်.. တစ်နေ့မှာ သူ တက်ကယ်တန်ဖိုးထားလာအောင် နင်မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစား ရမယ်..”

ဟင့်အင်း.. ၊

စူးစူး မျက်ရည်တွေကျလာရင်း ခေါင်းခါမိသည်။ ဘာကို ကြိုးစားရမှာလဲ.. ဘာတန်ဖိုးလဲ၊ ဒီလိုလူရမ်းကားဆီက လေးနက်မှု တို့ ဘာအတွက်လဲ.. ၊

စူးစူး အင့်ခနဲရှိုက်ရင်း နောက်ထပ်ဆုတ်လိုက်လျှင်.. ၊
“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ.. ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တော့..”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း..”

“အဲမှာ..သင်းက ခြေကန်ငြင်းနေတာလား..”

“ကြီးကြီး..”

“လာခဲ့စမ်း..”

“မမ..ကြီးကြီး၊ မလုပ်ပါနဲ့..စူးစူး အဲ့ဒီလူနဲ့..”

“ကဲဟယ်..”

ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ ဖြန်းခနဲမြည်တာမဟုတ်ဘဲ အုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသလို မီးပွင့်တွေ စင်ထွက်သွားသည်လည်း ထင်ရကား.. ၊

“မေမေကလည်း အဲ့လိုမလုပ်ပါနဲ့..”

“ညည်းဖယ်စမ်း.. လဝန်း..”

စူးစူး မျက် ခုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားကာ ရုတ်တရက်ခွေကျသွားပြီး.. ၊

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ နင်ထစမ်း..ခုချက်ချင်းထ..”

လှုပ်နှိုးခေါ်နေသည့်အသံကြောင့် သတိလစ်မတတ်မူးမိုက်နေခြင်းက ပစ္စုပ္ပန်ငိုကြွေးခြင်းများထံ ပြန်ပို့လေသည်။ ဒေါ်သော်တာက စူးစူးတစ်ကိုယ်လုံးကို စိတ်မရှည်စွာ တွန်းထိုးထုရိုက်ပစ်ရင်း.. ၊

“ထစမ်း..နှင့်ကိုဘယ်သူမှ မစော်ကားဘူး၊ အလုပ်လုပ်ဖို့လိုက်မှာပဲ ဘာတွေတွေ့ပူနေတာလဲ..သူဌေးက ကြိုက်တော့လည်း သူ့ကိုယ့်ကိုကြိုက်နေတုန်း ရသမျှ ကဲ့ယူဖို့ကြိုးစား.. ငိုနေတော့ ဘာထူးလာမှာမို့လဲ..”

စူးစူး ကိုယ့်အိတ်ကိုပွေဖက်ရင်း အိမ်ရှေ့ထိတွန်းတွန်း ထိုးထိုးနှင့် ပါလာခဲ့သည်။ ဆန်းသစ်က စူးစူးကိုမြင်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးချိုသွားကာ.. ၊

“ဘာလဲ.. ကြောက်နေတာလား..”

“ဟင့်အင်း..”

မေးလိုက်ရင်း စူးစူးလက်လေးကို လှမ်းဆွဲ၏။ စူးစူးက လက်ကို ရှောင်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်ပစ်လျှင်.. ၊

“ဟား ဟား ဟား..ချစ်စရာလေး..”

ဘယ်သူရှိနေတာမှ မရှောင်ဘဲ စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ပြောချင်

တာ ပြောနေ၏။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ပြန်တပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းဟိုရောက်ရင် ပျော်သွားမှာပါကွ..ကိုယ်က ချာတိတ် ခိုင်းဖို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး..ကိုယ့်အတွက်ကလွဲပြီး မင်းဘာမှ ဝင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ပေးဖို့မလိုဘူး..”

ပြောပြီး နောက်ထပ်လက်ကိုဆွဲလိုက်လျှင်.. ၊

“စူး မလိုက်ဘူး..”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး..”

“အန်တီတို့ ထွက်သွားပေးပါ.. သူ့ကိုကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မိမယ်..”

ဒေါ်သော်တာနဲ့လဝန်း နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ စူးစူး အိမ်ရှေ့ဆင်းဖို့ပြင်လိုက်တာနှင့် ကားနားကနစ်ယောက်က ပိတ်ထား

နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်တော့ ဒေါ်သော်တာမျက်လုံးတွေ မီးတောက်နေသည်။ ထို့ပြင် စူးစူးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ယိုင်နဲ့ ခဲ့သော စကားတို့သည်.. ၊

“လူကဖြင့် နေစရာမရှိ စားစရာမရှိမိမ့်ဖမဲ့..ပြောတော့ မိဘ နှုးစူးဆပ်ချင်တယ်တဲ့၊ ညည်းအလုပ်လုပ်တာ လပိုင်းလေးပဲ ရှိ သေးတယ်..ထွက်ပြေးဖို့ကြံနေပြီ၊ သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ ရောင်း နှိပ်အေး..”

စူးစူးခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုးလိုက်နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် ဝင်ထားသည့် အိတ်ကိုလည်း လွှတ်ချပစ်မိ၏။ ဒေါ်သော်တာ မိန့်အာဏာတွေကြောင့် မထူးစိတ်ပိုက်ပြီး ဘယ်လိုပဲခြေလှမ်း ပြင်ပေမယ့် မအောင်မြင်.. ၊

လက်ဆွဲခေါ်သွားရုံပဲ ထင်ခဲ့ပေမယ့် အချိန်တွေကြာလာ တော့ ဒေါ်သော်တာတက်ခေါက်မိ၏။ လဝန်းကတော့ လှည့်ဝင် သွားတာ ပြန်ထွက်မလာတော့ပါ.. ၊

ရင်ခွင်သမ္မုဒရာ

ဆန်းသစ် သွားကြီး အဖြိုးသားနှင့်ကျေနပ်နေပေမယ့် ဆီ
သော်တာ ထမိမဲပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ရှေ့တိုးလာကာ.. ၁.

“လာခဲ့..”

“ကြီးကြီး..ကြီးကြီးရယ်..”

“ဖြန်း..”

စူးစူးခွေခနဲ ပုံကျသွားသည်။ သတိမလစ်ပေမယ့် ဆန်း
သစ် ပွေယူလိုက်တာကို မရှုန်းနိုင်တော့ဘဲ.. ၂

“သွား ခေါ်သွား..”

စူးစူး မူးမူးမိုက်မိုက် ဖြစ်နေသည့်မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်
ကာ၊ ဆန်းသစ်ကပြောင်သလို လှောင်သလိုရယ်နေလျက်.. ၃

“မင်းသိပ်မိုက်တာပဲချာတိတ်ရာ..ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ နွေးနွေး
ထွေးထွေးနေရမယ့်ဟာကို..”

စူးစူးကားထဲ ရောက်သွားသည်။ ဂျိမ်းခနဲ တံခါးပိတ်သံ
က သူမရဲ့တစ်ဘဝလုံး ပြုလဲကျသွားသည့်အသံကဲ့သို့.. ၄

“ဆရာသမားကလည်း အချိန်ကုန်ခံလိုက်တာဗျာ..ဟို
အဘွားကြီးသာ မကယ်ရင် ဘယ်အချိန်ထိ တယောထိုးနေမလဲ
မသိဘူး..”

တစ်ယောက်က မောင်းသူနေရာဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးရင်း
ပြောသည်။ ဆန်းသစ်က ရယ်နေဆဲနှင့် စူးစူးမျက်နှာလေးကို စိုက်
ကြည့်၍.. ၅

“ငါက အဲ့ဒီဖိလင်ကိုပဲ လိုချင်တာကွ.. ဒါလီဇာနင်းရမယ့်
နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးအေးလေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးမောင်းနှင်ပြီး ဟာ
ဟိုမှာ..”

သူ့ရဲ့ကား ခြံကို ဦးတည်လိုက်သည်နှင့် မောင်းဝင်လာ
သည့်ကားက အကြမ်းပတမ်း.. ၆

“ဘရိတ်..ဘရိတ်..”

မိုးသောက်စာပေ

“ကျွေး..”

“ဟာ..”

သူတို့အရှိန်မပြင်းပေမယ့် ဝင်လာသည့်ကားက အရှိန်
ထိတ်ဘဲ ကန့်လန့်ဖြတ်ခံလိုက်သဖြင့် ကားနှစ်စီးက ထိလှထိခင်မှာ
=ရိတ်သံတွေ ကိုယ်စီဆူညံသွားခဲ့သည်။

“စူးစူးကို အေးဆေးထားခဲ့မလား...ငါ ဆွဲထုတ်ရမလား...”
စူးစူးရှိနေတာ ဘာလို့သိနေတာလဲ...၊
ဆန်းသစ်မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ နွေက ဖုန်းထုတ်ယူ

လိုက်ကာ.. ၊

“မင်းဆက်ပြီး တဏှာရူးနေမယ်ဆိုရင် ငါဘာလုပ်လို့ရသလဲသိလား...”

“ဟား...ဒီလိုခြောက်တိုင်း ကြောက်တတ်ရင် ငါ မင်းခြံထဲထိ လာခေါ်ရမလား နွေဦးနေရာ.. ဒီမှာ..”

ဆန်းသစ်က မထီမဲ့မြင် ရှေ့တိုးလာပြီး မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍.. ၊

“မင်းယောက္ခမနဲ့ မင်းမိန်းမရှင်းပြလိမ့်မယ်...”

“ဟိတ်ကောင်...”

နွေက ဆန်းသစ်နဲ့အကျီရင်ဘက်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ပြီး.. ၊

“သူတို့နဲ့မင်း ရှုပ်နေတဲ့ယောက်ျားတွေ ငါမလိုချင်ဘူး...စူးစူးက ငါ့အိမ်ကမိန်းကလေး...”

“အန်တီသေတဲ့အလုပ်သမားပါ..”

“ဟေ့..ဟေ့၊ နေကြဦး နွေ.. သူ့ကိုလွှတ်လိုက်...”

ဒေါ်သော်တာ အူရားဖားလျားပြေးလာသည်။ ဆန်းသစ်ကလည်း မရှုန်းသလို နွေကလည်းမလွှတ်ဘဲ ဒီတိုင်းလှည့်ကြည့်၏။

“လွှတ်လိုက်လေ...မင်းဒီမှာလည်း မနေတော့ဘူး၊ စူးစူးကလည်း မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး...စူးစူးကို ငါမွေးစားထားတာ ငါ့သမီး မင်းနဲ့ဆိုင်ဘူး...”

“ဒါ ကျွန်တော့်ခြံ...ကျွန်တော့်အိမ်၊ စူးစူးက ဘယ်သူ့သမီးဖြစ်ဖြစ်/ ဘယ်သစ်ခေါင်းထဲက ထွက်လာလား...မိန်းမပျိုလေးတစ်

သောက်ကို အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာ ကျွန်တော်တားခွင့်ရှိတယ်”

အခန်း(၂၄)

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

“ဟိုမှာ နွေဦးနေထင်တယ်...”

စူးစူးပါသွားပြီထင်ကာ လဝန်းအပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထွက်လာမိကာမှ ဆိုးရွားသည့်အခြေအနေတွေနှင့် ပက်ပင်းတိုးကာ.. ၊

“ဟုတ်လို့လားအမေရယ်...ကိုနွေက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရောက်လာပါ့မလား...”

ဒေါ်သော်တာမဖြေနိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်ခဲ့လျှင် လဝန်းလည်းပါ၏။ ဆန်းသစ်နဲ့နွေတို့လည်း ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ကြပြီး ဖြစ်ကာ.. ၊

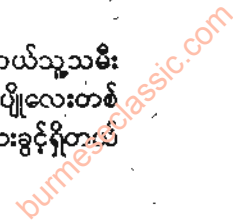
“မင်းကို နောက်ထပ်ပြန်မလာနဲ့လို့ ငါသတိပေးခဲ့တယ်ထင်တယ်...”

“ငါ မင်းဆီကိုလာတာမဟုတ်ဘူး...”

“ဒါ ငါ့ခြံ..”

“အခု မင်းငါ့ရှေ့ကဖယ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ..”

ဆန်းသစ်တို့ လူနှစ်ယောက်ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ နွေမျက်လုံးတွေ ကားထဲကိုဝှေ့ကာ.. ၊

ရှင်ရင်သရဗျာ

ဟေ့ ကောင်မလေးကို ချက်ချင်းထုတ်လိုက်..”

လူရောင်းလူဝယ် စကားပါလာတော့ ဆန်းသစ်ရဲ့လူနှစ်ယောက် မျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြသည်။ နွေက ဆန်းသစ်လို့ ဆောင့်လွှတ်လိုက်ပြီး..

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးရှိတယ်..ခင်ဗျားအဖေ စားတယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို..”

“နေဦးနေ..မင်းပုံကြီးချဲ့မပြောနဲ့နော်..”

“ကိုနေ့..လဝန်းတို့က အဲလိုလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး.. စူးစူးကိုယ်တိုင်..”

“မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်း..”

လဝန်းမျက်နှာလေး တင်းသွားသည်။ သူမသဘောတူသည်ဖြစ်စေ မကျသည်ဖြစ်စေ မိဘဘက်ကပ် ရပ်တည်ရမှာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စူးစူးကိုယ်တိုင် အမေ့ကိုလွန်ဆန်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အပိုင်တွက်ပြီးသွားမို့..

“ကောင်းစံ..စူးစူးကို ခေါ်လိုက်ပါ..”

ရဲဝံ့စွာပဲ ခေါ်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကောင်းစံတို့လည်း ဥဿနာကြီးမှာ စိုးရိမ်နေကြတာမို့ စူးစူးကိုကားထဲက ခေါ်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့ ပြောပြလိုက်စမ်း..”

“ပြောပြလိုက်စူးစူး..ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အလုပ်ပြောင်ချင်လို့ လိုက်တယ်ဆိုတာ..”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ပျာပျာသလဲ စကားလေးကြောင်းခင်းပေးကြသည်။ စူးစူးနဲ့နေ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ စူးစူး ပါးတစ်ဖက်တည်းမှာ ညှိရုံနေလျက် နှုတ်စမ်းထောင့်ထောင့်မှာ သွေးစတို့ကို မြင်လိုက်လျှင် နွေက မျက်ခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်၏။ လဝန်းလည်း ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွား၏။ အမေနှစ်ခါလှိုင်း

၂၈၀

တာ ပါးတစ်ဖက်တည်းမှာချည်း ဖြစ်သွားမှန်း မသိခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် လောက် အဖြစ်ဆိုးသွားမယ်လည်း မတွေးမိ..

ဒေါ်သော်တာကတော့ ဘာတွေဖြစ်နေနေ မထူးစိတ်ပိုက်ဘာပြီဖြစ်ကာ..

“ပြောလိုက်စမ်း..နှင့်ကိုယ်သူတိုက်တွန်းတာလဲ၊ ဆန်းသစ်ကို နှင်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ဖို့ပုန်းဆက်လိုက်တာ ဟုတ်မဟုတ်..”

စူးစူး မျက်ရည်တွေပြည့်တက်လာခဲ့၏။ နွေမျက်နှာက ဆာာ တစစရဲတက်လာကာ ကျိခနဲအံကြိတ်သည်။ အားကိုးရှိတာ ဆောင် ပြေးထွက်မလာဘဲ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..

အခြေအနေကို တိုးမောင်ပုန်းလှမ်းဆက်လို့ သူချက်ချင်း ဆွတ်လာခဲ့တာ သူမဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲလို့ လာမေးတာမဟုတ်။

“ပြောလိုက်လေစူးစူး..လူတွေစုံကာမှ ညည်း ငါ့မျက်နှာကို နှီးမည်းသုတ်ဖို့ မဟုတ်တရုတ်တွေပြောရင်တော့ ငါဘာပြန်လုပ်လဲဆိုတာ သိရစေမယ်..”

စူးစူး ဘာကိုကြောက်သလဲဆိုတာ ဒေါ်သော်တာက သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် လိုချင်တဲ့စကားမထွက်မချင်း လမ်းကြောင်းဆေးပြီး မေးနေ၏။ စူးစူးမျက်ရည်သုတ်ကာ ဆတ်ခနဲခေါင်းညှိတ်ထိုင်လျှင်..

“ဘာမှပြောနေဖို့မလိုဘူး..”

နွေ စိတ်တိုတိုနှင့် စူးစူးရှိရာခြေနှစ်လှမ်းလောက်နှင့် ဆုတ်သွားခဲ့ပြီး လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“နေဦးနေ.. မင်းဘာလုပ်တာလဲ..”

“ဟေ့လူ..”

ဆန်းသစ်တို့ ဆွဲလည်းမဆွဲရဲဘဲ ဟန်တပြင်ပြင်နှင့်ကျန်နေခဲ့လျက်..

ရင်ခွင်သမုဒ္ဒရာ

“နေဦး... ဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးနော်..”

ဒေါ်သော်တာက ဆတ်ဆတ်ခါထအော်ပြီး အနားရောက်လာသည်။

“ဂျိမ်း...”

နွေက တံခါးကိုနောက်ပြန်တွန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်သော်တာ့ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ခင်ဗျားတို့သားအမိနဲ့ နောက်မှရှင်းမယ်..”

“ဘာကိုရှင်းမှာလဲ...စူးစူးကို မင်းခေါ်သွားလို့မရဘူး..”

“အမေ နောက်ဆုတ်..”

လဝန်း လဲနဲ့ဖျန်သွားပြီး လှမ်းအော်မိ၏။ ဒေါ်သော်တာကားတံခါးကို ဘဲဥအစရာသလို လျှောက်ကိုင်ရင်း ပြန်ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားနေစဉ် နွေကကားကို ဝေါခနဲဝိုက်ပြီး ပြန်တည့်လိုက်၏။

ဒေါ်သော်တာ လန့်သွားကာ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ခြေချင်းချိတ်ကာ ခလုတ်တိုက်လဲသွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းက အဲ့လိုလစ်ပြေး...ဟာ..”

“ဆန်းသစ်..နောက်ဆုတ်လိုက်..”

အော်သံတွေ ဆူညံသွားခြင်းနှင့်အတူ နွေကကားကို ငြိမ်ထွက်မသွားသေးဘဲ အရှိန်နဲ့နောက်ပြန်ဆုတ်လာကာ.. ၊

“ဂျိမ်း...”

“ဟာ..”

“အား...”

နောက်ပြန်ရွေ့ပါလာသည့် ကားနဲ့လွတ်အောင် ပုံပျဏ်ပန်းပျက်ရှောင်ကြရင်း အားလုံးလဲပြို ပြိုရှုကုန်ကြ၏။ ဒေါ်သော်တာလည်း မထနိုင်သေးဘဲရှိကာ လဝန်းကပြေးထူရင်း.. ၊

“အမေရယ်...အောက်ကလည်း နေသေးတယ်၊ ကြောက်စွဲလားလည်းမေးသေးတယ်.. ဒီအခြေအနေကြီးက သမီးတို့ ဘာဖြစ်

သွားနိုင်လဲ သိရဲ့လား..”

“တောက်..ဒီကောင် သူပိုက်နက်ထဲမှာဆိုပြီး သက်သက်လူပါးဝသွားတာ..”

“ငါပြောသားပဲ မင်းကို..”

“ဒီခွေးသူတောင်းစားကို ဘယ်သူလက်တို့လိုက်တာလဲ..”

လူတွေကသာ မဟန်နိုင်ကြပေမယ့် ဆဲရေးသံတွေ ပလူပျံ့နေခဲ့လျက်.. ၊

ပြောရင်း သူမလက်မောင်းလေးကို လှမ်းကိုင်ပြီး ကားပေါ်
ထဲ ဆွဲချလိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့စိုကပ်နေဆဲ မျက်
ခန်းလေးတွေကို ခါးထောက်ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ရှင်းစမ်းပါဦး..လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ချိုးထုပ်တစ်ထုပ်လို
ဘယ်မြောင်းမှာသွားပစ်ပစ် ကျေနပ်နေရတဲ့ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
ကို..”

“ကျေနပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကိုလေးရယ်..”

“မဟုတ်ရင်ဘာလဲ..မင်း ငါ့ရောက်လာတာတောင် ဟို
ကောင်နဲ့ လိုက်သွားဖို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သေးတယ်..”

စူးစူးခေါင်းခါနေရင်း ရှင်းပြချင်တဲ့စကားတွေကို အစရှာ
စရာ ဖြစ်နေခဲ့စဉ်.. ၊

“ဘာလဲပြော.. အဲ့ဒီလူတွေနဲ့ မင်းကဘာလဲ၊ ဘာ
အကြောင်းတွေကြောင့် ဒီလောက်ပြိပြားကျိုးကြေနေတာလဲ..လူလူ
ချင်းဒီလောက် အရှုံးပေးကြောက်ရွံ့နေတာ ငါ့လက်မခံဘူး၊ မင်း
ဆိုယ်တိုင်ဟိုကောင်ကို သဘောကျနေတာလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“တောက်.. အဲ့ဒီမှာတည်းက ငါဒီတိုင်းပြန်ထွက်လာခဲ့ရ
မှာကို ကားထဲကောက်ထည့်လာမိတယ်..”

ထိုစဉ် အနက်ရောင်ကားလေးတစ်စီး နောက်မှာလာရပ်
သွားကာ ကားထဲက နွေအရွယ်လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ အိမ်
ထဲမဝင်နိုင်ဘဲ ဒီနားမှာတင် ပြဿနာဖြစ်ရခြင်းအတွက် တအံ့တဩ
ကြည့်ရင်း အနားရောက်လာသည်။

တစ်ယောက်က မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံး နီရဲ၍ ပါးတစ်
အက်မှာ အညှို့ရောင်သမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေတလိမ့်
လိမ့် ကျနေ၏။

“နေဦးနေကတော့ ဒေါသတွေကြီးလျက်.. ၊

အခန်း(၂၅)

မိုးသားတွေ ညိုမှောင်နေသည်မို့ ရာသီဥတုကမသာယာ
ထို့အတူ ကားမောင်းနေသည့် နွေ့မျက်နှာကလည်း မိုးသားတွေ
လို ညိုမှိုင်းနေခဲ့လျက်၊ ခြံတစ်ခြံရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်တာသိမ့်ခ
နဲ့.. ၊

“တို့..”

ကားဟွန်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ တံခါးပွင့်သွားလျှင်..

“ဝေါ..”

တံခါးလွတ်ရုံပွင့်သွားသည့် ဝေါခနဲထိုးဝင်သွားတာ လွတ်
ရုံလေးပဲရှိကာ ခြံစောင့်မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျန်ရစ်၏။ ကားထဲ
မှာ စီးဖြူသီးတစ်လုံးလို ခလောက်ဆန်ရင်း ပါသွားခဲ့သည့် စူးစူး
အဖြစ်သည်.. ၊

“ဂျိမ်း..”

တံခါးပိတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကားရော စူးစူးပါ သိမ့်သိမ့်
တုန်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ကဲ.. ဆင်း..”

သူမဘေးက တံခါးရှုပ်ခနဲပွင့်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“ဆင်းလေ..”

ရင်ခွင်သမ္ပဒရာ

“ဥက္ကာ.. မင်းသူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်..”
 “ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ..မင်းပဲ စားလက်စတွေ ဒီတိုင် ထားခဲ့ပြီး ထထွက်သွားတာ..”
 “ဟုတ်တယ်..ငါ့ကိုက မနေတတ်ခဲ့တာ၊ မလိုအပ်တဲ့သူ ကို..”
 “မဟုတ်ပါဘူးကိုလေးရယ်.. စူးဘယ်လိုမှ..”
 “ဘယ်လိုမှဆိုတာ ဘာလဲ..လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုအကျပ်အတည်းဖြစ်နေနေ ရုန်းထွက် ခွင့်ရှိတဲ့ နည်းလမ်းတွေအများကြီးပဲ..”
 “သူ့ကို သေချာမေးကြည့်ပါဦးနေရာ.. မင်းကလည်း..”
 “မင်း ဝင်မပါနဲ့..”
 “နွေဒေါသကြောင့် အခြေအနေကို ဥက္ကာနားလည်သွား သည်။ ဒီမိန်းကလေး ဘာတွေဒီလောက်တောင် ပြောရခက်နေတာ တွေ ရှိနေလို့လဲ..”
 “မင်းကို ငါမေးဖူးတယ်..”
 “နွေက စူးစူးမျက်နှာလေးရှေ့မှာ လက်ထောင်ပြောရင် ရှေ့တိုးလိုက်ကာ..”
 “အဲ့ဒီမှာတည်းက မင်းငါ့ကိုလိမ်ခဲ့တာ..”
 “စူးလိမ်တာမဟုတ်ဘူး..”
 “အဲ့ဒါထပ်လိမ်တာပဲ..”
 “နွေအသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာမိုးခြိမ်း သံက ဆက်တိုက်ပါလာခဲ့၏။”
 “ငါ ဘာမှမသိလို့ မင်းကိုမေးတယ်ထင်နေသလား.. ခင် ကြောင်ကြောင် မင်းရဲ့ကိစ္စကိုဖုံးပြီး လိမ်ပြောလိုက်တည်းက ငါ သိတယ်..”
 “အဲ့ဒါလည်း အမှန်ပါ..ဒါပေမယ့်..”

မိုးသောက်စာပေ

ပျင်

“တော်ပြီ..အခု အဲ့ဒါတွေရှင်းဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ညှပ်စိမ ခြိုးလာပြောလို့ တိုးမောင်ကဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်.. ဒီလိုကိစ္စကြီး ငါ့ခြံထဲမှာ ဖြစ်ခွင့်မပေးနိုင်လို့ ငါချက်ချင်းထွက်လိုက်လာခဲ့တယ် ဒါပဲ.. မင်းနဲ့ငါ့အကန့်ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူးလို့မှတ်လိုက်ရင်ရပြီ..ဥက္ကာ သူသွားချင်တဲ့ နေရာကိုပြန်ပေးလိုက်..”
 “ဟင့်အင်း.. မပိုပါနဲ့..”
 “စူးစူး တောင်းပန်ပေမယ့် နောက်ကျသွားသည်။ နွေက သတိပြတ်ပြောလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တန်းတက်သွားတာ တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်..”
 “ကိုလေး..”
 “စူးစူး လှေကားထစ်တွေနားထိ လိုက်သွားမိကာ..”
 “ကိုလေး..စူးစူးအဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်မှလည်း သွားစရာ မရှိပါဘူးကိုလေးရယ်.. စူး ရှင်းပြပါရစေနော်..”
 “တောင်းပန်ရင်း ကြွေပြားအစိမ်းရောင်လေးတွေ ခင်းထား သည့် လခြမ်းပုံလှေကားထစ်တွေပေါ် လှမ်းတက်လိုက်လျှင်..”
 “ဂျိမ်း..”
 “မိုးခြိမ်းလိုက်တာလား၊ တံခါးပိတ်လိုက်သည့် အသံလား သေး..”
 “ဘာဂျာတံခါးကတော့ ပိတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်လျက်၊ အထဲမှာ တံခါးလာပိတ်သော လူရွယ်တစ်ယောက်က စူးစူးကို အံ့ဩသလို ကြည့်နေသေးသည်။”
 “ကိုလေးရောဟင်..ကိုလေးကိုပြောပေးပါ၊ စူး ဒီမှာပဲနေ ခါရစေလို့..”
 “ကောင်လေးက စူးစူးရဲ့အမှာစကားကို လက်မခံရဲသလို ချာခနဲ လှည့်ဝင်သွားခဲ့၏။ ဥက္ကာသက်ပြင်းချစ်ရင်း လက်တစ်ဖက် က ဆံပင်တွေထဲ အလိုလိုရောက်၏။”

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ပဒါ

ပြီးတော့ ဆံပင်ဖွမိမလိုနှင့် ပြန်ဖိသပ်တာ.. ၊

“ညီမပြောတာကို သူနားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး.. နွေ့ အကြောင်း ငါတို့ကောင်းကောင်းသိတယ်.. အဲဒီတော့ သူ့ကိုပြောပြဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့..ဟုတ်ပြီလား..”

စူးစူး အားကိုးမဲ့သွားသည့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ပိတ်ထားသည့်ဘာဂျာတံခါးကြီးဆီ ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဥက္ကာဘက်ကို ပြန်လှည့်၍.. ၊

“စူး ဟိုမှာ ဘာမှမပြောခဲ့နိုင်တာက..”

“အဲဒါတွေ ငါတို့သိတယ်..”

ဟင်.. ၊

စူးစူး တအံ့တသြဖြစ်သွားတော့ ဥက္ကာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားမှာမှီလိုက်ရင်း.. ၊

“ညီမအကြောင်းကို ငါတို့ပဲစုံစမ်းပေးခဲ့တာလေ..တစ်ခါ မထင်နဲ့နော်၊ အဲဒါတွေက သူတို့အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ရော အိမ်တွင်းရေးတွေနဲ့ပါ ပတ်သက်မှုရှိနေလို့ဆိုပါတော့..ဒါပေမယ့် ညီမကလည်း သူ့ရှေ့မှာပဲ ဒီသူတွေနဲ့ ထပ်ပြီနေတယ်.. နွေ့က နည်းနည်းတော့ တစ်ယူသန်ပေမယ့် ကူညီတတ်တဲ့သူပါ..”

သူမသိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရှင်းမပြတ်တတ်သည့်အတွက် သူမက ကိုလေးပြောသည့် မိန်းမပျိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား.. ၊

မျက်ရည်စက်က ပေါက်ခဲနဲ့လိမ့်ဆင်း၏။ မိုးသံတွေတစ်ခြမ်းခြမ်းဖြစ်လာကာ ညနေခင်းက နေဝင်ဖျိုးဖျက်သို့ မှောင်ရိပ်သမ်းလာခဲ့သည်။

“ကဲ..ညီမ..”

“စူး မသွားဘူး..”

“မင်း ဒီမှာနေလည်း အလကားပဲ..”

မိုးသောက်စာပေ

ပျင်မ

“ကိုလေးလက်မခံရင်လည်း စူးက ကိုလေးပြောသလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြီးမှ..”

ရင်ထဲမှာနင့်နေခြင်းက စကားပြောရတာတောင် ခက်ခဲနေသည်။ တစ်ယူသန်၍ တွန်းလှန်ရဲသော လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဆွေအေးနည်း၍ ယုတ္တိမတန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ နစ်မွန်းနေရသည့် စကားတွေကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ.. ၊

သူမ ဖြေရှင်းမရဲပေမယ့် မိုးစက်တို့က တဖြောက်ဖြောက် ခြည်သံပေး၍ ကျလာခဲ့လေသည်။

“ဘာလို့ထွက်ပြောရမှာလဲ..”

“ဟား..”

ဥက္ကာ တဟားဟားဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် ရယ်နေတာတော့ သူတော်ပေါ့။ ထိုစဉ် မိုးကပြန်သည်းလာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် သံသံတွေ ဖြစ်လာခဲ့လျက်.. ၊

“မကြားရတော့ဘူး.. ငါချပြီ..”

“ဟား..နေဦး နွေ၊ မင်းအိမ်ရှေ့မှာ ကောင်မလေးရှိနေဦး ဖယ်ထင်တယ်..တစ်ခါလောက်တော့ ထွက်ကြည့်လိုက်ပါဦး..”

“မင်းက ဘာထင်နေလို့ အဲ့လိုတွေးရတာလဲဥက္ကာ.. သူက ခွဲခေါ်လို့ပါလာတာ၊ ဟိုမှာတည်းက လဝန်းတို့သားအမိနဲ့ စိတ် ကိုယ်တူ..”

“မင်းဝင်သွားတည်းက တောင်းပန်နေတာပါကွာ.. ငါသေ ချာဖုန်းဆက်ခဲ့တာတောင် မင်းပျော်အောင် အိပ်နိုင်သေးတယ် အဲ့ သေ..”

စီးကရက်မီးမညှိဖြစ်ဘဲ သူ့အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့ မိုးက ချိုင်းကြရွာနေဆဲ.. ၊

ညနေက ဥက္ကာဖုန်းဆက်တော့ သူ့ဒေါသတွေအပိုးမကျိုး ဖြင့် ဆုံးအောင်တောင်နားမထောင်ခဲ့ပေ။ ခေါင်းတွေအုံ့ခဲ့လာသော ဤသို့ စီးကရက်မီးညှိပြီး ဒရင်းမိဘက်ဒီပေါ် လှဲလိုက်တာ ကိုယ့် ခံစားမှုကို အိပ်ပျော်သွားသည်တောင်မထင်ခဲ့.. ၊

မျက်လုံးတွေဖွင့်လိုက်တော့ အိပ်နေတာမဟုတ်ဘူးပဲ ထင် သမယ့် ညဂျစ်နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၏။

“ရွှေရ..”

“ဗျာ..ကိုကြီး..”

ရွှေရက ဂိမ်းစက်ကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်နေသည့်မသိ၊ သူ့ထွက်လာတာမြင်တော့ ကမန်းကတန်း ထလာကာ.. ၊

အခန်း(၂၆)

“ဟား.. မင်း တကယ်လား..”

ဖုန်းထဲက ဥက္ကာအသံက တအံ့တဩ.. ၊ နွေက ဖန်စပ်စပ် ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးတွေကိုဖိမှိတ်ပစ်ရင်း စီးကရက်နဲ့မီးခြစ်ကို ကောက်ယူပြီး အခန်းထဲကထွက်လာခဲ့၏။ ရေချိုးခန်းထဲရောက် တော့ ဖုန်းကိုချထားလိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်ရင်း.. ၊

“ဟလို..ဟလို..”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ.. ဒီမှာ မျက်နှာသစ်နေတယ်..”

“မိုးတွေရွာနေတော့ မင်းရဲ့ရေသံကို မိုးသံပဲမှတ်နေတာ ကိုးကွ..နေပါဦး၊ မင်းက အခုအိပ်ရာကထလာတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

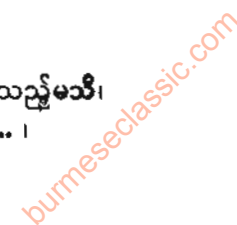
“ငါ ခုမှ ညစာစားပြီးတယ်..မင်းက..”

“ဥက္ကာ..မင်းပြောမှာပြော၊ ငါခေါင်းတွေနောက်နေတယ်”

“နောက်လည်း နောက်ပါဦးကွာ.. အိမ်ရှေ့မှာ ကောင် မလေးကို ဒီတိုင်းထားပြီးတော့..”

“ဘယ်သူက မိုးရေထဲမှာရပ်နေမှာလဲ..သူ့ဟာသူ ပြန်ပြီ နေမှာပေါ့..”

“ငါနဲ့ဖုန်းပြောပြီး မင်းတစ်ခုခုထွက်ပြောလိုက်လို့လား..”

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓက

“ပြတင်းပေါက်တွေ ကျွန်တော်အကုန်စစ်ပြီးပါပြီ..”

“အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်တော့ ကောင်မလေးရှိသေးလား..”

“ဟိုအစ်မလား..ကျွန်တော် သေချာတော့ရှာမကြည့်မိဘူး ကိုကြီး.. ဒါပေမယ့် မတွေ့ဘူး..”

ဟုတ်လိမ့်မယ်..ဒီအချိန်ထိ ဘာအကြောင်းနဲ့ရှိနေမှာလဲ အစတည်းက သူ့ဆွဲခေါ်လာလို့ ပါလာခဲ့တဲ့အဖြစ်၊ ခြေလှမ်းထဲ အတွင်းကို လှမ်းလိုက်ပြီးမှ တဲ့သွားပြန်၏။

စီးကရက်ထုတ်ပြီးမှ ဒီတိုင်းကိုင်ထားရင်း အိမ်ရှေ့ကိုပဲ စိတ်က ရောက်နေသည်။ ဒီအချိန်ထိ သူမစောင့်နေသည်လို့ ဥက္ကဋ္ဌဘာလို့ထင်တာလဲ.. ။ တွေးနေရင်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ အိမ်ရှေ့ထိ ရောက်လာတာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ မပါပေ။ ခြံထဲမှာ မီးရှိပေမယ့် အထဲကကြည့်တော့ မှောင်နဲ့မည်းမည်းဖြစ်နေသည်။

ပေါ်တံကို မီးကိုမီးလုံးကြီးချိန်းဖွင့်လိုက်တော့ ချက်ချင်း ပွေးထိန်သွား၏။ သူမရှိနေလျှင် လှုပ်ရှားလာမှာပဲမို့ ခဏစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘာမှမထူးခြားမှ မီးပြန်ပိတ်ပြီး ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အမိပွယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေ သူလုပ်နေခဲ့မိသည်။

‘စူးစူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဒုက္ခရောက်နေသည်’ဆိုတဲ့ ဖုန်းရတာနှင့် သူထွက်လိုက်သွားခဲ့သည်မှစ၍ အခုမီးဖွင့်ကြည့်နေမိတဲ့ အထိ သူလုပ်နေတာ ဘာအမိပွယ်မှမရှိ.. ။

ဘယ်တုန်းကမှမသိ၊ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ခဲ့ဘဲ မရင်းနှီးခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒေါသတွေထွက်ရ ခေါင်ခဲ့ရနှင့်.. ။ အိမ်ရှေ့မှာ ၎င်းတုတ်ထိုင်စောင့်နေသည်လို့ ထင်ပြီး ထွက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ တကယ့်ဟာသ.. ။

အခန်း(၂၇)

“ကိုကြီး..”

“ဘာလဲ..”

“အိမ်ရှေ့မှာ မနေ့ကအစ်မရောက်နေတယ်..”

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ရွှေရက စောင့်နေပြီး ထင်းပေးသည်။ မနေ့တည်းက ရွှေနေသည့်မိုးက မနက်ပိုင်းကျတဲ့ နေရောင်ခြည်နွေးနွေးနှင့် သာယာနေ၏။

အဝတ်အစားလဲနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာတော့ ရွှေရတစ်စိတ်ရောက်လာသည်။ သူ့ဖုန်းပြောနေတာမြင်တော့ ပြန်ထွက်၏။

“အေး..နောက် နာရီဝက်ဆို ငါရောက်ပြီ..”

“.....”

“လုပ်မထားနဲ့..ဟိုတယ်လ်မှာ လူတွေများတယ်၊ ဆိုက်ဒ်က ပထမထပ်မှာပဲ လုပ်ဖြစ်မှာ..”

“.....”

“အေး..ဟုတ်တယ်၊ ပျိုင့်တူးမှာပဲ..”

သူ့နားက ဖုန်းခွာလိုက်တာနှင့် ရွှေရက အနားကပ်လာ

“ကိုကြီး...ဟိုအစ်မက..”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ဖယ် ရှေ့က..”

“အပြင်မှာလေ...ဟိုအစ်မလေး..”

ပြောနေပေမယ့် အပြင်ထိမလိုက်ရဲဘဲ ရပ်ကျန်ရစ်နေတဲ့ သူထွက်လာတော့ တံခါးရဲ့ဘယ်ဘက်ခြမ်းလေးမှာ စူးစူးရပ်နေမနေ့က အကျီတွေနဲ့ပဲဖြစ်လျက်.. ၊

“မင်းက ဘာကိစ္စထပ်လာတာလဲ..”

“စူး ဒီမှာပဲအလုပ်လုပ်ပါရစေကိုလေးရယ်..စူးကလေး..”

“ဒီမှာ လူမလိုဘူး..”

“ကိုကိုလေး..”

စူးစူး ကိုကိုလေးခေါ်မိလိုက် ကိုလေးဖြစ်နေလိုက်ပြောဖို့ပြင်ထားသည့် စကားတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိဘဲ နွေကားပေါ်တက်သွားသည်အထိ ဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်ဘဲ ဘေးမှာရပ်ရင်း.. ၊

“ကိုလေး... ကိုကိုလေး..”

မှန်ကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ပုတ်ခေါ်ရင်း စက်နှိုးလိုက်လဲနဲ့ပြီး နောက်ဆုတ်မိ၏။ ထိုအခါ ထုံခဲနေသော ခြေထောက်က မသယ်ချင်လောက်အောင် လေးလံနဲ့ခွေနေကာ.. ၊

“အ..”

ဘာနဲ့မှ မထိခိုက်ဘဲ ခွေခနဲလဲကျသွား၏။ နွေ မောင်ထွက်လာပြီးမှ ဘက်ခဲမှန်ထဲမှာ မြင်လိုက်တော့ ကားကိုတုံ့ခနဲပစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော်.. ၊

သူမ ခပ်နဲ့နဲ့ပြန်ထနေတာ မြင်လိုက်သောကြောင့်..

“ကျွတ်..”

နှုတ်ဖျားမှ ကျွတ်ခနဲဖြစ်ရင်း ‘ဘာလာလုပ်တာလဲ ဒီကောင်မလေး..’

မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း ဆက်ပြီးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်မလေး သူပြန်မလာမချင်း ဆက်ရှိနေနိုင်သလား.. ၊ ဘာဖြစ်ပြန်တော့..’လို့ မပြောမိခဲ့တာလဲ.. ၊

တကယ်ဆို ရွှေရလာပြောတည်းက ပြန်ခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်ညည်း ရနေတာပဲ.. ၊

ခြံထဲကနေ မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်း စိတ်ကလဲပြိုကျန်ရစ်သည့် သူမထံရောက်နေခဲ့သည်။

ဟင်.. ၊

စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးလိုက်မိကာ ကားကတို့ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ လမ်းဘေးမှာချရပ်လိုက်ပြီး ဘာငဲ့ဆီ လှမ်းခေါ်၍.. ၊

“ဦးရာဇာ မနေ့ကကျွန်တော်နဲ့ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုက်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာလား..”

“ဟေ..”

ဦးရာဇာ အံ့ဩသွားသည့်အသံနှင့် ခဏတိတ်သွားသည်။

“ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဖွင့်မပေးပါဘူး.. အိမ်ထဲက ကြောင်း ကြားတာမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ဧည့်သည်ကိုမှ ကျုပ်သဘောနဲ့မပေးပါဘူး..”

“ဒါဆို မနေ့ကကောင်မလေးဘယ်အချိန် ပြန်ထွက်သွားလဲ..”

“ဟေ..”

နောက်ထပ် အံ့ဩသွားခြင်းကတော့ ခဏပဲဖြစ်ကာ.. ၊ “ဘယ်မိန်းကလေးမှ ထွက်မလာပါဘူး.. မင်းပြန်ဝင်ပြီး မကြာဘူး..မိုးတွေရွာလာတာပဲ..”

“ဟုတ်ပြီ..ရပြီ..”

ရင်ခွင်သမ္ပဒါ

သူ ကားကို နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့ရင်း ဖုန်းထပ်ခေါ်နှုတ်
“ငါမလာဖြစ်တော့ဘူး...မင်းဒေါသီရိမူနဲ့ပဲ စာချုပ်ခွဲ
ကွန်ဖင်း(မ်)ဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုက်..”

ပြောပြီး ဖုန်းကိုပစ်ချထားလိုက်ကာ အိမ်ကိုအလှည့်
မောင်းလာခဲ့မိသည်။ ဒီကောင်မလေး ညကလည်း အိမ်ရှေ့မှာ
ခဲ့သည်။ မိုးတွေလေတွေ ဒီလောက်ကျနေတာ ဘယ်နေရာမှာ
ကပ်နေသလဲ.. ၊

သူကားပြန်ဝင်လာတော့ စူးစူးခေါင်းထောင်ကြည့်
မယုံနိုင်၊ ဘာကြောင့်ပြန်လာတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဒီထပ်ပိုပြီး
တင်းစောင့်နေဖို့ မလိုတော့ပေ.. ၊

ဝမ်းသာအားရ ကျိုးထလိုက်ပေမယ့် စိတ်နောက်ကိုယ်
မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ပုံကျသွားသည်။ သူ့ကားသံကို နားစွဲ
မျက်လုံးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားမိတာလည်း မျက်လုံးတွေကသိနဲ့
ထားရသလို နာကျင်ကျိန်းစပ်နေကြ၏။

ကိုလေး တစ်ခုခုမေ့ကျန်ခဲ့လို့ လာယူတာလား၊ ပြန်
သွားမှာလား၊ ဒီတိုင်းထွက်မသွားဘဲ သူမကိုပွေယူပြီး ခြံဝမှ
ချထားခဲ့မှာလား.. ၊

မလုပ်ပါနဲ့...စူးကို ခြံပြင်မထုတ်ခဲ့ပါနဲ့.. ၊

အခန်း(၂၈)

“ကိုလေး...ကိုလေး မထားခဲ့ပါနဲ့၊ စူးကိုခြံပြင်မှာ မထား
ခဲ့ပါနဲ့..”

စူးစူးကယောင်ကတန်း ထအော်သံကြောင့် စာအုပ်စင်
နားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေရင်း နွေ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်
ကို ပြန်ချထားခဲ့ပြီး ဒီဘက်လှည့်လာခဲ့ရင်း.. ၊

“ရွှေရ..”

“ဗျာ.. လာပြီ ကိုကြီး..”

ရွှေရရောက်လာတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေသည့်
စူးစူးနဲ့နွေကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ.. ၊

“သတိရလာလို့လားကိုကြီး.. စွတ်ပြုတ်က အဆင့်သင့်ပဲ
နွေးရုံပဲ..”

စူးစူးက ငြိမ်သက်သွားပြီမို့ သူ့ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်
နေစဉ်.. ၊

“ကိုလေး...ကိုလေး မသွားပါနဲ့..”

“ဟော..”

စူးစူး ခေါင်းလေးခါရင်း ကိုယ်ပေါ်ကစောင့်ကို ခွာချပစ်
သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ ကမန်းကတန်းထထိုင်၏။

“ကျွန်တော်စွတ်ပြုတ် သွားနွေးလိုက်တော့မယ်..”

ရွှေရ လှစ်ခနဲပြန်ထွက်သွားလျှင် သူ့စူးစူးရဲ့ဘေးထဲ
လျှောက်သွားကော စားပွဲကခုန်ကို လှမ်းဆွဲပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“အား..ကျွတ် ကျွတ်..”

စူးစူးခေါင်းကို ဖိထောက်ရင်း ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ပြီးထော
လက်နဲ့ထိမိသမျှ တစ်ဖက်ကလိုက်စမ်းနေကာ.. ၊

“ကိုလေး.. အဟင်..”

စောင်ကိုဆုပ်ကိုင်မိတော့ ငိုချလိုက်သည့်အသံလေး ပြော
တိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သေချာထပ်စမ်းပြီး မျက်တောင်တွေ
ဖိခတ်ပစ်သည်။

သူမ အိမ်မက်မက်နေတာလား.. ၊

မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေလား၊ သဲတွေဝင်နေတာ
လားမသိဘဲ သေချာမကြည့်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ
ထိကိုင်မိသမျှက သူမထင်ထားသလို မာကျောကြမ်းရှုသော အိမ်ထောင်
သံမဲတလင်းမဟုတ်.. ၊

ဒါ အိပ်ရာတစ်ခုလား.. ၊

ရင်တွေ လှိုက်ခနဲလှာကာ မျက်လုံးကိုထပ်ပွတ်ပစ်
သည်။ ပူရှိန်းကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးတွေက မာန်မချပေမယ့်
အမြင်အာရုံတွေက ပီပြင်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူမရှေ့မှာ ထိုင်နေ
သော လူရိပ်သဏ္ဍာန်သည်.. ၊

“ကိုလေး..”

“မင်း သေချာနိုးရဲ့လား..”

ကိုလေး.. ဟုတ်တယ်..သူမအိမ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်
ပေ ဝမ်းသာကြည်နူးသော မျက်ရည်တွေ အိမ်ထဲပြည့်တက်လာတာ
ခေါင်းတွေကိုက်နေတာရော ကိုယ်လက်တွေနာနေတာကိုလေ
အားလုံးကို မေ့လျော့သွား၍ နွေ့မျက်နှာကိုငေးကြည့်မိရင်း.. ၊

“ကိုလေး..စူးကိုအိမ်ထဲခေါ်လာတာလားဟင်..”

“ဟုတ်တယ်..မင်းညကဘယ်မှာနေလဲ..”

“လှေကားထစ်တွေဘေးမှာ..”

စဉ်းစားရင်း ဖြေနေရသလိုရှိကာ စူးစူးမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့
သွားသည်။ ပြီးတော့ လက်လေးတစ်ဖက်အိပ်ရာပေါ်မှာ ထောက်
ဆိုက်ရင်း.. ၊

“ကိုလေး..စူးကို အပြင်ဆွဲမထုတ်တော့ဘူးနော်.. ပြန်
ထွက်ခိုင်းတော့ဘူး မှတ်လားဟင်..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။ စူးစူးကသူ့အဖြေကို
အောင့်ဘဲ အိပ်ရာထဲပြန်လှုံ့ချလိုက်ရင်း.. ၊

“စူး ခေါင်းကိုက်လို့..အရမ်းအိမ်ချင်လို့ ကိုလေး..နော်..”

သူမ မျက်လုံးတွေမှိတ်ကျသွားခဲ့၏။ သို့သော် အိပ်ချင်လို့
အိပ်လိုက်တာမဟုတ်ဘဲ သတိလစ်သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လျက်.. ၊

“စူးစူး.. စူးစူး ဟေ့..”

“အင်း..”

ခပ်လွန့်လွန့် ညည်းသံလေးတစ်ချက်ပဲ ကြားလိုက်ရ
သည်။ စူးစူးကို နှိုးမရတော့ပေ၊ သူ့ချက်ချင်း အပြင်ထွက်လာပြီး
နှိုးခေါ်ရင်း.. ၊

“ဘာဆေးမှ မတိုက်ရသေးဘူး.. သတိပြန်လစ်သွားတာ
ခေါ်တာ..”

“.....”

“ပူတယ်.. တစ်ကိုယ်လုံး အစိုဓာတ်မရှိသလိုပဲ..”

“.....”

စွတ်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့် ထွက်လာသည့်ရွှေရတစ်ယောက်
သို့သာသာ ပန်းကန်ပြန်ထားကာ.. ၊

“ရွှေရ..”

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

“ဗျာ ကိုကြီး...”

ရွှေရ သူ့နောက်မှာရောက်နေမှန်းမသိဘဲ အကျယ်ကြီး
ခေါ်လိုက်ပြီးမှ လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“အဝတ်သန့်သန့်နဲ့ ရေခဲဖက်တင်ဖို့ မြန်မြန်သွားလို့
စမ်း...”

“ဟုတ်..”

လူကပိန်သလောက် ဘာလုပ်လုပ်မြန်သည်။ သူ့အခေါ်
ထဲ ပြန်ရောက်တာနှင့် နောက်ကပါလာပြီးဖြစ်ကာ၊ သူ့မခေါင်းရင်
မှာ ထိုင်ပြီးနဖူးလေးပေါ် ရေခဲတင်ပေးတော့ လိုက်ကြည့်နေကာ..

“ကိုကြီး.. ဟိုလေ ဒါတစ်ကိုယ်လုံးလိုက်ကပ်ပေးရအောင်
လား...”

“ဘာ..”

“တစ်ကိုယ်လုံး အစိုဓာတ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့လေ..
နွေ့မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့မကိုခေါ်နှိုးရင်း လူ
ဖဝါးလေးတွေ လည်ပင်းကြားလေးတွေထဲ ထိကပ်ဆုပ်ကိုင်မိသွား
ချွေးတွင်းပေါက်လေးတွေတောင် ရှိသည်မထင်ရအောင် ပူဖြစ်နေ
ကို သူ ဘယ်လိုပြောလိုက်မိမှန်းမသိ.. ၊

ရွှေရက မလိမ်ပိုးမလိမ္မာ မျောက်သေရုပ်လေးနှင့်.. ၊

“မေးကြည့်တာပါ..မကြားဘူးလို့..”

ခွေးကောင်လေး.. ၊

အခန်း(၂၉)

“မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောနေမယ့်အစား ဖြစ်နိုင်တာလေး
နည်းနည်းပါးပါး ပြောကြည့်စမ်းပါ...”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဒီမှာလာသည်နဲ့နေစရာလား.. ခဲ
ယဉ်းနေလေ စိတ်ဝင်စားလာလေ၊ အခုမရနိုင်ဘူး ဖြစ်လာတော့
တန်ဖိုးက ပိုကြီးသွားပြီ..”

“အဲ့ဒီတော့ နင်က ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ..”

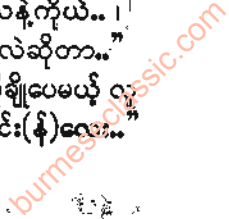
“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့စဉ်းစားလေ.. ငါကတော့
လိုချင်တာမရရင်..”

“ဆန်းသစ်..”

လဝန်း သည်းမခံနိုင်တော့သည်နှင့် စိတ်ရှိုလက်ရှိအော်
ပစ်လိုက်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူရှင်းနေပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ ရှိနေသည့်စုံတွဲတစ်တွဲကတော့ ထီးလေးတိမ်းပြီး လှမ်းကြည့်၏။
ဒါပေမယ့် သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်.. ၊

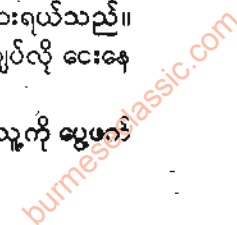
“နင်နဲ့ငါဘယ်လို ပတ်သက်မှုမျိုးရှိနေသလဲဆိုတာ..”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ..နိုးစားတဲ့အသီးက ပိုချိုပေမယ့် လူ
က သစ်သီးတစ်လုံးမှ မဟုတ်တာ..စူးစူးက ဘာဂျင်(နံ)လေး..”

“နင်သူ့ကိုလိုချင်နေတာက ချစ်တီးကျလွန်းနေတယ်..”
 “ငါက ချစ်တီးနဲ့တူနေရင်လည်း မင်းအမေဝင်လည်တယ် လို့ပဲမှတ်ပေါ့..စူးစူးကို မင်းတို့ဘယ်လိုရအောင် ခေါ်ထားခဲ့သလဲ..”
 ရှုတ်တရက် လဝန်း ဆွံ့အသွားသည်။ ဆန်းသစ်က လဝန်းဘေးကို ပခုံးစောင်းဖိကပ်တိုးလိုက်ပြီး နားနားကပ်ကာ.. ၊
 “ခွတလော မင်းအမေဆက်ဆံရေးတွေ ကြုံနေတယ် လဝန်း.. ကိုယ်သည်းခံနေတာ မင်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး..”
 လဝန်း မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ဆန်းသစ်က ဂရုမစိုက်။
 “ငါလိုချင်တာ မရသေးလို့..”
 ရည်ရွယ်ချက်က အံ့မခမ်းပင်.. ၊
 “သိန်းထောင်ကျော်နေတဲ့ ငွေတွေနဲ့မင်းတို့ကို အများကြီး ဒုက္ခပေးလို့ ရတယ်..”
 ပြောပြီး ခပ်မတ်မတ်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ငဲ့ ကြည့်ကာ.. ၊
 “ငါ စူးစူးကိုလိုချင်လို့ မင်းတို့ကိုချမ်းသာပေးထားတာ..”
 “အဲ့ဒါ ချမ်းသာပေးထားတာမဟုတ်ဘူး.. နင် ငါတို့ကို လူမိုက်ငှားနေတာ..”
 ဆန်းသစ်က ဟက်ခနဲရယ်ပြီး ပခုံးတွန့်၏။
 “နင်ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကားတင် ပြေးပါလား.. စူးစူးက တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ၊ နောက်ကလိုက်ရှုပ်မယ့် သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး..”
 “အဲ့လိုအလွယ်ရရက်သားနဲ့ ဒါလေးကောက်ထည့်ပေး လိုက်ရင် သိန်းထောင်ကျော်ချေဖျက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာကို မင်း အမေ ဘာလို့လက်တွန့်နေတာလဲ..”
 လဝန်းမဖြေတော့ ဆန်းသစ်ကမဲ့သည်။
 “ရချင်ရင်တော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလား.. ငါပြဿနာမဖြစ်

ချင်လို့ သိန်းထောင်ကျော်ကို စွန့်တယ်၊ ဒါကိုလိုချင်ရင် မင်းတို့ရင် ဆိုင်စရာ ရှိတာကိုရင်ဆိုင်ရမယ်.. ရှင်းရှင်းပြောမယ်လဝန်း၊ မင်း နဲ့ငါ ဘယ်လိုပတ်သက်နေနေ ပြီးခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို ဒီခုံမှာမထိုင် ကြစင်အထိ ဒလိ(တ်)လုပ်လိုက်လို့ရတယ်..”
 ကြည့်စမ်း.. ၊
 “အဲ့ဒါကငါ့သဘောပဲ.. မင်းသဘောတူဖို့မလိုဘူး၊ ဒါ ကြောင့် ငါဘယ်မိန်းမကိုဖြစ်ဖြစ် ပတ်သက်လို့ရတယ်..မင်းဆီက ဖြစ်ဖြစ် တောင်းချင်ရင်တောင်းမယ်၊ ငါကငွေပေးနိုင်တဲ့အတွက် မင်းက ငွေလိုချင်ရင် ငါခိုင်းတာလုပ်..ဒါပဲ..”
 လဝန်း ဒေါသထောင်းထောင်းထကာ နေရာမှထရပ်လိုက် ၏။ ဆန်းသစ်က ထရပ်ခွင့်မပေးဘဲ လက်ကိုပြန်ဆွဲချလိုက်ကာ..၊
 “ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ထပ်ဖြစ်ရင် ငါ့ကိုယ်ပေါ်ကျလာတဲ့ မြေဟောက်ကို မင်းကိုယ်ပေးပစ်တင်လိုက်ရုံပဲ..တစ်ခါတစ်လေ ဂုဏ်သိက္ခာက မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်..”
 ညွတ်ခနဲပြန်ထိုင်ကျသွားခဲ့ပြီး လဝန်းသူ့လက်တွေကို ဆောင့်ခါချလိုက်သည်။ ဆန်းသစ်က မချိုမချည်မျက်နှာနှင့် စိုက် ကြည့်ကာ.. ၊
 “ငါ့အတွက်မင်းက အရေးပါခဲ့ဖူးတယ်.. ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါ ကြောင့်ပဲ မင်းကငါ့အတွက် အရေးမပါဘူးဆိုတာ သိသွားတော့ မင်းကို အမှည့်မြေခြွေပြီး လက်စားချေနေတယ်လို့ ထင်နေရင် အဲ့ဒီ စိတ်ကူးတွေနဲ့ မင်းရူးသွားလိမ့်မယ်လဝန်း.. ငါ့အတွက် လိုအပ်လာ ရင် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ပဲ..အချစ်မဟုတ်ဘူး..”
 ရွံစရာ စကားတွေပြောနေပြီး တဟားဟားရယ်သည်။ ၊
 ပြီးတော့ ကန်ရေပြင်ကို လှပသည့်ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ ငေးနေ ရင်း.. ၊
 “စူးစူးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်.. ငါသူ့ကို ပွေ့ဖက်

မိလိုက်တဲ့ ခဏလေးမှာ ငါ့အသွေးအသားတွေ ပြောင်းဆန်ကုန်တယ်”

ရေပြင်ကို ဝေး၍လိုက်လှဲစွာ ရေရွတ်နေ၏။

“နူးညံ့တယ်..နွေးနေတယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တပ်မက်မှုကို ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်..အေးနေတဲ့ရေပြင်ထဲမှာ သူ့ကိုဖက်ထားလိုက်ရတာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့..”

“ဆန်းသစ်..”

“ကျွတ်..”

ဆန်းသစ် ကျွတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဖီလင်တွေ ပျောက်ရှုကုန်ပြီပဲ။ ဒေါသဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာနှင့်.. ၊

“ငါ့မင်းဆီကဘာမှမကြားချင်ဘူး..စူးစူးကိုလိုချင်တယ်၊ ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ငါ့ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင်ပို့ပေး...ဒါပဲ..”

ပြောပြီး ထရပ်လိုက်လျှင် လဝန်းကမန်းကတန်းလိုက်ထကာ.. ၊

“အဲ့လောက်မလွယ်ဘူး... စူးစူးက ကိုနွေအိမ်မှာ..”

“လွယ်တာမလွယ်တာ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး.. မင်းအမေကိုပြောလိုက်.. မင်းတို့ ငါ့အကန်မှာ ငွေကြေးပတ်သက်မှုကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူးဆိုတော့..”

မဟုတ်ဘူး.. ရှိသေးတယ်.. ၊

လဝန်းရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်အောင် ပြောနေမိသည်။ ခုတော့ သူမရဲ့ပျော်ပါးခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းတွေကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်းကျန်နေခဲ့ရင်း ဆန်းသစ်မျက်နှာနဲ့ နွေဦးနေ နှစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။

နွေကိုသူမ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က ဆန်းသစ်ကလည်း ချစ်စကားတွေ တွင်တွင်ဆို၍ လိုလေသေးမရှိ ပုံအောပေးဆပ်နေခဲ့သည်။

နွေဆီက ဥပေက္ခာကြောင့် လိုက်လျောလွန်းသည့် ဆန်းသစ်ကိုပဲ အပ်ယုံမှတ်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားကြတော့လည်း နှစ်ယောက်တို့ ငြိုငြင်တူပါလား.. ၊

တကယ်ဆို အမေသာ လောင်းကစားကိစ္စတွေကြောင့် နှစ်မိန်းမလျှင် အန်ကယ်လ်မောင်ထားခဲ့သည့် လုပ်ငန်းတွေနဲ့သူမတို့ ဘယ်သူ့အောက်မှကျဖို့မလို.. ၊

ခုတော့ လုပ်ငန်းတွေလည်းဘာမှမရှိတော့သလို ကြေးဆွဲကလည်း လည်ပင်းခိုက်နေသည်။ စူးစူးတို့ မိသားစုအပေါ် သမားမူတွေလည်း ဆက်တိုက်ကျူးလွန်မိခဲ့၏။

ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည့် ယောက်ျား နှစ်ယောက် စလုံး မရှိတော့ဘဲ သူမဗိုက်ထဲက ကလေးကို ဘယ်လိုမွေးလေ.. ၊

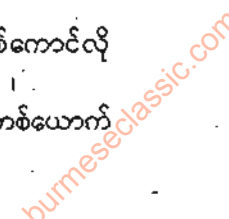
ဆန်းသစ်ကို ‘နင့်ကလေးကို တာဝန်ယူရမယ်’လို့ မပြောရဲသလို နွေကိုလည်း မပြောရဲခဲ့ပေ။ ဆန်းသစ်လိုချင်တပ်မက်နေသည့် အရာကလည်း နွေဆီမှာပဲ ဖြစ်ကာ.. ၊

“တောက်..”

ကိုယ်ကိုယ်ကိုမချင့်မရဲဖြစ်ရင်း ခဲ့တန်းကိုလက်သီးဆုပ်နှင့် ပစ်မိ၏။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ သူမနဲ့ လှည့်ပတ်လှုပ်ထွေးနေတာလဲ.. ၊

‘မင်း အမေဆက်ဆံရေးကြံနေတယ်’ တဲ့.. ၊ ဒီကိုယ်ဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမခြောက်ချားနေသလောက် အမေကတော့ ကြိမ်းဝါးလို့ကောင်းတုန်း.. ၊

“ဒါ ငါတို့အတွက်အခွင့်အရေးပဲ.. ဇွားနှစ်ကောင်လို ငယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ထားပြီးမောင်းရုံပဲ..” တဲ့.. ၊ တွေးနေရင်း လဝန်းငိုချင်လာခဲ့သည်။ အမေတစ်ယောက်

ရုပ်ရှင်အမေ့အမှား

အပြစ်မြင်တာ မကောင်းပေမယ့်အမေမှားနေသည်လို့ပဲ သူမ ထင်နေမိသည်။

ဒါပေမယ့် သူမလည်း မကောင်းခဲ့တာမို့ အမေအမှားကိုလည်း မထောက်ရဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘယ်လို ကောင်းအောင်ပြင်ဆင်မလဲဆိုတာလည်း မသိတော့ပေ.. ၊

အမေက ကြွေးကြောင့်နစ်မြန်းနေခဲ့သလို သူမ ဒီကိုယ်ဝန်ကြောင့် အမှားအမှန်တွေ ပျောက်ဆုံးနေပြီဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုဖြေတိုင်ရမှန်းမသိ.. ၊

ထိုစဉ် ဖုန်းသံကြောင့်ကျလျကျခင် မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်တွေဖိခတ် သိမ်းဆည်းလိုက်ရကာ.. ၊

“ဟလို..”

“သမီးရေ.. ညည်းတစ်နေ့ကုန်ဘယ်မှာလဲ..”

“သမီး ညနေကမှထွက်လာတာပါ..အမေပဲတစ်နေ့ကုန်အိမ်မှာမရှိတာ..”

“အမေ့ကိုပြောမနေစမ်းပါနဲ့အေ.. ညည်းနဲ့ ဆန်းသစ် တွေသေးလား..”

“တွေ့တယ်..”

“ကိုယ်ဝန်ကိစ္စ သွားမပြောနဲ့နော်..”

“.....”

“နေဦးနဲ့အမေ စကားပြောမယ်.. စူးစူးကိုလည်း ငါတို့ဖြန့်ရမှ ဖြစ်မယ်..”

“ဆန်းသစ်က ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း လိုချင်တယ်လို့ဖြောနေတယ် အမေ..”

“ဆယ့်ငါးရက်မတိုင်ခင် ရအောင်လုပ်ပေးရမယ်သမီး ဒီလောက်အကြွေးတွေကို တခြားနည်းနဲ့ဆပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး..”

“ပေးစရာမရှိတာ သိရက်နဲ့အမေဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်

မီးသောက်စာပေ

ကောင် လက်ရဲရတာလဲအံ့မေရယ်.. သမီးတို့မှာ ဘာအားကိုးရှိလို့လဲ.. အခု နေနေတဲ့အိမ်ကလည်း..”

“ငါတို့ဟာမဟုတ်ပေမယ့် နောက်အိမ်ထောင် မပြုမချင် နေခွင့်ရှိတယ်လို့ ကိုမောင် ပြောသွားတာပဲ..”

ဘယ်လိုကြောက်စရာ အခြေအနေဖြစ်ဖြစ် အမေအသံက အတိုင်း.. ၊

“ဘာမှပူမနေနဲ့သမီး.. ငါလုပ်တဲ့အလုပ် ရှုပ်ကုန်ရင်လည်း ဘာသာရှင်းနိုင်တယ်..”

အမေ ခုထိပြောနေတုန်း.. ၊

ကိုနွေ ဆီရောက်နေတဲ့ စူးစူးကိုဘယ်လိုနည်းတွေသုံးပြီး ခေါ်မှာလဲ၊ ခေါ်ဖို့ရော အခွင့်အရေးရှိသေးလို့လား၊ ပြီးတော့ စူးစူး

ဘက်က ဒီထက်ပေးဆပ်ဖို့ရော တန်ရဲ့လား.. ၊

စူးစူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေအများကြီးရထားခဲ့ပြီးပြီ.. ၊ အလဲယူနိုင်ရင်လည်း သိန်းထောင်ကျော်ကြွေးတွေ ကျဦးမည်။ အရာရာကိုအမြဲတမ်း အလွယ်တကူရနေဖို့က မဖြစ်နိုင်.. ၊

ခင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်မည့်အရေးအတွက် ခြံစောင့်ဦးရာစေ့ နန်းဒေါ်မိုးကို အကူအညီတောင်းခဲ့ရ၏။

တကယ်တော့ ဦးရာစေ့ဒေါ်မိုးတို့က ဖေဖေရှိတုန်းက ဆစ်အိမ်တည်းအတူနေဖူးခဲ့သော ဆွေမျိုးဆိုလည်းမဟုတ်၊ ဘာမှ မတော်ဘူးလည်း ဆိုနိုင်သောလူရင်းတွေဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိုးက မေမေယောက်မဘက်က ဆွေမျိုးစုတွေထဲက ခွန်သည်။ သူလူပျိုပေါက်စအရွယ်တုန်းက ဒေါ်မိုးတို့မြို့မှာ ရေတွေ ငြီးနေသဖြင့် ဖေဖေကိုယ်တိုင်သွားခေါ်လာပြီး အိမ်မှာထားခဲ့တာ ဘစ်နစ်ကျော်လောက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးရာစေ့လည်းခင်နေသည်။ ဒေါ်မိုးကိုလည်း အခေါ်ရင်းတစ်ယောက်လို ခင်နေခဲ့၏။ သူ ဒီခြံကို ဝယ်ပြီးတည်းက မြို့ပေါ်မှာအလုပ်ရှာနေသည့် ဦးရာစေ့ ပြန်ဆုံမိပြီး ခြံစောင့်အလုပ်ကို ဦးရာစေ့ကိုယ်တိုင်က တောင်းခံခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခုလို လိုအပ်သည့်အချိန်မှာ အရာရာအဆင်ပြေသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား ဘောစိ...”

သူငယ်ချင်းက ပြင်ဆင်နေသည်တို့ကို မေးဆတ်ပြရင်း၊ အနားရောက်လာသည်။ သူ့အလုပ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေပဲ နေရာအားထားတာများကာ ဘာအခက်အခဲဖြစ်လာလာ ဆက်သွယ်မှုလည်း မြန်သည်။ အဆင်မပြေခဲ့တာလည်း သိပ်မရှိ..

“မဆိုးပါဘူး... ရက်နည်းနည်းကြာနေတာကလွဲရင်...”

“အေးကွ...ငါလည်းတွန်းနေတာပဲ၊ သိတယ်မလား... မိုးသံလေသံကြားရတာနဲ့ ပိုမှာရေထကြီး ဒီမှာရေလွှမ်းနဲ့...အင်တာနက်ဖတ်ရောက်မှပဲ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ရေခြေမျက်စိ မြုတ်ရင်တောင် အင်တာနက်ပေါ် ဘယ်အချိန်ပါလာမလဲပဲ...”

ပြောရင်း နှစ်ယောက်သားရယ်မိကြသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်း

အခန်း(၃၀)

“ဟလို..”

“ရွှေရ.. အန်တီမိုး ရောက်လာပြီလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..မနက်တည်းကရောက်နေပြီကိုကြီး၊ မမဆေးနဲ့လည်း စကားပြောပြီးပြီ မမလေးအဖျားလည်း လုံးဝမရှိတော့ဘူး အားလုံးအိုခေပဲ..”

“မင်းကို ငါမေးတာတစ်ခုတည်း...”

“ကိုကြီးပဲ.. မေးတာပဲဖြေရင်လည်း မကြိုက်ဘူး...”

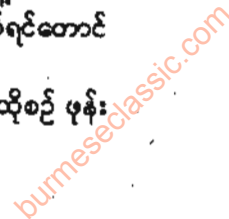
ပြောပြီး ရယ်သေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အကျင့်ပါနေလို့ပါ..”

“အေး...ဒါဆို မင်းအန်တီမိုးဘာလိုအပ်သလဲမေးပြီး မင်းဝယ်ခြမ်းပေးလိုက်၊ ငါညမှ ပြန်ရောက်မှာ..”

အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖုန်းပြောရင်းစိတ်က ပျံ့လွင့်သွားလောက်ပဲတော့ကိုပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အပြင်ထွက်ခဲ့ရပြီးစီးလုနီးနေသည့် ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦးကို လျှောက်ကြည့်ရ၏။

အိမ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တိုးလာတာနှင့်လိုအပ်တာတွေက များလာသည်။ စူးစူးကို ဘယ်လိုစီရင်ရမုန်း မသိသေး

မြည်လာတော့ ငုံ့ကြည့်မိကြကား..

“ပြောလိုက်ဦး..”

ဆိုပြီး တာရာကလှည့်ထွက်သွားသည်။ နွေမျက်နှာမှာ

အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး..

“ဟလို..”

“အန်တီသော်ပါ.. မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့..”

“ဘာကိစ္စလဲ..”

“ဪကွယ်.. ငါတို့တွေကကိစ္စရှိမှတွေ့ရမယ့် လူတွေလား..”

“ကိစ္စရှိတာတောင် မတွေ့ချင်လို့ တမင်ခွဲထွက်လာတာ..”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းရှင်းပြောတော့မယ်နွေဦးရေ.. အန်တီ

မင်းနဲ့ စကားပြောမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ကိုလာမလား- အန်တီ လာခဲ့ရမလား..”

ကိုယ်ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှပြောမထားခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီနောက်လိုက်နေတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ အောင် ကြည့်ဖို့ အလွယ်လေးပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“စူးစူးကိစ္စဆိုရင် လာစရာမလိုဘူး..”

“မင့်မိန်းမ ကိစ္စဆိုရင်ရော..”

“သူ လာပါစေ..”

“အန်တီကိုပဲ မလာစေချင်တာထင်တယ်..”

ဒေါ်သော်တုအသံက အသည်းယားစရာ ကောင်လေးက အောင် ချောတစ်ခါခြောက်တစ်လှည့် ဖြစ်နေခဲ့၏။

“လဝန်းကတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်လိုအမျိုးမျိုးနဲ့ စီးကြောင်းနေနေ သဘောဖြူမနေဖြူနဲ့ တုံးတစ်ရိုးစင်းနေတာကိုး.. သူလာမလဲ၊ မင်းဘယ်စိုးရိမ်မလဲ၊ မထူးတော့ပါဘူး.. အခုတစ်ခါတည်းပဲ လိုက်တော့မယ်.. မင်းကမတွေ့ချင်ပေမယ့် အန်တီက လာရမှာ-

အဲဒါကလည်း စူးစူးကြောင့်ပဲ..”

သူ ဒီတိုင်းနားထောင်နေလိုက်သည်။

“စူးစူးက မိဘမဲ့လေးတစ်ယောက် ဘာမှမရှိတဲ့မိန်းကလေး ဒါပေမယ့် သူ့ကိုအန်တီက လက်ဆွဲခေါ်လာတာ တင့်တယ်တယ်..

ဒင်းခေါ်ထုတ်သွားတာက အဆင်ဆိုးတယ်နော်..”

“ဟွန်း.. အဆင်လှတာ မလှတာ ဘယ်သူကသတ်မှတ်

ဘာလဲ..”

“အေးပါ.. ဘယ်သူသတ်မှတ်သလဲဆိုတာ တွေ့တော့ပြော

ကြတာပေါ့.. လောလောဆယ် မင်းပိုင်တယ်ထင်ရင် စူးစူးကိုငါနဲ့ သားတွေကြည့်လိုက်ပါ။ မင်းရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ် ကွယ်ရာဖြစ်ဖြစ်..”

“ဘာအတွက်လဲ..”

“သူဘယ်သူနဲ့ နေချင်သလဲဆိုတာ လက်တွေ့သိရဖို့လေ စူးစူးက ကလေးလေးမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်နိုင်တယ် အရွေးချယ်ခွင့်လည်း ရှိတယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား.. အခွင့်အရေးတွေ အပဲပြောနေတာနော်၊ ကောင်မလေးကို မင်းစိတ်ရင်းမှန်နဲ့ ခေါ်ထား ဘာမှန်ရင် သူ့ကိုရွေးချယ်ခွင့်ပေးရမှာပေါ့..”

“.....”

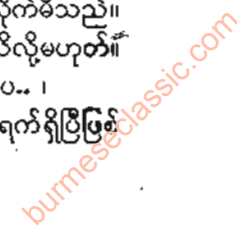
“သူ့စိတ်ကြိုက် မီးပုံထဲပဲခုန်ချချ.. နတ်ပြည်ခုန်တက်ပါ၊ မီးပုံဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒီလိုမှ မင်းငါနဲ့ပေးမတွေ့ရ ခင်တော့..”

“ဒီည လာလို့ရတယ်..”

“အဟွန်း.. ဟွန်း..”

ရယ်သံတွေပျောက်သွားအောင် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အခင်မခံချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပြီးအနိုင်ပိုင်း ပြောတာမှန်းမသိလို့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘက်ကငြင်းခွင့်လည်း မရှိပေ..

စူးစူးနေမကောင်းဖြစ်နေတာ ဒီနေ့ဆိုသုံးရက်ရှိပြီဖြစ်

သည်။ သူမ ထူထူထောင်ထောင်လေးရှိနေပေမယ့် စကားပြောပြန်တာ နည်းသည်။ ပြောပြစ်တဲ့စကားထဲမှာလည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းတွေ မပါခဲ့ပေ။

ဒါဆို သူမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေသလဲ။ သူမဆီမှာမပါရစေဆိုတာ ကြွေးမြီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှကို ထားခဲ့နိုင်တာလား။ ဆန်းသစ်ရဲ့ရန်က လောလောဆယ်လွတ်မြောက်ရုံလား။

“ကောင်မလေးက အားကိုးမဲ့ပေမယ့် သူ့အမေအတွက် ကြွေးဆပ်မယ့် သတ္တိကတော့မခေဘူးနဲ့ သူ့အမေ မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သုံးနှစ်တိတိ အလုပ်အကျွေးပြုပါ့မယ်ဆိုပြီး မင်းယောက္ခမ နောက်ပါသွားတာတဲ့..”

သူစုံစမ်းခိုင်းတဲ့ ဒေါ်သော်တာလှုပ်ရှားမှုတွေထဲမှာ စူးစူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးအကျိုးအမြတ်တွေ တိုးပွားနေသည့်သတင်းက ထိဆိုးက ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ဘောက်သော်က အိမ်တစ်အိမ်ကိုပို့လိုက်တုန်းကလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ်သွားသေးတယ်ကွ.. အဲ့ဒီမှာလည်း မင်းယောက္ခမ တော်တော်ရလိုက်တယ်တဲ့။ ကောင်မလေးဘာဖြစ်သိတော့ မသိဘူး.. အဲ့ဒီအိမ်က အမျိုးသမီးကတော့ ဒေါ်သော်တာလှစားနေပါတယ်ဆိုပြီး လျှောက်ဖွဲ့နေတယ်..”တဲ့..

သူငယ်ချင်းတွေပဲနဲ့ ‘မင်းယောက္ခမ’ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်က စိတ်ပျက်ဖွယ်..

ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့ကောင် စူးစူးကို အသည်းအမည်းဖြစ်စေတာနော်.. စားရခါနီးကျမှ ပုတ်ချစ်လိုက်ရတော့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကွ.. သူ့ကိုယ်သူ သိပီမင်းကြီးထက်ဆိုးနေပြီဆိုတောင် ပြောတယ်ဆိုပဲ..”

စသဖြင့်သော သတင်းတွေကလည်း စူးစူးနဲ့သာ ထိသက်လေသည်။ ဒေါ်သော်တာ စူးစူးကိုပြန်ရဖို့ ကြိုးစားနေတာ

ဆန်းသစ်ကြောင့်မှန်း သိပေမယ့် သူ့မှာဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိပေ.. ၊ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာတော့ ဦးရာဇဆီက.. ၊

“ဟလို..”
“လူလေး..မင်းနဲ့ပြောပြီးပြီဆိုပြီး မသော်ကအတင်းတံခါးခိုင်းနေတယ်..”

ဟင်.. ၊
သူက ကိုယ်ခြံရှေ့ရောက်နေမှ ဖုန်းဆက်တာလား.. ၊ ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဦးရာဇတို့က သော်တာနဲ့မရင်းနှီးပေမယ့် မျက်မှန်းတန်းမိထားတာတော့ ရှိကြ

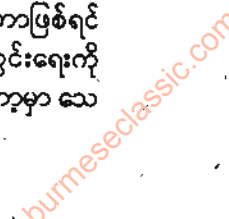
“ဖုန်းပေးလိုက် ဦးရာဇ..”
“အေး..”

ခဏကြာတော့ ဒေါ်သော်တာအသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ ၊ “ဒီနားရောက်နေလို့ တစ်ခါတည်းဝင်သွားချင်တာပါ..”

“အနံတီရောက်နေတာကြာပြီ..မင်းဦးရာဇက ဖွင့်မပေးတာ ခြံရှေ့မှာလူမြင်လိုလည်း မကောင်းဘူး.. ဘေးအိမ်ကသား

အိမ်က အဲ့ဒီမှာအိမ်ရှင်မရှိသေးရင် သူတို့အိမ်မှာလာဝင်ထိုင်ပါပြန် ပြောနေပြီ..”

ကြားလိုက်ရပြန်ပြီ အကြောင်းအရာအသစ်တစ်ခု.. ၊ ပါးစပ်ရော လက်ရောစည်းကမ်းမရှိသည့် ဒေါ်သော်တာ အထွတ်ကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ ခြိမ်းခြောက်တာဖြစ်ရင် သော်တာ ဟိုဘက်ခြံထဲရောက်သွားတာနှင့် ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို ကောင်းတာလေးချန်ပြီး မကောင်းသတင်းအကုန်ဖြန့်တော့မှာ သေနေတာ.. ၊

ရင်ခွင်သမ္ဗဒ္ဓက

“ဦးရာဇ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ..”

ဖုန်းကို ဦးရာဇပြန်ကိုင်ထားပေမယ့် အားပါးတရ လိုက်သော ဒေါ်သော်တာ့အသံကို ဒီတိုင်းကြားနေရသည်။ ခုန့်ထိ သူ့ဘက်ကလျှော့ဖို့ချည်းဖြစ်နေကာ အိမ်ထဲဝင်ခံလိုက်မိတာ မှားပြီလား... ၊

သူတောင်းဘိအိတ်ထဲက ကားသော့ထုတ်ယူရင်း ပါဏှိအရောက်တောက်လျှောက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူမှတောင် နှုတ်မဆက်မိခဲ့... ၊

အခန်း(၃၁)

“အို..ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ နွေကိုယ်တိုင်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မိန်းကလေး.. သူ့ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲနဲ့တော့ ပြန်မထည့်နိုင်ပါဘူး..”

ဒေါ်မိုးက စူးစူးလက်လေးကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ကာ.. ၊

“ဒါနဲ့ ပြောပါဦးမသော်.. နွေနဲ့ဖုန်းပြောပြီးပြီဆို..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဒါဆိုလည်း နွေလာတဲ့အထိ အေးဆေးထိုင်စောင့်နေလို့ မရဘူးလား.. စူးစူးကလည်း နေကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး..”

“မမိုးကလည်း တစ်စူးတည်းစူးနေပါလား..”

ဒေါ်သော်တာက ဆိုဖာမှာခြေချင်းချိတ်ထိုင်နေရင်း တစ်အိမ်လုံးကို ဝေပတ်ကြည့်သည်။ ခြံအကျယ်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲရှိပေမယ့် တိုက်ပုံစံချင်းကတော့ ‘ကမ္ဘာဦး’ စံအိမ်ကြီးကို ခမိပါ.. ၊

တစ်ဆက်တည်းတွေးလိုက်မိသည်က ‘ကမ္ဘာဦး’ကို အရယူနိုင်ဖို့.. ၊

“ဟွန်း..ဟိုအရင်တည်းက ကိုမောင်ကကွန်ဒိုတွေ ဝယ်ထားတာသိနေတော့ နွေဦးပြောင်းသွားတာ ကွန်ဒိုတစ်ခုခုမှာပဲ

မိုးသောက်စာပေ

ထင်ခဲ့တာ.. ဒီလိုတောင် လုပ်ထားတာကိုး..”

ဒေါ်မိုး မျက်နှာကိုပြန်ကြည့်တော့ ဒေါ်သော်တာ့မျက်လုံးတွေ စူးရဲနေကာ.. ၊

“မမိုးတို့ကို ဘယ်ချောင်ဘယ်ကြားကနေ ကုတ်ထုတ်ခေါ်လိုက်တာလဲ.. အိမ်လည်းဝယ်၊ ခိုင်းစရာအပါနဲ့..အဟွန်း..”

“နင် တော်တော်မောက်မာတာလည်း မထင်ရဘူးနော်.. အစ်ကိုမောင်ဦး ရှိနေတုန်းကတော့..”

“ဪ..ဪ ဒီလောက်ဘီလူးဆိုင်းတီးနေရတာတောင် ‘ကမ္ဘာဦး’ အခွဲကြီးပဲ ရခဲ့တာလေ..”

အမွေကိစ္စတွေ ဘာတွေဘယ်လိုခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခဲ့သလဲ ဒေါ်မိုးတို့ဘာမှမသိကြတာ ဒေါ်သော်တာကသိနေသည်။

ထို့ကြောင့်.. ၊

“စူးစူး..ဒီမှာလာထိုင်စမ်း၊ ညည်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်” လူကြီးချင်းစကားပြောရာကနေ ကိုယ့်ဘက်တန်းခနဲ ရောက်လာတော့ စူး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့.. ပြောနေတာ မကြားဘူးလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

စူးစူးရှေ့တိုးလိုက်တော့ ဒေါ်မိုးကပါ အတူလိုက်လာပြီး- “ဒီမှာထိုင်..”

စူးစူးကို နှစ်ယောက်ဆိုဖာမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီးသူမပါ အတူဝင်ထိုင်၏။ ဒေါ်သော်တာ ဒေါ်သတွေတရစ်ရစ်တိုးလာခဲ့သည်။ နွေက တော်ရုံကိစ္စတွေနဲ့ စကားဖောင်ပွဲ မယ့်သူ မဟုတ်ပေ.. ၊

စူးစူးနဲ့ သူမတို့ဖြစ်ကြသည့်ကိစ္စတွေကို သေချာပြောပြထားတာမဖြစ်နိုင်၊ ယောက်ျားဖြစ်သူကတော့ ခြံစောင့်လုပ်နေတာမို့ သိကောင်းသိနေနိုင်ကာ.. ၊

“စူးစူးက သော့အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ..အိမ်

မှာ လာကစားကြတဲ့ လဝန်းရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်လေးတွေနဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခထဖြစ်လို့ နွေဦးကသက်သက် ဟီးရိုးဝင်လုပ်သွားတာ..”

နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည့် ဒေါ်မိုးမျက်နှာက ဒါတွေကို ထုန်စင်အောင်မသိသေးမှန်း သေချာသွားခဲ့လျက်.. ၊

“ဒီခေတ်မှာ အိမ်ဖော်ဘယ်လောက်ရှားသလဲ မမိုးလည်း သိမှာပါ.. ပြီးတော့ လဝန်းမှာက ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့..”

“ဟင်..”

“ဘာလဲ.. မမိုး မသိဘူးလား..”

ဒေါ်မိုးက ခေါင်းလည်းမညိတ် ခါလည်းမခါ.. ၊

“ဒါပေါ့လေ..ကွယ်ရာမှာ သွားနေတယ်ဆိုတည်းက ဒါတွေကို တာဝန်မယူချင်လို့ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ..”

ဒေါ်မိုးမထင်မှတ်တာတွေ ကြားနေရကာ နွေကိုယ့်ကြည့်နေတာကတစ်ဖက်၊ ဒေါ်သော်တာ ပြောနေတာတွေကလည်း လုပ်ကြံလိမယ် ပြောလို့မဖြစ်သည့်ကိစ္စမို့ နားမလည်နိုင်ခြင်းကတစ်ဖက်.. ၊

“ကဲ..ငါတို့အတွင်းရေးတွေက ညည်းနဲ့မဆိုင်ဘူး..”

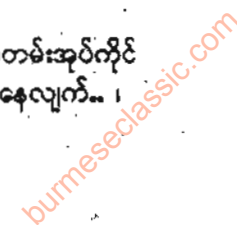
ဒေါ်မိုး စဉ်းစားနေတုန်း ဒေါ်သော်တာ တာ့ဂတ်က စူးစူးထံပျောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ညည်းနဲ့ငါ ကတိထားခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာပဲနော်.. ဒီထဲမှာ ငွေရေးကြေးရေးတွေ မပါတော့ဘူး..”

ထောင်ပြနေသည့် လက်သုံးချောင်းကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မြင်နေရသလိုကြည့်နေလျက် စူးစူးမျက်ဝန်းတွေပြူးကျယ်နေခဲ့၏။ ၊

ပြီးတော့ ဒေါ်မိုးလက်ပေါ်ကို ကယောင်ကတမ်းအုပ်ကိုင်သို့ကသည့် လက်ဖဝါးလေးက စေးထန်းအေးစက်နေလျက်.. ၊

“စူး..စူး ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး..”

“ဘာပြောတယ် စူးစူး...”

ဒေါ်သော်တုနုတ်မှ မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့် စူးစူးတုန်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မသော် ဒီလောက်မအော်နဲ့လေ.. ငါက နှင့်ထက် အသက်ကြီးတယ်..”

“ဒါကြောင့်လေးစားရမှာလား.. လေးစားစေချင်ရင်လည်း မိဘအုပ်ထိန်းသူ ပီသအောင် ဘယ်ဟာဖြစ်သင့်ဆုံးလဲ စဉ်းစားပေး မှပေါ့..ချွေးမကြီးကို ကြည့်မရတာတစ်ချက်နဲ့ ကိုယ့်သားအပျော် ဖက်ပြီး အငယ်အနှောင်းခေါ်တင်လာတာကို လက်သင့်ခံအားပေး နေတဲ့ မိဘမျိုးလုပ်နေရင်တော့ မလေးစားနိုင်ပါဘူး..”

“နေဦးလေ..အဲ့ဒါတွေ ငါတို့လည်းဘာမှသိတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး.. နောက်ပြီး နွေက ဒီလိုယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်..”

“သိစရာမလိုပါဘူး.. အခု မမိုးကို လက်တွေ့ပြနေတာ ကြည့်လိုက်၊ လဝန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာကာမှ နွေဦးဒီမှာလာနေတာ ဒီကောင်မလေးကို ချူသလိကူသလိုလိုနဲ့ ဆွဲထုတ်သွားပြီး ဒီမှာ အတူလာနေကြတာ..”

“မဟုတ်တာမသော်ရယ်.. စူးစူးကို နွေကသနားလို့စောင့် ရောက်ထားတာပါ..”

“သူသနားဖို့မလိုပါဘူး.. စူးစူးက သူ့သဘောဆန္ဒနဲ့ သူ့ အမေကြွေးကျေအောင် ကျွန်မဆီမှာ အလုပ်လုပ်ပေးနေတာ..”

“အဲ့ဒါက..”

ဒေါ်မိုး ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ စူးစူးကိုငုံ ကြည့်လိုက် မိသည်။ စူးစူးမျက်နှာလေးမှာလည်း ကြောက်ရွံ့ခြောက်ချားပေ သည်မှလွဲ၍ ဘာမှပြောဆိုရမည့်ပုံ မမြင်ရာ.. ၊

“အဲ့ဒါတွေလည်း နွေရောက်လာရင်..”

“သူနဲ့ပြောဖို့မလိုပါဘူး..ကာယကံရှင်က ဆယ့်ခြောက် နှစ်သမီးမှ မဟုတ်တာ.. ဒီမှာစူးစူး ငါကလည်းအခုငွေလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ဆီကနေ ညည်းကိုဘယ်လောက်နဲ့ပြန်ရွေးယူ ဝါ့မယ်ပြောပြော မလိုချင်ဘူး.. သုံးနှစ်တာအတွင်း ညည်းငါ့ခိုင်း တာလုပ်ရမယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြောပါပြီ ကျေပါပြီ မပြောဘဲ..”

“အဲ့ဒီတော့ စူးစူးကို ခင်ဗျားခေါ်သွားခွင့် ရှိတယ်ပေါ့..”

သား.. နွေ.. ၊ ဒေါ်မိုး ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒေါ်သော်တာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှနောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြုံးကာ.. ၊

“ကဆုန်စိုင်းလာတာထင်တယ်.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲနွေဦး.. ထျပျောက်တဲ့လူ နှမော့ဖို့ထားပါဦး..”

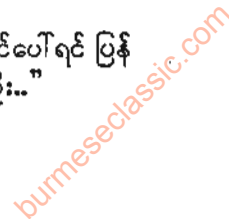
“ကျပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းတိုင်း ပြန်မရတတ်ဘူးဆိုတာ လည်း ခင်ဗျားနားလည်မှာပါ..”

နွေက ရွှန်းစိုနေသည့် နက်ပြာရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကုတ် အင်္ကျီအနက်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ စည်းနှောင်မထားသည့် ဆံ ခင်တွေက ဘုတ်သိုက်ကြီးပွမနေဘဲ နားသယ်စပ်နှစ်ဖက်မှာ သိမ် တာ အောက်ဖျားတွေက ကောက်ကွေ့နေသောကြောင့် တစ်မျိုး ဩည့်ကောင်းနေ၏။

ဒီသတ္တဝါလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပြောတုန်းကလည်း သမီး ဖြစ်သူကိုသူမနှစ်ခါမပြောရပေ၊ ခုလည်း ‘ကိုနွေ့ကိုသမီးချစ်သည်’ ဘဲ့.. ၊ လူကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် သမီးအတွက်ရော စူးစူးနဲ့ပတ် သက်နေတာကြောင့်ရော ဒေါ်သော်တာမကျေနပ်ချက်တွေ တမ ဘုတ်ချင်း ကြီးမားပြန့်ကားလာခဲ့ရပြီ.. ၊

“လူကောင်းသူကောင်းတွေကတော့ ပိုင်ရှင်ပေါ်ရင် ပြန် သးကြတာပါပဲ.. စူးစူးနဲ့မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနွေဦး..”

“ခင်ဗျားနဲ့ရော..”

ရင်ခွင်သမ္ဘရာ

အန်တီကနေ ခင်ဗျားဖြစ်သွားခဲ့သည့် အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဒေါ်သော်တာက မဲ့သည်။

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့...ဆိုင်တာတွေ ရွတ်ပြဖို့လိုသေးတယ်ဆိုရင်လည်း ရွတ်ပြလို့ရတယ်။ ခုပဲမင်းသူ့ကို မေးကြည့်လိုက်ပါ။ ငါထပြန်သွားရင် သူနေခဲ့ရဲ့သလားလို့...”

အားလုံးအကြည့်တွေ စူးစူးဆီရောက်သွားသည်။ စူးစူးရဲ့ မျက်တောင်ထူထူလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်နေကာ၊ ထိုမျက်တောင်ဖျားတို့အောက်က မျက်ရည်တွေကြောင့်...။

“မေးကြည့်စရာမလိုပါဘူး... သူ့ကိုခင်ဗျား ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာနဲ့တင် ခင်ဗျားကိုထောင်ချပစ်လို့ရတယ်...”

“ဪ...ဪ ဖြစ်ရလေနေဦးရယ်... ငါတို့တွေက တစ်ခါတွေမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းနဲ့လဝန်းတို့က မွေးလာခဲ့ရင်ငါက မင်းကလေးရဲ့အဘွား...”

“နေ့မျက်နှာ နီသွားသည်။”

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ...”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲဆိုတော့ လဝန်းမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ.. မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ဒါဦးတာဝန် မယူချင်လို့ တမင်ခွဲထွက်သွားတာ သိသာနေတာပဲ...”

“ဒေါ်သော်တာ ခင်ဗျားလျှောက်ပြောနေတိုင်း ကျွန်တော်ပြောတတ်ရင် အခြေအနေကိုအဖက်ဆယ်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်...”

“ငါကလည်း မကြိုးစားပါဘူး... အခု စူးစူးကငါ့အတွက် အရေးကြီးတယ်။ လဝန်းနဲ့မင်းရဲ့ကိစ္စတွေ မင်းတို့ချင်ရှင်း... စူးစူးကို ငါပြန်ခေါ်သွားမယ်...”

“လဝန်းနဲ့လည်း ရှင်းဖို့မလိုဘူး... စူးစူးကိုလည်း ပြန်ခေါ်သွားလို့မရဘူး...”

“ဘာလို့မရမှာလဲ...”

မိုးသောက်စာပေ

ဖျင်စ

သူမ လာခဲ့တာက လဝန်းရဲ့ကိုယ်ဝန်နဲ့ခြောက်လနဲ့ပြီး စူးစူးကို အပါခေါ်နိုင်ဖို့အဓိက၊ ထို့ကြောင့် ပြောသမျှသည် စူးစူးချည်းပဲ ဖြစ်နေကာ...။

“ပြောနေရင်အချိန်တွေ ပိုကုန်တယ်.. ဟဲ့၊ နင် ငါ့ဆီကို ခုချက်ချင်းထလာစမ်း...”

နေ့တစ်ခုခု ပြောမလိုပြင်လိုက်ကာမှ စူးစူးကိုမြင်လိုက်မိတော့ တအံ့တဩဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်မိုးနဲ့ဖိုဆုပ်ထားသည့် လက်ကို ဖြည့်ချလိုက်ပြီး ကတုန်ကယင်ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားလျက်..။

“ပြန်ထိုင်နေစမ်း...”

ဒေါ်သက မီးရှူးမီးပန်းထက် အဆများစွာသာသည်။ နေ့အသံကြောင့် စူးစူးပခုံးလေး စုကျုံ့သွား၏။

“ကာယကံရှင်ဆုံးဖြတ်တာကို လက်ခံရမှာပဲနေဦး.. မင်းအဲလို အာဇာမသုံးပါနဲ့...”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေသလဲပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်စမ်းပါ.. ဒါကျုပ်အိမ်၊ ကျုပ်အိမ်ကလူကို ခင်ဗျားခေါ်ထုတ်သွားဖို့ မပြောနဲ့.. နောက်ထပ် အမိန့်ပေးဖို့အစီအစဉ်ရှိရင် အဲ့ဒါပြင်လိုက်တော့...”

“ငါကတော့ အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ခင်ဗျားသူ့ဆီကရမယ့်ကြွေးလောက်မက ရထားပြီးပြီ.. ဒါလည်း မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး...”

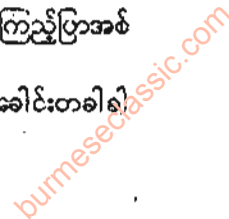
“ဟုတ်တယ်.. အလျော်ရခဲ့သေးတယ်လေ..”

ဒေါ်သော်တာ ဤကဲ့သို့ သိက္ခာမဲ့မည် မထင်ခဲ့ပေ၊ ဒီကား စလိုက်တာနှင့် နေ့မျက်နှာရဲတက်သွားသည်။

“ဟုန်း.. ဘာလို့အလျော်ရခဲ့တာလဲဆိုတော့ ကြည့်ပြာအစ်ကိုက သူ့ကိုကြံစည်လိုက်တာကိုး...”

အို.. ဒေါ်မိုး မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။ စူးစူး ခေါင်းတခါခါ

မိုးသောက်စာပေ

ဖြစ်သွားကာ.. ။

“မဟုတ်ဘူး.. အဲ့လို စူး မဖြစ်ခဲ့ဘူး..”

“တော်တော့စူးစူး.. ငါက လဝန်းအပြစ်တင်မှာစိုးလို့ ဒီလို လိမ်ပြောခိုင်းခဲ့တာ.. အခု လဝန်းမရှိဘူး၊ ညည်းစော်ကားခံခဲ့ရခြင်း မခံရခြင်းကို ဘယ်သူမှလည်း ရိုးမယ်ဖွဲနေမယ့်သူ မရှိဘူး..”

မထိတထိမဲ့ပြုံးနှင့်အကြည့်က နွေဆီမှာဝှေ့ဝဲနေကာ.. ။

“ညည်းကို၊ ညည်း အပျိုလေးလို့..”

“မသော်..”

ဒေါ်မိုး နားမခံသာဖြစ်လာခဲ့လျက်.. ။

“မသော် စကားတွေက တော်တော်ကိုရင့်သီးလွန်းနေပြီ- သူဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှလည်းမသိချင်ဘူး- ဘယ်သူကမှလည်း..”

“မသိချင်ပေမယ့် သိသင့်တယ်လေမမိုးရဲ့.. တစ်ဆိတ်နဲ့ ကြည့်ပြောဆီပို့ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုပဲလာထောက်နေကြတာ.. သော်က ဝန်းခဲ ရဲ့လို့ ဖုံးဖိနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းငါ့ကို မိုက်မိုက်ရိုင်း- ရိုင်း ဆက်ဆံသလိုပဲ.. ငါကလည်းအပြတ် ပြောမယ်နွေဦး.. မင်းချစ်- သာတာ ငါသိတယ်.. ဒါပေမယ့် စူးစူးကိုမင်းတန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ငွေတွေပုံပေးလည်း..”

“တစ်ပြားမှမပေးဘူး..”

နွေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ.. ။

“သူ့ကိုလည်း ခင်ဗျားခေါ်သွားခွင့်မရှိဘူး..”

“ရှိတယ်..ဘာလို့မရှိရမှာလဲ စူးစူး..”

ဒေါ်သော်တာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ကာ စူးစူးကိုလည်း ညှိုးထိုး ခေါ်လိုက်ပြီး.. ။

“နင် ငါ့ကိုအာခံဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်.. နင့်အမေဘဝ ငါ့အိမ်မှာပဲ သံသရာလည်သွားမှာ နားလည်လား..”

“ခင်ဗျားအိမ်က ဘယ်မှာလဲ..”

နွေက ကောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်ထည့်ထားရင်း ချွတ်းလာကာ.. ။

“အိမ်မရှိဘဲ သရေမွေးနေတာလား..”

“ငါနေတာ ငါ့အိမ်ပဲ.. ကိုမောင်က ငါနေခွင့်ရှိတယ်လို့..”

“သူ့သားကျေနပ်ရင်လို့ ထည့်ပြောဖို့မေ့သွားတာဖြစ်မှာ ဆို.. ဒါပေမယ့် ဥပဒေမှာသွေးသားသံယောဇဉ်တွေ မကောင်းတတ်တာတွေ မရှိဘူး..”

ဒေါ်သော်တာ အသက်ရှုတွေပြင်းလာကာ စူးစူးဆီကိုပဲ အကြည့်ပြန်ရောက်ကာ.. ။

“ဘာမှမသိဘူး.. စူးစူး ညည်းသိထားရမှာက ငါ့အကြွေးကို ညည်းလုပ်အားနဲ့ဆပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပြီးသားဆိုတာပဲ.. ငါက ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ညည်းအမေအသက်ထွက်ကောင်းအောင် အချုပ်တွေ ပေးလွှတ်လိုက်တာနော်..”

စူးစူးမျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာကြသည်။ ။

“ညည်းက ဘက်ခံရောင်းအားကိုးနဲ့နေမယ်ဆို နေနိုင်ပါ တယ်.. သေတဲ့လူကသေသွားပြီ၊ ဘယ်ချောင်မှာ ဘယ်လိုကပ်နေ နေ.. သရဲဘဝနဲ့ ငတ်ပြတ်လေလွင့်နေလည်း..”

“အဲ့လိုမပြောပါနဲ့..”

စူးစူး ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်သော်တာနှုတ်ခမ်း ဆွဲ၍ ပြုံး၏။ သို့သော် ကိုယ်နဲ့အလှမ်းဝေးနေသေးသဖြင့် အချိန် ဆွဲနေသင့်မှန်း နားလည်ကာ စူးစူးလက်ကိုဆွဲခေါ်ဖို့ မြန်မြန်ဆန် ဆန် ရှေ့တိုးလာလျှင်.. ။

“တောက်..”

နွေ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ စူးစူးလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲကာ.. ။

“မင်း... အဲ့လောက်တောင်..”

“သာ... သားမလုပ်ရဘူး..”

ဒေါ်မိုး အသည်းအသန်ပြေးလာပြီး မြောက်ရွယ်လိုက်သည့် နွေလက်ကို မမိတမိလှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစား၏။ နွေ ဒီတိုင်းလက်မြောက်လျက်နှင့် အံ့ကြိတ်ကာ.. ၊

“အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ..”

“အား...”

ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည့် အရှိန်နှင့်စူးစူး ဆိုဖာပေါ် ဝန်စလက်ခတ် ပုံကျသွား၏။ ၊

“သမီး...”

ဒေါ်မိုး စူးစူးနားနားကပ်ရပြန်ကာ အခြေအနေက ထိန်းခက်သည့် အဖြစ်သို့ရောက်လျက်.. ၊

“ခင်ဗျား ခုချက်ချင်း ကျုပ်အိမ်ထဲကထွက်သွား... ကမ္ဘာဦးကနေ ပြောင်းဖို့နှစ်လအချိန်ပေးမယ်..”

“ဘယ်လို..”

“အဲ့ဒါ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ရှင်းရမယ့်အပိုင်း... စူးစူးထံ ခင်ဗျားပြန်ခေါ်ခွင့် ရှိသေးတယ်ထင်ရင် သက်ဆိုင်ရာကနေပြော..”

“နွေဦး ဒီလိုအိမ်ဖော်မတစ်ယောက်က မင်းအတွက် ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးကြီးသွားတာလား... သူက အပျိုစင်မဟုတ်တော့ဘူး... နောက်ပြီး ဆန်းသစ်နဲ့လည်း...”

“တော်ပါတော့မသော်ရယ်...နင်လည်းမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ သူများကို မစာမနာ မပြောစမ်းပါနဲ့..”

ဒေါ်မိုး စူးစူးကိုသနားလာကာ.. ၊

“လာ.. သမီး ထ..”

အခန်းထဲကို ဆွဲခေါ်သွားခဲ့၏။ ဒေါ်သော်တာ ဆွဲထားမတတ် ဒေါသတွေယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

မိုးသောက်စာပေ

“မင်းကို ငါမထင်ခဲ့ဘူးနွေဦး... မင်းက သခင်ပန်းကိုဖြေနဲ့ နင်းပြီး ပန်းရိုင်းပွင့်ကိုခေါင်းမှာပန်တဲ့ လူမျိုးလဲ..”

“ဟေ့.. ရွှေရ..”

“ဗျား.. ကျွန်တော်ရှိတယ် ကိုကြီး...”

“အားလုံးရှင်းလိုက်... ပြီးရင် တံခါးတွေပိတ်..”

“နွေဦး...”

သူ့အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်လိုက်တာနှင့် ဒေါ်သော်တာ အရူးဆပိုင်း ပြေးသွားကာ.. ၊

“မင်းက ဒီဟာမလေးကြောင့် သားမေမယားမေ ရက်ရက်ခက်ခက်တွေ လုပ်တတ်လာတာလားဟင်.. ငါက မင့်ယောက္ခမ ခင်းကလေးရဲ့ အဘွားဖြစ်လာမယ့်သူပါ..”

တင်းမာနေသည့် နွေမျက်နှာကို ရှေ့ကနေ စူးစူးရဲရဲမော့ကြည့်ရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ထားလျက်.. ၊

“လဝန်းမှာမင်းနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်..”

“ကျွန်တော်နဲ့လို့ သူပြောတာလား...”

ဟင်.. ၊ ဒေါ်သော်တာ ဆွဲအသွားသည်။ နွေမျက်နှာမှာ အထင် မြင်သေး စက်စုတ်သည့်အကြည့်တို့ ပြည့်လျှမ်းနေကာ.. ၊

“ကျွန်တော်ကအဲ့လိုမေးတယ်လို့ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ.. အခု ခင်ဗျားရဲ့ဒေါသတွေကို ပြန်သိမ်းပြီးအေးဆေးပြန်.. အဲ့ဒီစကားတွေ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြောပါစေ..”

“နွေဦး...”

နောက်တစ်ခါ နွေဦးကိုခေါ်ပြီးလှမ်းဆွဲဖို့ ပြင်လိုက်တော့ ရှေ့မှာ ရွှေရဆိုသည့် ကောင်လေးဘွားခနဲပေါ်လာလျက်.. ၊

“ကျွန်တော်တံခါးပိတ်မလို့ စောင့်နေတာပါခင်ဗျား..”

အခန်း(၃၅)
 “လာ.. မင်းကိုငါမေးဖို့ရှိတယ်..”
 “ကိုလေး..”
 “သား.. နေ့စဉ်က နလံထပ်ရှိသေးတယ်ကွယ်..”
 “မလိုဘူး.. ဘာရောဂါဖြစ်နေနေ ဒေါ်သော်တာမြင်လိုက်ရင် သူငါ့ကိုခနဲ ထနိုင်တယ်..”
 “မဟုတ်ပါဘူး ကိုလေးရယ်..”
 “စူးစူး သူ့ဆွဲထုတ်သွားတဲ့အတိုင်း ခလုတ်တိုက်မတတ်ပါ သွားခဲ့လျက် တစ်ချက်တစ်ချက်ခြေထောက်နဲ့ ကြမ်းပြင်လွှာထဲ သွားခဲ့သလား ထင်ရလေသည်။”
 “စူးစူးကို နေ့စဉ်ခန်းဆီပြန်ဆွဲထုတ်လာခဲ့ပြီးမှ မျက်နှာမူမှာ သူမ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ရှိနေဆဲနှင့်..”
 “ပြော.. ငါသေချာလက်ခံလာအောင် ပြောပြ.. မင်းအကြောင်းဘယ်လောက်ယူခဲ့သလဲ..”
 “ကိုလေး..”
 “တိတ်စမ်း.. မင်းငါမေးတာပဲဖြေ အပိုစကားတစ်ခွန်းမှ မထွက်နဲ့..”
 “ဖြေလိုက်လေသမီး..”

မိုးသောက်စာပေ

စူးစူး မျက်ရည်တွေ တာတမံကျိုးသလို သွန်ကျနေခဲ့လျက်၊
 “သိန်းနှစ်ဆယ်..”
 “မင်းအမေ မှာခဲ့သလား..”
 “ဟင့်အင်း..”
 “စာချုပ်တစ်စောင်ပြုပြီး ဒီငွေကိုလည်ပင်းညှစ်နေတာ..”
 “အက်.. အဲဒါကို မင်းအသုံးမကျလို့ ခံရတာထားလိုက်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ဆပ်ရင်တောင် မလိုချင်ဘူး.. လူကိုပဲခိုင်းချင်တယ်ဆိုတာရော..”
 “သူမေးသမျှ စူးစူးဘာမှမဖြေနိုင်၊ နီရဲခက်ထန်နေသည့် မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့ပေ..”
 “သို့သော် သူမမျက်နှာနှင့် သွားတာနှင့် ပရုံးနှစ်ဖက်ကို တော်ခနဲဆွဲမိကာ မျက်နှာချင်းကပ်မတတ် မော့နေစေလျက်..”
 “ဖြေလေ.. မင်းသေအောင် ဝိုပြုလည်း ငါကသနားမှာ မဟုတ်ဘူး.. အသုံးမကျတာငါ သိပ်မှန်းတယ်၊ လူလူချင်းမပြောနဲ့ အန္တရာယ်တောင် ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင် ပြန်ကိုက်ရမှန်းသိတယ်..”
 “စူး.. စူး အမေကို..”
 “ပြော.. ဆက်ပြော၊ မင်းအမေက ဒီကြွေးကိုဆပ်ပေးဖို့ ပြောပေးတယ်ပေါ့..”
 “စူးစူးခေါင်းလေးညှိတ်၍ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရင်း..”
 “ပြောရင်း ရှိုက်ငိုလိုက်လျှင် နေ့မျက်နှာကတင်းမာခြင်းတွေ ဖြစ်နေလျော့ကျသွားသည်။ သို့သော် ခဏပဲဖြစ်ကာ..”
 “ပိုက်ဆံချေးရင် ပိုက်ဆံနဲ့ပြန်ဆပ်ကြတာပဲ.. ဒါကျွန်ခံပြီး ခြေဆပ်ကြတဲ့ခေတ်မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေအဲ့လောက်မတုံးတော့ဘူး၊ အမေသံသရာမပါအောင် ဒီကြွေးကိုဆပ်တာဖြစ်ဖြစ် သားသမီးတွေအတိုင်း မိဘတင်ခဲ့တဲ့ကြွေးကိုဆပ်တာပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝန်ရမ်းကို ဒေါ်သော်တာဆိုတဲ့မိန်းမကြီးက ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သလို ထင်နေတဲ့အထိ မင်းအံ့ရသလား..”

မိုးသောက်စာပေ

ကတိ” စူး သူ့ကိုသုံးနှစ်အထိ အလုပ်လုပ်ပြီးဆပ်ပါ့မယ်လို့

“ကော်တော့..”

“သားရယ်..”

စူးစူး ကိုယ်လေးကိုဆောင့်ခါပစ်လိုက် တွန်းပစ်လိုက် ဒေါမိုးအနားတိုးလာပြီး စူးစူးပန်းလေးကို မရဲတရဲထိန်းပေးနေ သည်။

“အလုပ်လုပ်ဆပ်မှာက မင်းမှာပေးစရာ ရှေ့မရှိလို့.. ဒါမယ့် မင်းကို..”

မကြည်ပြာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာ ဆိုတာ စကားထဲတောင်ထည့်မပြောချင်၊ သို့သော် မပြောဘဲလည်း ဒီစကားက လိုရင်းရောက်မှာမဟုတ်..

“မင်းကို ခုတုံးလုပ်ပြီး သူ့သိန်းသုံးဆယ်ရလိုက်တယ် အဲ့ဒါ မင်းသိလား..”

စူးစူးအံ့ဩသွားသည်။ ညှပ်စိမ ပြောဖူးပေမယ့် ဘယ် လောက်ဆိုတာလည်းမသိ၊ ဒီလောက်အများကြီးလိုလည်း မသေ တောင် မတွေးမိခဲ့ပေ..

“မင်း သိတော့သိခဲ့မှာပါ..”

“ဒါပေမယ့် အဲ့လောက်ဆိုတာ စူး မသိခဲ့ပါဘူး..”

“သိလည်း သူကသုံးနှစ်မပြည့်မချင်း မပြန်ရဘူးပြော မင်း မပြန်ဘဲနေမှာပဲမို့လား..”

စူးစူး သူ့ကိုကြောက်လန့်သည့် မျက်ဝန်းလေးနှင့် လျက်..

“ပြောလေ..မင်းမှာတာခွန်အားမှ မရှိဘူးလား၊ မင်း ဖြစ်လာတာ ဒီကြွေးအတွက်သုံးနှစ်အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ပဲလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုလေးရယ်.. သူပြောသလိုလုပ်မထား

အမေ့ကို လိပ်ပြာခေါ်ပြီး..”

“အဲ့ဒီလိပ်ပြာက ဘယ်မှာလဲ..ကဲပြော..”

“.....”

“မင်းအမေ ဒီကြွေးမဆပ်နိုင်ရင် မြေခံရမှာကြောက်ခဲ့ တယ်.. ဒါဝေမယ့် မင်းကြွေးဆပ်ပေးတဲ့အထိ မသေဘဲစောင့်နေ နိုင်သလား..”

စူးစူး မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာပြန်ကာ၊ နေ့မျက်နှာက မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။

“လူတိုင်းကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ်ခံပဲကွ.. မိဘမို့ မိဘတင်ခဲ့ တဲ့ ကြွေးကိုဆပ်ပေးတာသဘာဝကျပေမယ့် အိုဗာတွေဖြစ်လာရင် မကောင်းတော့ဘူး..”

“အမေက စိတ်ဝေဒနာသည်ပါ..”

“ဘာဝေဒနာဖြစ်နေနေ သူမရှိတော့ဘူး.. အခု မင်းကိုသူ ချားက အနိုင်ကျင့်နေတယ်၊ ဇော်ကားဖို့ကြိုးစားမယ်.. အဲ့လိုဖြစ် နေတာတွေ သူလာကာကွယ်ပေးနိုင်လား..”

“သား..”

“ကျွန်တော် တရားလွတ်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးအန်တီ.. နေပါဦး၊ မင်းကိုဒီလိုပဲ ခြိမ်းခြောက်နေရင်ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းလုပ် မှာလား..”

စူးစူး ခေါင်းခါလိုက်တော့လည်း သူမကျေနပ်နိုင်..

“မဟုတ်ဘူး.. မင်း သူ့နောက်လိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သေး တယ်..”

“စူးကိုခွင့်လွှတ်ပါကိုလေးရယ်.. စူး အမေ့အတွက်ပဲ စိတ် ထဲမှာစွဲနေလို့ပါ၊ အဲ့ဒါကလေး.. အဲ့ဒါကလည်း ကြီးကြီးကပြောသ လို့ လုပ်မှာပဲလို့ထင်ပြီး..”

“ပြောသလိုလုပ်နိုင်တယ်လို့ မင်းဘာဖြစ်လို့ထင်နေတာ

လဲစူးစူး...မင်းဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘူးလား၊ သူကကျေပါပြီ ပြေပါပြီ ပြောပေးလိုက်တာနဲ့ မင်းအမေတစ်ခါတည်း နတ်ပြည်မှာဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ဘွားခနဲတက်ဖြစ်မယ်ပေါ့..”

“.....”

“ဟင်..တွေ့ကြည့်ပါဦးနည်းနည်းလောက်၊ ဒီသုံးနှစ်ပြီး တာတောင် ငါမကျေနပ်နိုင်ဘူး.. ဟိုကပြောရင် မင်းဆက်နေဦးမှာပဲလား..”

“.....”

“တောက်..”

စူးစူး ငိုပဲငိုနေသဖြင့် မချင်မရဲတက်ခေါက်ရင်း ခါးထောက်မိလိုက် ဆံပင်တွေဖွမိလိုက်.. ။

“သားရယ်.. မိန်းကလေး ပင်ပန်းလှပါပြီ..”

“ဒါ သူဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ..”

ဒေါ်မိုး ဖြောင်းဖျဉ်း ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်.. ။

“သေသွားတဲ့လူက ဘယ်ဝမ်းမှာသန္ဓေတည်နေပြီလဲမသိ နတ်ပြည်တက်သွားပြီလား ငရဲပြည်တစ်ခါတည်း ဂျွန်းပြန်ကျသွားတာလား...မင်းဘာသိသလဲ၊ မင်းအမေဒီကြွေးကင်းတာနဲ့ နိဗ္ဗာန်တန်းကူးသွားမယ်လို့များ ထင်နေတာလား..ဘယ်သူမှတာမှ မမြင်နိုင်မသိနိုင်တဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ခြမ်းက လောကတစ်ခုကို ဒီမိန်းမကြီးက ဖန်ဆင်းနေတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်နေတာလဲ”

မေးခွန်းတွေထပ်နေသည်။ စူးစူးမဖြေတတ်သလို သူက အဖြေကို လိုချင်တာမဟုတ်.. ။

“ကောင်းပြီ..မင်းကိုငါအခုထပ်မေးမယ်၊ ဒီကြွေးမဆပ်နိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့စိတ်ကို မင်းစိတ်ထဲက ဖယ်ထုတ်နိုင်လား..”

စူးစူး ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူကျေနပ်သွားသည်။ ဒေါ်မိုးမျက်နှာသည် ပြုံးကြည်သွားလေသည်။

“စူးစူးလည်ပါပြီ..နောက်ထပ် ကိုလေး ဒေါသမထွက်စေပါဘူး..”

စူးစူး မျက်ရည်သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း.. ။

“စူးကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့နော်.. စူး ဒီမှာပဲနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စအကုန်လုပ်ပါ့မယ်..”

“မရသေးဘူး..”

ဟင်.. ။

နေ့က တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီး စီးကရက်မီးညှိနေသည်။ ။
“စူးစူး နှုတ်ခမ်းမှာမီးခိုးဖြူတို့ ခပ်လွန်လွန်ရေဝဲလျက် ပြန်လှည့်ကြည့်တာ.. ။

“မင်းကို ဒေါ်သော်တော့လက်ထဲက ငါပြန်ပြီး အပေါင်ခံခဲ့ရတာ..”

ဟင်.. ။

“အဲ့ဒီတော့ မင်းအမေအတွက် သုံးနှစ်အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဒီမှာအကောင်အထည်ဖော်ရမယ်..”

စူးစူး သူ့မျက်နှာကိုပေးနေလျှင်.. ။

“ဘာလဲ.. မလုပ်နိုင်ဘူးလား..”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်.. စူးဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါ..”

“ပြီးတာပဲ.. မင်းမနက်မိုးမလင်းခင်ထရမယ်၊ တစ်အိမ်လုံး နှုတ်ခမ်းရေးလုပ်ရမယ်.. အားလုံးပြီးလို့ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီးတာနဲ့ ငါ့ရေဖက်စိအတွက် မင်းပဲချက်ပြုတ်ရမယ်..”

“ဟုတ်..”

ဒေါ်မိုးမျက်လုံးပြူးနေသလောက် စူးစူးကခေါင်းညိတ်ရနေလျက်.. ။

“နေ့လည်ပိုင်းမှာ ငါယူလာတဲ့အလုပ်တွေ မင်းယူလုပ်

ရမယ်..”

“ဟင်.. ဘာတွေလဲဟင်..”

“ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်မမေးနဲ့..အဲ့ဒီအတွက် ကွန်ပျူတာဗေ့စစ်မင်းတတ်အောင်သင်ရမယ်၊ အလုပ်ကူနိုင်တဲ့အထိ ကျွမ်းကျင်အောင်တစ်လအတွင်း သင်ရမယ်..”

“ဘယ်လို သား..”

ဒေါ်မိုးမျက်လုံးပြူးနှင့်ခေါ်တော့ စီးကရက်ညှပ်ထားသည့် လက်နဲ့ကာလိုက်ပြီး.. ၊

“ညနေပိုင်းခြံထဲဆင်းရမယ်.. ခြံထဲမှာရှိသမျှ ပန်းပင်တွေကိုရှေ့လောင်းရမယ်၊ ပေါင်းသင်းရမယ်.. မိုးချုပ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း..”

“ညစာချက်ပြုတ်ဖို့က..”

“အဲ့ဒါမင်းပြန်မေးဖို့ မလိုဘူး.. အခုပြောနေတာလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေပဲ တိုင်မာမပါသေးဘူး၊ ညပိုင်းမှာတတ်သင့်တဲ့ ပညာရပ်တွေ သင်ရမယ်.. ညတိုင်း တစ်နေ့ တစ်နာရီတရားထိုင်ရမယ်..”

လူငယ်တစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခိုင်းဖို့ အစီအစဉ်တွေမှာ တစ်နေ့တစ်နာရီတရားထိုင်ရမှာလည်း ပါတာပဲလား.. ၊

“နာပါတ်တစ်..”

သူနာပါတ်စဉ်ခေါ်လိုက်တော့ ဒေါ်မိုးအံ့ဩသွားရင်း နားစွဲလိုက်လျှင်.. ၊

“အလုပ်လုပ်ဖို့ ငါသတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်တွေကို တစ်နံနက် နှစ်နံနက်မှကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လျော့လိုမရဘူး..နံပါတ်နှစ်သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ အတိအကျပြီးစီးနေရမယ်..နံပါတ်သုံးဒီထက်မက ခိုင်းဖို့လိုအပ်လာရင် ခိုင်းဦးမယ်..မင်းငြင်းခွင့်မရှိဘူးနံပါတ်လေး မင်းမတတ်နိုင်ဘူးထင်ရင် အချိန်မရွေးထွက်သွားလို့ရတယ်..နံပါတ်ငါး ငါ့စိတ်ကျေနပ်မှုမရှိရင် မင်းကိုချက်ချင်း မောင်း

မိုးသောက်စာပေ

ထုတ်မယ်..အိုခေ..”

တစ်ယောက်တည်း အိုဇေပြီး ထွက်သွားသည်။ စူးစူးပတ်ပတ်လန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေသလို ငေးငေးလေးလေးကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်မိုး နွေ့နောက်ကိုထလိုက်လာခဲ့ရင်း.. ၊

“သားရယ်..”

“မပြောနဲ့အန်တီ..သူ့ဘာတွေပြောနေနေ ‘အမေ’ ဆိုတဲ့ အသံကြားရင် သူ့ခုနစ်ကအတိုင်း ထဖြစ်ဦးမှာပဲ..ကျွန်တော် သူ့မတော်ကောင်းသင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး..ဒါလေမယ့် လူလူချင်းအဓိပ္ပါယ်မရှိ ဖိစီးနေတာတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး.. အဲ့ဒါကြောင့် ဒေါ်သော်တက့လက်ထဲကတော့ မဖြစ်မနေဆွဲထုတ်ရမှာပဲ..”

မျက်နှာတစ်ဖက်လှဲလိုက်ပြီး စီးကရက်မီးခိုးတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမှတ်ထုတ်၏။ ပြီးတော့ဒေါ်မိုးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ.. ၊

“သူ့ကိုယ်သူ သူ့အမေအတွက်အလုပ်လုပ်နေရတယ်လို့ ခံစားမိနေမှဖြစ်မယ်.. တွေးချိန် ငေးချိန်လည်းမပေးနိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် တစ်စက်လေးမှမနားရအောင် ခိုင်းရမယ်.. ခိုင်းဖို့က လိုက်လို့တာ..”

ဒေါ်မိုး လက်မြောက်ချင်သွားသည်။ ၊

ဟုတ်ပါတယ်.. လိုနေတာတွေလည်း မင်းပဲသိတာပါ..။

အခန်း(၃၃)

“သမီး နည်းနည်းမှမနားရသေးဘူးမို့လား... ခဏသွားနားလေ။ ဘရေဖတ်စ်အတွက် အန်တီဆက်လုပ်လိုက်မယ်..”

“ရပါတယ်.. မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာလုပ်ရတာပဲ စူးလုပ်နိုင်ပါတယ်.. အန်တီသွားပါနော်။ ကိုလေးမြင်သွားရင် အန်တီကူလုပ်နေရတယ် ထင်သွားမှာစိုးလို့ပါ..”

ကိုင်လိုက်သည့် ကြက်အူချောင်းထုပ်ကို အတင်းပြန်လှကာ၊ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိသွားမှာစိုးနေသည့်နယ်၊ လူကိုတွန်းလွှတ်တော့မလို စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေရှာ၏။

နလံထမို့ ဒေါ်ခိုးစိုးရိမ်နေတာဖြစ်သည်။ ဆံပင်ဖားလျားလေးကို ပါးရိုးလေးတစ်ဖက်က သိမ်းညှပ်ထားကာ ညဝတ်အင်္ကျီပုံစံကော်လံနှင့် လက်ရှည်ခါးရှည်ပွပွလေးကို ဝတ်ထားသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ထမိတ်တိုလေး တမင်လုံးပတ်ထားရပုံပေါ်ကာ.. ၊

“သမီးက ဘောင်းဘီမဝတ်တတ်ဘူးလား..”

“ဝတ်တတ်ပါတယ်.. စူးစူးမှာ ဘာမှမပါတာ..”

“ဪ...ဒါဆိုဝယ်ရမှာပေါ့၊ ထမိတ်ကြီးက မကောင်းပါဘူးကွယ်..ကျွတ်မကျအောင် အသေဝတ်ထားတော့လည်း အကြာကြီး

ဘယ်ခံနိုင်မလဲ..”

“ရပါတယ်အန်တီရဲ့.. စူးဒီတိုင်းပဲ နေတတ်ပါတယ်၊ အတင်းမှ ဆွဲဝတ်မထားရင် စူးက ထမိမခိုင်ဘူး..”

သူမလေးက ပြောရင်းရယ်သေးသည်။

“နောက်ပြီး ထမိတ်ဝတ်ရင်လည်းသေသေသပ်သပ် မဝတ်ရကောင်းလားဆိုပြီး အမေခဏခဏ ခေါင်းခေါက်တယ်..”

“ဪ..”

ပြောနေရင်း နာရီကိုလှမ်းကြည့်ကာ စူးမျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။

“ခဏလေးနော်အန်တီ.. ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကြမ်းတိုက်တဲ့ အဝတ်ကြီး ထားခဲ့မိတာ..ကိုလေး မြင်တော့မှာပဲ..”

စူးစူး ချက်ချင်းပြေးထွက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဝင်လာပြီး မီးပိတ်၏။ ပြီးတော့ အပြီးမသတ်သေးသော ပေါင်မုန့်လှီးခြင်းကို ဆားကပ်လိုက်ကာ.. ၊

“ပြီးနေပါပြီ.. အန်တီဘာမှမလုပ်ထားနဲ့နော်၊ ခဏလေး

ပဲ..”

စူးစူးတထိတ်ထိတ်ပြေးတက်ခဲ့ရင်း ဘုရားစာတွေပါ တွင်တွင်ရွတ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ကိုလေးမန်းပါစေနဲ့ဦး ရေချိုးခန်းထဲဆင်ပါစေနဲ့ဦးလို့ တတွတ်တွတ်ဆုတောင်း၏။

အပေါ်ထပ်ရေအိမ်ကို သူမ သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ရသေးပေ။

ဘရေဖတ်စ်က အရေးကြီးတာမို့ ဒါကိုလုပ်လိုက်ရင် မဖြစ်မနေ ရေချိုးရတော့မှာက သူမအတွက်အဆင်မပြေ.. ၊

မနက်လေးနာရီတည်းက အိပ်ရာထခဲ့ပေမယ့် တကယ်

အိမ်ကျတော့ နှစ်ထပ်တိုက်အကြီးကြီးရဲ့ တစ်အိမ်လုံးသန့်ရှင်းရေးအတွက် အချိန်ကမလောက်ပေ.. ၊

ဒါပေမယ့် သူမအတွက် ကိုလေးဆီမှာ အချိန်ပိုတောင်းယူ

ဖို့က မဖြစ်နိုင်၊ ကိုလေးငြိငြင်လို့လည်း မဖြစ်၊ အသက်ရှုချိန်မရ
အောင် ခိုင်းထားလည်းကျေနပ်သည်။

သူမခေါက်ခနဲ လဲသွားပါစေ၊ ဒေါ်သော်တော့လက်ထဲက
ဆွဲထုတ်ကယ်တင်ထားခဲ့သည့် ကျေးဇူးအတွက် သူမကြိုးစားရ
မည်သာ.. ၊

အပေါ်ထပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးတက်လာခဲ့ပြီးမှ ကို
လေးအခန်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခုမှ မိုးသောက်ရုံပဲရှိသေးတာ
မို့ ကိုလေးမနိုးသေးပေ.. ၊

တော်ပါသေးရဲ့လို့တွေးရင်း ရေချိုးခန်းဘက်ကို အပြေး
တပိုင်း ထွက်ခဲ့မိသည်။ ရေချိုင့်နဲ့ထည့်ထားသည့် ကြမ်းတိုက်တံ
ကို ကောက်ကိုင်မိကာမှ ဟူးခနဲသက်ပြင်းချပိ၏။

ဒါကို နောက်ဖေးတန်းမှာ သွားလှန်းပြီး ရေအိမ်ဆေး
ပြီးရင် ပြီးပြီ၊ လောလောဆယ်ဒါကို နောက်ဖေးတံခါးအပြင်
ထားလိုက်ပြီး ဘရေဖက်စံပြီးအောင် လုပ်မည်။ ပြီးမှ.. ၊

စိတ်ကူးတွေ တန်းစီရင်းတံခါးပွင့်ဖို့ မျက်နှာအမော့.. ၊

“ဒုန်း..”

“အ..”

“ဒုန်း..”

တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ သူသိလိုက်သည်။ ကမန်းကတန်း
အထဲတိုးဝင်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင်မှာဖင်ထိုင်လျက်လေး လဲခဲ
လျက်.. ၊

“ရူးရူး..”

“အား..ရ ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

ရူးရူး ကြမ်းတိုက်အင်္ဂုကို အသည်းအသန်လိုက်ကောက်
ပြီး ကမန်းကတန်းထရပ်၏။ သို့သော်.. ၊
“အ..”

“ဟေ့..”

ခြေကျင်းဝတ်က နာကျင်သွားကာ နောက်ထပ်ဖင်ထိုင်
ပြန်လဲဖို့ ယိမ်းယိုင်သွားလျှင်.. ၊

“ဖြစ်ပြီ.. မင်း..”

နွေက သူမလက်လေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး လက်
တစ်ဖက်နဲ့ခါးကို ထိန်းကိုင်ရင်း.. ၊

“ဘာဖြစ်တာလဲ.. ရေချိုးခန်းဝင်တာ တံခါးမပိတ်ဘဲနဲ့..”

တံခါးက ဟနေတော့ နွေကလွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး
ဘွန်းဖွင့်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒီတိုင်းမျက်နှာငုံ၍ တံခါးနားရောက်
လာသည့် စူးစူးကိုတံခါးက ရိုက်ပုတ်ကျီစယ်သွားရာ.. ၊

“ရူး..တံခါးနဲ့တိုက်မိပြီး ထပ်ရှောင်လိုက်လို့..အား..”

“ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ..”

“ဟင့်အင်း..”

“နယူးယောင်နေပြီ..”

“ရပါတယ်..”

ရူးရူးကြမ်းတိုက်ဝတ်ကို ကိုယ်နဲ့ကွယ်၍ နွေမမြင်အောင်
ကြိုးစားနေပုံက ကလေးမုန့်ခိုးစားတာ လူမိတာနှင့်တူနေ၏။

ပြီးတော့ အဝတ်စိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်၍ခြေထောင့်နင်း
နှင့် အပြေးတပိုင်းထွက်သွား၏။

နွေကတော့ သူမရေဝင်ချိုးသည်ပဲ ထင်ကာ၊ ရေလဲ
အဝတ်ကို ရှက်လို့ဝှက်နေသည်ဟု တွေးမိ၏။
သို့သော်.. ၊

အခန်း(၃၄)

“စူးစူးမှာ အဝတ်စားတစ်စုံမရှိဘူးနွေ..အန်တီလည်း မင်းကို ပြောချိန်မရတာနဲ့ အန်တီထမိအင်္ကျီတွေ ပေးဝတ်ထားတယ်.. သူ့ကို မင်းဝယ်ပေးဖို့ လုပ်ဦးလေ..”

“ကျွန်တော် မအားသေးဘူးအန်တီ..”

“ဒါဆို အန်တီ..”

“အန်တီဝယ်ပေးချင်လည်း သူ့ကိုခေါ်ထုတ်သွားလို့ မတတ်ဘူး..”

“အဲ့ဒါခက်တာပဲ.. အန်တီကလည်း သူတို့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ နားမလည်ဘူး.. နောက်ပြီး အန်တီအိမ်ထဲ ခဏပြန်ဦးမှ ဖြစ်မှာ..”

ထမင်းစားနေရင်း နွေကလှည့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် နွေက ဟင်းခတ်ပြီးသည့်အိုးတွေ ဆေးကြောကာ အထပ်လိုက်ပြင်သိမ်းလာသဖြင့် ဒေါ်မိုးကလှမ်းကြည့်ရင်း..

“ဒီရက်ပိုင်းသားက အရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ လာလိုက်တာ..အိမ်မှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ကသောင်းကနင်းဖြစ်ကြမှာ..”

ဖြစ်၏။ ရွာမှာ ဆိုက္ကားလည်းနင်းကာ ထီးဖိနပ်ချုပ်ရင်း ဝမ်းစာ ချာသူဖြစ်သည်။

“အန်တီတို့လင်မယား ဒီမှာနေကြမယ်ဆိုရင် ရှိတဲ့ကွမ်းခြံလေးကို သားကိုပဲလွှဲပေးခဲ့ပြီး သူ့ရည်ငံတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့မယ်..”

“သူက မိန်းကလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့ရည်ငံနေလို့လဲ..”

နွေ မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်မိုးကပြုံးကာ..

“သူ့ရည်ငံနေတဲ့ မိန်းကလေးကရှိပြီးသားပါ..လက်မထပ်ခင် သေချာလေ့လာကြဦးလို့ အန်တီကပြောထားတာလေ..နှစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိတော့မယ်ထင်တယ်..”

“လေ့လာတာက ဘာအတွက်လဲ..”

“ဪ..အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မှားပါပြီဆိုပြီး နောက်ဆုတ်လို့မှ မရတာသားရဲ့..”

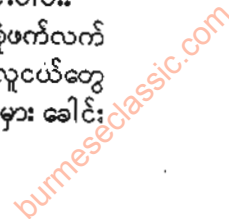
“နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လေ့လာပြီးမှ ယူကြတော့မမှားတော့ဘူးလား..”

“အဟွန်း..”

“မှားသွားရင် ပြင်လို့မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူးအန်တီ..အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းသွားရမယ်ဆိုတာ ရှေးရိုးဆန်လွန်းပါတယ်..ကိုယ့်စိတ်က လိုအပ်နေတာ သေချာရင် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လေ့လာနေဖို့လည်း လိုဘူး..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. လူငယ်တွေကတော့ ဒီတိုင်းပါပဲ..”

“လူကြီးတွေလည်း ခံစားခဲ့ရတာပဲ.. မိဘတွေစုံဖက်လက်ထပ်ပေးတိုင်းရော ပြည့်စုံကောင်းမွန်သွားကြလို့လား..လူငယ်တွေကတော့ မိုက်မဲတယ်..လူကြီးတွေမှားတော့ စေတနာအမှား ခေါင်း

စဉ်ပဲကွာတယ်..”

ဒေါ်မိုးက ရယ်နေပြီးဘာမှမပြော.. ၊

“ဘာကြောင့်ပဲမှားမှား အိမ်ထောင်ရေးတည်ဆောက်ပြီး တော့ ဦးဆွေးဆံမြေပဲဆိုပြီး ပေါင်းတော့ပေါင်းနေကြတာပဲ..ဘယ်သူစိတ်ချမ်းသာလို့လဲ..”

“မှန်ပါတယ်..အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော်မှာ တည်ဆောက်ကြတဲ့ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ..ဒါပေမယ့် ချစ်နေတိုင်း မပြည့်စုံဘူးလေ..”

“အချစ်မပါဘဲ မပြည့်စုံဘူးလို့လည်းထည့်ပြောလေ..ထကယ်တော့ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ ဘယ်မှာမှမရှိဘူး..”

ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသလို နေထိုင်ကျင့်ကြံခြင်းက ပြည့်မှုတစ်ခုပဲ..ကျွန်တော်လိုချင်တာအဲ့ဒါ..”

ပြောပြီး စူးစူးကိုလှည့်ပတ်ရှာသည်။

“စူးစူး စားပြီးပြီတဲ့လား..”

“စားပြီးပြီ မပြီးပြီအန်တီရှေ့မှာတော့ တစ်ခါမှစားတာ မတွေ့ပါဘူး.. မစားရသေးဘူးလို့ ပြောလည်းစားပါဆိုရင် မစားသေးဘူး..စားပြီးပြီဆိုတာလည်း ဘယ်လိုစားလိုက်မှန်းမသိဘူးအမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်နေရှာတာ..”

“ကောင်းတယ်..နေပေစေ၊ သူ့ဗိုက်သူတော့ ငတ်အောင်နေမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“မင်း နည်းနည်းတော့ပြန်လျှော့လိုက်ပါ သားရယ်..”

“မလျှော့နိုင်ဘူး..”

“စူးစူးက မင်းပြောတဲ့အတိုင်း အပ်ချမတ်ချလိုက်လို့တော့..”

“မလုပ်ဘဲမနေအောင် တမင်ကျပ်ပေးထားတာလေ..”

အသက်ရှုချိန်တောင် ရှားပါးနေရမယ်.. ဒါမှ ဘာမှတွေးချိန်မရှိမှာ..”

ပြောနေတုန်း မျက်လုံးတွေကဘာဝင်မှာ စိတ်ပြေနေပြေထက်ဆေးနေသည့် စူးစူးပုံရိပ်လေးကို လှမ်းပြင်လိုက်၏။ သေချာကြည့်တော့ လက်ဆေးခြင်းကိစ္စက ပြီးနေပြီဖြစ်ကာ၊ လက်ချောင်းနှင့် ပွတ်လိမ်၍ ရေချည်းပဲလက်ထိုးခံပြီး ဆေးနေတာ နားသွားသို့က ပြန်ဆေးလိုက်.. ၊

နွေက ရေတစ်ခွက်လောက်ပြီး နေရာမှထလိုက်သည်။ ဒေါ်မိုးကတော့ နွေထမင်းစားပြီး သွားတယ်ပဲထင်သောကြောင့် အမှတ်တမဲ့.. ၊

စူးစူးလည်း ထမင်းစားခန်းအပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခဲ့သဖြင့် ဘာဝင်မေးပေါက်ထဲကိုရေတွေ ပြေးဝင်သွားတာ ဆေးရင်း အမေ့ကိုသတိရသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

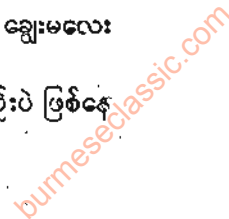
ဒါ့အပြင်လုပ်နေရင်း ဖျတ်ခနဲသတိရတတ်ပေမယ့် အလုပ်ပြီးမှာ စိုးသည့်စိတ်ကြောင့် မေ့သွားတတ်သော်လည်း လွမ်းခွင့်ရတာနှင့် လွမ်းရတာကို တပ်မက်မိ၏။

“ငါ့သမီးပန်းကန်တွေ ဆေးရတာပင်ပန်းပါတယ်အေ.. ဒီကြားထဲ ဘေးအိမ်ကစိုက်ပျိုးရေးခြံက ရေဆိုးသွန်ရင်သွန်ပြန်ပြီး အညှီအဟောက် ပစ်ရင်ပစ်ပြန်ပြန်နဲ့ ဘာဝင်လေးနဲ့ပန်းကန်ဆေးရရင် ရေဆိုးသွန်ဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး.. စားကြွင်းစားကျန်လေးတွေ သူ့နေရာနဲ့သူထည့် ပန်းကန်လေးရေဆေးချ အေးဆေးပဲနေတာ..”

“ငါ့တစ်သက်တော့ ငါ့သမီးကိုတိုက်နဲ့တာနဲ့ ထားနိုင်မယ်ထင်တော့ပါဘူး..”

“ငါ့သမီးကိုများ ကူလီလုပ်နေရတဲ့ မိန်းမက ချွေးမလေးဘာလေးနဲ့..ငါ့သမီးက သူ့ဌေးကတော်ဖြစ်မယ့်သူ..”

အမေ့မှတ်ဖျားမှာ စူးစူးရဲ့အနာဂတ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေ

တတ်၏။ စိတ်ဖောက်နေချိန်တွေမှာတောင် စူးစူးကိုယောက်ျား
လေးတွေ စရင်နောက်ရင် နည်းနည်းလေးမှသည်မခံတတ်ပေ-
ခုတော့ သမီးဘေးဇင်နဲ့ ကျကျနနပန်းကန်ဆေးနေရပါပြီ
အမေ.. ဒါပေမယ့် သူ့ဌေးမဟုတ်ပါဘူး.. ၊

မဟုတ်လည်း သမီးပျော်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သမီး အမေ့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာမို့လို့ပါ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်
တရင်း အမေနဲ့စကားတွေပြောမိသည်။

ငိုချင်လာတော့ နှာခေါင်းတွေစပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။
ဒါပေမယ့် စူးစူးမငိုဖြစ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ပြုံးရိပ်ထင်ခဲ့၏။

ရေပြန်ဖွင့်၍ ကျလာသည့်ရေတွေကို လက်ခုပ်နှစ်ဖက်နဲ့
ခံထားရင်း ကိုလေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဟိုအိမ်မှ
တုန်းက ညှပ်စိမမျက်နှာက အားထားခင်တွယ်စရာ တစ်ခုဖြစ်
ပေမယ့် ကြီးကြီးနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့မဘဝမျက်မတတ်
ခြောက်ချားနေခဲ့ရတာမို့ အချိန်တိုင်းပူလောင်နေခဲ့ရသည်။

ဒီအိမ်မှာတော့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပေမယ့် စူးဘာကို
တွေးပူနေစရာမရှိ၊ ကိုလေးမျက်နှာကြီး အမြဲတမ်းခက်ထန်နေတာ
တောင် သူမကိုလေးနဲ့ ရှိနေရသည့်အတွက် လုံခြုံနေသလိုခံစား
ရသည်။

သူမ သူ့ဌေးဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်တည်း
ရပ်တည်ကျန်ရစ်ရသည့်အတွက် အားငယ်ခြောက်ချားမနေရလျှင်
ကျေနပ်နေနိုင်၏။

“မင်း အားနေတာလား...”
ဟင်.. ၊

စူးစူး တုန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရေစိုနေသည့် လက်ထဲ
ဖျတ်ခနဲ နောက်ရုတ်လိုက်မိကာ၊ တင်ပါးနဲ့ဖိလိုမ့်ပွတ်ရင်း.. ၊
“ဟို စူးပန်းကန်တွေ ဆေးမလို့စောင့်နေတာပါ..”

“အလုပ်တစ်ခုကို ခြေစုံရပ်ပြီး စောင့်နေရတာကောင်း
တာ...”

“စူး ခုခဏလေးပဲ..”
“မနားရဘူး...ပန်းကန်တွေဆေးလို့မရသေးရင် ငါနဲ့လိုက်
နဲ့..”

“ရှန်..”

စူးစူးက ‘ရှန်’နေတုန်း နွေကထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် နောက်ကအပြေးတပိုင်းလိုက်ခဲ့ရကာ ငါ့ကိုဒဏ်ပေးမလို့
ထားလို့ တွေးမိရင်း ‘ဒဏ်ပေးမယ်ဆို ဘာလုပ်ခိုင်းမှာလဲ’ ဆိုတာ
ဆွဲ လျှောက်တွေးနေမိတာ အများကြီး.. ၊

နွေက မှန်တံခါးနှင့် အခန်းတစ်ခုထဲဝင်သွားသည်။ စာ
အညွှန်းကို အထဲကိုမြင်ရအောင် တမင်မှန်တပ်ထားတာဖြစ်
သည်။ စူးစူးကတော့ မှန်တံခါးကိုတံခါးပဲမှတ်ကာ နွေနောက်က
ထိုက်ဝင်သွားမိရာ.. ၊

“ဒုတ်..”
“အမလေး..”

သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးနဲ့မျက်နှာမိတ်
ဆက်သွားခြင်းဖြစ်ကာ.. ၊

“ကိုလေးကလည်း..”

ငိုမ့်မ့် ဖြစ်သွားလျက် နဖူးနဲ့နှာခေါင်းဖျားကို ရောသောဖိ
ပွတ်နေကာ.. ၊

“သေပါပြီ..အား..”

သူမကပဲ တစ်ပြန်စီး.. ၊
“ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား...”
“ဟင်အင်း..”

နာသွားတာနှင့် လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိတာကို စူးစူးခေါင်း

လေးခါပြီး ချက်ချင်း.. ၊

“စူး..စူး မပြောပါဘူး..”

နွေ ဒီဘက်ပြန်လှည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိကာ.. ၊

“တွန်းဝင်လာနဲ့..”

“ဟုတ်..”

သူမ လက်တစ်ဖက်နဲ့အေးဆေးတွန်းသည်။ မရတော့မှ နဖူးကို ပွတ်နေသည့်လက်တစ်ဖက်နဲ့ပါ အားစိုက်တွန်း၏။ အထဲကို အင်တိုက်အားတိုက် ကြိုးစားဝင်လိုက်ပြီးတော့ မပြီးသေးသေး တံခါးကို သေချာကိုင်ထားပြီး ပြန်ပိတ်ပေးနေသေးသည်။

တော်တော်ကြောင်တဲ့ ကောင်မလေးလို့တွေးမိရင်း ကြည့်နေပြီးမှ.. ၊

“ဟေ့..လ ကံလွတ်..”

သူမနားကို ဘယ်လိုရောက်သွားလိက်မှန်း မသိဘဲ တံခါးစွန်းမှာ ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ စူးစူး ယိုင်သွားပြီး အလန့်တကြားမျက်နှာလေးနင်း.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”

“မင်း လက်ညှပ်ရင်ဘယ်လောက်ဖြစ်သွားမလဲ သိလား ပြန်စေ့သွားသည့်တံခါးကို နောက်တစ်ခါပြန်ကြည့်ပြီး”

စူးစူး ကျောချမ်းသွား၏။ ၊

“ကိုလေးက ဘာလို့အဲလိုမှန်ကြီးတပ်ထားတာလဲဟင်”

“တပ်ချင်လို့..”

ကိုလေး အဲလိုလူမှန်းသိရက်နဲ့ စပ်စပ်ရုစုသွားမေးမိတာကိုယ်အပြစ်။ နောက်ကစ်ခါစကားမမားမိဖို့ ကိုယ်ဘာသာဆုံးမနေရသည်။ မမေးတော့ဘူးဆိုမှ နွေကစာအုပ်လေးတစ်အုပ် ထုတ်ပေးနေရင်း ပြန်လှည့်လာကာ.. ၊

“ဒီထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း”

အယ်.. သူ့ခိုးမဝင်ရဲအောင် တမင်မှန်တွေနဲ့ကာထားတာ..”

ပြောနေရင်း စာအုပ်လေးကိုဖွင့်၍ သောပင်နီလေးကမ်း

သား၏။ စူးစူးက ယူလိုက်မှ.. ၊

“အဲဒီမှာ မင်းလိုအပ်မယ့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေရော

အဝတ်အစား အပေါ်အောက် အတွင်းအပြင်အားလုံးအတွက် ထိုတာ အကုန်ထည့်ရေး..”

လိုအပ်မယ့် အသုံးအဆောင်တွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ.. ၊

အဝတ်အစားဆိုတာ သိပေမယ့် အပေါ်အောက် အတွင်း

အပြင်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဆိုတာ သနပ်ခါးလားလို့ တွေးမိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမမှာအန်တီပေးထားသည့် သနပ်ခါးဘူး

နီးသေးသည်။ ပါးပွတ်တဲ့ ဘရပ်(ရှ်)လား.. ၊

ရေးစရာ တစ်ခုခုရသွားသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ချရေးလိုက်

သည်။ ပြီးတော့ စဉ်းစားပြီးချရေးနေပေမယ့် ဘာမှလိုအပ်တာမရှိ ဆော့ အကျိန်စကက်ရှည်လေးပဲ ရေးထားလိုက်သည်။

“ပြီးပြီလား..”

“ဟုတ်..”

နောက်ကအသံကြားတာနှင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ ‘ဟုတ်’ ဆိုက်သည်။ ပြီးတော့ တွေးမိလိုက်တာတစ်ခုကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်သွားမိကာ ကိုလေးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဒါရေးခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်..”

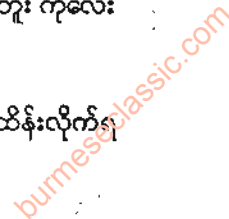
“မင်း လက်ရေးဘယ်လောက်လှသလဲ ကြည့်မလို့..”

“အယ် တကယ်လား..ဟို စူးကလက်ရေးမလှဘူး ကိုလေး

နွေ..ဒီလိုမှန်းသိရင် လှအောင်ရေးမှာပေါ့..”

“ပိတ်ထုပစ်လိုက်ရင် သေဦးမယ်..”

တကယ်ထုပစ်ချင်သည့်စိတ်ကို အတော်ကြီးထိန်းလိုက်ရ

သည်။ စာအုပ်ကိုယူကြည့်လိုက်တော့ သနပ်ခါးဖျက်တဲ့ဘရပ်နဲ့ တစ်ခုရယ် ဘီးတစ်ချောင်း မှန်တစ်ချပ်ရယ် စကက်အရှည်တစ် ထည်နဲ့ အကျီနှစ်ထည်.. ၊

ကျောဘက်လှန်ကြည့်တော့လည်း ဒါပဲအပြင် ဘာမှမတွေ့ ထားပေ။ စာအုပ်ကို ဘုန်းခနဲပစ်ချလိုက်မိကာ.. ၊

“မင်း ဘာမှမလိုဘူးပေါ့..”

“အဲ့မှာလေ..”

“ကျွတ်..”

မျက်နှာလွှဲလိုက်သဖြင့် ကျွတ်ခနဲအသံကို စူးစူးမကြား လိုက်။ နွေဘယ်လောက်စိတ်တိုသွားသည်ကို မသိသည့်ပြင်.. ၊

“အဲ့ဒါတွေ စူးကို သွားဝယ်ခိုင်းမလို့ဆိုရင် မလိုဘူးနော် ကိုလေး.. စူး ဒီတိုင်းပဲ..”

“စူးစူး..”

“ရှိန်..”

“ဘာကိုမလိုတာလဲ.. မင်းကိုမြင်လိုက်ရင် ဒီအကျီ ဒီထီး နဲ့..”

“ဒါပေမယ့် စူး နေ့တိုင်းလျှော်ပါတယ်..”

“ဘာ..”

“ညကျ အန်တီမိုးပေးတဲ့ထမီတွေလဲထားပြီး ဒါတွေကို လျှော်ပါတယ်.. မိုးလင်းခါနီးတော့ မီးပူတိုက်လိုက်ရင် ခြောက်သွေ့ တာပဲ..”

ကြည့်စမ်း...ဒီတိုင်းနဲ့ စခန်းသွားနေခဲ့တာ.. ၊

နွေ ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပေ။ ဒါပဲဝတ်စုံ တာ မြင်နေရက်နဲ့ သူဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းထဲထည့်မတွေးမိခဲ့တာလဲ..

ညဝတ်အိပ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် အလှူ လုပ်ရင်းကျတော့ သူများဟာတွေဝတ်ထားရင် စိတ်က အဲ့ဒါကြီးနဲ့

ဝဲ ရောက်နေလို့ပါ.. ဟိုလေ စူး ရေမချိုးပေမယ့် ကိုယ်လက်သန့် ရှင်းရေးလည်း နေ့တိုင်း..”

“ဘာ..”

သူ့အော်သံကြောင့် စူးလန့်သွားသည်။

“မင်း ဒီနေ့ထိ ရေတစ်ခါမှမချိုးဘူးဟုတ်လား..”

“မချိုးပေမယ့်..”

“မင်း မင်းညစ်ပတ်လှချေလားစူးစူး.. မင်း ချက်ပြုတ်ကိုင် တွယ်နေတာတွေ ငါတို့က စားနေရတာပေါ့.. လာခဲ့..”

“ဟင်.. ဘာလုပ်မို့လဲဟင်..”

“စကားမများနဲ့..”

ရေချိုးခန်းထဲ တစ်ခါတည်းဆွဲသွင်းခဲ့ပြီး ရှာဝါဖွင့်လိုက် တာနှင့် စူးစူးအသည်းအသန်ရှုန်းလေသည်။

“ဟိတ်..”

လွတ်ထွက်သွားပြီးမှ လက်ကိုပြန်ဖမ်းဆွဲလိုက်ရင်း ရှာဝါ ရှာဝါဖွင့်ချလိုက်လျှင်.. ၊

“မလုပ်ပါနဲ့ကိုလေးရယ်..စူး ဝတ်စရာမရှိလို့ပါ.. ဟင့် အင်း...အား..”

သူမကို ရေစိုအောင်ရှာဝါအောက် တွန်းပစ်လိုက်ကာမှ လူကိုပြန်ဆွဲထားသဖြင့် ဟိုမရောက်ဒီမရောက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကာ..

“မလုပ်ပါနဲ့.. မချိုးဘူး..”

စူးစူးက မိုးရေထဲမှာ မိုးခိုစရာရှာသလို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တာနဲ့ လုံခြုံသွားမယ့်အတိုင်း မဟားတရားတိုးဝင်ဖက်၏။

“ဖယ်..လွတ်လေ၊ ငါ့ကိုစိုကုန်ပြီ.. မင်း..”

“ဟင့်အင်း.. စူး မချိုးဘူးဆိုမှ..”

သွားပါပြီ.. ၊

အတတ်စူးလို့ ရှူးခဲ့ကာသူ.. ၊

ရင်ခွင်သမ္ဗဒရာ

ရေတွေစိုရွာသွားသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်ချင်းထပ်တိုးကပ် ဖက်
တွယ်နေသော သူ့အဖြစ်သည်.. ၊

သူက ကိလေသာကုန်ခမ်းနေတဲ့ ရဟန္တာ သူတော်စင်
မဟုတ်.. ၊

အခန်း(၃၄)

“ကိုယ်ပူက မကျပါလား..”

ဒေါ်မိုးက နဖူးစမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာမကောင်း.. ၊

“အန်တီခရီးသွားခါနီးမှပဲ ဖြစ်ရတယ်လို့ နွေရယ်..”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. ဖြောင့်ဖြောင့်သွား..”

နွေက ဒရင်းဘက်ဒ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်
လိုက်တော့ ဒေါ်မိုးက လိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဘာမှမဖြစ်လောက်ပေမယ့် မင်းအဲ့လို ပေကပ်ကပ်လုပ်
နေမှာ တွေးမိလို့လေ..”

“စွတ်ပြုတ်ရပြီအန်တီ.. ဆေးတိုက်လိုက်ရတော့မလား
ဟင်..”

စွတ်ပြုတ်ပန်းကန်နဲ့ ဝင်လာတာက ရွှေရဖြစ်ကာ ရွှေရ
နောက်မှာ စူးစူးက ပုန်းတော့မလို ကွယ်တော့မလိုနှင့်.. ၊

“စွတ်ပြုတ်က ကြက်သားနဲ့ဆိုတော့ ဂျင်းတွေပါသေး
လား စူးစူး..”

“ဟင့်အင်း.. မပါဘူးဒေါ်လေး၊ ကိုလေး ဂျင်းနဲ့မကြိုက်
တာ စူးသိတယ်.. လုံးဝမပါဘူး..”

“ပါပါ မပါပါ မသောက်ချင်ဘူး... ဘယ်မှာလဲဆေး...”

“သောက်ချင်ချင် မသောက်ချင်ချင်သောက်ရမှာပဲ လူလေးရယ်... ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက နာမကျန်းဖြစ်လာရင် ယောက်ျား မိန်းမ အတူတူပဲ... ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမဆိုတာမရှိပါဘူး...”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားမို့ စွတ်ပြတ်မသောက်ချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... အန်တီကားမမိဘဲနေမယ်... သွားမှာသွားပါ... ကျွန်တော်လည်း ဆေးသောက်ပြီးရင် အပြင်သွားစရာရှိသေးတယ်...”

“ကိုယ်တွေ ဒီလောက်ပူနေတာ အပြင်ထွက်မယ်ဟုတ်လား...”

ဒေါ်မိုး လက်ဆွဲအိတ်ပြင်ဆင်ထုတ်ပိုးပြီးသားကို ချထားကာ နွေအတွက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

“စိတ်ညစ်ပါတယ်နော်... ဒီလိုလူကိုမှ ခေါင်းကိုက်မိုက်နာနေတွေ လာဖြစ်ရတယ်လို့... အပ်နဲ့ ထွင်းရမယ့်ဟာ ပေါက်ဆိန်နဲ့ ပေါက်ရတတ်တယ် သိရဲ့လား...”

“အဲ့ဒါ ကြီးကြီးမိုးမသိလို့... ကိုကြီးက ခေါင်းရေစိုနဲ့ ကြာကြာနေရင် ချက်ချင်းနာစေးတတ်တာ အကျင့်...”

“ငယ်ငယ်ကတော့ ဟုတ်တယ်လေ... ဒီအသက်အရွယ်ကျမှ...”

“မနေ့တုန်းက ကိုကြီး...”

“ဟိတ်ကောင်...”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုကြီးရေချိုးခန်းထဲကထွက်...”

“ရွှေရ...”

“ဘာလဲ ရေချိုးပြီး ခေါင်းကိုခြောက်အောင် ချက်ချင်း မသုတ်လို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး... အဲ့ဒါစူးကြောင့်ပါ...”

သေစမ်း... ၊

နွေမျက်နှာ ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။ ရွှေရကရယ်၏။ မနေ့တုန်းက သူ့မြင်သည်။ စူးစူးကို ဒေါသထွက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲခေါ်သွားတာရော၊ အော်ဟစ်နေတတ်တွေရော... ၊

ထို့ကြောင့် အဖြစ်သနစ်ကို ရွှေရခန့်မှန်းမိနေသည်။ စဉ်းစားမရတာက ရေစိုကြီးနဲ့ ဝရန်တာထွက်ပြီး ကိုကြီးစီးကရက်ထိုင်သောက်နေသေးတာ ဘာလုပ်တာလဲ... ၊

“ဘယ်လို စူးစူး...”

ဒေါ်မိုးကလည်း စူးစူးစကားကိုလက်လွတ်မခံ၊ စပေးလိုက်ပြီးမှ နွေဒေါသကိုကြောက်ပြီး ရွှေရလစ်ထွက်သွား၏။ စူးစူးက ကိုယ့်ဘာသာအပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရသည့်အဖြစ်ကို မျှိုသိပ်မထားနိုင်တော့သဖြင့် မျက်လွှာချသွားလိုက် မရဲတရဲမော့ကြည့်လိုက်နှင့်... ၊

“ဟို... စူးက စူးက ရေစိုမှာကြောက်ပြီး ကိုလေးကို အတင်း...”

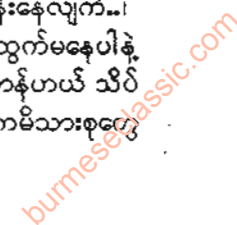
“ကျွတ်... မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... သွားတော့...”

“နွေရယ်... မင်းဖျားရလောက်အောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိလဲဆိုတာ အန်တီလည်း...”

“ဖျားတာဖျားတယ်ပေါ့အန်တီရာ... ရီဇင်နံမပေးနိုင်ရင် ကုလို့မရဘူးလား...”

ဒေါ်မိုး စူးစူးနဲ့ နွေမျက်နှာကို အံ့ဩသလိုတစ်လှည့်စီ ကြည့်မိရင်း၊ သဘောပေါက်လာသည်။ စူးစူးမျက်နှာက အရိုးခံလေးအတိုင်း ဝန်ခံချင်နေတာမှန်း သိသာနေကာ၊ နွေကတော့ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဖျားနေတာနဲ့ရောသော နိမ့်နိမ့်နေလျက်... ၊

“အေးပါ... မမေးတော့ပါဘူး... စူးကိုဒေါသထွက်မနေပါနဲ့ အန်တီမရှိနေတုန်းလည်း ကလေးတွေကိုဆူဟယ်မာန်ဟယ် သိပ်လုပ်မနေနဲ့နော်... မင်းအတွက် အရေးကြီးလာရင် ဒါကမိသားစုတွေ

ပဲ..”

သွားတော့ ဆိုတုန်းက ထွက်သွားမလို့ပေမယ့် ဆရာဝန် ဆေးပေးခဲ့တာကို ကိုယ်ပဲသိတာမို့ စူးစူးတံခါးဝမှာပဲ တိုးလှီးတစ် လစ်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ မယောင်မလည် ပြန်ဝင်လာကာ.. ၊

“ကိုလေး...စွတ် စွတ်..”

“ဘာစွတ်တာလဲ..”

“စွတ်ပြုတ်သောက်..”

“မသောက်ဘူး..”

“ကဲ...မင်းလူကောင်ကြီး ဂေါ်ဒီလာလောက်ထွားကျိုင်းနေ လည်း အထဲကအူကလီစာတွေကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး နွေး...ဆေးမသောက်ခင် အစားစားမှဖြစ်မှာ၊ ကဲပါ... သောက်လိုက် ပါကွာ အန်တီမင်းသောက်တာမြင်မှပဲ သွားနိုင်မှာ..”

“မဆိုင်တာကို..”

“ဟုတ်တယ်.. မဆိုင်ဘူး၊ အခုက ဖျားနာနေလို့..”

သူပြန်ထိုင်လိုက်တော့ စူးစူးကစွတ်ပြုတ်ပန်းကန်လေး ပြေးကိုင်၏။ သို့သော်.. ၊

“ကိတ်ခြောက်ဘူး သွားယူခဲ့..”

“ဟင်..”

“ကဲ...သွားယူပေးလိုက်စူးစူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်စားရင်ပြီး ရှေး... စူးစူး ကမန်းကတန်းပြေးယူပေးရသည်။ ပြီးတော့ ဘူး ကိုချပြီး ဖွင့်နေလျှင်.. ၊

“ဒီကိုပေးလော... ငါ့ဟာငါဖွင့်တတ်တယ်..”

နွေဘာဖြစ်နေပါသနည်း.. ၊

ဒေါ်မိုးကတော့ နားမလည်စွာနဲ့ပဲ ခရီးထွက်သွားခဲ့ရကာ စူးစူး အထိတ်ကလန့်တွေဖြစ်ရရင်း နေရာရာမရှိဖြစ်နေခဲ့၏။ ကျွတ်.. ၊

နွေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ကမှ နဖူးကနေဆံပင် တွေထဲထိ လက်သွင်းဖွပ်စသည်။ စူးစူးက ဇွတ်အတင်းရင်ခွင်ထဲ ဝင်ဖက်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် မရိုးသားစိတ်တွေဝင်ခဲ့တာက သူပဲဖြစ် သည်။

ထို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအပြစ်ရှိသလိုကြီး ခံစားနေမိ သည်။ စူးစူးကို ပွေဖက်လိုက်မိစဉ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သော သူ့ ကိုယ်သူ့ မကျေနပ်ဖြစ်နေခဲ့၏။

တကယ်ဆို ဒီလိုမဖြစ်သင့်ပေ၊ လူယုတ်မာတွေလက်က တယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် သူ ဒီလိုစိတ်တွေ မဖြစ်သင့်ပေ.. ၊

ပြီးတော့ သူက အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်.. ၊

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ့လက်ကဖုန်းဆီရောက်သွား သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ လဝန်းသော်.. ၊

“ပြော..”

“ကိုနွေ..လဝန်း ကိုနွေနဲ့တွေ့ချင်တယ်..”

“ငါမတွေ့ချင်ဘူး..”

“အမေနဲ့ကိုနွေ ဘာပြဿနာပဲရှိခဲ့ရှိခဲ့..လဝန်းက ကိုနွေ ဇနီးပါ၊ ကိုမောင်နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်မယ့်စကားတွေ ပြောဖို့ အတွက်နဲ့ လဝန်းတွေဖို့ခွင့်မတောင်းပါဘူး..အရေးကြီးလို့ပါ၊ ရိုင်ရယ်လ်ဂါး ဒင်းကို ကိုနွေ လာခဲ့ပါနော်..”

မျက်လုံးတွေပူထူနေဆဲပေမယ့် သူဘာမှမပြောဘဲနေခဲ့ ခဲ့သည်။ သွားဖို့လည်းဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လဝန်းမှာ ဘယ်လို ခကောင်းမှုတွေ ရှိနေပါစေ၊ သူမဒုက္ခရောက်နေလျှင် လင်ယောက်ျား ဖြစ်နေသည့် သူ့မှာတာဝန်ရှိသည်မို့.. ၊

အခန်း(၃၅)

“လဝန်းကိုအမေပြောတဲ့ စကားတွေနဲ့ရိုက်ခတ်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေမျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုဇွေရယ်.. ကိုဇွေနဲ့ပြောပြီးတည်းက အမေလည်းအရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာပါ..”

“မသေသေးဘူးမို့လား..”

“ကိုဇွေ ပြောနိုင်ပါတယ်..”

လဝန်းက ငိုချင်နေသည့်မျက်နှာလေးဖြစ်လာခဲ့ပြီး..

“ကိုဇွေပြောတဲ့နှစ်လအတွင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းရဲမယ်ဆိုတာ ကိုဇွေဇနီးဖြစ်တဲ့လဝန်းပါ ပါနေတာလားဟင်..”

“ပါတာပေါ့..ခုထိမင်းအမေကပ်တွယ်နေတာ မင်းကြောင့်ပဲ၊ မင်းကိုငါပြောနိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားမရှိလို့ ဒီနေ့ထိ သည်းခံနေခဲ့တာ..”

“ဒါဆိုကိုဇွေက အိမ်မှာ အရက်ချိုးကပ်အောင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ လဝန်း..”

“ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းတွေပဲ ထပ်ထပ်မေးနေတာလဲ လဝန်း-မင်းငါ့ကိုခေါ်တာ ဒါတွေပြောဖို့ပဲလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် လဝန်းကို ကိုဇွေနည်းနည်းလေးတောင် အပြောအဆိုမရှိခဲ့ဘဲ အမှားစောင့်နေကတော့ ရက်စက

မိုးသောက်စာပေ

သွန်းပါတယ်..”

“ဘာပြောကယ် လဝန်း..”

သူ့မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ လဝန်းမျက်လွှာချ၏။ ဆံပင်တွေကို လှိုင်းတွန့်လေးတွေပုံဖော်ကာ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းနီစိုလေးတင်ထားသော လဝန်းမျက်နှာလေးက မသွယ်မပိုင်းလေးဆံပင်ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေလှသည်။

ခါးလျားရှည်သလိုရှိပေမယ့် ဆက်ဂံစီကိုယ်လုံးမျိုးဖို့ အတိအစားလည်းမရွေးပေ၊ ထိုအလှကြောင့်သူမရဲ့ဂုဏ်သတင်းအကျော်ခဲ့သည်။ အမေဖြစ်သူက သူဌေးရဲ့ဇနီးဖြစ်သွားတော့ ပြည့်စုံမှုတွေ ဖိတ်လျှမ်းပြီးပိုလှလာခဲ့သည်။

ဇွေကိုလက်ထပ်လိုက်တော့လည်း တခြားယောက်ျားတွေလိုပဲ သိပ်မကြာခင်မှာ သူမရဲ့အလှလွန်မှာ တွယ်ငြိလာမှာပဲလို့ ဘွက်ခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် သူမ မှားခဲ့တာက ဇွေဦးနေဆိုသည့်ယောက်ျားတို့ပဲ ရိုးမြေကျရှင်သန်ရင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့သော မာန်မာနတို့က..

“စဦးစားကြည့်ပါဦး..ငါကရက်စက်တယ်ဆိုတာကို..”

“ဟုတ်တယ်..လဝန်း ကိုဇွေဆီက ဂရုစိုက်မှုကိုမျှော်လင့်ရင်း မှားယွင်းခဲ့တာ..”

“ဟွန်း..”

ဇွေက နှုတ်ခမ်းခပ်လွန့်လွန့်မဲ့၍ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက်ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့ လုပ်နေသည့်လဝန်းလက်ထဲက ဆာဗီဖိန်းကန်ကို ခွဲယူလိုက်ရင်း..

“ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေကို ပြန်ရွတ်နေတာလား”

“အဲ့ဒါတကယ်ပဲ..ကို..”

“မင်းပြောသမျှချိန်ထိ ငါစိတ်ဝင်စားလောက်စရာ မပါ

မိုးသောက်စာပေ

သေးဘူးလဝန်း...တိုင်တယ်လဲပြောင်းကြည့်ပါလား..”

လဝန်းကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ နွေ့အပြုံးတွေနဲ့ အကြည့်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားရင် ဘယ်လိုစကားတွေပြောလာတော့မယ်ဆိုတာလည်း ရိပ်မိနေကာ.. ၊

“ဟုတ်ပါတယ်..ဘာမှထူးခြားလာမှာမဟုတ်ဘဲ လဝန်းပြောနေမိတာ၊ အခုလဝန်းတောင်းဆိုပါရစေ..အဲ့ဒါ အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေကြေးစည်းစိမ်လည်းမဟုတ်ဘူး ကမ္ဘာဦးကနေနှစ်လအတွင်း ထွက်သွားပေးရမယ်လို့ ပြောထားတာကိုလည်း လဝန်းဈေးမဆစ်ဘူး..”

“ဟွန်း..”

ဆစ်လို့လည်းမရဘူးဆိုသည့် အပြုံးနှင့်ကော်ဖီကိုစိန်နီနီနပြေမွှေနေလိုက်၏။ လဝန်းကလေသံကို ပို၍လျှော့ချကာ.. ၊

“လဝန်းမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ ကိုနွေ့သိပြီးပါပြီ..”

“မင်းအမေ ပြောသွားတာပဲ..”

“အဲ့ဒါလဝန်းပြောခိုင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..”

“အဲ့ဒီတော့ အခုဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..”

“လဝန်းဘာမှပြောခွင့်မရှိမှန်းသိလို့ ဒီနေ့ထိ ဒါကိုမျှော်နေခဲ့တာပါ..ဒါပေမယ့်အခု မပြောလို့မရတော့ဘူး၊ လဝန်းကိုနော်ဆုံးအနေနဲ့ ကူညီပါနော်..လဝန်း ငွေလိုနေတယ်ကိုနွေ့..”

ကော်ဖီမွှေနေသည့်နွေ့့ရဲ့လက်က ရပ်တန့်မလိုဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေမသိမသာမဲ့သွားခဲ့သည်။ ။ လဝန်းအကဲခတ်နေတာမို့ ဆက်ပြောမည့်စကားအတွက် အားတင်းလို့မရသလို ပင့်သက်လေးရှိုက်ရင်း.. ၊

“လဝန်းအလှအပအပျော်အပါးအတွက် မဟုတ်ပါဘူး အဲ့ဒီအတွက် ကိုနွေ့ဖြစ်စေချင်သလို လဝန်းဖြစ်စေရမယ်..ပြီးပြီးတော့လေ ကိုနွေ့့ကို လဝန်း ကွာရှင်းပေးပါမယ်..”

နွေ့့မျက်နှာပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာမှ ဖြစ်မသွားခဲ့ဘဲ ကော်ဖီကိုအေးဆေးမော့သောက်သည်။ သူမသည်သာ အအေးမှာထားပြီး ကိုင်တောင်မကိုင်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ.. ၊

“လဝန်းကို ထောင့်ငါးရာပေးပါ.. အဲ့ဒီသိန်းထောင့်ငါးရာက လဝန်းအတွက်အရေးကြီးတယ်၊ ကိုနွေ့့လည်း လဝန်းနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတာ..”

“လဝန်းသော်..”

ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဘေးရွှေ့ပစ်လိုက်တာ ဒေါက်ခနဲမြည်၏။ ။ ပြီးတော့စားပွဲပေါ်လက်တစ်ဖက်ကွေးတင်တာ လဝန်းချက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍.. ။

“မင်းဘာအတွက်ငွေလိုလိုငါစိတ်မဝင်စားဘူး.. မင်းသိရမှာက မင်းကိုကွာရှင်းဖို့အတွက် ငါဘက်ကပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ အကုန်ခံဖို့မလိုဘူးဆိုတာပဲ..”

“ကိုနွေ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟင်..”

“ဖောက်ပြန်နေတဲ့ မင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား ကျိုးပြတ်စုတ်ပြတ်နေတဲ့ မင်းလုပ်ရပ်တွေက..”

“ဒါတော့ ကိုနွေ့့ညစ်ပတ်တာပဲ..”

“ဘာ..”

လဝန်းကရန်တွေသံမပါဘဲ ငိုမဲ့မဲ့လေးပြောရင်း မျက်ရည်တွေပေါ့လာခဲ့သည်။ ။

“လဝန်းမိုက်ခဲ့တယ်.. ဒါပေမယ့် ကိုနွေ့့က လဝန်းရဲ့ရိုးစားစွာ မိုက်မဲ့မှုကို လိမ်လိမ်မာမာအသုံးချခဲ့တာ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကိုမပြောချင်ပေမယ့် ပြောရတော့မှာ..”

နွေ့့က စိုးကရက်ဘူးထုတ်လိုက်ရင်း သူမကိုကြည့်နေသူက်.. ၊

“မင်းရဲ့မှားကွက်ကိုစောင့်နေတယ်လို့ မင်းငါ့ကို ခဏခဏ ပြောခဲ့တယ်နော်..အဲ့ဒါကိုငါမဖြေရှင်းခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို မင်း ဘယ်လိုထင်ထင် မင်းကိုယ်မင်းသိဖို့တော့လိုလာပြီ..”

သူ့ရဲ့စီးကရက်မီးညှိခြင်း မီးခြစ်ပြန်သည့်ခြင်းတွေကို လဝန်းအသံတိတ်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူက ကုတ်အကျီအတွင်း အိတ်ထဲက ဖုန်းတစ်လုံးကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ကာ.. ၊

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာကို ငါစောင့်ကြည့်နေစရာ မလိုဘူး.. ငါ့ဆီကိုအရောက်ပို့ခဲ့တာ..”

လဝန်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဘယ်သူလဲဆိုသည့် အတွေးကလည်း ဝင်လာခဲ့၏။

“မင်းရဲ့ဖိုင်နယ်လ်ရီးယားမှာပဲ မင်းရဲ့အပျော်လွန်မှုတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် သဒ္ဒါကျခဲ့တဲ့အကြောင်း..”

ဟင်.. ၊
လဝန်း ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်.. ၊

ဒီကိစ္စကို အမေတောင်မသိခဲ့ပေ၊ သူမ ဒုတိယတွဲခဲ့သည့် ချစ်သူ.. ၊

တက္ကသိုလ်မှာ စာမေးပွဲဖြေပြီးကြတော့ တက္ကသိုလ် သင်္ကြန်မှာ ရေတွေရွာခဲ့ရုံပဲ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်းရင်းအပျော်လွန်ခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ဒါကိုမှေပစ်ကြဖို့ သဘောတူဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ ဘယ်သူ့ဘက်မှ စည်းကမ်းမမဲ့ခဲ့သဖြင့် ဒီနေ့ထိ.. ၊

“ဘယ်သူမှမသိဘူးလို့ မင်းထင်ခဲ့တယ်မို့လား..”
“ဒါ..”

“ပြီးတော့ ငါနဲ့လက်ထပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ထင်တိုင်း ခဲ့တယ်.. ငါ့အရိပ်အောက်မှာ မင်းဘယ်လိုဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ

တွေတောင် ငါဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး.. ဒါပေမယ့် သတင်းတွေကစုံစုံနေရာ ငါ့ဆီရောက်လာခဲ့တယ်..”

“ကိုနေ့ ဒါကိုဘာဖြစ်လို့ယုံခဲ့တာလဲ.. တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာဆိုတာ ရည်းစားထားကြတာပဲ..”

“ရည်စားတိုင်းတော့ ဟိုတယ်လ်မရောက်ကြဘူးမို့လား..”
“ဘယ်လို..”

“မင်းကိုယ်တိုင်ဆက်ဖိဆွဲထားတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ နှစ်ယောက်တွဲပုံ..”

“အဲ့ဒါ..”
“ဒီဖုန်းထဲမှာ အားလုံးရှိတယ်..”

ဟင်.. ၊
ဒါတွေ ဘယ်တုန်းတည်းကသိနေတာလဲ၊ ဒါတွေသိရက်

နဲ့ ဒီလောက်တောင်သွေးအေးခဲ့တာလား.. ၊
“ခုလောက်ထိ မင်းသူ့ကိုမသိသေးဘူးလား.. ဒီပုံတွေပို့နေတာ ဘယ်သူလဲ..”

“ဆန်းသစ်..”
“ဟွန်း..”

သူ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုထပ်တိုးပေးကာ၊
“မင်းတို့ချင်းတော့ သိနေသားပဲ..”

“သူကလဝန်းကိုမရလို့ လိုက်ယုတ်မာနေတာ..”
“ဟုတ်ပါ့မလား..မကျေနပ်တာ တစ်ခုခုလို့ပြောရင် ပိုမှန်

မယ်ထင်တယ်..”
“နွေက သူမကိုစိုက်ကြည့်ရင်း.. ၊

“မင်းကိုမရခဲ့လို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး..”
လဝန်းမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူကဂရုမစိုက်

မှာ မှလိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းကအပျော်ကြိုက်လွန်းတယ်လဝန်း...ချစ်ခင်မြတ်နိုးလွန်းလို့လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုကျူးလွန်လိုက်မိတဲ့အတွက် အပြစ်တစ်ခုလိုခံစားနေရတဲ့ပုံလည်းမရှိဘူး... အဲဒီလို မင်းရဲ့ လိုက်လျောမှုတွေက ဘယ်ရင်ဘက်ထဲတိုးပေါက်မှာလဲ..”

လဝန်းမျက်နှာလွှဲမိသည်။ ဒီနေ့ဒီနေရာမှာ သူမပြောဖို့ လာခဲ့တာ ဒါတွေကိုဖြေရှင်းဖို့မဟုတ်သလို ကြားလိုက်ရမယ်လို့လည်းမထင်ခဲ့ပေ၊ ဒါပေမယ့်.. ၊

“နောက်ထပ် မင်းမှားပါပြီလို့ မအော်မိအောင် ငါတစ်ခုပြောလိုက်မယ်..ယောက်ျားတိုင်း အလွယ်မကြိုက်ဘူး..”

“ကိုနွေ..လဝန်းကို အဲလောက်ထိမပြောပါနဲ့..”

“ပြောချင်လို့မဟုတ်ဘူး..မင်းကိုယ်မင်းမသိဘဲ တခြားလူအပေါ်မှာ အပြစ်ရှာနေတာ မှားနေလို့..”

“ဆန်းသစ်က ဆယ်တန်းတက်တုန်းကတွေ့ခဲ့တာ.. အဲဒီမှာ သူကဦးတောက်ကျပ်မပြည့်တဲ့ဝေဒနာနဲ့ ရောက်ကြောင်..”

“ဒါကြောင့် မင်းငြင်းခဲ့တာကိုး..”

ပြောပြီး ပန်းတွန့်ပြုံးကာ.. ၊

“ကြည့်ရတာ ဆယ်တန်းမှာတည်းက ယည်လဲတဲ့နေတဲ့ပုံပဲ..”

“လဝန်းကမျက်နှာလေးတင်းနေပေမယ့် မငြင်းပေ.. ၊

“သူ့စကားကိုပဲ ကိုနွေယုံမနေပါနဲ့..”

“ငါကသူများပြောတိုင်း မယုံတတ်ဘူး..ဒါပေမယ့်မင်းက ငါ့ဖိန်းမပဲ၊ တစ်ဖိုးအောက်တည်းမှာ အတူရှိနေကြဟာ မင်းဘယ်လိုနေထိုင်သွားလာနေတာတွေ..”

“အဲဒါတွေက ကိုနွေနဲ့လည်းသက်ဆိုင်ပါတယ်..”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ပိုင်စိုးဖို့ကိုယ့်စိတ်နဲ့ခေါ်ရတယ်လဝန်းသော်..မင်းက ငါ့ဘေးမှာနေပေမယ့် ငါ့ဆီမှာလည်း စိတ်မေ့

ဘူး၊ အိမ်မှာယောက်ျားတစ်ယောက် အထိုင်ထားပြီးထင်သလိုနေခွင့်ခါမစ်ရထားသလိုပဲ..”

မပြောနဲ့ဆိုတော့လည်းသူပဲ၊ ပြောလိုက်တာကျတော့ သူမ မေ့ထားခဲ့ပြီးတာတွေပါ တစ်ခုမှမကျန်.. ၊

“ကိုနွေနဲ့လဝန်း နှစ်နဲ့ချီခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့လို ကိုနွေတစ်ခါမှ စကားများများမပြောခဲ့ဘူးနော်..”

“ဟုတ်တယ်..”

“လဝန်းရဲ့အပြစ်တွေကို ပြောနေရလို့စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်လာတာလား..”

နွေဘာမှပြန်မပြောဘဲစိုက်ကြည့်နေတော့ သူမ စကားမှားသွားပြန်ပြီကို သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိတ်ပျက်သွားသလို ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း.. ၊

“ဆောရီးပါ..လဝန်းကလေးဆန်နေပြီထင်တယ်.. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်..”

သူမနေ့မျက်ဝန်းတွေကို တစ်ချက်ဆုံကြည့်ပြီးမှ မျက်သွားချလိုက်မိကာ.. ၊

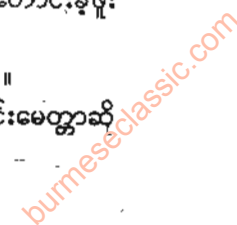
“ကိုနွေက တစ်ချိန်လုံးလဝန်းကို အထင်မြင်သေးစိတ်ချက်နေခဲ့ပေမယ့် လဝန်း.. လဝန်း ကိုနွေကိုချစ်တယ်..”

နွေကမျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲလုပ်ပစ်၏။ လဝန်းက မရဲတရဲပြန်မော့လာရင်း.. ၊

“ကိုနွေကို လဝန်း လူကိုပိုင်ရသလို ကိုနွေစိတ်ကိုရချင်ခဲ့တာ..ကိုနွေကရုစိုက်ကြင်နာတာကို မရရင်တောင်ကိုနွေဒေါသတွေထွက်ပြီး ဆူတာရိုက်တာတွေဖြစ်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်..”

နွေကမျက်နှာလွှဲနေလျက် ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ ၊

“ကိုနွေကိုလဝန်းတောင်းပန်ပါတယ်..ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆို

တာပေးတိုင်း ပြန်မရမှန်းလည်းနားလည်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်ကိုနွေ
စနိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ကိုနွေမှာမည်နဲ့..”

“ဘယ်လို..”

နွေဆတ်ခနဲ လှည့်လာပြီးမေးလိုက်တော့ လဝန်း ရှေ့
မဆက်နိုင်.. ။

“မင်းပြောတာ ငါကမင်းကလေးရဲ့အဖေအဖြစ်လား..”

“လဝန်း ကိုနွေကို မရှုပ်ပါဘူး.. ကိုနွေနောက်ထပ်လဝန်း
မျက်နှာကိုလည်း မမြင်စေရဘူး..”

“နေဦး..”

နွေက လက်ကာလိုက်ပြီး.. ။

“ဒါကိုတာဝန်ယူသင့်တဲ့ ကာယကံရှင်ကို မင်းကိုယ်တိုင်
မကျွဲပြားတော့တာလား..”

လဝန်းမျက်နှာလေး နီရဲသွားပြန်သည်။ နွေက သူမဘက်

က လိုက်လျောမှုတွေကြောင့်သာ ပတ်သက်မှုတွေရှိခဲ့ကြပေမယ့်..

“လဝန်း..”

“ရှင်..”

“မင်းငါ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံကြတော့ လဝန်းမျက်နှာလေးသာ ငယ်
နေခဲ့ရတာ.. ။

“ပြောပါကိုနွေ..လဝန်းတောင်းဆိုတာ ဘောင်ကျော်သွား
ပြီမှန်း လဝန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

“ငါ့ကိုမင်းတစ်ခွန်းပဲဖြေ..မင်းကိုယ်တိုင်ငါ့ကို ကာယကံ
ရှင်လို့ ထင်နေတာလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုက တော်တော်မျှ
သွားပြီ..”

နွေမျက်နှာမှာ ငဲ့ညှာမှုဆိုတာမရှိ..သူမရဲ့တောင်းဆိုမှုကို
လိုက်လျောမည့်ပုံလည်း မရှိခဲ့ဘဲ.. ။

“ဖြစ်လာမယ့် ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို ငါကြိုမြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
မင်းသိတယ်..”

ဒါကြောင့် ငါကာကွယ်ခဲ့တယ်လို့မပြောပေမယ့် သူရက်
ရက်စက်စက် ပြောခဲ့ဖူးတာတွေကို လဝန်းမမေ့ခဲ့ပါ.. ။

“မင်းငါ့ကိုသွေးဆူအောင် ဖြားယောင်းနေတာလင်မယား
ချင်းပဲဆိုပြီး ပွင့်လင်းတာလား.. တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့လား၊
ဒါပေမယ့် မင်းသိထားဖို့က ငါက မင်းရဲ့စည်းကမ်းမဲ့နေထိုင်မှုတွေ
ကြောင့် ဖြစ်လာမယ့်အကျိုးဆက်တွေကို တာဝန်ယူပေးနေမယ့်
အချဉ်တစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး..”တဲ့.. ။

နွေကလည်း လဝန်းစဉ်းစားနေတဲ့ မျက်နှာကိုသေချာ ဖိုက်
ကြည့်နေခဲ့ပြီး.. ။

“မင်းသိနေသားနဲ့ ငါ့ကိုပြောရဲတာလား..”

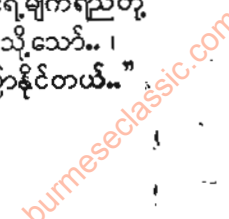
“ကိုနွေ..”

“ဒီလိုအမှားမျိုးကို မင်းတော်ပေါ့ပါးပါးကျူးလွန်ခဲ့တယ်..
လွယ်လွယ်လေး ဖြုတ်ဖျတ်ပြင်ဆင်ဖို့စိတ်ကူးယဉ်တယ်၊ မင်းထံမှာ
တစ်ခန်းလွတ်နေပြီလဝန်း.. အဲ့ဒါက တန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်တွေ
စနစ်တကျရှိနေတဲ့အခန်းပဲ၊ မင်းကကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း တန်ဖိုးမ
ထားဘူး..သူများဆီက ဘာကိုမှလည်းတန်ဖိုးမသိဘူး မင်းတောင်း
ဆိုနေတာ ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိသလဲ မင်းနားလည်ရဲ့လား..”

လဝန်းမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်မှုတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေ
ခဲ့၏။ နွေမျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုတို့သည်လဝန်းရဲ့မျက်ရည်တို့
ကြောင့် အနည်းငယ်ပြီးပျက်လျော့ပါးသွားခဲ့၏။ သို့သော်.. ။

“အစီအစဉ်မရှိပေမယ့် ငါတစ်ခုတော့ပြောနိုင်တယ်..”

ပြောနေရင်း ထရပ်လိုက်ကာ.. ။

“မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး..”

“ကိုနွေ..ကိုနွေ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့..”

လဝန်းဘယ်သူ့ကိုမှ ရဂုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ နွေကားနားထိ တောက်လျှောက်လိုက်နေခဲ့လျက်.. ။

“ကိုနွေရယ်..လဝန်းကို ကိုနွေ ဇနီးဆိုတဲ့ ငဲ့ညာမှုလေးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပါ.. ကိုနွေ့ကိုလည်း လဝန်းကွာရှင်း..”

“တော်တော့..”

သူတံခါးဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကိုယူလိုက်ပြီ သူမဘက် လှည့်ကာ.. ။

“ဒီမှာ မင်းတောင်းတဲ့ထောင့်ငါးရာ..”

ချက်လက်မှတ်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး လဝန်းအံ့အားသင့်နေ၏။ နွေက လဝန်းဆွဲယူလိုက်တဲ့အထိ စောင့်နေခဲ့ပြီးမှ.. ။

“မင်းကိုငါတစ်ပြားမှပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပေမယ့် မင်းဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် စာနာစိတ် ဆိုပါတော့.. နောက်ထပ် မင်းငါ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင်လာမလုပ်နဲ့၊ မင်းကိုရော မင်းအမေကိုရော နောက်တစ်ခါဆို ငါညာမှာမဟုတ်ဘူး..”

ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့လျှင် သူ့ဒီတိုင်းပဲထုတ်ကိုင်လိုက်ကာ.. ။

“ဘယ်လို..”

“.....”

“ဘာ ဆေးရုံမှာဟုတ်လား၊ ဘာတွေဖြစ်..”

“.....”

“တောက်..”

နွေတက်ခေါက်လိုက်ကာ၊ လဝန်းပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲခါပစ်လိုက်ပြီး.. ။

“ဆန်းသစ် စူးစူးကို ကားတင်ပြေးတာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်

မိုးသောက်စာပေ

လို့တဲ့..”

“ဟင်..”

“အဲ့ဒါ မင်းအမေစနက်ပဲ..”

လဝန်း ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်..။

“တောက်..”

“အား..”

လဝန်းကိုယ်လေးကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်သလို ဖိဆုပ်ပစ်မိပြီးမှ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူးလို့ပြောသည်။

ဘယ်သူမှန်းမသိသေး.. ။

ရပ်တည်မည်။ ဒီလိုလူတွေလက်ထဲကနေ ကယ်တင်ခဲ့သည့်ကိုလေး
ရဲ့စေတနာအတွက်သာ သူ့မဘက်က ကိုလေးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း
ကြိုးစားနေထိုင်သွားရမည်။

သူမဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတာနှင့် အိမ်ရှေ့ကိုပြေးထွက်လာ
ခဲ့မိကာ ခြံစောင့်ကြီးကိုတော့ တံခါးဖွင့်ခိုင်းရင်း ပြောပြခဲ့သေးသည်။
“ဒီကိစ္စက ခုချက်ချင်းသွားရှင်းမှဖြစ်မှာပို့လို့ပါ..ကိုလေး
ပြန်မလာခင် စူးစူးရောက်အောင်ပြန်လာပါ့မယ်.. ကိုလေးကို ဖုန်း
လှမ်းမဆက်လိုက်ပါနဲ့နော်..”

ရွှေရကိုလည်း သူမ ဒီတိုင်း တောင်းပန်ထားခဲ့သည်။
ကိုလေးသိသွားရင်တော့ ဒီကြွေးအသံကြားတာနဲ့ ငေါက်ခနဲထထိုင်
သည်လို့ ပြောဦးမှာပါ.. ၊

သူမပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ ဒီကိစ္စကိုပြတ်သားစွာရှင်း
လိုက်ခြင်းဖြင့် သက်သေပြရမည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေနှင့် ခြံပြင်
ရောက်လာတော့ တခြားခြံရှေ့မှာတက္ကစီတစ်စီး စက်မသပ်ဘဲရပ်
ထားတာကို မြင်လိုက်သည်။

သူမလှမ်းကြည့်လိုက်ကာမှ ကားကဘက်ခံဆုတ်ပြီး
လမ်းမဘက်ကို ဦးတည်နေရာ.. ၊

“ဒီမှာ..ဒီမှာ..”
တက္ကစီကို လူလာပို့ပြီးပြန်ထွက်မည်ပဲထင်ကာ သူမပြေး
လွှားတားဆီး၍.. ၊

“တက္ကစီ အားတယ်မို့လားဟင်..”
အရာအားလုံးကို သံသယဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်တောင် မဝင်
ခဲ့ဘဲ ‘သူမကားထဲ’ဝင်ထိုင်လိုက်မိလျှင် လိပ်စာပါပြော၍.. ၊

“ရပြီ ဦးလေး..”
ကားကချက်ချင်းမထွက်ဘဲ ဘာကိုစောင့်နေမှန်းမသိ၊
ပြောလိုက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းတီးလိုမုံကာ ဘေးလမ်းသွယ်ထဲထပ်

အခန်း(၃၆)

“စူးစူးရေ..အစ်မမေရီမြင့်ပါ။ ညီမလေးရဲ့အိမ်ကို ဒေါ်
သော်တာနဲ့လူတွေလာဖျက်နေကြတယ်..”
“ဟင်..”

“သူ့အကြွေးမဆပ်လို့တဲ့.. ညီမတို့ချင်း အဲ့ဒါတွေ ညှိနှိုင်း
ခဲ့ပြီးပြီမို့လား၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲဟင်..”

“အို ဘာဆိုလို့လဲ..ဒါအမေတို့ခေါင်းချခဲ့တဲ့အိမ်ပါ။ ဘာ
လို့ဖျက်ရမှာလဲ..စူးစူးလာခဲ့မယ်..”

“အစ်မစူး.. အစ်မစူး ဘယ်ကိုလဲ..”

“စူးအိမ်ပြန်ဦးမယ်.. အိမ်မှာပြဿနာဖြစ်နေလို့..”

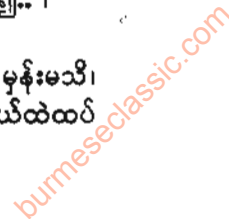
“ဟာ မလုပ်နဲ့လေ..ကိုကြီးလာမှသွားပါ..”

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်လို့ပါ။ စူး အခုသွားမှဖြစ်မှာ..”

တစ်သက်လုံးအောက်ကျို ခယခဲ့သည်။ ဒီကြွေးအတွက်
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ပေးဆပ်ဖို့လည်းကြိုးစား
ခဲ့ပြီးပြီ.. ၊

ကျေလည်းကျေခဲ့ပြီမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီထက်ဘာတွေ ထပ်
ဆောင်းပြီး သည်းခံရဦးမှာလဲ.. ၊

ခုချိန်ကစပြီး သူမဘက်က ညည်းခံပေးဆပ်ရခြင်းတွေကို

ကွေ့လိုက်လျှင်.. ၊

ဦးလေး.. ပါစင်ကျာရှိသေးလို့လား၊ ကျွန်မအရေးကြီးနေလို့ မြန်မြန်ရောက်မှဖြစ်မှာ..

“အေးပါ.. အရောက်ပို့ပေးမှာပါ..”

ဟင်.. ၊

လူတွေ ဘယ်လိုရောက်လာပြီး ဘယ်လိုအမြန်နှုန်းနှုန်းကားထဲဝင်လာမှန်းမသိလိုက်.. ၊

“ရှင်..ရှင် ဆန်းသစ်..”

“ဟုတ်တယ်လေ..မင်းမှမင်းဖြစ်နေလို့ မရရတဲ့နည်းသုံးရတာပေါ့..”

“ဘာလဲ..ရှင်နဲ့ကျွန်မဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဟင်အင်း ဖယ်ဖေးဦးလေး ကားရပ်ပေးပါ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ချစ်လေးရာ..”

ဆန်းသစ်က စူးစူးလက်လေးတွေကို အမိအရချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ စူးစူးအတင်းအကျပ်ရှုန်းကာ တံခါးဘက်ကို အတင်းကပ်ထားပြီး အော်မိ၏။

“ကယ်ကြပါဦး.. ဟောဒီမှာ အား..”

ဆန်းသစ်က သူမကိုအတင်းဖက်၍ မဟားတရားနမ်းဖို့ ကြိုးစားရင်း.. ၊

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီးရှုန်းနေတာလဲကွာ..မင်းလည်းအပျို ကိုယ်လည်းလူပျိုပဲ.. မင်းသာလိမ္မာရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေရာပေးဖို့ထိ စဉ်းစားတားတာ..”

“ဟင်အင်း..ကားရပ်ပေး၊ ကျွန်မရှင်ဆီလာတာမဟုတ်ဘူး.. အိမ်ကိုသွားမလို့..”

“သွားစရာမလိုတော့ဘူး.. မင်းငါ့ဆီ ခုလိုရောက်အောင် ဒေါ်သော်တာကြံစည်ခဲ့တာ၊ သူ့ကြွေးကျေဖို့ မင်းကငါ့အတွက်..”

“လူယုတ်မာတွေ..”

“အိုး..နိုး နိုး..”

စူးစူး အတင်းရိုက်ဖို့ လက်မြောက်လိုက်လျှင်ဆန်းသစ်က ချစ်စနိုးရယ်ကာ လက်ကိုပါဆွဲချုပ်ထားလိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းမပျော်ရင် ငါခေါ်မထားပါဘူးချာတိတ်ရာ.. ဒါပေမယ့် ခုတော့ပြန်မလွတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းရှိမှ ငါ့ရဲ့ပူလောင်နေတဲ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ငြိမ်းအေးနိုင်မှာ.. အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပေါ့ဟား ဟား ဟား..”

“ဟင်အင်း.. လွတ်..”

စူးစူး ထိတ်လန့်ဗျာများနေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုချုပ်တီးလိုက်သည်။ ဆန်းသစ်ရဲ့လက်ထဲမှာ ဘဝပျက်တော့မည့် အဖြစ်ဆိုးအတွက် သူမဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မြောက်အရှုံးမပေးနိုင်..၊

ထို့ကြောင့် ကြွက်ကိုကြောပ်ကစားသလိုတဟားဟားသဘောကျလျက် အပျော်လွန်နေသည့် မျက်နှာကြီးကိုခေါင်းနဲ့ပစ်တိုက်လိုက်ပြီး.. ၊

“ခွပ်..”

“အား..”

“ဒုတ်..”

“ဟေ့..ချာတိတ် ဟာ..”

“အား..”

ကားပေါ်ကနေ လှိမ့်ချပစ်လိုက်သည်နှင့် မြေပြင်သည်ကိုယ့်ထံကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်ပြေးဝင်လာသလို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်.. ၊

“ရပ်.. ကားရပ်..”

“ရပ်မယ်.. ဆရာ..”

“ဟာ.. ဟေ့..”

“ဂျိမ်း...”

ကားသည်ခန့်ချကျန်ခဲ့သည့်ကိုလူကို နောက်ဆံတင်း၍ လား၊ ကံကြမ္မာလားမသိ... ။

စူးစူး ကျန်ခဲ့ပြီးအတော်လှမ်းလှမ်းမှာ တခြားကားတစ်စီး နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာပွတ်ချိတ်မိသွားခဲ့ပြီး... ။

“ဟိုးနောက်မှာတစ်ယောက်ကျခဲ့တယ်ဟ...”

“လူသတ်မှု(ဘေးမသိဘူး...”

“အဲ့ဒီကား မရိုးသားဘူး...”

စကားသံတွေကို သူကြားနေရသေးသည်။ ကားချင်းချိတ်မိပြီး ပလက်ဖောင်းနဲ့ထပ်ဆောင်မိသည့်အရှိန်နှင့် လူကဥမ်းပြန်သွားကာ မျက်လုံးထဲမှာ မီးတွေပွင့်ကုန်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေ တစ်စစီတစ်ဆစ်စီကျိုးသွားပြီလားလဲမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး၏ နာကျင်မှုသည် နားထဲမှာလေတွေ တဝီဝီအော်နေခဲ့လျက်... ။

ဖုန်းသံ... ။

နားထဲမှာဖုန်းမြည်သံကိုကြားသည်။ ပြီးတော့လူတွေ ကားနားကိုပြေးလာကြသည်။

‘ကောင်မလေးသေသွားပြီလား’ဆိုသည့် မေးသံသဲ့သဲ့...

စူးစူး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ... ။

သူမကို ရယူဖို့ကြံစည်လိုက်သမျှ လက်ထဲရောက်ကာ ချည်းပဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဆုံးရှုံးရတိုင်းပို၍ မက်မောလာခဲ့၏။ သူမ သေဆုံးသွားပြီဆိုလျှင်... ။

မဟုတ်ဘူး၊ စူးစူးကို သူပိုင်ဆိုင်ရမည်။ မရသည့်အဖြစ် နှင့် ဘယ်လိုမှအဆုံးသတ်လို့မဖြစ်၊ ဖုန်းဆီလက်လှမ်းရင်း ဒေါသော်တာကိုပြောချင်သည့်စကားတွေက တစ်စစအသိမဲ့ပျောက် ကွယ်ခဲ့ရပြီး... ။

“ဒီလူသတ်မလစ်သေးဘူး... မြန်မြန်ဆွဲထုတ်ဟေ့...”

တကယ်လမ်း ဆန်းသစ်ရဲ့အသိစိတ်တွေက ကိုယ်ခန္ဓာမှာမရှိတော့ဘဲ ဒေါသော်တာထံပြေးလွှားနေခဲ့လျက် စူးစူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက်ထိန်းချုပ်ထားဖို့ ပြောချင်သောစကားတို့သည်... ။

“ခုကွပ်ပါပဲ... ခုထိပါလာပြီလား မပါလာဘူးလားတောင် အကြောင်းမပြန်ဘူး...”

“အန်တီအသံကို ဟိုအိမ်ကအပျိုကြီး မဟုတ်မှန်း သိသွားလို့များလား...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်... အဲ့ဒီမိန်းမရဲ့အသံ ဖုန်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲသိရလောက်အောင် သူတို့မရင်းနှီးပါဘူး... ငါ ဆွဲချာ ပြောရဲတယ်...”

စူးစူးတို့အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းလမ်းဆုံထောင့်ကွယ်လေး တနေ စောင့်နေခဲ့တာကြာပါပြီ၊ အကယ်၍ဆန်းသစ်တို့နဲ့ တိုင်ပင် ဆွဲလွှဲပြီး စူးစူးဒီဘက် တကယ်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုမှမလွဲနိုင်အောင် လာစောင့်နေခဲ့တာဖြစ်၏။

ရချိန်ထိအခြေအနေ အကြောင်းမပြန်သေးတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလားလို့တွေးမိရင်း နွေမျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာ၏။ ဒါဟာ နောက်ဆုံးခြေလှမ်းပဲဖြစ်ကာ မအောင်မြင်ရင်တော့ သူမအတွက် ဆောင် သို့မဟုတ် မြောင်းထဲရောက်ပြီဖြစ်ရာ... ။

“ဟော...ဖုန်း...”

အသံမြည်လာတော့ ဒေါသော်တာနှင့်တူ ဝမ်းကွဲတော်သူ တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားကြ၏။

“ဆန်းသစ်ပဲ..ရသွားပြီထင်တယ်...”

ဒေါသော်တာ ဝမ်းသာအားရနှင့်ဖွင့်လိုက်ကာ... ။

“ဟလို...ဆန်းသစ်လား၊ မင်းဘယ်လိုလဲ ပါလာပြီလား”

ရင်ခွင်သမ္မဒရာ

ကောင်မလေး..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မိုင်ဝက်သာသာလောက်မှာ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တယ် အန်တီ..”

“ဟေ့..”

“ကျွန်တော်တို့က ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တဲ့အနီးအနားက လူတွေထဲကပါ..”

“ဘုရားမေး..”

“ကားထဲကလူသုံးယောက်က ဒဏ်ရာတွေနဲ့တစ်ယောက်မှ သတိမရကြတော့ခင်ဗျ.. အန်တီဖုန်းနာပါတ်ကို ဒီထဲမှာလေးလောဆယ်ခေါ်ထားတာမြင်လို့ ပြန်ခေါ်လိုက်တာပါ.. လူနာတွေက ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မသိဘူး.. ကားကအဖြူရောင် Crown နံပါတ်က..”

သွားပြီ.. ၊

ဒေါ်သော်တာ ဖုန်းကိုငံသည့်လက်တစ်ဝက်က အရင်ကြိုးပြတ်သလို တွဲလွဲဆန့်ကျသွားခဲ့လျက်.. ၊

ငါဒီလောက်တောင်ကံဆိုးနေတာလား..ဟု အရှူးလိုရွတ်နေလေသည်။

အခန်း(၃၇)

“မင်းကိုငါပြောတယ်..ပြောတိုင်းကယ်တော့မှနားမထောင်ဘူး..”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလေးရယ်..”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ..မင်းကိုအပြင်ကို တစ်ထွာတစ်ညှီဘောင် ငါခိုင်းခဲ့သလား.. လိုအပ်တာလေး ပြေးဝယ်လိုက်တော့ဆိုပြီး လွှတ်ခဲ့ဖူးလား..”

“အခု ဟိုအိမ်ကိုသူတို့က..”

“မင်းပြေးလွှားရောက်သွားတော့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ.. ကဲပြော..”

နွေက ရှေ့မှာခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကို မချင့်မရဲဆုပ်ချိုဖြန့်ချိုလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ တက်ခေါက်ပြီး စူးစူးရှေ့ပြန်လျှောက်ကာ.. ၊

“မင်းငါ့ကိုဘယ်လိုနေရာမှာထားတာလဲပြောစမ်း..ငါပြောနေတဲ့စကားတွေကို မင်းနားထောင်ဖို့မလိုဘူးလား၊ ငါဘယ်လောက်တားနေနေ ငါကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် မင်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားတာလား..”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုလေးရယ်..”

မိုးသောက်စာပေ

“ဟုတ်လို့ မင်းအခုလမ်းပေါ်ရောက်သွားတာပေါ့... ကတင်ပြေးခံရတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သို့လော သို့လော... အများကြီးဝေဖန်လို့ရတယ် မင်းနားလည်လား... အဲဒီသို့လော... လောဆိုတာတွေ ဘာတွေလဲဆိုတာ ငါထပ်ပြောပြရဦးမလား... မင်းကို အဲဒီကောင်က...”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး...”

ကိုလေးရဲ့စကားတွေကို သူမ မကြားရဲတော့ပေ၊ မပြောဘဲ နဲ့တော့လို့လည်း မငြင်းနိုင်ဘဲခေါင်းတခါခါနှင့် အံကြိတ်ရှိုက်နေမိလျက်... ၊

“ဟော.. လူနာသတိရလာပြီ..”

“တစ်ခုခုပြောနေတာလား မသိဘူး...”

“ဒေါက်တာ.. ဒေါက်တာ ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး...”

အပြင်ကစကားသံတွေကို သေချာကြားလာရကာ သူမ အိမ်မက်မက်နေသည့်မှန်း နားလည်လာသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူမ ကားပေါ်ကခုန်ချခဲ့ပြီး သတိလစ်နေခဲ့စဉ် ကိုလေးလိုက်လာပြီး သူမ ပူမာန်မနေခြင်း... ၊

မျက်လုံးတွေမဖွင့်လိုက်နဲ့၊ ကိုလေးမျက်နှာကို နင်မကြည့်ရဲဘူးမို့လား၊ မျက်လုံးဆက်မှိတ်ထား စူးစူး... ၊

ရင်ထဲမှာကြေကွဲနေခဲ့သည်။ ကိုလေးဒေါသတွေကို အိမ်မက်အဖြစ်နဲ့တောင် သူမ ရင်မဆိုင်နိုင်ခဲ့ပေ... ၊

အပြင်မှာဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ... ၊

ကိုလေးမေးလာမယ့် မေးခွန်းတွေကိုဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ... ၊

ကိုလေးရှေ့ရောက်ရင် သူမမှန်တာရောမှားတာပါ... ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘဲရှိကာ၊ ကိုလေးဒေါသထွက်နေပြီဆို ခြေဖျားလက်ဖျားအေးနေခဲ့တဲ့အထိ... ၊

“မျက်တောင်ဖျားတွေ လှုပ်နေတယ်.. သူသတိရနေပြီ ဒေါက်တာ...”

“ဟုတ်တယ်.. ခုန နှုတ်ခမ်းတွေတောင်လှုပ်နေတာ၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းသာမသိလိုက်တာ... သေချာစမ်းသပ်ပေးပါဆရာ...” ကိုလေးနဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ၊

“ဒေါ်လေး ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာလဲ.. ၊

“အခြေအနေကတော့ အားလုံးကောင်းပါတယ်.. မ ကံဒီအသံချက်အပ်လုပ်ထားတာမှာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမား ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး...”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့မနိုးတာလဲ ဒေါက်တာ...”

“သမီး သမီးလေး စူးစူး...”

ဒေါ်မိုးခေါ်နေသည့်အချိန်တွင် ဆရာဝန်နဲ့သူနာပြုတွေ သည်း အနားမှာစုံလင်နေပြီဖြစ်ကာ နွေကအနီးဆုံးမှာထိုင်၍ စူးစူးကြည့်နေခဲ့၏။ ၊

“သမီး ဒေါ်လေးပြောနေတာကြားလားဟင်.. သမီးမျက်လုံးဖွင့်လို့မရတာလား၊ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဒေါ်လေးတို့သိရအောင် တစ်ခုခုအချက်ပြပါလားသမီးရယ်...”

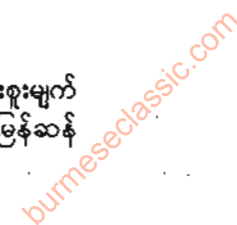
စူးစူးရဲ့မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မျက်ရည်တွေစိုစွတ်လာတာ ဖြစ်လိုက်ရလျှင် နွေမျက်ခုံးတွေတွန့်ကုတ်သွားသည်။ ဆရာဝန်တွေ စမ်းသပ်ခဲ့ကြပြီး ဒေါ်မိုးလည်း မတတ်နိုင်ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်... ၊

“စူးစူး...”

သူမရဲ့ဘေးမှာ တံတောင်တစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်နှာမကပ်ကာ... ၊

“မင်း သတိရနေတာ ငါသိတယ်...”

ကိုလေးရဲ့စိတ်မရှည်တတ်သည့်အသံကြောင့် စူးစူးမျက်ခုံးမှိတ်ထားရင်း ဒိန်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိတ်လန့်တကြီးမြန်ဆန်

တုန်ခါလာသည် ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုလေး ကြားသွားနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ ဝဲဘက်ရင်အုံ့မှာ ခုန်ဆွလှုပ်ခါနေတဲ့ နှလုံးခုန်သံ၏ တုန်နှုန်းကိုမြင်သွားမိ... ။

“စူးစူး...”

ထပ်ခေါ်တော့ သူမ မထူးဘဲ မနေရဲ့အောင်လက်ဖျားတွေ ထုံကျင်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းနေလိုက်ပြီးမှ ပို၍ဝန်မခံအောင် ကြောက်ရွံ့လာခဲ့ရလျက်... ။

“ရတယ်...မင်းဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါ့ကိုမပြောချင်ဘူးဆိုပဲထားလိုက်...”

မဟုတ်ပါဘူးကိုလေးရယ်... စူး ကိုလေးကိုကြောက်စိပါ... ။

“ဒါပေမယ့် မင်းမှာရင်ဆိုင်စရာတွေရှိသေးတယ်...အဲ့ဒီတွေအတွက် မင်းအားလျှော့လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားမယ်... အခု မင်းကိုကြံစည်တဲ့လူတွေက...”

ကိုလေး အသံခဏပြက်တောက်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“ဒေါ်သော်တုကို ငါလွှတ်ပေးလိုက်တယ်... ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့...”

သူခဏတိတ်သွားပြန်သည်။

“အဲ့ဒါမင်းအတွက်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ငါ့ဒေါသလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကိုပါ လွှတ်ချထားလိုက်တာ... သူနဲ့ပူးပေါင်းတဲ့ဆန်းသစ်ကတော့ ခြေတောက်နှစ်ဖက်စလုံး ချက်ပြင်းသွားလို့ ခြောက်လတစ်နှစ်လောက် ဝိုးလ်ချဲ့နေရတော့...”

ပြီးတော့ အံ့ကြိတ်သံတစ်ချက်ကြားရကာ... ။

“ဒီလိုကောသိက္ခာမျိုးက ပြန်ကောင်းလာဖွယ်ရှိနေသေးစိတ်ပျက်ဖို့တော့ကောင်းတယ်... ဒါပေမယ့် လုံးဝအကောင်း...”

တော့ ပြန်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆရာဝန်တွေကပြောတယ်...”

ကိုလေးစကားသံတွေ ခဏခဏရပ်နားသွားတာ ကိုယ့်ဆိုစိုက်ကြည့်နေတာလား... ။

စူးစူး ကိုလေးနားကနေ ထွက်ပြေးလို့ရရင်ပြေးသွားချင်ပါ၏။

“ငါပြောချင်တာက မင်းသူတို့ကိုကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး...ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက်ထားပြီးကျန်းမာအောင်ကြိုးစားပါ...မင်းသတိရလာတဲ့အခါ သူတို့တွေခဏခဏလှည့်စားတာခံနေရတဲ့ စူးစူးအဖြစ် ငါထပ်မံမြင်ချင်ဘူး...”

ကိုလေးရယ်... ။

စူးစူးမျက်လုံးတွေမှိတ်ထားရင်း ငိုချင်နေတာကို အတင်းချုပ်တီးနေရသည်။ ဒါပေမယ့်မျက်ဝန်းထောင့်များမှ စိမ့်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသော မျက်ရည်စတို့ကိုတော့ သူမသိနိုင်မည်မထင်ပေ။

နွေကတော့မြင်နေရသည်။ သူစိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ

မျက်ရည်စက်က လျှောခနဲလိမ့်ဆင်းသွားခဲ့၏။ ဘေးမှာအသံတိတ်ရပ်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်မိုးမျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်အံ့သြနေခဲ့သည်။

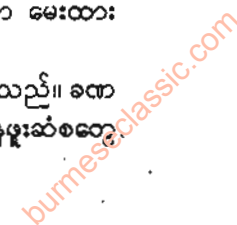
နွေပြောသလို သူမတကယ်ကြားနေတာလား၊ ဒါဆိုမျက်လုံးမဖွင့်စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာဘာရောဂါမျိုးလဲ... ။

“သိပြီ...မင်းငါ့ကို မပြောချင်မဆိုချင်ဖြစ်နေတာ...”

မဟုတ်ဘူး... ။

“အန်တီ သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးထားပါ... သူ နိုးလာတဲ့အခါ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ သူ့ဘာလိုချင်တာလဲဆိုတာ မေးထားသေး...”

ကိုလေး ထွက်သွားသည့် ခြေသံကိုကြားနေရသည်။ ခဏကြာတော့ ဒေါ်လေးအနားမှာလာထိုင်သည်။ စူးစူးရဲ့နဖူးဆံစတွေ

ကို သပ်တင်ပေးရင်း နားသယ်စပ်ဆံစတွေကို ပဝါနုနုလေးနဲ့တို့ သုတ်ပေးနေ၏။

ထိုအခါကျမှ သူမငိုနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သိလိုက်ရသည်။ ဒေါ်လေးကတော့ ကိုလေးလိုစကားတွေအများကြီး မပြောပေ။

“သမီးရဲ့သောကတွေအားလုံးကို လူလေးဖြေရှင်းပေးမှာ ပါကွယ်.. ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ စိတ်လည်းမပူနဲ့နော်..သမီးပြောချင်တာတွေ ဒေါ်လေးကိုပြောပြ..ဟုတ်ပြီလား သမီးကြားတယ်မို့လား..”

အခန်း(၃၈)

“ဘယ်လို..အန်တီ ဘာပြောလိုက်တာလဲ..”

“စူးစူးမရှိတော့ဘူး..ဘယ်တုန်းကထွက်သွားလိုက်မှန်း မသိဘူးသားရယ်.. အန်တီခဏလေး အိပ်ငိုက်သွားတာပါ..”

သူချက်ချင်းထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်သော်တာလည်း သူ့ခြောက်လနဲ့ကြိမ်းမောင်းထားလို့ ပြေးနေရသည်။ ဆန်းသစ်လည်း ခုချိန်ထိအတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးကုသခံယူနေရတုန်း..

အပြင်က တစ်စုံတစ်ယောက်လာခေါ်သွားတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကားမောင်းနေရင်း ဆရာဝန်ဆီဖုန်းဆက်လိုက် ဒေါ်မိုးနဲ့ပြောလိုက်..

မျက်လုံးရောနားပါ အလုပ်လုပ်နေရသည့်အပြင် ခေါင်းထဲမှာလည်း ပူထူလာတဲ့အထိ ချာလည်နေခဲ့ပြီး..

“သူသတိရလာမှ သေချာမေးရမှာပဲဆိုပြီး အားလုံးက သတိရဖို့ပဲမျှော်နေကြတာ..အဲ့ဒါအန်တီလည်းဖျတ်ခနဲ သတိရလာရော ကြည့်လိုက်တာမရှိတော့ဘူး..”

“အပြင်ဆောင်က လူတစ်ယောက်ကတော့ လူနာမိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်တွေ့မေးရိုးတွေမှာ ပတ်တီးတွေနဲ့ဒီထဲက ထွက်သွားတာမြင်လိုက်တယ်တဲ့..”

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘရာ

“တစ်ယောက်တည်းပဲတဲ့..”

“ပါကင်မှာနေတဲ့ ဝန်ထမ်းကလည်းမြင်တယ်တဲ့.. သူ တက္ကစီငှားနေလို့ လူနာစောင့်မပါဘူးလားတောင် မေးလိုက်သေး တယ်တဲ့..”

“သူ့ရှေ့မှာတော့ တက္ကစီမရဘူးတဲ့.. အဲဒါသူလည်း ဆေး ရုံကဆင်းသွားတာလို့ထင်တာတဲ့..”

ဖုန်းချထားလိုက်ပြီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် အရင်ကြီး စားလိုက်သည်။ ပြီးမှကားကိုဒီတိုင်းမမောင်းဘဲ တခြားလမ်းကနေ ဆေးရုံဘက်ကို ပတ်မောင်းခဲ့၏။ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်ကိုကြည့်လိုက် တက္ကစီတွေကိုမြင်ရင် ကြည့်လိုက်.. ။

သူဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ရှေ့ရေးနောက်ရေး ကို ဘာအတွက်ပူပင်နေတာလဲ.. ။

“ကျွတ်..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချင့်မရဲဖြစ်မိပေမယ့် ပူနေသည့်ရင်ထဲ ကို ဘယ်လိုမာနနဲ့မှ ချေဖျက်လို့မနိုင်.. ။

ဒီမိန်းကလေးကိုမြင်တည်းက သူ့မရဲ့အဆင်မပြေခြင်း တွေ မြင်နေရသမျှအမြင်မတော်မှုတွေကို သူ့ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

ဒါကဘယ်သူတိုက်တွန်းလို့မှ မဟုတ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ သံယောဇဉ်ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ အလိုအလျှောက်ဖြစ်လာ ခဲ့သော တာဝန်ယူချင်စိတ်ပဲဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရသည့် ငြိတွယ်မှုတွေက လေညှာအရပ် မရှိဘဲ ဘာကြောင့်ခိုင်မြဲနေခဲ့ရသလဲဆိုလျှင်.. ။

စူးစူး.. ။

စူးစူးရဲ့အရိပ်ကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရကာ ကားကိုဘရိတ် အုပ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“ကျွါ..”

မျှင်

“တီ..တီ..”

သူ့ကားအချက်မပြတ် ရပ်ပစ်လိုက်သဖြင့်နောက်ကကား တွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ..ရှူးနေလား..”

“ဆောရီး..”

ဆဲဆိုသွားတာတွေကို သည်းခံရင်း ကားထဲကနေလက် ပြတောင်းပန်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ စူးစူးနောက်ကိုလိုက်ဖို့ ပြန် လှည့်ပိုက်ခဲ့ရင်း.. ။

သူ့ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ.. ။

သူ စိတ်လောကြီးကာ ဝေးဝေးလံလံကိုကျော်ကြည့်နေပြီး မှ မျက်ဝန်းထောင့်ကအရိပ်လေးတစ်ခုကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက် မိလျှင်.. ။

စူးစူး.. ။

သူ့ကားနဲ့အနီးဆုံး ပံလပ်မောင်းပေါ်မှာ စူးစူးကအစိမ်းရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် ဆံပင်တွေကမသေမသပ်ပြန့်ဝဲကျနေကြသည်။

ထို့ပြင် ဆံပင်တွေကိုနားနောက်မှာ သိမ်းညှပ်ထားသဖြင့် မေးရိုးတစ်ဖက်မှာ ဝှမ်းနဲ့ပလာစကာ ကပ်ထားသည့်ဒဏ်ရာကို ဒီတိုင်းမြင်နေရသည်။

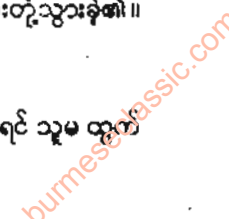
ပြီးတော့ လက်ကောက်ဝတ်လေးနဲ့ လက်ခုံတစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးအဖွေးသား ရှိနေခဲ့လျက်.. ။

“စူးစူး..”

ဟင်.. ။

ခေါ်သံကိုအရှင်ကြားလိုက်သဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားခဲ့၏။ ကိုလေး.. ။

ကိုလေး လိုက်လာတာလား.. ။ ခြေထောက်တွေသာ တုံ့ဆွဲလေးကန်မနေခဲ့ရင် သူမ ထွက်

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓကု

ပြေးမိမှာပေမယ့်.. ၊

“ဒါ ဘယ်ကိုလဲ..”

နွေကသူမလက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်

ပြီး.. ၊

“ဒီမှာ မင်းငါ့ကိုကြည့်စမ်း..”

မော့ကြည့်လာသည့်မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်တွေစိုစွဲ

နေခဲ့လျက်.. ၊

“ကိုလေး..”

“မခေါ်နဲ့.. ငါမေးတာကိုတစ်ခွန်းပဲဖြေ.. မင်း ငါ့ကို ဆန်းသစ်ကို ဆက်ဆံတဲ့ အချိုးမျိုးလုပ်လိုက်တာလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“ထပ်မေးမယ်.. မင်းသတိရနေရက်နဲ့ မပြောချင်မမြင်ချင် ဖြစ်နေရတဲ့အထိ..ငါက..”

“မဟုတ်ရပါဘူးကိုလေးရယ်..”

ရင်ထဲမှာနင့်နေသည်။ ကိုလေးကိုမြင်လိုက်တော့ စိတ်က ခုံးခုံးကျလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ ခေါင်းတွေမူးနောက်ရီဝေလာကာ..

“ကိုလေးကိုစူးစူးကြောက်လို့ပါ.. စူးစူး ကိုလေးကိုမှ မယုံရင်..”

သူမစကားမဆုံးမီ မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းကျသွား သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲပြိုကျလာခဲ့ရာ.. ၊

“စူးစူး..”

နွေထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။ သူမကို နားလည်ပေး ဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ချက်မချလိုက်ရဘဲ သူသာလျှင် ဒုက္ခများခဲ့ရလျက်..

အခန်း(၃၉)

“ခဏနေဦး.. ခုနကပဲ ငိုနေသေးတာ..”

ဒေါ်မိုးက နွေ့ခြေလှမ်းတုံ့သွားမှ အနားကိုရောက်လာ

ပြီး.. ၊

“စူးစူးကသနားစရာလေးပါသားရယ်..မင်းထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူး..သူကအကြောက်လွန်နေတာ..”

နွေ့မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့.. ၊

‘ကိုလေးကို စူးစူးကြောက်လို့ပါ..’လို့ပြောသည့် မျက် ရည်ဝှေ့နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို မြင်ယောင်သွားမိ၏။ ထို့

ကြောင့် အခန်းရှေ့ကနေ ဒီဘက်ကိုထွက်လာခဲ့ရင်း.. ၊

“သူဘာပြောလို့လဲ အန်တီ..”

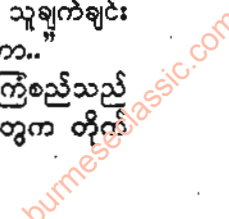
“ဘာမှတော့မဟုတ်ပါဘူး..သားကိုကြောက်တယ်ပဲပြော တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဟိုအိမ်ကိုသွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလည်း ဒေါ်

ဆော်တာနဲ့ ပြတ်ပြတ်သာသားရင်းဖို့ပါတဲ့.. သူပြတ်သားနိုင်ပြီဆို ဘာ သားကိုသက်သေပြချင်လို့တဲ့။ ရွှေရတို့ကိုတောင် သူချက်ချင်း

ပြန်လာမှာလို့ ပြောသွားတာဆိုပဲ.. ရွှေရပြန်ပြောပြတာ..”

ဒီကိစ္စမှာ ဒေါ်သော်တာနဲ့လဝန်း ပူးပေါင်းကြံစည်သည် ထို့ ထင်လောက်ဖွယ်အခြေအနေအကြောင်းအရာတွေက တိုက်

မိုးသောက်စာပေ

ဆိုင်နေပေမယ့် တကယ်ဟုတ် မဟုတ်လည်း သူ့စိတ်မဝင်စားပါ... အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် လဝန်းမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်၊ အပြစ်လုပ်ထားမှန်းသိလိုက်ရရင် သူ့ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်သော်တာနဲ့ပတ်သက်သည့်တစ်ခြမ်းကိုပဲ သူသုံးသပ်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စူးစူးရှရှုလက်သိက္ခာ.. ။

“ကျွန်တော့်ကို သူကဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေရတာလဲ..”

“သားရယ်.. အန်တီလည်း သတိပေးချင်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် သားရဲ့ စေတနာကိုလည်း ခံစားမိနေတော့..”

“သူကတော့ ဘာဖြစ်လို့ မခံစားမိတာလဲ.. ကျွန်တော်စိတ်တွေတိုနေရတာတွေ သူ့ကြောင့်..”

ပြောလိုက်ပြီးမှ ဖြစ်ရပြန်ပြီဒေါသ လို့ စိတ်မှာဖြစ်ရင်း ကျွတ်ခနဲ မွဲသွားမိသည်။

“သားရယ်.. စေတနာမေတ္တာဆိုတာ ရောင်ဝါခွဲခြားမြင်ရတာမှမဟုတ်တာ.. တကယ်စေတနာအစစ်အမှန်ကို လူတိုင်းသာ အလွယ်တကူခံစားနားလည်နိုင်ကြရင် စေတနာကပေးဒနာဖြစ်ရတာမျိုးတွေလည်း ရှိကြပါ့မလား..”

ဒေါ်မိုးက နွေနားထောင်နေတုန်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြနေကာ.. ။

“စူးစူးကသားထက် အသက်ငယ်တယ်.. အသက်ငယ်သလောက် ရင့်ကျက်မှုလည်းနည်းတယ်လေ၊ ပြီးတော့အရမ်းဆင်းရဲခဲ့ ရှာတာ.. သူ့ကိုယ်သူသိမိငယ်နေတဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ ခုလိုမဖြစ်သင့်တာတွေ မလုပ်သင့်တာတွေဖြစ်နေရတယ်လို့ အန်တီထင်တယ်..”

“မဟုတ်ဘူးအန်တီ.. မကောင်းတာကိုမကောင်းတာမှန်းသိရင် စွန့်နိုင်ရမယ်.. ပြောင်းလဲမှတိုးတက်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြောင်းလဲရမှာပဲ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် ခွန်အားဆိုတာ မိမိကိုယ်

မိမိယုံကြည်ခြင်းလား.. သူ့ကိုပံ့ပိုးနိုင်တဲ့ နောက်ခံဘက်ခံရောင်းနံလား..”

“နှစ်ခုစလုံးမှန်တယ်မို့လားသား.. ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုနှစ်ခုစလုံး ပြည့်စုံနေဖို့တော့..”

“တစ်ခုမှမရှိဘဲလည်း ရပ်တည်နေကြတာပါပဲ.. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ခွန်အားအလိုက် ကိုယ့်ရဲ့တိုးတက်မှုဖြစ်လာတာကို သတိထားကြည့်ရမယ်.. ကျွန်တော်ကသူ့ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်တဲ့ဘက်ခံရောင်းနံဆိုရင်တောင် သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်အားကိုးနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါရှိစေချင်တာ..”

“လိုချင်တိုင်းရကြတာမှမဟုတ်ဘဲကွယ်.. သား သူ့ကို ဖင်းကျပ်တာတွေက နည်းနည်းတော့များတယ်သား၊ ရောက်လာတာစက အန်တီမမြင်လိုက်ရပေမယ့် သူ့ရောက်လာတည်းက လူမမာသည်လေးမို့လား..”

နွေအသံတိတ်နေသည်။

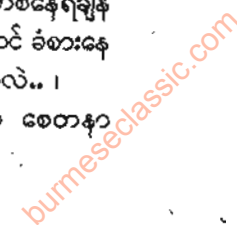
“နောက်ပြီး ဒေါ်သော်တာရောက်လာတဲ့ကိစ္စကြောင့် သားစိတ်တွေတိုပြီး သူ့ကိုအလုပ်တွေဖိလုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်..”

“အဲ့ဒါတွေက..”

“သားရဲ့ စေတနာတွေမှန်း အန်တီသိတယ်.. ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်မှာတော့ အပြစ်တွေရင်ပြတ်ပြတ်သားသားဒဏ်ပေးတတ်တဲ့ သားကိုကြောက်သွားတာပေါ့.. ခုလည်း သူ့အပြစ်ထပ်လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေတာလေ..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်စွန့် ကာကွယ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်နဲ့တင် သူရင်နင့်နေရတာပါ.. ။ သူမလေးကယ်ပါ ယူပါအော်ဟစ်နေရချိန်မှာ သူ့အနားမှာမရှိခဲ့သည့် အဖြစ်အတွက် ရင်နဲ့မဆုံအောင် ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ဒါတွေကို ဘာကြောင့်နားမလည်နိုင်ရတာလဲ.. ။

“သူ့ဘက်ကကြည့်ရင်တော့ သားရင်ထဲက စေတနာ

ရှင်ခိုင်သမ္မဒ္ဒရာ

မေတ္တာတွေက ကြောက်စရာတွေပဲဖြစ်နေမှာပဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားက မနူးညံ့တတ်ဘူးလေ.. အဲဒါက 'ငါမှန်ရင်ပြီးတာပဲ'လို့ သဘော ထားရင်ရပေမယ့်.."

ဒေါ်မိုးက စကားတစ်ခုအတွက်အားယူလိုက်ရသလို သူ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

"သားကချစ်နေတာကို ဖွင့်ဟချင်လာတဲ့အခါ အရမ်းထို ခက်ခဲသွားနိုင်တယ်.."

ငိုနေသည့် နွေ့မျက်နှာမော့လာသည်။ ပြီးတော့ ဖျန်းခဲ ရဲတက်သွားကာ တစ်ဖက်လွှဲပစ်၏။ ပြီးတော့မှ.. ၊

"ကျွန်တော် အဲလိုပုံစံမျိုး မရှိပါဘူး.."

"မရှိသင့်ဘူးလို့ထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိက္ခာပဝါပုံးထား တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ..ဒါပေမယ့် ဘေးလူအခြင်မှာတော့ အရမ်းသိသာပါတယ်.. သားက ဘယ်လိုအတွေးတွေနဲ့ဒါကို ဟန် ဆောင်ပုံးဖိနေသလဲဆိုတာ အန်တီမသိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိဘဲ ဖြစ်နေတတ်တာတွေရှိလို့ သတိပေးတာ.."

ဒေါ်မိုးက စာနာနားလည်သည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

"ကိုယ်ကချစ်နေပြီဆိုရင်တော့ သားသူ့ကိုစည်းရုံးနိုင်ဖို့ လိုတယ်သား..ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကကြည့်ရင် မင်းကိုသူ့ရဲ့ချစ်ခင် နှစ်သက်ဖွယ်အိမ်ထောင်ဘက်..သူ့ရဲ့အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် သဘော ထားရဖို့ တော်တော်မလွယ်တဲ့အနေအထားပဲ.."

ဒေါ်မိုးရဲ့စကားတွေကို သူတိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေ နှိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ၊

ဒေါ်မိုးပြောသလို စူးစူးကို သူ့တကယ်ချစ်မိနေပြီလား..

အခန်း(၄၀)

"ဟင်..ကိုလေး.."

စူးစူးမျက်လုံးဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမရဲ့ဘေးမှာစီးကရက် လက်ကြားညှပ်လျက် ထိုင်ကြည့်နေသောနွေ့ကို မြင်လိုက်ရ၏။

"ကိုလေး.."

"နေပါ..ကိုယ်ခုဖ်ရောက်တာ.."

စူးစူးက လှဲနေရာမှကမန်းကတန်းလက်ထောက်ထလိုက် သည်။ ပြီးတော့မှ လက်နာသွားပြီးညွတ်ခနဲဖြစ်၏။ ခေါင်းအုံးပေါ် မှာဖေးတင်နေဆဲ ဆံနွယ်ဖျားတို့က လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့ခါလျက် သူမ ရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကသနားစဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နွေ့က စီးကရက်ခိုးတို့ တိုးဝင်နေဆဲနှုတ်ခမ်းဖျားတို့ကို အိတ်ပစ်လိုက်ပြီး စီးကရက်ကိုဘေးကစားပွဲခြေထောက်မှာ ဖိကပ် ချုပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ စားပွဲပေါ်က ခွက်ထဲကိုပစ်ထည့်လိုက်ရင်း.. ၊

"မင်းသက်သာရင် ခြံထဲမှာလမ်းဆင်းလျှောက်မလား.."

"ဟုတ်.. အဲ ရပါတယ်..မလျှောက်ချင်ဘူး.."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..ခြေထောက်တွေမှာတော့ ဘာမှထိမိုက် မရှိခဲ့ဘူးမို့လား.."

ရင်ခွင်သမ္ဗုဒ္ဓက

“မထိ...အဲ ဟို နည်းနည်းနာနေသေးလို့..”
နွေက သူမကိုစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊
“ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းပြေးလိုက်ရလို့ဖြစ်မယ်..”
ဟင်.. ၊

စူးစူးမျက်နှာလေးက အပြစ်ကျူးလွန်ထားသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဆရာမကြိမ်လုံးဆွဲထွက်လာတာကို မျက်လုံးအကြောင်သားငေးကြည့်နေသည့်နယ်.. ၊

ပြီးတော့ တစ်ခုခုဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေသည့်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်နေခဲ့လျက်၊ ရင်ခုန်နှုတ်ခမ်းကြောင့် လှိုင်းထန်ဖွယ်ရှိနေသော ရင်ဘက်လေးကသူမဘယ်လောက်ထိကြောက်ရွံ့နေသည်ကို ဖော်ပြနေသည့်နယ်.. ၊

“မင်းကိုစိတ်ဆိုးလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးစူးစူး.. ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ..”

“စူး.. စူးစူးမှာ တကယ်အပြစ်ရှိပါတယ်..”

“ဘာကိုအပြစ်လဲ..မင်းကိုပြန်ရလာကာမှ ကိုယ်မင်းထံအပြစ်တင်စကားပြောခဲ့တာ ရှိသလား..”

စူးစူး ခေါင်းလေးခါပြု၏။

“ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်း..”

ကြည့်ဖို့တော့ကြိုးစားလိုက်ပုံပေါ်ကာ သူနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံလောက်သည့် အနေအထားမရောက်မီ မျက်နှာကိုပြန်ငုံ့ပစ်ခံဒေါ်မိုးပြောသည့်စကားတွေကို ကြားယောင်ကာ သူပင့်သက်ခွင့်လိုက်မိသည်။

ဒါ သူ့အပြစ်တွေပဲလား.. ၊

“ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ မင်းကိုမုန်းတီးရန်လိုနေတာတွေဖြစ်နေသလား..ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ကြောက်လန့်နေတာလဲ..”

ပျင်စ

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး.. စူးစူးက ကိုလေး သေချာမှာထားတိုင်း အမှားတွေပဲလုပ်မိနေလို့ပါ။ အခုလည်း စူးစူးကြောင့်ကိုလေးဆေးရုံစရိတ်တွေကုန်သွားပြီ..ရဲစခန်းတွေရောက် အရှက်တွေကွဲ့..”

“ရှင်းရဖို့ရှိလာရင် ရှင်းရမှာပဲ.. ဘယ်သူမှမယ်လှည့်ပြီးပြဿနာလိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်း သူများထောင်ချောက်ဆင်တဲ့ အကွက်ထဲ တည့်တည့်ဝင်သွားပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ကားပေါ်တု လိုမ့်ချပစ်လိုက်တာလဲ..”

“အဲ့ဒါ..”

“မင်းမှာသတ္တိရှိတယ်..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်မှုခိုင်မာဖို့ပဲလို့နေတာ။ ငါဖြစ်စေချင်တာလည်း အဲ့ဒါပဲ.. မင်းကိုမုန်းလို့ဆူနေတာမဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ပေးနေတာလည်း ခိုင်းချင်လို့ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး.. သူများကလုပ်ကြံချင်လာအောင် မင်းပုံစံပျော့ညှည့်ပြီး ယော်နေတာကို မကြိုက်တာ..”

“စူးစူးနားလည်ပါတယ်ကိုလေးရယ်..ကိုလေးထင်သလိုလုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ စူးစူးဘဝမှာကိုလေးထက်ပိုပြီး ယုံကြည်ရမယ့်သူမရှိတော့ပါဘူး..အားလုံးပိုင်းပြီး အထင်မြင်သေးစော်ကားကြတဲ့ သတ်ဝန်းကျင်ကနေ ကိုလေးဆွဲထုတ်ခဲ့တာ.. အဲ့ဒီကျေးဇူးကို..”

“ဟိတ်..မလုပ်နဲ့..”

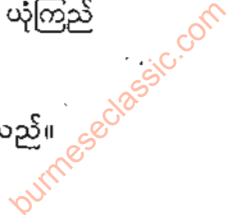
သူမလက်အုပ်လေးချိုလိုက်တာနှင့် နွေပျာပျာသလဲတားဆီးရင်း နေရာမှထရုပ်ပြီးသားလည်းဖြစ်လျက်.. ၊

“ကျွတ်..”

သူ့ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားမှန်းလည်း သိလိုက်၊ သူလိုချင်တာ အဲ့ဒီလိုကျေးဇူးရှင်ကြီးသဖွယ် ယုံကြည်အိုးကွယ်နေစေဖို့မဟုတ်.. ၊

“ရပြီ.. မင်းသက်သာသလိုနေပါ..”

သူလှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ရင်ခွင်သမ္မတ

“ကိုကြီး...ဖုန်းလာနေတာကြာပြီ..”

ရွှေရက အပြင်မှာရှိနေသည့်ဖုန်းတစ်လုံးကို ပြေးလာတော့...
၍.. ၊

“သရီးမစ်ကောလ်ဖြစ်နေပြီ..ကျွန်တော်မကိုင်ရဲလို့..”

ဒီဖုန်းက သူ့အပြင်သွားသည့်အခါမှပဲ ကိုယ်မှာဆောင်ထားသည့်ဖုန်းဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ကိုယ့်မိသားစုဖြစ်ဖြစ် အရင်းနှီးဆုံးအတွင်းလူ အပြင်လူခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး ထည့်ထားသောကြောင့်.. ၊

“ငါ့ကား ထုတ်ထားလိုက်..သွားစရာရှိတယ်..”

“ကိုကြီးပြောတော့ ညနေမှဆို..”

သူ့မသိသောဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်းခေါင်းခါ၍

“သွားထုတ်ထားလိုက်ဆို..”

“ဟုတ်..”

သူ့အပြင်ထွက်လာခဲ့ရင်း ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဟလို..”

“နွေဦးနေလား..”

ဖုန်းထဲကအသံကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည့်ဆန်းသစ်.. ၊

“ငါ့ဘယ်သူမှန်းသိသွားတော့ ဒီကောင့်အသံအမာကြီးသေးပါလားဆိုပြီး အံ့သြသွားလား..”

“မအံ့သြပါဘူး...မင်းလိုကောင် အသက်ရှည်နေတာမို့စိတ်ပျက်သွားတာ..”

“ဟွန်း..မင်းစိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်မယ့်စကားပြောချင်လို့ ဒီနေ့မယ့် မင်းရိုးသားတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်က ကမ်းလှမ်းခဲ့တာကို ဝမ်းပမ်းတသာလက်ခံသွားမှာပဲ..”

သူက စကားရပ်ပြီးနွေအသံကို နားစွံသည်။ ပြီးမှဆက်

၂၉၁

၍.. ၊

“စူးစူးကို ငါလိုချင်တယ်..”

“.....”

“ငါ့ခြေထောက်တွေ မသန်စွမ်းသေးတဲ့ စိတ်ပျက်ဖွယ်အချိန်တွေမှာ စူးစူးရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီးသူ့ရဲ့ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ နူးနူးညှည့်ညှ့်အသားစိုင်းလေးတွေနဲ့..အဲ့ မင်းဒါသထွက်ပြီး ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်၊ ငါအခုပြောနေတာ ငါ့ရဲ့ခံစားချက်အစစ်တွေ..မင်းကိုမခံချင်ဖြစ်လာအောင် ရန်စနေတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး..”

“သူကလည်း ဥမ္မာဒန္တိတော့မဟုတ်ပါဘူး..ငါကလည်း သိဝိမင်းကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်အိမ်အကူမိန်းကလေးတစ်ဆွဲကကို ရာဇဂ္ဂုဇ္ဈိထိန်းနေဖို့မလိုတဲ့ သိဝိမင်းကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲငါက ဘာဖြစ်လို့မရနိုင်ရမှာလဲ..”

“မင်းပြောလို့ပြီးပြီလား..”

“နေဦးမပြီးသေးဘူး..မင်းငါ့ကိုနက်ဂံတစ်ပြတော့မှာ ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့စကားကိုဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးစဉ်းစားသို့ရအောင် ခဏသည်းခံလိုက်..”

“.....”

“အဲ့ဒီကောင်မလေးက သုံးနှစ်သည်းခံပေးနိုင်တဲ့ပါရမီမူလေးပါကွ..အဟွန်း သူ့ကိုငါသုံးနှစ်လောက်လိုချင်တယ်..”

နားထောင်နေရင်း နွေကျိခနဲအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတာ့ သူ့အဆင်ပြေပြေတုံ့ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်တကျပြင်ဆင်လိုက်၏။

“အဲ့ဒီအတွက် ငါမင်းကိုသိန်းတစ်ထောင်ချက်ချင်းချပေးမယ်ကွာ.. အဲ့ဒါလည်းမင်းသိပ်စိတ်မဝင်သေးဘူးဆိုရင် လောလောဆယ် ရမ်းနံနေတဲ့ မင်းရဲ့ပရောဂျက်မှာဂျန့်ဖြစ်နေတဲ့ မြေယာရှုပ်ဆွေးမှုပြဿနာ ရှင်းသွားအောင် ငါကူညီမယ်..”

ဆန်းသစ်က အရမ်းကိုတက်ကြွနေကာ ခဏနားလိုက် ဆက်ပြောလိုက်နှင့်.. ၊

“အဲ့ဒီဘိုးဘွားပိုင်မြေဆိုတဲ့ နှစ်သုံးစကမြေက ငါ့လက်ထဲ မှာလို့ ပြောလို့ရတယ်.. ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်းအိမ်က အိမ်အကုမိန်းက လေးအတွက် သိန်းသုံးထောင်လောက်ကို လက်လွှတ်ခံလောင် အောင်တော့ မတုံးဘူးမို့လား..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

နေ့ရယ်ချလိုက်တော့ ဆန်းသစ်အသံ တိခနဲတိတ်ကျသွား သည်။

“ကျေးဇူးပဲဆန်းသစ်ရာ..မင်းပြောနေမှပဲ ငါ့လက်ထဲမှာ ရတနာထုပ်လေးရှိနေမှန်း သိရတယ်၊ ငါက ငတုံးဖြစ်ခံပြီး သူ့မှာ လိုချင်နေတိုင်း ပေးပါ့မလား..”

“နေဦးနေ..”

“ပြော..”

“မင်း ဘာလိုချင်သေးတာလဲ..”

“အဲ့ဒါ ငါ့ကိုမေးရမှာမဟုတ်ဘူး.. မင်းရဲ့ကိုယ်ဝန် လွှဲထားရတဲ့ လဝန်းကိုသွားမေး..”

“မလိုဘူးဟော့ကောင်.. အဲ့ဒီမိန်းမကိုယ်ဝန် ဘယ်သူနဲ့ရ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်းကိုသတိပေးလိုက်မယ်နေဦးနေ.. ငါ့ရဲ့ ခုန်သံ တစ်နာရီ တစ်ရက် တစ်လလောက်ဖြစ်ဖြစ် စည်းချက်ညီညီခွင့်ရဖို့အတွက် ငါ့စည်းစိမ်ရှိသမျှပုံအော အကုန်ခံနိုင်တယ်..”

“မွေးရာပါ ဝါသနာကြီးခဲ့တာကိုး..”

“ဟုတ်တယ်.. ငါပြောချင်တာက မိန်းမဘယ်နှစ်မျိုး ဘယ်နှစ်စားရှိနေသလဲ မင်းထက်ငါပိုသိတယ်ဆိုတာပဲ.. ငါခံစားဖူးခဲ့သလို လောကစည်းစိမ်တွေထက် စူးစူးနဲ့တစ်ညလောက် ရင်ခုန်ခွင့်ရဖို့ ငါ့အလိုရှိဆုံးပဲ..”

နားထဲမှာ စက်စုပ်ရွံရှာဖွယ်တွေဖြစ်လာပေမယ့် သူနား ဆောင်နေလိုက်သည်။

“လူဖြစ်လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုက ကိုယ်ထင်ရာကိုယ် လုပ်ပြီး လောကစည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝခံစားဖို့ပဲ.. ငါ့သာယာမှု အတွက် ကြိုက်သလောက်သုံးဖြုန်းပစ်လို့ရတယ်၊ ယောက်ျား ကောင်းတို့ပေတံကြီးနဲ့ ငါ့ကိုမင်းကဲ့ရယ်မနေစမ်းပါနဲ့.. မင်းနာဘူး မဟုတ်ရင် ဂန့်ဒူးပဲ..”

ပြောနေရင်း သူ့ကိုယ်သူဘာတွေသဘောကျနေသည် မသိ.. ၊

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့ခြေထောက်တွေပြန်ကောင်းလာခဲ့ရင် ငါ့ရဲ့ရလိုမှုအတွက် တစ်ကနေပြန်စပြီး ကြိုးစားမယ်..”

“မင်း ခုလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိမ်းဝါးခွင့်ရနေတာ လဝန်း ကြောင့်ဆိုတာရော သိရဲ့လား..”

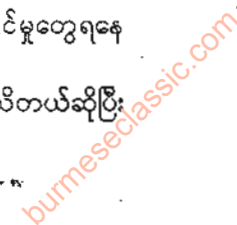
“မလိုပါဘူး.. ငါ့ကိုထောင်မချရဲတာက မင်းဘက်ကသွေး ခြောက်တာပဲ၊ လဝန်းကြောင့်ဆိုလည်း မင့်မိန်းမအတွက် မင်းစဉ်း စားတာ.. စူးစူးအတွက်ဆိုလည်း ကောင်မလေးအထင်ကြီးအောင် ခင်း ဟီးရီးလုပ်နေတာပဲ.. ဒီမှာနေဦးနေ မင်းကနေဦးနေဖြစ်သလို ငါကလည်း ဆန်းသစ်ပဲကွ..”

ပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်သည်။

“ဥပဒေဆိုတာ အလုံးဖြစ်ဖြစ်အပြားပဲဖြစ်ဖြစ်.. မင်းကိုရော ဥပဒေကိုရော ငါဂရုမစိုက်ဘူး.. လဝန်းဆိုတဲ့မိန်းမ ဘာဖြစ်နေနေ စူးစူးကို အခုငါဘယ်လောက်ပဲဖျတ်ဖျတ်လူးလိုချင်ပါစေ.. မိန်းမ တိုင်းက ယောက်ျားတွေအတွက် အသုံးတော်ခံပဲ..”

သူအားပါးတရကြီးပြောနေသမျှ အောင်နိုင်မှုတွေရနေ သည့်အတိုင်း.. ၊

“မိန်းမဘယ်နှစ်မျိုး ဘယ်နှစ်စားရှိတာ မင်းသိတယ်ဆိုပြီး

ရင်ခွင်သမ္ပဒါ

ခုတော့လည်း မင်းအမေကိုတောင် မေ့နေတဲ့ပုံပဲ..”

.....

“ဟွန်း...ပြောပါဦး၊ မိန်းမတိုင်းက ယောက်ျားတွေအတွက် အသုံးတော်ခံဆိုတော့ မင်းအမေလည်း..”

“ဟိတ်ကောင်..ခွေးသူတောင်းစား..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

အစန်း(၄၁)

“ဘာ..”

စိမ်းစိုလှပနေသော ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းမှာ နင်းဖြတ် လျှောက်လာခဲ့ရသည့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေကပဲ နှော့မိ လောက်အောင်စိမ်းနုလန်းဖြာနေ၏။ သို့သော်.. ၊

ဆန်းသစ်ရဲ့ ဘာဆိုသော မိုးလုံးဟိန်းသံကြီးသည် ဒေါ် ဆော်တာ့ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့မဆက်ဖြစ်တော့အောင် ရိုက်ချပစ်လိုက် သည့်နည်း.. ၊

“မင်းသေချာရဲ့လား ကောင်းစံ..”

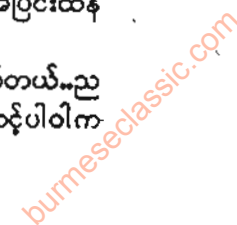
“ဒီသတင်းမျိုးကို မသေချာဘဲနဲ့ မင်းကိုပြောစရာလားကွ နေပါဦး ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စကြီးကိုတောင် မင်းကိုသတင်း ပို့မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလား..”

“တောက်..”

ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး မသန်းမစွမ်းဖြစ်ရသည့် ဒုက္ခ ကြောင့် ဆုံးရှုံးခြင်းတွေဖြစ်လာခဲ့တာမှာ ဒီထိချက်ကအပြင်းထန် ဆုံး.. ၊

“ရှစ်နာရီမှာ မနက်ပိုင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာလုပ်တယ်..ည နိုင်းစည်ခံပွဲတဲ့၊ အကျဉ်းရုံးလုပ်တယ်ဆိုမယ့် ဟိုကောင့်ပါဝါက

မိုးသောက်စာပေ

ကပြင်းတယ်လေ.. တော်တော်တင့်တယ်ခမ်းနားတယ်ဆိုပဲ..”

“မင်းကလည်းအလိုက်ကမ်းဆိုးမသိကွာ..တော်တော်..”

မိုးသဲက ကောင်းစံကို လှည့်အော်လိုက်ပြီး မျက်ရိပ်ပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကလောရောက်နေကြသဖြင့် မနေ့ညကမှ ပြန်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒီမှာ ဆန်းသစ်ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ကြားပေမယ့် အလုပ်ကိစ္စနဲ့နေနေရတာမို့ မပြန်နိုင်ခဲ့ကြ.. ။

“ငါတို့တောင်မထင်ဘူး.. ဒီကောင်လုပ်ချလိုက်တာ ဘယ်သူမှမထင်တဲ့အကွက်ကွ၊ ပြောမယ်ဆို လဝန်းလည်းပြောခွင့်ရှိတာပဲ.. ကိုယ်ဝန်က မင်းကိုယ်ဝန်မှန်း..”

“ကောင်းစံ..”

ဆန်းသစ်မျက်နှာကြီး နီရဲနေလျက်.. ။

“အဲ့ဒီမိန်းမအကြောင်း လာမပြောနဲ့.. ယင်နားစာ စားမိတာထက် ပိုရွံတယ်..”

“အေး..ယင်နားစာဆိုရင်လည်း အဲ့ဒီယင်ကောင်က မင်းပဲဆန်းသစ်..”

ဒေါ်သော်တုအသံကြားလိုက်တော့ သူ့အံ့ဩသွားသည်။ ဒီလိုလေသံနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မဆက်ဆံရဲခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး.. ။

“မင်းက ဝှီးလ်ချပေါ်ရောက်နေတာတောင် ဒီဟာမလေးကို သည်းသည်းသန်သန်ဖြစ်နေတုန်းပါလား.. သူ့ကြောင့် သူပတ်မွေသွားလို့ အားလုံးဒုက္ခတွေ့ရောက်..”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကိုပိတ်ပြီး လှည့်ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ခုဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရမလဲ..”

“ငါက ပေးစာကမ်းစာကို မျှော်ကိုးပြီးလာတာမဟုတ်ဘူး ဆန်းသစ်..”

“ပြော..ဘာကိစ္စနဲ့လဲ..”

ဒေါ်သော်တာက အနည်းငယ် ဖရိုဖရဲဆန်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် နှုတ်ခမ်းနီမချရှိနေဆဲ.. ။

“ငါ့သမီးကို မင်းက တာဝန်မဲ့ခဲ့ပေမယ့် နွေဦးနေကထောက်ပံ့ခဲ့လို့..”

“ဟား ဟား ဟား..”

စကားမဆုံးခင် ဆန်းသစ်က အခြောက်တိုက်ထရယ်၏။

“သူ့မယားသူထောက်ပံ့တာ ဘာတွေလာကြားနေတာလဲ အဲ့ဒီလို ငကြောင်က ငတုံးအလုပ်တွေလုပ်နေတာ..”

ပြောပြီး တက်ခေါက်လိုက်ကာ.. ။

“ငါပုံပေးထားတာတွေ နည်းလို့လား..”

ဟုရေရွတ်ပြီး လက်သီးဆုပ်နဲ့လက်တင်ကိုထုလိုက်သည်။ ကောင်းစံတို့ကလည်း ဆန်းသစ်ကပြောပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ.. ။

“မင်းလုပ်လိုက်တာ ပြာဖုံးနေတဲ့မီးခဲကို ယပ်ခတ်သလိုဖြစ်သွားတာလေ..”

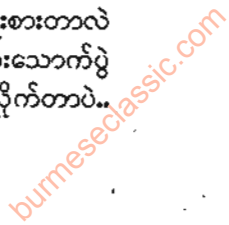
“ဟုတ်တယ်..ကုန်းဆင်းမယ့်ဘီးကို တွန်းချလိုက်တော့ သွားပြီပေါ့..သူ့အမြင်မှာကောင်မလေးက မက်မောဖွယ်ဖြစ်သွားမှာကိုး..”

“မဟုတ်ဘူး..အဲ့ဒါကိုက နွားကျခံတာ၊ ဒီကောင်နွားမှန်း အစတည်းက ငါသိတယ်..”

ပြောပြီး ဒေါ်သော်တုကို ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကောင်းစံတို့သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒေါ်သော်တုမျက်နှာရံတွတ်သွားကာ.. ။

“မင်းတော်တော်ရိုင်းခိုင်းတာပဲ ဆန်းသစ်..”

“အဲ့ဒီလိုကောင်ကို ခင်ဗျားဘာလာပြောဖို့ကြိုးစားတာလဲ ဘာမှမရဘူး လုံးဝခေါင်းထဲမထည့်ဘူး၊ ကျုပ်ကစားသောက်ပွဲဝိုင်းထိုင်ကြရင်တောင် ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ယူထားလိုက်တာပဲ..”

နောက်ထပ်စုပြု ဝိုင်းနှိုက်နေကြတဲ့ဟင်းကို ရွံတယ်..”

“မင်းက..”

ဒေါ်သော်တာရှေ့မှာ စကားတစ်လုံးခြားလျက် ဆန်းသစ် နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်နေရင်းလက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၏။ ဆန်းသစ်က မခံချင်ဖွယ်ခပ်ရိရိအကြည့်တွေနှင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်နေကာ..

“ဟိုကောင်ငတုံးဆီမှာ ခင်ဗျားလိုချင်တာသွားထပ် တောင်းချေ.. အိမ်ဖော်အဆင့်ကိုတောင် ကောက်ယူထားသေးတာ ခင်ဗျားသမီးရဲ့ပိုက်..”

“မင်း.. မင်းတော်တော့..”

“ဒုန်း..ချလွမ်း..”

“အား..”

“ဟာ.. ခင်ဗျားဘာလုပ်လိုက်တာလဲ..”

“ဆန်းသစ်..”

အခြေအနေတွေရှုပ်ကုန်ခဲ့၏။ ဒေါ်သော်တာသည် ဒေါသ တကြီးထဖြစ်ကာ စားပွဲကိုဆန်းသစ်ဘက် တအားတွန်းပစ်လိုက်၏။ ဆန်းသစ်နှင့်ဝိုင်းလံချရာလိုမဲ့သွားပြီး ပန်းအိုးတွေနဲ့ထပ်ဆင့် တိုက်ကာ..

“တောက်..လူမမာကို ခင်ဗျားကဘာမို့လို့လဲ..”

“ကောင်းစံ..”

ကောင်းစံ ဒေါ်သော်တာ့ကိုလက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ ရွယ် လိုက်စဉ် ဆန်းသစ်က လဲကျနေရာမှ လှမ်းတားကာ..

“မလုပ်နဲ့..သူတို့က လျှော်ကြေးစားပြီး ရပ်တည်နေတဲ့ အတန်းအစားတွေ..”

ဒေါ်သော်တာ့ကိုမထိခိုက်စေချင်တာမဟုတ်ဘဲ အထင် သေးရွံရှာနေခြင်းဖြစ်ကာ မိုးသဲတွဲထူတဲ့အတိုင်း ယိုင်တိယိုင်တိုင် ထရပ်လိုက်ကာ..

“ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့လူတွေအတွက် ငါကရေတစ်ခွက်တောင် တိုက်မှာမဟုတ်ဘူး..သွား၊ ခင်ဗျားခုချက်ချင်းထွက်သွား..”

“ငါကလည်း နင့်ဆီကိုလာချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူးဟေ့.. ငါ့သမီးရဲ့ကလေးကို မင်းတာဝန်ယူဖို့မလိုဘူး.. ဒါပေမယ့် ကလေး အဖေနေရာမှာတော့..”

“ဘာဗျ..”

ဆန်းသစ်ကို ဝိုင်းချပေါ်ပြန်ထိုင်စေကာ မိုးသဲကရှေ့ကို ပြန်တွန်းလာပေးလျှင် ဒေါ်သော်တာ နောက်ဆုတ်ရပ်နေ၏။

“အဖေအမည်ခံပေးရမယ် ဟုတ်လား..”

“ဟဲ့.. မင်းနဲ့ရတာပဲလေ..”

“လူပြောလူယုံ ခွေးပြောခွေးယုံပဲ..”

“ဘာ..”

“သိပ်ကိုအမိဖမ်းချင်နေရင် ဒီအင်န်အေစစ်လိုက်.. သေချာ ရင်လည်း ကျုပ်ကတာဝန်ယူမှာမဟုတ်ဘူး..”

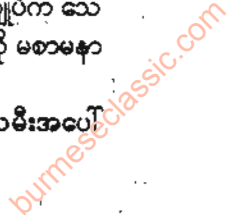
ဒေါ်သော်တာ အသားတုန်မတတ်ဖြစ်နေသလောက် ဆန်းသစ်က ခနဲပြုံးနှင့်မဲ့ကာ..

“ဒီအင်န်အေဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ဖြစ်ချင်တာ ကို သက်ဆိုင်ရာကတက်ပြောချင်လည်းပြော.. ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ သိပ်ခါတဲ့လူတွေကျတာ၊ ကျုပ်ကအေးဆေးပဲ..သေချာတာက ကျုပ်ဆီက သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစာလောက်တော့..”

“လူယုတ်မာ.. မင်းလိုကောင် တစ်ခါတည်း သေသင့် တာ..”

“ခင်ဗျားတောင်ကျုပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသေးတာ ကျုပ်က သေ စရာလား.. ကိုယ့်သမီးအရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မစာမနာ ခင်ဗျားယုတ်မာတာတွေ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပါတယ်..”

“အေး..ခုလည်း ယုတ်မာဖို့ရှိသေးတယ်၊ ငါ့သမီးအပေါ်

တာဝန်မဲ့တဲ့အတွက် မင်း နောင်တရစေရမယ်..”
“ဒေါ်သော်တာ ဒေါ်သော်တာ.. ခင်ဗျားကြီးနေစရာမရှိ သွားစရာမရှိဘဝ ရောက်နေတာတောင် နောင်တမရဘဲ ကြိမ်းဝါး နေသေးတယ်.. ကျုပ်အကြွေးတွေ မကျေသေးဘူးဆိုတာရော သတိ ရရဲ့လား..”

ဒေါ်သော်တာ မကြားသလို ဂရုမစိုက်သလိုအော်ဟစ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆန်းသစ်မျက်နှာကအပြုံး တွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရှုံ့ခွဲသည်းညူလျက်.. ။

“သွားပြီ.. ငါ့ခြေထောက်တွေပန်းအိုးနဲ့ ကိုင်ရိုက်သလိုဖြစ် သွားတယ်.. ဖြတ်ပစ်ရတော့မယ်ထင်တယ်.. အား..”

“ဆန်းသစ်ရာ ဒါနဲ့တောင် ခွန်းတုံ့ပြန်နေသေးတယ်.. ကိုယ့်အိမ်ထဲဝင်လာပြီး သောင်းကျန်းနေတာကို ရိုက်သစ်ပစ်လိုက် လို့ရတယ် ဟေ့ကောင်..”

သူငယ်ချင်းတွေက ဒေါသနဲ့တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ် နေကြသည်။ ဆန်းသစ်ကခေါင်းခါလျက်.. ။

“အဲ့လောက်မမှန်းချင်သေးဘူးကောင်းစံ.. ငါက ငါမရဘူး ဆိုရင် အဲ့ဒါကိုသူများလည်းမရအောင် ဖျက်စီးပစ်ရမှကျေနပ်တာ..”

ဒါကြောင့်လည်း လဝန်းကို ဟိုတုန်းကအငြိုးနဲ့ မရမက ပြန်ချဉ်းကပ်ပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုလည်း စူးစူး.. ။

“သူတို့ကလက်ထပ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ငါမရတော့ဘူးဆို တာ သေချာသွားပြီ.. ဒါကြောင့်..”

“ဘာလဲ.. မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ..”

“တော်တော့ဆန်းသစ်.. အပျိုလည်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီ လောက်တမ်းတမ်းစွဲ မနေစမ်းပါနဲ့.. တော်ကြာအပြောကြီးတဲ့ကောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်..”

“မင်းတို့ကဘာထင်လို့လဲ.. အစတည်းက ငါ့ရဲ့ခြေ ထောက်တွေကုရမယ့်အချိန်နဲ့ သူ့ကိုဖျောက်မရအောင်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကို ပြောပျောက်ဖို့အတွက် သုံးနှစ်လောက်ပဲ အနားမှာခေါ်ထား ဖို့ ငါ့ညှိခဲ့တာ..”

ပြောပြီး ခြေထောက်ကနာတာရော စိတ်တိုတာရော ခေါင်းကာ မျက်နှာကရှုံ့မဲ့နေခဲ့ပြီး.. ။

“ခွေးသူခိုး အရှူးကောင်.. ငါပုံပေးတာတွေကို လက်လွှတ်ခံ တဲ့အပြင် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကိုများ လက်ထပ်ယူရတယ်လို့.. အ..”

“ကဲကွာ.. ခြေထောက်ထိသွားတာ ပြန်စစ်ရဦးမှာမို့လား.. အထဲဝင်မယ်..”

“ဟွန်း.. ဒေါ်သော်တာနဲ့ငါ ညှိနှိုင်းဖို့တွေရှိသေးတယ်..”

“ဆုတောင်းပေါ့ကွာ.. သူ့သမီးကို မယူဘဲနဲ့များ..”

“ဟွန်း ဟွန်း.. ဒီမိန်းမကြီးမှာ ငွေထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူးကွ.. ကြည့်နေလိုက်..”

ဒါ..

“စူးစူး..”

“ရှင်..ကိုလေး..”

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေလား..”

“ရှင်..”

“မနေညက မင်္ဂလာဦးညနေပေမယ့် ကိုယ်ညဉ့်နက်မှပြန်
အောက်လို့ မင်းကိုမနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့ အပြင်မှာပဲ အိပ်လိုက်
တာ..”

“စူးစူး ကိုလေးကို စောင့်နေပါသေးတယ်.. ညက..”

“ဟုတ်တယ်..ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်နာရီခွဲနေပြီ၊

ဒီတစ်ဆွေတွေကို ပြုစုရင်းနဲ့ကွာ အလုပ်ကိစ္စပါလာပြီး ကုမ္ပဏီကို
ချက်ချင်းထသွားရတယ်.. အလုပ်ထဲမှာ အနှောက်အယှက်ပေါ်နေ
တာနဲ့ နည်းနည်းမှ သတိလစ်လို့မရဘူးလေ..”

စူးစူး ရင်ခုန်နေသလိုလို ရှက်နေမိသလိုလို..

ကိုလေးဆီက ဒီလိုကိစ္စတွေပြောပြလာတဲ့အထိ ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအလုပ်သမားတစ်ယောက်
အကဲပို၍ စိတ်ကူးမယဉ်စွဲခဲ့သော် ရင်ထဲမှာ..

“စူးစူး နားထောင်နေလား..”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ကိုလေး..”

“မိုးလင်းတော့လည်း ကိုယ်အစောကြီးထွက်သွားရတာ
လေ..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“အဲ့ဒါ ကိုယ့်ကို မင်း စိတ်ဆိုးနေမှာစိုးတာ..”

“ဟင့်အင်း ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ.. ကိုလေး ဒီလိုပဲ လုပ်
နေကျပဲဟာ..”

“လုပ်နေကျပေမယ့်ကွာ အခု..ရပြီ ရပြီ၊ ကိုယ်အခု အစည်း

အခန်း(၄၂)

ဖုန်းမြည်သံကြားသည်နှင့် အနားမှာရောက်နေသည့် စူး
စူးကကိုင်လိုက်ကာ..

“ဟလို..”

“စူးစူးလား..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဘယ်သူ အဲ ကိုလေးလားဟင်..”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုယ် မင်းကို..”

“ခဏလေးနော်ကိုလေး..ဒေါ်လေး ခုပဲဝင်သွားတာ စထ
လေး..”

“ဟိတ်..မခေါ်နဲ့..”

စူးစူး ဖုန်းချထားခဲ့ဖို့ပြင်လိုက်ကာမှ နွေအသံဟိန်းထွက်
လာသဖြင့် ကမန်းကတန်းနားထောင်လိုက်ရကာ..

“ကိုလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”

“ကိုယ်ကဘာဖြစ်လို့ အန်တီဆီဆက်ရမှာလဲ..ကိုင်ထား
မင်းနဲ့ပြောချင်လို့..”

“ဟုတ်..ကိုလေး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲဟင်..”

“ကျွတ်..”

ကိုလေးစိတ်တိုနေသည်လားမသိ၊ သူမ ဘာမှားသွားလို့

မိုးသောက်စာပေ

မိုးသောက်စာပေ

အဝေးပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမယ်..ဘာစားချင်လဲ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ..
ကိုလေးဆီက ဒီလိုဂရုစိုက်ပြီးဒီလောက်နွေးနွေးထွေးထွေး
ဆက်ဆံခြင်းမျိုး မကြားခဲ့ရဘူးသည်မို့နားထဲမှာ ချိုမြိန်လိုက်သည်
ဖြစ်ခြင်း.. ။

ပြီးတော့ သူ့အလေးထားပြောဆိုနေတာ ကိုယ့်ကို..
စူးစူးရှရှခန့်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်ဆောင့်ခါလာပြီး ဖုန်းထဲ
ထားတာတောင် မေ့နေခဲ့၏။

“ဟိတ်..နားထောင်နေတာမို့လား..”
“ဟင်.. ဟုတ် ဟုတ်ကိုလေး..”
“မေးနေတယ်လေကွာ.. ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲလို့..”
“ဟို.. ဟင့်အင်..”

သူမလက်ဖဝါးလေးတွေ စေးထန်းအေးစက်လာခဲ့စေ
ကိုလေးဖုန်းချသွားတာ ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်သွားမှန်းတောင်
လိုက်ဘဲ.. ။

“ဟင်.. သမီး ဘာလုပ်မလို့လဲ..”
“ဟို..”
“ရေမိုးချိုးပြီးပြီ.. နားတော့လေသမီးရဲ့..”
“ဟုတ်.. ဟို ညနေစာချက်မလို့..”

“ဪ..ခုမှအစောကြီးရှိသေးတာသမီးရယ်..ပြီးတော့
အိမ်မှာလုပ်မယ့်သူ ရွှေရတစ်ယောက်ပဲရှိတာမှ မဟုတ်တာ.. သမီး
က စိမ့်ခန့်ခွဲရုံပဲလုပ်ပါ..”

မနက်ကမှ အိမ်အကူနှစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာတာ
နှစ်ယောက်စလုံးက ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် သွက်သွက်ချာချာ
လေးတွေဖြစ်ကာ အလုပ်လုပ်ကြပုံလည်း ဖင်ပေါ့၏။

ဒါပေမယ့် သူမလေးတွေက ကိုယ်နဲ့အသက်ကွာပေး
အရွယ်ချင်းကျတော့ မတိမ်းမယိမ်းလေးတွေမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း

အိမ်ရှင်မကြီးအထာနဲ့ မနေတတ်ခဲ့ခြင်းသည်.. ။

“သမီးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ..ဆံပင်တွေက အံ့
အောင်းပေမယ့် ဆံနွယ်ပျော့လေးတွေ..”

စူးစူးက ဆံပင်တွေကိုခေါင်းစည်းကွင်းလေးနဲ့ နောက်မှာ
ခြင့်မြင့်လေးတင့်စည်းထားသဖြင့် နဖူးစပ် နားသယ်စပ်ဆံယဉ်စ
သေးတွေက စိမ်းဖန့်ဖြူနေ၏။

ခါးစည်းကြိုးလေးနှင့် ပန်းနုရောင်လက်ပြတ်ဂါဝန်ပျော့
သေးက ခြေမျက်စိထိရုံအနေတော်လေးဖြစ်လျက် သူမရဲ့ကိုယ်လုံး
သွယ်သွယ်လေးက ထင်းနေ၏။

“သားဝယ်ပေးထားတဲ့ အကျီလေးလားသမီး..”
“ဟုတ်..”

အကျီတိုအစအဆုံးကြည့်ပြီး မေးဖျားလေးကိုမော့စေ၍..၊
“တွေ့လား..သမီးအတွက် သူဝယ်လာတဲ့ ဂိုက်ဆိုက်
အတိုင်းအတာတွေ အားလုံးကွက်တိပဲ..”

စူးစူးမျက်နှာလေး အကျီရောင်ထက်ပို၍ ရင့်တက်လာ၏။
“သွားနားတော့သွား.. ဒီနေ့လိုနေ့ကျမှပဲ သားလည်းဘာ
အာလုပ်ရုံပဲနေသလဲမသိပါဘူး..စောစောကသားဖုန်းလားဟင်..”

“ဟုတ်ကဲ့..ဟို စုစုဟင်းချက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်နော်..”
ပြောနေရင်း အတင်းပဲမီးဖိုချောင်ဝင်ဖို့ ထွက်သွားသဖြင့်
ခါမိုးပြုံးလိုက်မိသည်။

ဒီကောင်မလေး ရက်နေတာထင်သည်။

အခန်း(၄၃)

“ဘာလုပ်မလို့လဲမမရူး... ကျွန်တော်ချက်ရတော့မှာလား...
စောသေးလားလို့...”

“အင်း ချက်တော့မချက်သေးပါဘူး... ရတယ် စူးစူး...
သာအသားဘူးတွေ ဟင်းရွက်တွေထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားမလို့...
ကိုရွှေရ ပြီးမှလာလေ...”

ရွှေရက ထွက်သွားမလိုလို မသွားချင်သလိုလိုဖြစ်...
ကာ... ၊

“ကိုကိုလေးပြန်လာရင် မမစူးဝင်လုပ်နေတာ...”

“ရပါတယ်ကိုရွှေရရဲ့... မချက်သေးပါဘူး...”

စူးစူးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှင်နေရလျက်...
ဆောင်ထဲက မထွက်ရရေးကို အကြိတ်အနယ်လုံးပမ်းနေရသည့်...
ကိုလေးပြန်လာရင် သူမစကားပြောရမှာ ရှက်နေမိသည့်...
လက်ထပ်ခဲ့ပြီးမှ ကိုလေးဘက်က ဝတ္တရားကျေဖို့ကြိုးစား...
သည်။ ဆက်ဆံရေးကအစ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူမဘက်က ကိုယ့်ခင်ပွန်းတစ်ယောက်...
ကိုလေးအပေါ်မဆက်ဆံရဲပေ၊ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ထပ်ဖြစ်ခဲ့...
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ၊

“စူးစူး...”

“အမေ့ရေ...”

“ချမ်း...ချလွမ်း...”

ကိုင်ထားသည့် ပန်းကန်ပြားလေးနဲ့စွန်းက ခေါ်သံရဲ့...
အောက်မှာ ခုန်ဆင်းကွဲကြောသွားခဲ့လျက်... ၊

“ဟေ့...မကောက်နဲ့...”

နေ့ချက်ချင်းရောက်သွားကာ စူးစူးလက်လေးကို ဖမ်းဆွဲ...
သားလိုက်သည်။

“ကိုလေး... ဟိုလေ...”

စူးစူးမျက်နှာပေါ်က ငိုချတော့မတတ်ကြောက်လန့်နေ...
တာတွေကြောင့် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိကာ... ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ပန်းကန်ကွဲတာလေးကိုကွာ...”

“စူးစူး လန့်ပြီး...”

“ဘာဖြစ်လို့လန့်ရတာလဲ...”

“ကိုလေး... အဲ...”

ကိုလေးပြန်လာမှာ တွေးကြောက်နေတုန်း ခေါ်သံကြား...
ဆိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်သွားတာမိုက်ခနဲတောင်ဖြစ်၏။

“ကိုယ်မင်းအတွက် ဝယ်လာတာတွေအများကြီးပဲ...လာ...”

“စူးစူး... ဒါတွေ...”

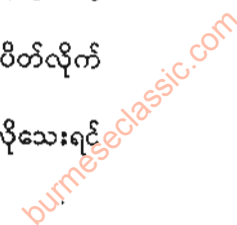
“ဘာဖြစ်လဲ...သူတို့ရှင်းမှာပေါ့...လာ...”

သူ စူးစူးလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့တာရွှေရကိုခေါ်၍... ၊

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး အထဲကဖန်ကွဲစတွေ...
သေချာရှင်းခိုင်းလိုက်...ထိတာရှုတာတွေ မဖြစ်စေနဲ့...”

ပြောခဲ့ပြီး အခန်းထဲရောက်တော့တံခါးလှည့်ပိတ်လိုက်...
တာ... ၊

“မင်းအတွက် လိုမယ်ထင်တာတွေပဲ... ထပ်လိုသေးရင်

တော့ နောက်မှပဲကိုယ်တို့အတူတူထွက်ဝယ်ကြတာပေါ့..”
ကိုလေးအိပ်ခန်းဆိုတာသိနေသဖြင့် စူးစူးညတည်းက အိပ်လို့မပျော်ပေ.. ၊

အပြင်ထွက်အိပ်ဖို့အလစ်ချောင်းနေပေမယ့် ဒေါ်လေးနဲ့ ပဲတိုးနေကာ အထဲမှာပဲအိပ်ဖို့ပြောနေသောကြောင့် အချိန်လင့်နှစ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းလုံးဖြူဖျော့ဖျော့ မိုးပြာရောင်လေးလွင်နေကာ ခန်းဆီးအိပ်ခင်းတွေမှာလည်း ဘာအရောင်ဘာဒီဇိုင်းမှမရှိဘဲ မျက်စိထဲမှာအေးနေသည်။

ဒါပေမယ့် ကျယ်ပြန့်နဲ့အိနေသော နှစ်ယောက်အိပ်ခန်း ရာပြင်ကြီးက စူးစူးကို ငါ့လားမထိနဲ့ လို့ မျက်စောင်းထိုးပြောနေသည့်နယ်.. ၊

“ဟေ့ ထိုင်လေ.. ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ..”
နွေက စူးစူးလက်လေးကိုဆွဲ၍ မွှေ့ရာစပ်မှာထိုင်စေကာ ဒီတိုင်းတင်ထားသည့် အိတ်တွေဘူးတွေကို သူမလက်နားဆွဲထုတ်ပေးထားလိုက်ပြီး ဘေးမှာဝင်ထိုင်၏။

“အဝတ်အစားတွေခဏထားလိုက်ဦး.. ဒီမှာမင်္ဂလာဦးလေး ဆောင်..မင်းအတွက် သီးသန့်မှာထားခဲ့တာ..”

အနီရောင်သေတ္တာလိုကတ္တူဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ခေတ်ပေါ်ဖန်စီဒီဇိုင်းနှင့် လက်ကောက်လေးနဲ့တူသော နာရီလေး ဖြစ်သည်။

ဒိုင်ခွက်သေးလေးက ခဲပုတ်ရောင်မှောင်လဲ့နေသည့်ကြမ်းစိန်ပွင့်လေးတွေနဲ့ ပြုံးပြတ်လက်နေကြ၏။ ဒါပေမယ့် စူးစူးတော့ စိန်တွေမှန်းမသိရှာပါ။ နွေကလည်း ဒါကိုပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်စူးစူးရဲ့ဘယ်လက်လေးမှာ ပတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား..”
မိုးသောက်စာပေ

“ဟုတ်..”
“ကြိုက်တာကြီးကလည်းကွာ.. ဘာလဲ ကိုယ့်ကိုအားနာလို့ ကြိုက်လိုက်ရတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး.. အရမ်းလှလို့အံ့ဩနေတာပါ။ ပြီးတော့ ဒါချေးကြီးလားဟင်..”
“လက်ဆောင်ပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်လောက်တန်သလိုဆိုတာနဲ့ တိုင်းတာလို့မရဘူး.. ပေးတဲ့လူရင်ထဲက ဘယ်လိုတန်ဖိုးတန်ဖိုးနဲ့ အရင်းခံသလဲဆိုတာနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်..”

ပြောပြီးတော့ စူးစူးရဲ့ပခုံးလေးကို ဖွဖွလေးဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမကိုယ်လေးတောင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ လက်ဖဝါးလေးတွေရော သွားကြားနားထင်တွေပါ ကျင်ခဲတက်သွားခဲ့၏။

နွေက သတိမထားမိပေ.. ၊
“မင်းကိုအမြင့်ဆုံးမှာထားမယ်.. အကောင်းဆုံးတွေပေးဆိုင်တယ်။ အဲဒါတွေအတွက် တန်ဖိုးအနုဂ္ဂဆိုတာ ကိုယ်မင်းအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာနဲ့စာရင်ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး.. မင်းကကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ..”

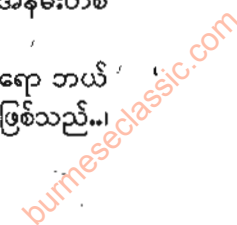
နာရီပတ်ထားသည့် ဖြူနုသော လက်ကောက်ဝတ်လေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိကပ်နမ်းလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ စူးစူးပခုံးလေးကို ခြင်ထဲမှာတင်းခနဲဖိကပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ကိုယ့်ကို ဘာမှမြန်မပြောဘူးလား..”
“ဟို အဲဒါ..”

စကားပြောဖို့ကြိုးစားပုံမယ့် အသံလည်းမထွက်၊ လူက သားမူးသလိုကြီးဖြစ်နေတာ..ကိုလေး နမ်းလိုက်သည့်အနမ်းတစ်ခုကြောင့် အသံတောင်လစ်ချင်၏။

ဒီနေ့ထိ ရိုးသားခြင်းနဲ့ရော မရိုးသားခြင်းနဲ့ရော ဘယ်ဘာသာကိုးနဲ့မှ ဒွေးရောယှက်တင်မရင်းနှီးခဲ့သော သူမအဖြစ်သည်.. ၊

မိုးသောက်စာပေ

ရင်ခွင်သမ္ဘာ

“ကိုယ်မင်းကို ချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်ယူလိုက်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်အပေါ်မှာ တစ်ခုခုအစာမကြေတာမျိုး ဖြစ်နေလား-
“ဟင့်အင်း စူးစူးကသာ ကိုလေးလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့-
“ကျွတ်..”

သူ စူးစူးမျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရွှိတ် မိကာ.. ၊

“စည်းစိမ်အဆောင်အယောင်တွေဆိုတာ လူ့တန်ဖိုး လောက် ဘာမှမကြီးကျယ်ဘူးစူးစူး...မင်းကိုကိုယ် မြတ်နိုးခဲ့တာ လည်း အဲ့ဒါတွေနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူး...မင်းကဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးပါ ကိုယ့်ထက်လည်းအသက်ငယ်တယ်..မိဘအသိုင်းအဝိုင်းလည်း မနဲ့ ဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်ကတစ်ဖက်သက်ရယူခဲ့လို့ မင်းခံစား နေရမှာပဲစိုးရိမ်တာ..”

“ဟင့်အင်း...ဒေါ်လေးရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ ကိုလေးခုလိုလုငဲ့ တာ စူးစူးကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပဲ..”

“အဲ့လိုလည်း မဟုတ်ဘူး..”

ဇွေက စူးစူးရဲ့ပါးပြင်လေးမှာယှက်သမ်းနေကြသည့် ယဉ်စလေးတွေကို ဖယ်ရှားကာ.. ၊

“ကိုယ် မင်းကိုမြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ.. အဲ့ဒါချစ်တာ တွေထက်ပိုပြီး နူးညံ့တယ်၊ သိုသိပ်နက်ရှိုင်းတယ်.. မင်းကိုမြင်ခြင်း ချင်း အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းအတွက် ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ရင်ဆိုင်ရဲတယ်...မင်းအတွက်အချစ်တွေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာဘယ်တုန်း တည်းက ပေါက်ပွားနေခဲ့မှန်းတောင် မသိခဲ့ဘူး..”

ကိုလေးရဲ့ နှုတ်ဖျားက လေငွေ့ဇွေသည် သူမပါးပြင် လေးမှာ တို့ထိကျိစယ်နေကာ မျက်နှာရှောင်တိမ်းတော့မလို့ ခုန် ဖယ်မိသည်။

ဇွေက စူးစူးမျက်နှာတိမ်းသွားတဲ့အတိုင်း လိုက်ကပ်ရင်း

မိုးသောက်စာပေ

မျှင်

နှစ်ယောက်အတူမွှေ့ ရာပေါ် လဲ့လိုက်မိကြကစ.. ၊

“ပန်းရောင်လေးနဲ့ မင်းအရမ်းလှတာပဲ..”

ဇွေ့သိမ့်သောအံ့နမ်းတို့သည် စူးစူးရဲ့နဖူးပြေပြေလေးမှ စ၍ နင်းဆီပွင့်ဖက်တို့ တလွှာလွှာဖြန့်လာသည့်နှယ်.. ၊

ထို့ကြောင့် ပို၍မေ့မူးစေသည့် အနမ်းတို့သည်.. ၊

“ဟင့်အင်း...ကိုလေး၊ ဟင့်အင်း...”

စူးစူး ဇွေ့ကို ထွန်းဖယ်လိုက်ပြီးဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းသားလေးပေါ်မှာ လက်နှဲ့ဖိကပ်ထားလိုက် ရင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေခြင်းကနေ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက် ကျလာကြ၏။

“ဆောရီးကွာ..”

ဇွေက စူးစူးပခုံးလေးကို ဖွဖွလေးဖက်သည်။ ပြီးတော့ စည်းချထားသည့် ဆံနွယ်ဖျားတို့ကို တို့ထိရင်း.. ၊

“ကိုယ်တောင်းပါတယ်...တကယ်ဆို မင်းကိုယ့်ကိုကြည့် ကြည့်ဖြူဖြူလက်ခံနိုင်မယ့်အချိန်ထိ ကိုယ်စောင့်သင့်တာ..”

ပြောပြီး ခုတင်ပေါ်ကနေ ခြေချထိုင်လိုက်ပြီး.. ၊

“အဲ့ဒီအကျီတွေဝတ်ကြည့်လိုက်ဦး... ပြီးရင် အကြိုက်ဆုံး တစ်စုံကိုဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့နော်..”

“ကိုလေး..”

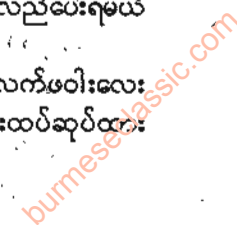
ဇွေ့ထရပ်လိုက်တာနှင့် စူးစူးကလက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲထားကာ.. ၊

“စူးစူးကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်..”

“ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ...ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်နားလည်ပေးရမယ် ဆိုတာ သိပါတယ်..”

ဇွေက စူးစူးရဲ့ဘေးမှာ ပြန်တိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးလေး ကို ဆွဲယူပြီးဖြန့်သည်။ ပြီးတော့မှ လက်ဖဝါးချင်းထပ်ဆုပ်ထား

မိုးသောက်စာပေ

လိုက်ရင်း မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍.. ၊

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးမှတ်လား..”

“ဟင့်အင်း..”

စူးစူးက နွေဦးလက်မောင်းပေါ်မှာ ပါးလေးကပ်မီထား

လိုက်သည်။

“ကိုလေးကို စူးစူး..”

“အင်း..ပြောလေ..”

“ကိုလေးကိုလေ..ဟို ကိုလေးထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး..”

ပြောနေရင်း မျက်နှာလေးကိုသူ့လက်မောင်းမှာ ဖိကပ်
ပွတ်တိုက်နေရင်း လက်ဖဝါးလေးတွေကပါ မရဲတရဲဖက်တွယ်လာ
၏။ ပြီးတော့.. ၊

“စူးစူး ကိုလေးကိုမငြိုငြင်ပါဘူး.. ခုလည်းလေ ဟို စူးစူး

ကြောက်လို့ပါ..”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ..”

“ဟို..”

စူးစူးဖြေရှင်းဖို့ ပြင်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေး

ငုံ့ပစ်၍.. ၊

“ကိုလေးကလည်း..”

“ကိုယ့်ကိုကြည့်ဖြူပါ့မယ်လို့ ပြောတာလား..”

“အဲ့ဒါ ဟင့်အင်းမသိဘူး.. ကိုလေးစိတ်ဆိုးပြီးထွက်မသွား

ပါနဲ့နော်..”

“သိပြီ.. မင်း ကိုယ်စိတ်ဆိုးမှာကြောက်နေတာ..”

“ဟုတ်တယ်..ဟင့်အင်း အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး..ကိုလေးက

လည်း စူးစူးမပြောတတ်တော့ဘူး..”

စူးစူး သူ့ခါးကိုဖက်၍ ရှင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာကာ.. ၊

“ကိုလေးကို မြင်ဖူးလိုက်တည်းက စူးစူး အရမ်းသဘော

ကျခဲ့တယ်..မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့မဟုတ်ဘဲကို မြင်တိုင်းအထင်ကြီး
လေးစားနေတာမျိုးလေ..”

သူပြန်ဖက်ထမ်းလိုက်တော့ စူးစူးကမော့ကြည့်ကာ..

“ကိုလေးကစူးစူးရဲ့ယောဘိုးဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ အိမ်

မက်မက်နေသလိုပဲ..ပြီးတော့ မတန်မရာကို..”

“ကိုယ်က လူပျိုမဟုတ်လို့ မင်းအတွက်..”

“အဲ့ဒါလည်းမဟုတ်ဘူးကိုလေး.. ဒါပေမယ့် ဘာမှန်း

လည်းမသိဘူး၊ စူးစူးလေ ကိုလေးကလာထိလိုက်တာနဲ့..ဟို ဘယ်
လို ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိဘူး.. ရင်တွေတုန်ပြီးငိုချင်လာတာ..”

သူပြုံးလိုက်ပြီး စူးစူးပခုံးငေးကိုဖက်ထားလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်သွားခြင်းသည် ကိုယ်တိတ်တခိုးမြတ်
နိုးနေမိသူဆီက ချစ်တဲ့အဖြေစကားကြားလိုက်ရသည့်အတိုင်း..

နောက်တစ်ခါသူမလေးကို ပွေပိုက်နမ်းရှိုက်မိတော့ နွေး

အိနေသည့် ကိုယ်လေးကသူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး
ခိုဝင်မိနဲ့နေခဲ့လျက်.. ၊

“စူးစူး..”

“ဟင်..”

“ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုကတယ်ဆိုပြီး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်..”

“ကိုလေးကလည်း..”

ကောင်မလေးနဲ့ မင်္ဂလာဦးညသည် မင်္ဂလာဦးနေဖြစ်ခဲ့

ရပေမယ့်.. ၊

သူမကို သူ့ဘဝနဲ့ထပ်တူမြတ်နိုးရပါ၏။ ထို့ကြောင့်..

နောက်ထပ် နာရီ နေ့ရက်များစွာမှာလည်း ချစ်သွားပါ

မည်.. ၊

အခန်း(၄၃)

“အမေ.. အမေလားလို့..”

“ဟုတ်တယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်နာနေပြီလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်.. ဗိုက်ကခုမှ ရှစ်လထဲမှာပဲရှိ သေးတာကို အမေသမီးပိုက်ဆံတွေ ဘာလို့ယူသွားတာလဲ..”
ဖုန်းထဲမှအမေအသံတိတ်သွားတည်းက သေချာပြီဆိုတာ လဝန်းသိလိုက်သည်။

“ငါပြန်ထည့်ပေးမယ်လဝန်း.. အရေးကြီးသုံးစရာရှိလို့ ယူ သုံးခဲ့တာ..”

“အမေ အရေးကြီးတာတွေက ပြီးရောပြီးဦးမှာလားအမေ ဟင်..ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်လျှော့နေတဲ့ဟာ သမီးစရံပေးထားတဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်အကျေချေနိုင်တော့မှာလဲ..”

“ငါဒီမှာအရေးကြီးနေတုန်း ဝါရီလာမများစမ်းပါနဲ့ လဝန်း ရယ်..ငါအရင်လို ဖဲရိုက်လောင်းကစားလုပ်နေတာ မဟုတ်တော့မှန်း ညည်းသိသားနဲ့..”

“ခက်တော့တာပဲ အမေရယ်..”

လဝန်း ဗိုက်ဖုံးအကျီလေးတလွင့်လွင့်နှင့် အိမ်ရှေ့ကြိမ် ကုလားထိုင်လေးမှာ သွားထိုင်လိုက်ကာ.. ။

မိုးသောက်စာပေ

“ကိုတိုးရော..ရော ဒီမှာရေဖိုး၊ မနေ့ကတစ်စည်ဖိုးနဲ့ ခြောက်ရာ..”

ဒီဘက်မှာရေဖိုးရှင်းနေတုန်း အမေကဖုန်းချသွားသဖြင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်မိကာ.. ။

“မရဘူးအမေ..အမေဆီကပိုက်ဆံ လက်မလွန်ခင်ခေါ်ရ မှာပဲ.. မရမချင်းခေါ်မှာ..”

လက်ဗလာနဲ့လမ်းပေါ်ရောက်လာခဲ့ရသည့် ဘဝမှာ ကို နွေပေးလိုက်တဲ့ငွေလေးရှိသေးလို့ အိမ်လေးငှားပြီး ပိုက်ဆံကိုတစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင်နဲ့ကုန်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရှိတာလေးပါထပ်မကုန်အောင် ဒီရပ်ကွက်ငယ်ထဲမှာပဲ ဆယ်ပေအိမ်တစ်လုံးကို ခြောက်ရာငါးဆယ်နဲ့ဈေးတည့်ပြီး စရံပေးခဲ့ လိုက်၏။

ဒီလိုမှန်းသိရင် သူမအကျေချေခဲ့မှာပါ။ ခုတော့ ဟိုအိမ် ရှင်ကို မယ့်ခဲ့သဖြင့် အမေနှိပ်စက်လို့ ငွေတွေပျောက်ပျက်ခဲ့ရပြီ..။

သူမဖုန်းခေါ်လို့မရရင်း စိတ်တွေဆင်းရဲနေမိသည်။ ငွေ အကျေပေးရမယ့်ရက်ကို ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြီး ပျက်ကွက်မည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ရဲ့စရံငွေဆုံးပြီ.. ။

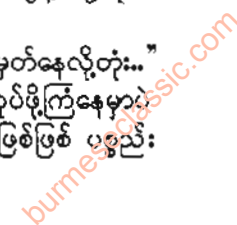
“ဟလို..အမေ အမေအခုဘာမှမလုပ်ရသေးဘူးမို့လား.. ပိုက်ဆံပြန်ယူခဲ့ပါအမေရယ်၊ သမီး စရံတွေပါဆုံးကုန်လိမ့်မယ်..”

“မဆုံးဘူးလဝန်း.. ညည်းကိုယ့်အမေကိုမယ့်ဘူးလား..”
“ယ့်ပေမယ့် ခုတလော အမေ ယောက်ျားတွေနဲ့တွေ့လိုက် ချိန်းလိုက်နဲ့..”

“ဟဲ့..ငါကဘာလုပ်ဖို့ ချိန်းနေတယ်များ မှတ်နေလို့တုံး..”
“ဘာလုပ်ဖို့မှမမှတ်ဘူး..အမေတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကြံနေမှာပဲ”

ခိုးရိမ်တာ..တော်ပါတော့ အမေရယ်၊ မေတ္တာကိုဖြစ်ဖြစ် ပူဇော်ပေး

မိုးသောက်စာပေ

ဥစ္စာဖြစ်ဖြစ် လိုချင်တိုင်းရတာမဟုတ်ပါဘူး...ရှိတဲ့သိက္ခာတွေလည်း ရေစုန်ပျော့ခဲ့ပြီးပြီ..

“ညည်းမသိပါဘူးလဝန်းရယ်.. ငါညည်း ပိုက်ဆံကို သဘက်ခါ ပြန်ထည့်ပေးမယ်.. ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့..”

“အမေ..”

“ငါဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးနေတယ်..ထပ်မခေါ်နဲ့ တော့”

“ထပ်မခေါ်လို့မရဘူးအမေ.. အမေအကုန်လုံးပြန်မထည့် ပေးနိုင်ရင်တောင် ခုယူသွားတာလေးတော့ ပြန်ပေးပါအမေရယ်.. နောက်တစ်ရက်ထပ်ရွှေ့လို့လည်းမရဘူး..အမေသမီးကိုမကူညီရင် နေ မဖျက်ဆီးပါနဲ့တော့..သမီးမှာ ဒီပိုက်ဆံလေးပဲအားကိုးရှိ..”

အမေဖုန်းချသွားပါပြီ.. လဝန်း မပေါ့မပါးကြီးနဲ့မျက်ရည် တွေဝဲလာမိသည်။ သူမ ဒီကိုယ်ဝန်မွေးဖွားဖို့အတွက် အိမ်လေး တစ်လုံးတော့ ကိုယ်ပိုင်ရှိထားမှ ဖြစ်မှာပါ..

ဒီအိမ်မှာ နောက်ထပ်ခြောက်လစာထပ်ချုပ်ပြီး နေလိုက် ရမည်ဆိုရင်တောင် ထိုခြောက်လအတွင်းမှာ သူမမွေးဖွားတော့မည်။ ကလေးငယ်လေးနဲ့ ဘာမှမလုပ်မကိုင်နိုင်သည့် ကာလမှာပဲ အမေ အသုံးအစွဲမဆင်ခြင်မှုကြောင့် သူမမှာရှိတာလေးတွေကုန်သွားလိမ့် မည်။ ဒီလိုဆိုရင် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ သူမဘဝ ဘယ်လိုလုပ်ရ တော့မှာလဲ..

ဘဝမှာပေါ့ပေါ့ပေါ့နေ ပျော်ပျော်ပဲဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ထို အပျော်တွေကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ တန်ဖိုးပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အပြင် ကိုယ့်ရဲ့ ရင်သွေးမှာပါ ဖခင်မဲ့ရ၏။

“ညည်းထပ်မသွားနဲ့တော့ ငါ့မြေးအတွက်ငါတို့ဘာသာ ရုန်းကန်မယ်..ဒီကောင်လုံးဝလူစိတ်မရှိဘူး၊ သင်းက ဟိုဟာမလေး ကို မရလိုက်လို့ခုထိလက်သီးဆုပ် အံ့ကြိတ်နေတုန်း ညည်းကလေး

မိုးသောက်စာပေ

ကိုတော့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး.. သက်ဆိုင်ရာက တက်ပြောနိုင်တယ် တဲ့..”

အမေကြိတ်မခိုင်ခဲ့မရပြန်ပြောတော့ သူမသံဝေဂတရား ဖြင့် ဖြေဆိုခဲ့သည်။ ဆန်းသစ်ကိုလည်း သူမ မနှစ်သက်ပါ။ သို့ သော် ကလေးရဲ့အဖေကတော့ သူပဲမို့ကလေးအတွက် လိုအပ် သည်။ ခုတော့ ဒီလိုသတ္တဝါကတောင် သူမကိုငြင်းခုံသည်..တဲ့..

“ညည်းသိလား..ဟိုကောင်နဲ့ဟိုကောင်မ သိပ်ကိုအဆင် ပြေနေကြတာလေ..အခုကိုယ်ဝန်တောင်ရှိနေပြီတဲ့။ မိန်းမရဲ့ဗိုက်ကို အပ်ထားလိုက်တာ မြန်မာနိုင်ငံမှာအကောင်းဆုံးအတော်ဆုံး အိုဂျီ တွေချည်းပဲတဲ့..”

ဒီနေ့ထိကြားလာရတဲ့ သတင်းတွေက သူမအတွက် ကိုယ့်ရဲ့အသက်ရှူသံကိုတောင် မုန်းတီးလာမိတဲ့အထိ နာကျင်ခဲ့ ရသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုနွေကို သူမကျေးဇူးတင်ပါသည်။ စူးစူးကို လည်း မုန်းခဲ့တာမဟုတ်သည်မို့ ကိုယ့်ရဲ့ကံဆိုးခြင်းများကိုသာ ရှိုးမယ်ဖွဲ့မိတော့သည်။ ရှိပါစေ..

မကောင်း၍မိုက်ခဲ့သော စိတ်ထားများဖြင့် မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးမဲ့စွာ နေထိုင်ဖြတ်သန်းခြင်းအမှုမျိုး သူမ နောက်ထပ်မပြု တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ နေရာမှထကာ ပါးပြင်ထက်သို့ စီးကျလှလှမျက်ရည်တို့ ကို လက်ခံနဲ့ကပ်၍ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမ အမေ့နောက်လိုက်ရမည်။ ဒီပိုက်ဆံအတွက် ချိန်း ထားသည့်အချိန်မရောက်ခင် ပြန်ရဖို့ကြိုးစားရမည်။

ဒီလောက်ငွေတွေအများကြီးကို အမေဘာအတွက်ယူသုံး နေပါသနည်း...

“ဟုတ်ပါပြီ..အခုဘယ်သွားချင်တာလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ..
 ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား..”
 စူးစူးမျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
 သူ့ကိုပြန်ကြည့်၍.. ၊
 “ကိုလေးကရော..”
 “ဘာလဲ..”
 “ဖုန်းတွေပဲပြောနေရတာ ကိုလေးမအားဘဲနဲ့ စူးစူး
 အတွက်နဲ့..”

“ဘာဖြစ်လဲ..ကိုယ်ကမင်းအတွက် အလုပ်ကိုပစ်ထား
 သို့တံတာမျိုး မလုပ်ရဘူးလား..”
 နွေမျက်နှာကို စူးစူးမော့ငေးသည်။ နွေက သူမခေါင်း
 ဆားကို ခပ်ဖွဖပုတ်လိုက်ပြီး လက်လေးကိုဆွဲလိုက်၍.. ၊
 “သွားမယ်..ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့အချိန်မှာ
 အလိုက်မသိလှမ်းဆက်နေတဲ့ကောင်တွေကိုတောင် ဘယ်လိုအပြစ်
 အသင့်သလဲ စဉ်းစားထားသေးတယ်..”
 “ဟင်..”
 “ပြောပြတာ..”

နွေက စူးစူးပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ကားဆီအတူ
 ဖြန့်ခဲ့ကြကာ.. ၊
 “မင်းက ပထမ.. အားလုံးကဒုတိယ..”
 စူးစူးကသူဖက်ထားသည့်လက်ကို သူမလက်နဲ့ပြန်ကိုင်
 အပြီး မော့ကြည့်၍.. ၊
 “ကိုလေးကို ချစ်တယ်..”
 “မယ့်ဘူး..”
 စူးစူးရယ်နေတာလေး ပျက်ယွင်းသွားတော့ ကားတံခါး
 နှင့်ပြီး သူမကိုထိုင်စေကာ.. ၊

အခန်း(၄၄)

“အေး..စင်္ကာပူဘဏ်ကို ငါအခုပဲဖုန်းဆက်ထားတယ်..
 မင်းဟိုက ပို့ထားတဲ့စာရင်းအတိုင်း လွှဲထည့်ပေးလိုက်ရုံပဲ.. အေး
 ငါဒီနေ့ မလာဘူး.. စိတ်ချမယ်နော်..”

သူဖုန်းပြောနေတော့ စူးစူးက ခိုလေးတွေကိုအစာကျွေးရင်း
 စောင့်နေ၏။ အဖြူပေါ်မှာ အပြာစက်လေးတွေပါသည့် မြန်မာ
 ဝတ်စုံလေးနှင့်ဖြစ်ကာ ပဝါလေးကို ဆံပင်တွေထဲကနေ သိုင်းပြီး
 ခေါင်းမှာ ပတ်ချည်ထား၏။

ဆံပင်တွေကိုတော့ ဒီတိုင်းဖြန့်ချထားကာ ခိုတွေကိုစိတ်
 ဝင်စားနေပုံလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းနေ၏။

ဖုန်းပြောနေရင်း သူမကိုပဲကြည့်နေမိကာ ပြောပြီးတော့
 လည်း ဒီတိုင်းလက်ဝိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ကိုလေး ပြီးပြီလားဟင်..”

“ပြီးသွားတာကြာပြီ..”

“ဒါဆို သွားမယ်လေ..”

“ဘယ်ကိုလဲ..”

“စူးစူးဈေးမဝယ်ချင်တော့ဘူး.. ဝယ်ထားတာတွေလည်း
 အများကြီးဖြစ်နေပြီကို..”

ရင်ခွင်သမ္ဘရာ

“ယုံအောင် ဘာလုပ်ပြမလဲပြော..”

တံခါးပြန်မပိတ်ဘဲ မျက်နှာချင်းကပ်လာတော့ စူးစူးကဲ
မျက်နှာလေးတွေနိုးပြီးရယ်ကာ.. ၊

“ကိုလေးကလည်း ဘုရားကြီးနားမှာ..”

“မဆိုင်တော့ဘူး...ဒါကကားထဲမှာပဲ၊ ပြောကွာ ကြာ
တယ်..”

“ဘာလုပ်ပြရမလဲ.. ကိုလေးပြောလေ..”

“တကယ်ခိုင်းတာ လုပ်မှာလား..”

“လုပ်မယ်.. ကိုလေးမယုံမချင်း..”

“အဟား...အိုခေ အိမ်ရောက်မှပတ်ပြေးနေရင် တွေ့မယ်..”

“ကိုလေးကလည်း ပတ်မပြေးလောက်မယုံတစ်ခုခုကို ခိုင်း
ပေါ့..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းလုပ်ပေးမယ်ပြောပြီးပြီ..ပြင်ဆင်ဖြည့်
စွတ်လို့ မရတော့ဘူး..”

နွေကပြောပြီး စူးစူးရဲ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ
နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဘယ်ရုံလဲ.. ဘာကားကြည့်ချင်လဲ..”

“ကိုလေးကြိုက်တဲ့ရုံသွားလေ.. စူးစူးက ကိုလေးနဲ့အတူ
သွားနေရရင် ပြီးတာပဲ..”

သူ့ရယ်လိုက်မိကာ.. ၊

“ချစ်ဖို့ကောင်းအောင်ချဲ့..”

မျက်နှာလေးကို လေမှုတ်လိုက်ပြီးမှ တံခါးပြန်ပိတ်
ဟိုဘက်မှာသွားထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကားပြန်ထွက်လိုက်ရင်း-

“နောက်ကို မြန်မာဝတ်စုံတွေ မဝတ်နဲ့တော့ကွာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”

“မြန်မာဝတ်စုံက ကိုယ်မှာဖစ်တင်ဖြစ်နေတာကွာ..ထင်

၂၂၀

ကြာ အထဲက ကလေး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းဖြစ်နေရင်း ဘယ်လို
လုပ်မလဲ..”

“ခုမှ သုံးလကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ ကိုလေးရယ်..”

“အန်တီပြောတယ်လေ..သုံးလက အပျိုဗိုက်မို့လို့တဲ့ သား
ဦးမွေးပြီးတဲ့ မိန်းမဆိုရင်ပျိုအယ်အယ်လေးဖြစ်နေပြီတဲ့.. သုံးလကို
နှစ်ဝတ်တောင်စွန်းနေပြီဆိုတော့ လေးလထဲမှာပဲ၊ မရဘူးကွာ.. ကိုယ်
ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီတွေပဲဝတ်တော့..”

“ကိုလေးကလည်း..”

စူးစူးရယ်နေရင်း လှည့်ကြည့်တော့ သူ့အသည်းယားသွား
သည်။

“ခင်ဗျားက လူကိုသည်းနေတယ်ဆိုပြီးတော့.. ဟုတ်
လား..”

“ဟင် အင်း စူးစူးကပျော်လို့ပါ..သိလား..ကိုလေးကို
အရမ်းချစ်တာပဲ..”

“လုပ်ပြီ..”

ကားမောင်းနေရသဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲသွားသည့်မျက်နှာ
ကြီးဖြစ်သွားတော့ စူးစူး သူ့ဘက်ကိုကပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ကိုလေးအလုပ်သွားရင် စူးစူးအရမ်းလွမ်းတာပဲ..တစ်
နေ့တုန်းကိုလေးကိုပဲ..”

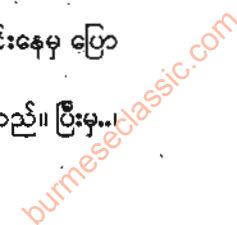
“ဟာ.. ဟေ့..”

“ကျွဲ..”

ကားချင်းပွတ်ကပ်ရှောင်ထွက်သွားကာ ထိတ်လန့်ရမည့်
အထူး နွေကရယ်လိုက်ကာ.. ၊

“ချစ်တာတွေ လွမ်းတာတွေ ဒီမှာကားမောင်းနေမှ ပြော
ရလားကွာ..”

စူးစူးက ရယ်နေရင်း ချောင်းဟန်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ..

ရင်ခွင်သဗ္ဗရာ

“ပြောမှာပေါ့... ခုမှကိုလေးမျက်နှာကို စူးစူးသေချာထိုင်
ငေးခွင့်ရတာလေ..”

“ဟေ့..မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့၊ အချိန်မှန်အိမ်ပြန်လာ
တယ်..အိမ်ရောက်တာနဲ့ မင်းနားမှာပဲရှိနေတာ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုလေးက ဖက်ထားတာလေ.. ပြီးတော့
အဟွန်း..”

ရှက်ပဲပဲလေးရယ်ကာ.. ၊

“ကိုလေးက နမ်းပဲနမ်းနေတာ..”

“ဟုတ်လား... ကိုယ့်မျက်နှာကိုပဲကြည့်နေချင်တာဆိုလည်း
ပြောပါလား..”

“ဟုတ်တယ်.. စူးစူးက..”

“ဟ..”

“တီး..တီး..”

အတင်းငိုက်တက်လာသည့်ကားကြောင့် သူကမန်းက
တန်း ကွေ့ချလိုက်ရကာ.. ၊

“ဆောရီး..”

ပြောပြီးမှ စူးစူးအသံတိတ်နေသဖြင့် စိုးရိမ်သွားကာ..

“စူးစူး..”

“ရှင်..ကိုလေး..”

“လန့်သွားလား...ကိုယ်စကားပြောရင်း သတိတစ်ချက်
လစ်သွားတာ..ဆောရီးကွာ..”

“မလန့်ပါဘူး...စူးစူးဟိုဘက်က ဈေးတန်းလေးကိုကြည့်
နေတာ..”

နောက်မှာကျန်ခဲ့သည့် လမ်းဘေးကိုလှည့်ပြပြီးမှ သူ့
ကြည့်၍.. ၊

“စူးစူးညာပြောတာမဟုတ်ဘူး...စူးစူးဘေးမှာကိုလေးနဲ့

ဖျဉ်း

နေရင် စူးစူး ဘာကိုမှမကြောက်ဘူး..”

ဒါဝမ်းသာကြည်နူးဖွယ်စကားပေမယ့် သူမပြုံးနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားခဲ့၏။ စူးစူးမှာမပေါ့မပါးနဲ့ကို သူဒီလောက်ထိ ပေါ့ဆခဲ့
မိသည်။ ထိုစဉ်.. ၊

ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် သူမသိလိုက်ပေမယ့် ဘေးကကားဆီ
အကြည့်ရောက်သွားခဲ့လျှင်.. ၊

ဟင်.. ၊

သူမ အံ့သြသွားကာ.. ၊

ဒေါ်ကြီးသော်တာ.. ၊

ကားသည် သူမတို့နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာသို့ ဦးတည်
ကျော်ဖြတ်သွားပြီဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နွေ့ တွေ့လိုက်
သည့်ပုံပေါ်.. ၊

ထိုပြင် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် နွေ့မျက်နှာပျက်နေတာကို
ကြည့်ရင်း ဒေါ်သော်တာ့ကိုမြင်လိုက်ပါတယ်လို့ပြောဖို့မသင့်မှန်း
လည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ဒေါ်သော်တာကတော့ နွေ့ရဲ့နံ့ဘေးကကျော့ကျော့မော့
မော့လေးလိုက်ပါသွားသည့် စူးစူးရဲ့ပုံရိပ်ကိုမြင်လိုက်တည်းက ရင်
ထဲမှာ မနာလိုဒေါသတို့တဆစ်ဆစ်ဆဖျင်းဖျင်း ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

“တောက်.. အဲ့ဒါငါ့မွေးတဲ့မီးပဲ၊ ဒီဟာမကိုအိမ်ပေါ်ခေါ်
ဘင်ခဲ့မိတာ ငါ့အဖား..”

ရင်ထဲမှာ ဒါကိုပဲအထပ်ထပ်ရေရွတ်နေမိလျက်.. ၊

“ငါစခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဇာတ်သိမ်းရေးမယ်
မိစူးစူး..”

သံနီဌာန်တွေ အထပ်ထပ်ချ၍ လက်သီးဆုပ် အံ့ကြိတ်နေ
မိသည်။ နွေ့ဦးနေဆိုတဲ့ကောင်.. ၊

ငါ့သမီးနဲ့တုန်းကတော့ ကားနဲ့အတူတွဲပြီးဘယ်လမ်းကို

ခေါ်သွားခဲ့ဖူးသလဲ..။

တစ်ချိန်လုံး ပုလင်းထောင်နေခဲ့သည်။ အပြင်ထွက်မယ့် အချိန်စောင့်ပြီး လိုက်ပါရစေဆိုရင်တောင် 'မခေါ်နိုင်ဘူး' လို့ပေါ်တင်ပြောပြီး ပြောင်ပြောင်ပဲထားခဲ့သည်။

စူးစူးဆိုတဲ့ ကောင်မကျမှ သင်းကဘာမို့လို့လဲ..။

ဆန်းသစ်ကလည်း မနေ့တစ်နေ့ကထိ စွဲမလျှော့ဘဲ ဖုန်းတွေဆက်နေတုန်း..။

“ယောက်ျားပဲရရ.. ဗိုက်ပဲကြီးနေနေ သူကျုပ်ဆီရောက်လာအောင် တစ်ခါထပ်လုပ်ပေး.. ခင်ဗျားတစ်ဘဝလုံး မိမိကျကျ ဖြတ်သန်းသွားစေရမယ်..” တဲ့..။

အားလုံးကိုစိတ်နာသည်။ ဆန်းသစ်ကိုလည်း မဆက်သွယ်၊ လဝန်းကိုလည်း ဘာမှမသိစေဘဲ စူးစူးကိုတုတ်တတ်ထားခဲ့တာ သူမဘဝတစ်ခုလုံး အဆုံးသတ်ဖို့..။

“တောက်..”

ဖုန်းမကိုင်တော့ လဝန်းမက်ဆွေပို့နေသည်။ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့..။

အမေဘယ်မှာလဲ အမေမပြောရင် သမီးဗိုက်ကြီး တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပတ်ရှာနေရမှာနော်။ အမေသမီးဒီနေ့ အိမ်ဖိုးငွေ အကျေကျေရမှာ ဝိုက်ဆံတွေ သုံးမပစ်ပါနဲ့။

“ဟွန်း.. သုံးတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ သုံးရမှာပဲ သင်းကိုအားလုံးရဲ့ အချစ်တွေထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်ဖို့ ဘာတွေပဲရင်းရရင်းရ ငါလုပ်မယ်..”

နေ့ဦးနေရဲ့ ပေးစာကမ်းစာကို ဆုပ်ခဲထားပြီး ဘဝကြီးမြောင်းထဲမှာ ပြန်စရမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်အထက်ကိုမောကြာကြီးလိုက်ရင် စူးစူးဆိုတဲ့ကောင်မရဲ့ မျက်နှာရှိမနေစေရဘူးမှတ်..။

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသောကြောင့်..။

မိုးသောက်စာပေ

“ဟလို..”

“အန်တီ.. ကျွန်တော်တို့က ဘယ်အချိန်ထိလိုက်ပတ်ချောင်းနေရမှာလဲဗျ..”

“ဒီနေ့တော့ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဟေ့.. မိုးချုပ်တဲ့အထိ လိုက်ရလို့က်ရ..”

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း မိုးချုပ်တဲ့အထိမလိုက်နိုင်ဘူး.. မြင်နေရကာမှ ဘာစောင့်နေမှာလဲ.. နှစ်ယောက်တွဲထွက်လာရင် နှစ်ယောက်လုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်ပေါ့..”

“ဟေ့ မလိုချင်ဘူး.. ငါလုပ်ချင်တာ ကောင်မကိုပဲ၊ မလွတ်လို့ခံရရင်တောင် ဒီကောင်မကိုလုပ်မိလို့ ခံရမယ်ဆို ခံရကျိုးနပ်တယ်..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး ကားသမားကို နောက်ပြန်လှည့်ခိုင်းကာ..။

“ရုပ်ရှင်ရုံတွေဘက်ကိုမောင်းဟေ့..”

“ကားဆီဝင်ဖြည့်ရမယ်နော်..”

“အို ဆီကလည်းဖြည့်ရလှချေလား.. ကားနဲ့ဒီရိုက်ဘာငှားတာလည်း တက္ကစီငှားတာကမှ တန်ဦးမယ်..”

“ဒါဆိုလည်းပြန်မယ်ဗျာ.. အုံနာဆီဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့..”

“ကဲပါ.. ဆီထည့်မယ်ဆိုလည်း ထည့်ပေါ့..”

ဝိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငါးထောင်တန်တစ်အုပ်ကို ဖြုတ်ထုတ်တော့ လဝန်းမျက်နှာကိုမြင်ယောင်မိ၏။

ညည်းသိရင် ကျေနပ်သွားမှာပါလဝန်းရယ်.. ငါညည်း

အတွက် သွေးကြေးဆပ်နေတာပါ..။

အခန်း(၄၅)

“လက်မှတ်မရလည်း မကြည့်တော့ဘူး ကိုလေး..”

“ဘာဖြစ်လဲကွ.. နေဦး ကိုယ်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်..”

“ကိုလေး..”

ကားပါကင်ဘက်ကို စူးစူးကမျှော်ကြည့်ကာ.. ၊

“စူးစူးတို့ ကားရပ်ခဲတဲ့နားကဆိုင်မှာ မုန့်တီသောက်ခွင့်
တယ်..”

“ဘယ်မှာလဲ..”

“ဟိုမှာလေ.. ကားပါကင်ရဲ့လမ်းတစ်ဖက်မှာ..”

“ရုပ်ရင်မကြည့်တော့ဘူးလား..”

“ဟင့်အင်း လူတွေလည်း တအားများတာပဲ.. မုန့်တီ
သောက်ပြီးရင် သရက်ပေါင်းဝယ်မယ်၊ ပြီးတော့ လိုက်ချီးသောက်
မယ်.. ပြန်သွားရင် ဒေါ်လေးနဲ့ရွှေရအတွက်..”

“ကဲပါကွာ.. မင်းစားချင်တာပဲစဉ်းစားပါ၊ ဒါပေမယ့် နေ့
တီက ငရုတ်ကောင်းတွေနဲ့ပူမှာပေါ့..”

“ကိုလေးကလည်း..”

စူးစူး မုန့်မရတဲ့ကလေးလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သူပြုံးလိုက်
ကာ.. ၊

“လာ..ကိုယ်လိုက်မို့မယ်..”

“ကိုလေးကရော..”

“ကိုယ်မှ အဲဒါတွေမကြိုက်တာ..”

“ဒါဆို စူးစူး မစားတော့ပါဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..စားချင်တာကိုစား ဝယ်ချင်တာကိုလည်း
အကုန်ဝယ်..တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ပြောစကားနားထောင်ရမယ်..”

“ဘာလဲဟင်..”

“ငရုတ်သီး လုံးဝမထည့်ရဘူး..”

“ကိုလေးကလည်း..”

“နားမထောင်ဘူးပေါ့..”

“ထောင်ပါ့မယ်..”

စူးစူးလက်လေးဆွဲလာပြီး သူပဲမှာပေးကာ ငရုတ်ရည်တွေ
အချဉ်ရည်တွေ ဘာမှမထည့်ဖို့ရော အဲဒါတွေလာမချပေးဖို့ပါ အား
လုံးထည့်ပြောသည်။

“နှုတ်ခမ်းစုနေတာလား..”

စုကောက်ကောက်မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲမော့လာပြီး
လျှော့ရိလျှော့ရိဖြစ်သွားကာ..၊

“ဟင့်အင်း..”

“စိတ်မကောက်ရဘူး..မင်းနဲ့ကိုယ်တို့ကလေးလေးကိုချစ်
လို့ပြောနေတာ..”

စူးစူးမျက်နှာလေးပြုံးသွားသည်။ မုန့်ပွဲရောက်လာသည်
နှင့် သူဖုန်းထပြောနေရကာ.. ၊

“စူးစူး အပူကြီး ဇွတ်မျိုမချနဲ့လေ..”

သူမတ်တပ်ကနေ လှမ်းအော်တားလိုက်မိသောကြောင့်..၊

“ဆောရီးကွာ..ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိန်းမကိုပြောတာ
ဆောရီး..”

ဟိုဘက်က ဖုန်းသမားမျက်စိလည်သွားသလား၊ နားကြားတွေ လွဲကုန်ပြီလားတော့မသိ...။

မုန့်တီဆိုင်က လူတစ်ချို့ကတော့ ရယ်လေသည်။ သူဂရုမစိုက်စွာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရင်း...။

“ပြောတာကိုနားထောင်နော်.. မင်းအပူကြီးမျိုးချလိုက်တော့ အထဲမှာဘယ်လောက်..”

ပြောပြီးမှ ဘေးဘီကိုဝှေ့ကြည့်ပြီး အနားမှာခုံဆွဲထိုင်လိုက်ကာ..။

“ပြောတာကြားလား..သေချာမှုတ်ပြီးမှသောက်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

“ကိုယ်စနူကာသမားတစ်ယောက်နဲ့ စကားခဏသွားပြောဦးမယ်..ခဏပဲ။ မင်းမပြီးခင် ပြန်လာမှာ..”

“ဟုတ်..”

သူသေချာမှာပြီးမှ ထွက်သွားခဲ့၏။

“မိန်းမကိုတော့ တုန်နေတာပဲဟဲ့.. ငါ့သမက်နဲ့တော့ကွာပါ..”

“အမေရာ..အမေ့သမီးက ဟိုကောင်မလေးလိုရော လှလို့လား..”

ဆိုင်ရှင်မိသားစုဆီက စကားသံတွေထွက်လာတော့ စူးစူးက လှမ်းကြည့်ပြီးရယ်ပြ၏။ ထိုစဉ်..။

“ဟယ်.. စူးစူးပါလား..”

သမ္ဗုတရုံရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွားသည့်ကားထဲမှာ လဝန်းပါနေကာ စူးစူးကိုမြင်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

ဒီနေ့အမေ့ကိုတွေ့ရဖို့က ကောက်ရိုးပုံထဲအပ်ရှာသလိုဖြစ်မည့်အပြင် တွေ့ရင်လည်း ပိုက်ဆံတွေပြန်ရဖို့က မသေချာ..

“ဒီမှာဦးလေး... ရှေ့မှာရပ်ပေးပါ..”

မိုးသောက်စာပေ

“ခဏပဲရပ်ပါ.. ကျွန်မမြန်မြန်ဆင်းပါ့မယ်..”

“မရသေးလို့ပြောတာပါ..”

ရှုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ နားတွေလူတွေကျပ်နေကာ ကိုယ့်ကားဆီမျက်လုံးရောက်သွားစဉ်..။

“ဟင်.. ဟိုလူဘာလုပ်နေတာလဲ..”

စူးစူးစားသောက်ပြီးလို့ ကိုလေးကိုစောင့်ရင်း လိုက်ကြည့်မိတာဖြစ်သည်။ ဂျာကင်အနက်မျက်မှန်ဝိုင်းအနက်ကြီးနှင့် လူတစ်ယောက်က သူမတို့ကားတံခါးကို ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။

ပြီးတော့ လူသူလေးပါကြည့်လိုက် အားသွန်ခွန်စိုက်ကြီးစားနေလိုက်နှင့် မရိုးသားခြင်းကို မြင်နေရကာ..။

“ဒီမှာ..”

သူမလှမ်းအော်သည်။ နှစ်ခါလောက်လှမ်းအော်ပေမယ့် လမ်းမှာသွားလာနေကြသည့် ကားနဲ့လူတွေကြောင့်အဆင်မပြေဘဲဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မုန့်တီဖိုးပိုက်ဆံပေးရင်း နေရာမှထလိုက်လျှင်..။

“စူးစူး..”

“ဟင်..မမ..”

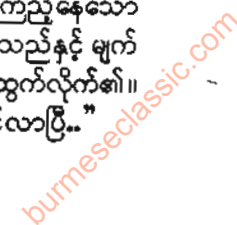
လဝန်းကို ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့် မြင်လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်..။

“မမ ဒီမှာခဏထိုင်နေဦးနော်..ဟိုမှာ စူးစူးတို့ကားကို ဘာလုပ်နေလဲမသိဘူး.. ခဏလေး..”

သူမရဲ့ခြေရိပ်ကိုပဲ မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေသော သူတစ်စုက စူးစူးလမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်ခြည်လိုက်ပြီး အသင့်နှိုးထားသည့်ကားကို လီဗာနင်းထွက်လိုက်၏။

“လုပ်ထား.. ငါတို့ဆင်တဲ့အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီ..”

မိုးသောက်စာပေ

“မင်းခေါင်းကို ရွှေချဖို့ကောင်းနေပြီကွ.. အကြံပိုင်တော့ တစ်ချက်ပဲ..”

တကယ်တော့ ကားနားမှာခိုးချောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေသူက လည်း သူတို့လူပဲဖြစ်ကာ စူးစူးထွက်လာအောင် တမင်ကြံစည် လိုက်တာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမလမ်းပေါ်ရောက်လာသည်နှင့် ကားက အရှိန်နှင့် ပြေးဆောင်ပစ်လိုက်တာကွက်တိ.. ၊

“ဒုန်း..”

“ဟာ..”

“လူတိုက်သွားပြီ..”

“ဟိုကား.. ဟိုကား..”

“ဗိုက်ကြီးသည်ကြီးကွ..”

“အောင်မယ်လေး..အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာဟယ်..”

ရုပ်ရှင်ရုံဘေးမှာ ကားတိုက်သွားခြင်းက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပွက်လောရိုက်သွား၏။ စကားပြောရင်းကြားနေသဖြင့် အုန်းခနဲအသံကြားလိုက်တာနှင့် နွေ ထိုဆီကို လူတွေကိုအတင်းတိုက်တိုက်ပြီး ပြေးသွားမိသည်။

လူတွေ အုန်းအုန်းထနေသည့်အလယ်မှာ သွေးတွေခြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေခဲ့လျက် သူတိုးဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ထန်နဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုအရင်မြင်ကာ စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့၏။ သို့သော်.. ၊

ဟာ.. ၊

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။

လဝန်း.. ၊

သူဘယ်လိုမှမယုံနိုင်.. ၊

“စူးစူးရော..”

စိုးရိမ်စိတ်က နောက်ထပ်ခေါင်းနာပမ်းကြီးသွားစေလျက်။

“စူးစူး..”

အရူးလိုခေါ်မိရင်း လိုက်ရှာတော့စူးစူးကမုန့်တီဆိုင်ရှေ့လေးမှာ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေပြီး မမြင်သကဲ့သို့.. ၊

“စူးစူး..”

သူမပခုံးလေးကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အတင်းဆွဲလှုပ်ခေါ်မိတာ.. ၊

“စူးစူး..ဒီမှာကိုယ့်ကိုကြည့်..”

ရင်ဘက်ချင်းကပ်ဖက်ထားမိလိုက် ခေါ်လိုက်နှင့်ကားဆီ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရင်း.. ၊

“စူးစူး.. စူးစူး သတိထားလေ..”

“ကိုလေး..”

သူမရဲ့လက်ညှိုးလေး ကတုန်ကယင်ထိုးညွှန်လာကာ.. ၊

“ဟိုမှာ မမ..မမ..”

“မဟုတ်ပါဘူး..တခြားလူပါကွာ၊ ကိုယ်တို့ပြန်ရအောင်..”

တံခါးပိတ်ဖို့လုပ်တော့ စူးစူးကတံခါးကိုတွန်းထားကာ.. ၊

“မမကိုကားတိုက်သွားတာကိုကို.. မမမှာဗိုက်ကြီးနဲ့၊ သူ့စူးစူးအစား သူထွက်..”

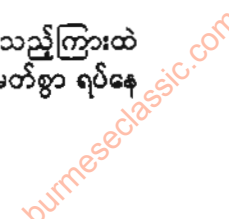
စူးစူးကိုယ်လေး သတိလစ်ပြီးပျော့ရွေ့ကျသွားလေသည်။

“အို..”

“ဟင်..ဒါ ဒါဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ..”

ဒေါသော်တော့အသံ.. ၊

နွေလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတွေအုံနေသည့်ကြားထဲထင်းတိုးဝင်ကြည့်ပြီး ဒေါသော်တာက တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေတာ.. ၊

ရင်ခွင်သမ္ပဒါ

“ဘယ်သူလဲ...စူးစူးပါ။ သေသင့်တာပဲဟာ.. နင်သေသင့်
တယ်ကောင်မ၊ မတန်မရာစားပြီး အဆိပ်သင့်တာလေ.. ဟား ဟား
ဟား..”

ဒေါ်သော်တာ ရယ်မောကာ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်
နှင့် ထွက်လာသည်။ နွေကိုလည်း မမြင်တော့ဘဲ နောက်လမ်း
အတိုင်း ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ငါမဟုတ်ဘူးနော်.. ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဟို
ကောင်မကိုသတ်တာ.. ဘယ့်နှယ် လဝန်းက..”

ပြေးနေသည့်ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့
တာဝန်ရှိသူတွေရောက်လာကြကာ အလောင်းကို ကားပေါ်တင်နေ
သည့် မြင်ကွင်းဆီ သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး..၊

“ဟား ဟား ဟား ဟား...အဲ့ဒါပဲ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိလေ
နှင့်ကတစ်ကောင်ကြွက် အခြေမရှိအနေမရှိပဲ.. သေတာတောင်
ငိုမယ့်သူမရှိတော့ဘူး..ဟား ဟား..”

မြင်ကွင်းအားလုံးကို ငေးကြည့်ရင်း နွေအံ့ကြိတ်ထားမိ
သည်။ ဘယ်လိုအငြိုးတွေလဲ.. ၊ ဘာကြောင့် ကြံစည်ရက်ကြတာ
လဲ.. ၊ ကိုယ်ပြုတဲ့မကောင်းဒဏ်ဟာ ကိုယ့်ဆီပဲပြန်လာတတ်
တယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူးလား.. ၊

အရာရာသည် ကိုယ်ပြုခဲ့သည့်တရားအတိုင်းသာ.. ၊

ပရိတ်သတ်အတွက်
ထာဝရ

မျှင်စ